ANDRZEJ
SAPKOWSKI

WITCHER CARTEA V

BOTEZUL FOCULUI

ROMANUL CARE A STAT LA BAZA CELEBREI SERII
DE JOCURI VIDEO *THE WITCHER*

ARMADA

www.virtual-project.eu

ANDRZEJ SAPKOWSKI s-a născut pe 21 iunie 1948 în Łódź, Polonia. A studiat economia şi a lucrat ca agent de vânzări pentru o companie străină. A tradus literatură science fiction şi în 1986 a scris prima povestire în glumă, dar textul a fost publicat imediat în revista *Fantastyka.* A devenit apoi scriitor full-time, cucerind şi publicul larg, şi criticii literari. Vorbind despre începuturi, scriitorul povestea: „Când m-am apucat eu să scriu, Polonia nu avea scriitori de fantasy. Eu am fost un pionier. Nu e lipsă de modestie, e adevărul: a trebuit să inventez literatura fantasy în Polonia. A trebuit să las în urmă lecturile mele din domeniu, tot ce ştiam despre fantasy, căci cititorul polonez, care e pretenţios, nu voia să accepte hibrizi, cărţi la mijlocul drumului dintre fantasy şi alte genuri sau pur şi simplu o imitaţie după Tolkien. Căuta ceva nou, ceva special. Nerăbdarea lui de a descoperi ceva nou, ceva special m-a făcut să scriu.” Literatura pe care o scrie de peste două decenii are mare succes în ţara natală şi în străinătate, iar cărţile sale se vând în milioane de exemplare, Andrzej Sapkowski fiind unul dintre cei mai cunoscuţi şi îndrăgiţi autori polonezi de azi, cărţile sale fiind traduse în multe limbi. Faima i-a adus-o seria *Wiedźmin,* cunoscută sub titlul *The Witcher* şi popularizată la scară largă datorită jocurilor video cu acelaşi nume, care se bucură şi ele de un succes răsunător. Saga care l-a consacrat cuprinde trei volume de povestiri, publicate în mai multe ediţii şi sub mai multe titluri. *Ostatnie życzenie* – 1993 (*Ultima dorinţă,* Editura Nemira, 2015, 2019) a apărut iniţial sub titlul *Wiedźmin* în 1990. Au urmat volumele *Miecz przeznaczenia* – 1992 *(Sabia destinului,* Editura Nemira, 2016, 2019) şi *Krew elfów* – 1994 (*Sângele elfilor,* Editura Nemira, 2017, 2019). Seriei i s-au adăugat, în timp, şi alte cărţi, iar autorul a semnat şi alte volume de proză scurtă şi romane, printre care, cel mai recent, *Żmija* (2009), a cărui acţiune se petrece în Afganistan. Autorul a câştigat numeroase premii prestigioase. A primit două distincţii de la The European Science Fiction Society şi cinci premii Zajdel. În anul 2012 i s-a decernat Medalia de Merit pentru Cultură Gloria Artis în Polonia.

THE WITCHER

ANDRZEJ SAPKOWSKI

— SERIA WITCHER —

5. BOTEZUL FOCULUI

Original: CHRZEST OGNIA (1996)

Traducere din limba poloneză:
MIHAELA FISCUTEAN

virtual-project.eu

Editura: NEMIRA

— 2019 —

Through these fields of destruction
Baptism of fire
I’ve witnessed all your suffering
As the battle raged higher
And though they did hurt me so bad
In the fear and alarm
You did not desert me
My brothers in arms…

DIRE STRAITS

Şi atunci prezicătoarea i-a zis vrăjitorului: „Ia aminte la mine ce-ţi spun: Trage-ţi în picioare nişte ciubote de fier şi pune mâna pe un baston de fier! Du-te în ciubotele de fier unde-i vedea cu ochii, flutură bastonul şi udă cu lacrimi tot ce întâlneşti în cale! Treci prin foc şi apă, nu te opri din drum, nu te uita îndărăt! Iar când s-or ponosi încălţările, când s-o toci bastonul de fier, când vântul şi arşiţa ţi-or secătui ochii, de n-o să se mai strecoare nicio lacrimă, atunci o să dai la capătul lumii de ce cauţi şi de ce ţi-e drag. Aşa să fie!”

Iar vrăjitorul a trecut prin foc şi prin apă, fără să privească înapoi. Dar nu purta nici ciubote de fier şi nu avea nici baston de fier. Îşi luase doar spada de vrăjitor. N-a ţinut seamă de cuvintele prezicătoarei. Şi bine a făcut, căci nu era nimic de capul prezicătoarei.

FLOURENS DELANNOY, *Basme şi legende*

1

Păsărelele ciripeau de zor prin tufişuri.

Povârnişul râpei era năpădit de o puzderie stufoasă de mărăcinişuri şi buruieni încâlcite, un loc de vis pentru hrană şi cuibărit, nu e de mirare că roiau păsărelele. Florinţii lansau triluri cu înfrigurare, inariţele şi micuţele silvii ciripeau, iar din când în când răsunau pin-pinc-urile cintezelor. *Cinteza face-a ploaie,* se gândea Milva, contemplând cerul. Nu era niciun nor. *Dar cinteza prevesteşte întotdeauna ploaia. La urma urmei, n-ar strica o ploicică.*

Punctul de observare de vizavi de buza râpei fusese ales bine, oferind mari şanse de vânătoare reuşită, mai ales aici, în codrul Brokilon, raiul animalelor. Driadele, stăpâne peste o bună parte a pădurii, vânau destul de rar, iar oamenii se încumetau şi mai rar prin locurile astea. Aici, orice vânător care râvnea la carne sau blănuri devenea el însuşi o pradă. Broaştele din Brokilon nu aveau pic de milă faţă de intruşi. Milva o simţise pe propria piele.

Oricum, Brokilonul nu ducea lipsă de jivine. Milva însă stătea la pândă de mai bine de două ore, şi încă nu i se ivise nimic în faţa ochilor. Nici gând să vâneze din mers – seceta care clocotea de o lună aşternuse un covor de crengi şi frunze uscate, care trosneau la fiecare pas. În astfel de împrejurări, numai dacă stai ascuns şi nemişcat poţi avea parte de noroc şi de pradă. Un fluture amiral s-a aşezat pe vergeaua arcului. Milva nu l-a alungat. Observându-l cum îşi îndoaie şi-şi desface aripile, i-au căzut ochii pe arc, ultima sa achiziţie, de care nu mai contenea să se bucure. Era un arcaş iscusit şi era înnebunită după arme. Iar cea pe care o ţinea în mână era cea mai bună dintre cele mai bune.

Milva avusese multe arcuri la viaţa ei. Se deprinsese să tragă cu cele obişnuite, din frasin şi din tisă, dar renunţase repede la ele, în favoarea celor compozite şi reflexe, folosite de driade şi elfi. Arcurile elfilor erau mai scurte, mai uşoare şi mai simplu de mânuit datorită combinaţiei de lemn şi tendoane de animale şi, de asemenea, mult mai rapide decât cele de tisă – săgeata lansată din ele ajungea la ţintă într-un timp mult mai scurt şi pe o cale mai dreaptă, care cam elimina posibilitatea de a fi deviată de vânt. Cele mai bune exemplare de astfel de arme, cu vergele încovoiate de patru ori mai mult decât cele obişnuite, purtau numele de *zefhar* de la elfi, de la denumirea semnului runic format din braţele şi mânerul arcului. În atâţia ani trecuseră multe zefare prin mâna Milvei şi nu-şi închipuia că ar putea exista vreun arc care să le întreacă.

Dar, într-o bună zi, a dat peste un asemenea arc. Unde altundeva decât în Bazarul Maritim din Cidaris, renumit pentru diversitatea mărfurilor rare şi bizare aduse de marinari din cele mai îndepărtate colţuri ale lumii, la bordul fregatelor şi galioanelor. Ori de câte ori avea ocazia, Milva vizita bazarul şi se uita la arcurile de peste mări. Chiar de acolo şi-a procurat arcul despre care credea că o va sluji mulţi ani de-acum înainte – un zefar provenit din Zerrikania, întărit cu corn lustruit de antilopă. Arcul a fost fără cusur. Un an. Pentru că un an mai târziu, pe aceeaşi tarabă şi la acelaşi negustor a pus ochii pe o adevărată minunăţie. Arcul provenea din Nordul îndepărtat. Avea anvergura de şaizeci şi doi de centimetri, era din mahon, cu mânerul perfect calibrat, vergeaua plată, laminată, din lemn nobil, intercalat cu oase şi tendoane de balenă. Se distingea de celelalte arcuri etalate lângă el nu doar prin structură, ci şi prin preţ – de fapt, acesta îi atrăsese atenţia Milvei. De cum a luat arcul în mână şi l-a încercat, i-a plătit negustorului fără şovăială şi fără tocmeală exact cât îi ceruse pe el. Patru sute de coroane novigradiene. Bineînţeles că nu avea o sumă atât de exorbitantă şi şi-a pus la bătaie în piaţă zefarul zerrikan, o blană de jder şi un minunat pandantiv de coral, meşterit de elfi, pe un şirag de perle de râu.

Dar nu i-a părut rău. Niciodată. Arcul era incredibil de uşor şi de o precizie fantastică. Deşi nu prea mare, era prevăzut cu un distanţator al corzii pentru a o ţine mai departe de braţele arcului. Ca să tragă cu precizie, coarda era din mătase şi cânepă, lungă de douăzeci de centimetri, şi dezvolta o forţă de cincizeci de kilograme de putere. Ce-i drept, alte arcuri ajungeau şi la optzeci. Dar Milva era de părere că e o exagerare. Lansată din arcul de balenă cu o forţă de cincizeci, săgeata străbătea o distanţă de două sute de picioare între două bătăi de inimă, iar de la o sută de paşi avea destul impuls să spulbere efectiv o căprioară, iar fiinţele umane, dacă nu purtau armură, ar fi fost străpunse dintr-o parte în alta. Însă Milva vâna rar animale mai mari decât căprioara sau bărbaţi blindaţi.

Fluturele a zburat. Cintezele fâlfâiau în continuare prin tufişuri. Şi în continuare, nimic în raza ei de acţiune. Milva s-a sprijinit de un trunchi de pin şi s-a lăsat pradă amintirilor. Ca să-şi omoare timpul.

Prima ei întâlnire cu vrăjitorul a fost în iulie, la două săptămâni de la evenimentele de pe insula Thanedd şi de la izbucnirea războiului din Dol Angra. Milva se întorsese în Brokilon după câteva zile de absenţă, însoţind supravieţuitorii unui comando de Scoia’tael, înfrânt în Temeria pe când încerca să ajungă în zona Aedirnului cuprins deja de război. Veveriţele voiau să participe la revolta pe care elfii o provocau în Dol Blathanna. Norocul nu le surâsese; dacă n-ar fi fost Milva, comandoul lor şi-ar fi găsit sfârşitul. Dar le-a ieşit fata în cale şi au găsit adăpost în Brokilon. De cum au sosit, Milva a fost informată că e aşteptată cu nerăbdare de Aglaïs în Col Serrai, ceea ce a uimit-o oarecum. Aglaïs era superioara tămăduitoarelor din Brokilon. Valea Col Serrai era un loc de vindecare, era adâncă, bogată în izvoare termale şi în peşteri.

Dar Milva i-a răspuns la chemare, crezând că tratează vreun elf cu care voia să-i medieze ea comunicarea. Dar, când l-a văzut pe vrăjitorul rănit şi a înţeles ce se aştepta de la ea, a cuprins-o furia. A ieşit din peşteră cu părul în vânt, îndreptându-şi toată furia spre Aglaïs:

— M-a văzut! Mi-a văzut faţa! Îţi dai seama ce mă aşteaptă?

— Nu, nu-mi dau seama, i-a spus tămăduitoarea cu răceală. E Gwynbleidd, vrăjitorul, prieten al Brokilonului. E aici de paisprezece zile, de la luna nouă. Şi o să mai treacă ceva timp până o să se ridice şi o să meargă normal. Vrea să afle ce se mai petrece prin lume, vrea veşti despre rude. Numai de la tine le poate afla.

— Ce se mai petrece prin lume? Cre' că ţi-ai pierdut minţile, driadă! Ai habar ce se petrece în lume chiar acum, dincolo de hotarele pădurii tale paşnice? În Aedirn e război! În Brugge, în Temeria şi în Redania domnesc iadu', haosu', persecuţiile! Sunt căutaţi şi în gaură de şarpe cei care au pornit revolta din Thanedd. Iscoadele sunt peste tot, te urmăresc! Uneori o vorbă scoasă pe gură la momentul nepotrivit e destul ca s-ajungi pe mâna unui călău care să te lumineze cu fieru-ncins într-o temniţă! Şi eu să spionez, să întreb, să adun informaţii? Să-mi pun pielea la saramură? Şi pentru cine, mă rog? Pentru un vrăjitor care-i pe ducă? Da' ce mi-e el, mă rog, frate sau cumnat? Nu te înţeleg, Aglaïs!

— Dacă ai de gând să ţipi, a întrerupt-o calm driada, să mergem mai departe în pădure. Are nevoie de linişte şi pace.

Fără să vrea, Milva s-a uitat spre peşteră, unde tocmai îl văzuse pe rănit mai devreme. *Fain flăcău,* s-a gândit instinctiv, *deşi subţire, e musculos... Capul alb, dar pântecele subţire, ca de tinerel. E clar că nu-şi vede capul de treabă, nu e îndopat cu slănină şi bere...*

— A fost pe Thanedd, a afirmat ea, nu a întrebat. E un răzvrătit.

— Nu ştiu, Aglaïs a ridicat din umeri. E rănit. Are nevoie de ajutor. Restul nu mă priveşte.

Milva s-a înfuriat. Se ştia că tămăduitoarea e ursuză. Dar Milva auzise deja povestirile entuziasmate ale driadelor de la hotarul răsăritean al Brokilonului, ştia tot despre întâmplările de acum două săptămâni. Despre magiciana şatenă, care apăruse în Brokilon printr-un fulger magic, târând cu ea un rănit, cu o mână şi un picior rupte. Infirmul s-a dovedit a fi un vrăjitor, cunoscut de driade sub numele de Gwynbleidd, Lupul Alb.

— La început, povesteau driadele, nu ştiam ce să facem. Vrăjitorul, sângerând, ba plângea, ba leşina. Aglaïs i-a pus bandaje temporare, magiciana înjura întruna. Plângea şi ea.

La aceste cuvinte din urmă Milva era cam sceptică: cine a mai văzut magiciană plângând? Pe urmă a venit o poruncă de la Duén Canell de la Eithné Ochi de Argint, doamna Brokilonului. Să plece magiciana! Puneţi-l pe picioare pe vrăjitor! Aşa suna porunca de la suverana pădurii driadelor.

Şi vrăjitorul fusese pus pe picioare. Milva îl văzuse. Stătea în peşteră, într-un jgheab plin cu apă din izvoarele magice ale Brokilonului; cu membrele imobilizate în atele, suspendate pe elevatoare, acoperite cu un cojoc gros din conynhael, vrejuri medicinale folosite de driade, şi din lăstari de tătănească purpurie. Părul lui era alb ca laptele. Era lucid, pe când, în general, oamenii trataţi cu conynhael îşi pierdeau cunoştinţa, în delirul lor vorbea doar magia…

— Aşadar? a trezit-o din reverie pe Milva glasul monoton al tămăduitoarei. Ce-o să fie? Ce să-i spun?

— Să se ducă naibii! a mormăit Milva, îndreptându-şi centura de care atârnau tolba şi cuţitul de vânătoare. Şi tu, Aglaïs, du-te naibii şi tu!

— Facă-se voia ta! N-o să te forţez.

— Că bine zici! Nu mă poţi forţa.

A intrat în pădure, printre brazii rari, fără să se uite în jur. Era furioasă.

Milva aflase multe despre evenimentele care zguduiseră insula Thanedd la luna nouă din iulie. Scoia'tael numai despre ele vorbeau întruna. În timpul congresului magicienilor de pe insulă izbucnise o revoltă, cu vărsare de sânge, cu rostogoliri de capete. Iar armatele din Nilfgaard, ca la un semn, atacaseră Aedirn şi Lyria; se declanşase războiul. În Temeria, în Redania şi în Kaedwen, toată lumea dădea vina pe Scoia'tael. Pe de o parte, pentru că un comando de Veveriţe venise cică să le dea o mână de ajutor magicienilor insurgenţi de pe Thanedd; pe de altă parte, deoarece un elf sau un semielf l-ar fi înjunghiat cu un stilet pe Vizimir, regele Redaniei, lăsându-l fără suflare.

Furioşi, oamenii s-au năpustit la Veveriţe. Totul clocotea ca într-un ceaun, sângele elfilor curgea râuri, râuri…

Aha! se gândea Milva. *Poate că nu de pomană trăncănesc preoţii că se apropie sfârşitu' lumii şi ziua judecăţii de apoi. Lumea arde în flăcări, oamenii parcă s-ar transforma în lupi, îi atacă nu doar pe elfi, ci şi pe alţi oameni, fratele sare cu cuţitu' la gâtu' fratelui său... Şi, colac peste pupăză, vrăjitoru' ăsta, care se amestecă în politică şi în revoltă. Vrăjitoru'! Menirea lui este să meargă în lume ca să ucidă monştrii dăunători lumii! De când e lumea, niciun vrăjitor nu şi-a băgat vreodată coada în politică sau în vreun război. De altfel, ce să mai vorbim, când te gândeşti că e şi un basm despre regele ăla tont, care voia să care apă cu ciuru, să ia un iepure mesager şi un vrăjitor voievod. Şi acum cu cine avem de-a face, cu vrăjitoru' ăsta care, făcut zob în răzvrătirea împotriva regilor, tre' să se-ascundă prin Brokilon ca să scape de prigoana lor. Ce mai la deal, la vale, e limpede că a venit sfârşitu' lumii!*

— Bună, Maria!

A tresărit. Micuţa driadă, sprijinită de un pin, avea părul şi ochii argintii. Soarele de la răsărit îi contura în jurul capului un nimb pe fundalul zidului pestriţ de copaci. Lăsându-se pe un genunchi, Milva s-a înclinat uşor:

— Te salut, jupâneasă Eithné!

Stăpâna Brokilonului s-a uitat la cuţitul de aur, în formă de seceră, de la centura Milvei.

— Ridică-te! i-a spus. Să facem câţiva paşi. Vreau să stăm de vorbă.

Au mers mult timp prin pădurea umbroasă, una lângă alta, micuţa driadă cu părul argintiu, iar jupâneasa înaltă, cu părul brun. Niciuna nu a vrut să întrerupă tăcerea.

— De mult n-ai mai fost la Duen Canell, Maria.

— N-am avut vreme, jupâneasă Eithné. Drumu' de la Curea până la Duen Canell e lung, iar eu… Da' de fapt ştii bine.

— Ştiu. Eşti obosită?

— Elfilor le tre' ajutor. Aşa că-i ajut, aşa cum mi-ai poruncit ’mneata, la porunca matale.

— La rugămintea mea.

— Aşa-i. La rugămintea matale.

— Mai am o rugăminte.

— Mă gândeam eu. Vrăjitoru’?

— Ajută-l!

Milva s-a oprit şi s-a întors. Cu o mişcare a rupt iute o crenguţă de caprifoi care le stătea în cale, a învârtit-o între degete înainte de a o înfige în pământ.

— Se face juma’ de an de-acuma, a vorbit încet uitându-se în ochii argintii ai driadei, de când aduc în Brokilon, punându-mi viaţa în primejdie, elfi din comandourile masacrate de prin toate colţurile… După ce îşi revin şi li se vindecă rănile, îi duc acasă… E prea puţin? Nu-i destul? La fiecare lună nouă pornesc şi mă întorc la lună plină… Am ajuns să fug de soare, ca liliecii sau ca bufniţele.

— Nimeni nu cunoaşte mai bine decât tine potecile codrului.

— În codru n-am cum să aflu nimic. Pesemne că vrăjitoru’ vrea s-adun informaţii, să mă duc printre oameni. E un răzvrătit, la auzul numelui său an’givarii îşi ciulesc de îndată urechile. N-am cum să m-arăt prin târg. Dacă mă recunoaşte careva? Încă-i vie amintirea ultimelor evenimente, nu s-a uscat bine sângele… Pentru că s-a vărsat mult sânge, jupâneasă Eithné.

— Da. Aşa-i, s-a vărsat mult sânge.

Ochii argintii ai bătrânei driade erau goi, reci, străini.

— Dac-o să mă recunoască, o să mă jupoaie de vie.

— Eşti înţeleaptă, prudentă şi vigilentă.

— Ca s-adun informaţiile dorite de vrăjitor, nu prea am încotro, tre’ să uit de prudenţă. Şi să pun întrebări. În zilele noastre nu-i prea prudent să fii curios. Dacă mă înhaţă…

— Ai tu legăturile tale.

— O să mă schingiuiască, o să mă omoare-n bătaie. Sau o să mă trimită să putrezesc în Drakenborg…

— Da’ ai o datorie faţă de mine.

Milva şi-a întors capul, şi-a muşcat buza.

— Da, am, a spus ea cu amărăciune. Aşa ceva nu se uită.

A mijit ochii, faţa i s-a schimonosit brusc, buzele au început să-i tremure, dinţii i s-au încleştat cu forţă. Pe sub pleoape îi străluceau palid reflexiile lunii fantomatice din amintirea acelei nopţi. Dintr-odată, a simţit din nou durerea sfâşietoare: glezna îi era prinsă în capcana laţului din piele, iar articulaţiile îi erau sfârtecate prin întindere. În urechi îi răsunau foşnetele frunzelor copacilor ce se îndreptau brusc… Un geamăt, un urlet sălbatic şi înnebunit de durere, amestecate cu sentimentul groaznic de teamă care a copleşit-o când şi-a dat seama că nu era posibil cu niciun chip să se elibereze… Un răcnet, din nou, şi spaimă, frânghia scârţâitoare, umbrele unduitoare, pământul legănat, nefiresc, răsturnat; cerul văzut dintr-un unghi ciudat, copacii cu coroanele în jos, durere, sângele îi pulsa în tâmple… Iar în zori, driadele ca într-o coroniţă de flori în jurul ei… În depărtare, un râs cristalin.

Păpuşă atârnată de sfoară! Leagănă-te, leagănă-te, păpuşică, leagănă-te cu căpuşorul în jos… Şi propriul răcnet, străin, de nerecunoscut. Apoi beznă totală…

— Întocmai, am o datorie, a repetat ea printre dinţii încleştaţi. Da, de vreme ce atârn în funie. Cât oi trăi, n-oi putea să-mi plătesc datoria.

— Fiecare dintre noi are o datorie, i-a răspuns Eithné. Aşa-i viaţa asta, Maria Barring. Datorii şi poliţe, obligaţii, jurăminte, legăminte… Să faci ceva pentru cineva. Sau poate pentru tine? Chiar aşa e, întotdeauna ne plătim nouă înşine şi nimănui altcuiva. Orice datorie avem, de fapt şi de drept nouă ne-o plătim. În fiecare dintre noi se află atât un creditor, cât şi un datornic. Problema este să fim de acord cu poliţa. Când venim în lume, avem doar o mică parte din viaţa noastră, iar din momentul acela nu facem nimic altceva decât să facem datorii şi să le răsplătim. Nouă înşine. Pentru noi înşine.

— Omu’ ăsta… vrăjitoru’… ţi-e apropiat, jupâneasă Eithné?

— Da. Deşi el nu ştie. Întoarce-te la Col Serrai, Maria Barring! Du-te să-l vezi. Şi fă ce-ţi cere.

În râpă, crengile trosneau, rămurelele scrâşneau. Cioc-

cioc, făceau tare şi cu furie coţofenele, iar codroşii de munte se îndepărtau de ele cu fâlfâit de aripi. Milva şi-a ţinut respiraţia. În sfârşit!

Cioc-cioc, au repetat coţofenele. Cioc-cioc-cioc. Din nou scrâşnetul surd al crenguţelor.

Milva şi-a îndreptat protecţia de piele uzată de pe antebraţul stâng – atât de roasă, încât devenise lucioasă –, a băgat mâna în tolba ataşată la cingătoare şi a scos o săgeată. Instinctiv, din obişnuinţă, a verificat capul săgeţii şi penele. Îşi cumpăra arborele de prin târguri – din zece care îi erau oferite, alegea în medie doar unul –, dar săgeţile şi le împăna singură. Cele mai multe săgeţi găsite gata de utilizare pe piaţă aveau vârfuri prea scurte, pur şi simplu ataşate de-a lungul arborelui, în timp ce ea folosea doar săgeţile cu pene în spirală, pene care măsurau minimum cinci inchi.

Şi-a pus o săgeată pe coardă şi apoi şi-a îndreptat privirea spre buza râpei, spre petele de culoare date de mărăcinişuri, de ciuperci şi de ciorchinii de scoruşe roşii pe care le vedea printre trunchiurile copacilor.

Cintezele nu zburaseră prea departe, îşi reluaseră ciripitul. *Hai, căpriorule!* se gândea Milva, ridicându-şi arcul şi strângându-l. *Apropie-te, sunt gata!*

Dar căpriorul s-a îndepărtat prin ravenă, către mlaştinile şi izvoarele ce alimentau pâraiele care se vărsau în Curea. Din râpă s-a ivit o căprioară. O jivină frumoasă. La prima vedere, avea mai mult de patruzeci de pfunzi. Şi-a înălţat capul, şi-a ciulit urechile, apoi s-a întors spre tufişuri şi a smuls nişte frunze dintr-o muşcătură.

S-a prezentat avantajos, cu spatele. Dacă nu ar fi fost un trunchi care să ascundă ţinta, Milva ar fi tras fără să stea pe gânduri. Până să-i ajungă la burtă, vârful ar fi străpuns animalul şi i-ar fi atins inima, ficatul sau plămânii. Până să-i atingă crupa, i-ar fi distrus arterele şi ar fi culcat fiara la pământ imediat. A aşteptat fără să slăbească arcul. Căprioara şi-a ridicat din nou capul, a făcut un pas, îndepărtându-se de trunchi, dar s-a întors brusc şi a început să avanseze uşor. Milva, ţinându-şi coarda arcului întinsă, a înjurat în gând. O săgetare frontală n-ar fi fost sigură. În loc să-i străpungă plămânii, i s-ar fi înfipt în burtă. A aşteptat ţinându-şi respiraţia, simţind în colţul gurii gustul sărat al corzii. Şi acesta era unul dintre marile avantaje ale arcului său, nepreţuit însă, căci, dacă ar fi folosit o armă mai grea sau meşteşugită cu mai puţină grijă, nu ar fi putut s-o menţină tensionată atât de mult, fără a risca să-şi obosească braţul şi lovitura să aibă de suferit. Din fericire, căprioara şi-a coborât capul; a înşfăcat câteva fire de iarbă iţite din muşchi şi s-a întors. Milva a expirat calm, a ochit greabănul animalului şi a dat delicat drumul corzii dintre degete.

Dar nu a auzit scrâşnetul coastelor străpunse de săgeată. Pe de altă parte, a văzut căprioara făcând un salt, smucindu-se şi dispărând într-un concert de trosnete de crengi uscate şi foşnete de frunzişuri călcate în picioare.

Preţ de câteva bătăi de inimă, Milva a rămas neclintită, împietrită ca o statuie de marmură a unei zeiţe a pădurii. În cele din urmă, când toate ecourile au tăcut, şi-a luat mâna dreaptă de la obraz şi şi-a lăsat arcul în jos. Fixându-şi într-un colţ al memoriei drumul pe care fugise animalul, s-a aşezat liniştită, odihnindu-şi umerii pe un trunchi de copac. Era vânător cu experienţă, braconase prin pădurile seniorale încă din copilărie: avea unsprezece ani când a ucis prima căprioară, iar primul cerb l-a omorât la paisprezece ani – ca un semn incredibil de bun augur pentru un vânător, îl împuşcase chiar în ziua celei de-a paisprezecea aniversări. Experienţa o învăţase că n-are rost să te grăbeşti să cauţi un animal săgetat. Dacă ar fi nimerit ţinta corect, căprioara ar fi trebuit să cadă la cel puţin două sute de paşi de buza râpei. În caz contrar – dar, în principiu, era exclusă o astfel de posibilitate –, graba ar fi stricat treaba. După fuga de panică, dacă nu mai simte nicio primejdie, o fiară grav rănită încetineşte ritmul şi începe să meargă. Pe de altă parte, un animal ameninţat şi speriat aleargă ca un iepure şi nu se opreşte până nu ajunge peste şapte munţi.

Aşa că mai avea cel puţin o jumătate de oră. Şi-a pus între dinţi un fir de iarbă pe care l-a smuls şi a căzut pe gânduri. Îşi aducea aminte.

După douăsprezece zile, când s-a întors ea în Brokilon, vrăjitorul mergea deja. Se târa încet şi-l ţinea şoldul, dar mergea. Milva nu era surprinsă, cunoştea bine proprietăţile terapeutice miraculoase ale apelor pădurii şi ale plantei numite conynhael. De asemenea, cunoştea priceperea lui Aglaïs, de mai multe ori asistase la vindecarea rapidă a unor driade rănite. Cât despre poveştile despre rezistenţa şi răbdarea incredibile a vrăjitorilor, se pare că nu erau scoase din mânecă şi înflorite.

Nu s-a dus direct la Col Serrai de îndată ce a sosit, deşi driadele i-au dat de înţeles că Gwynbleidd o aştepta cu nerăbdare. Tărăgăna cu bună-ştiinţă, nu era prea mulţumită de misiunea încredinţată şi nu se sfia să o arate. Condusese până în tabără elfii unui comando de Veveriţe. A raportat cu lux de amănunte vicisitudinile drumului, le-a avertizat pe driade despre blocada pregătită de oameni la hotarul de pe Curea. Numai după ce a fost atenţionată a treia oară, Milva a făcut o baie, s-a schimbat şi s-a dus să-l vadă pe vrăjitor.

O aştepta la marginea poienii, acolo unde creşteau cedrii. Făcea câţiva paşi, din când în când se aşeza, se îndrepta, se încovoia. Se vedea că Aglaïs îi recomandase exerciţiul.

— Ce mai e nou? a întrebat-o imediat după ce s-au salutat.

Răceala din vocea lui nu o înşela.

— S-ar părea că războiu’ se apropie de sfârşit, a spus ea, ridicând din umeri. Nilfgaardu’ cică a nimicit serios Lyria şi Aedirnu’. Verdenu’ s-a predat, iar regele Temeriei s-a aliat cu împăratu’ Nilfgaardului. Elfii din Valea Florilor şi-au întemeiat propria împărăţie. Dar Scoia’tael din Temeria şi Redania nu s-au dus acolo. Continuă să lupte…

— Nu mă interesează asta.

— Nu? s-a prefăcut ea surprinsă. Da, sigur. Am trecut prin Dorian, aşa cum mi-ai cerut, deşi a tre’ să ocolesc o bună parte din drum. Ca să nu mai spun că nu sunt prea sigure căile pe-acolo…

S-a oprit, s-a întins. De data asta n-a mai îmboldit-o.

— Codringher, l-a întrebat ea în cele din urmă, cel la care m-ai trimis în vizită, a fost un prieten de-al tău?

Pe chipul lui nu s-a clintit niciun muşchi, dar Milva şi-a dat seama că el a înţeles imediat.

— Nu. N-a fost.

— E bine, a continuat ea de îndată. Nu se mai numără printre cei vii. A ars, împreună cu sediul său, n-au mai rămas decât hornu’ şi juma’ din zidu’ faţadei. Tot Dorianu’ clocoteşte de diverse zvonuri. Unii cică acest Codringher ar fi practicat magia neagră şi că ar fi preparat o otravă, că ar fi avut un pact cu diavolu’, astfel încât focul diabolic l-ar fi devorat. Alţii spun că şi-ar fi băgat nasu’ şi degetele unde nu i-a fiert oala, aşa cum îi era năravu’. Iar unora nu le-a fost pe plac, aşa că l-ar fi lichidat şi ar fi aprins focul ca să acopere urmele. Tu ce crezi?

Nu a aşteptat nici răspunsul, nici emoţiile de pe chipul lui cianotic. A continuat, fără să renunţe la tonul de mânie şi aroganţă.

— E interesant că focu’ şi moartea acestui Codringher au avut loc la prima lună nouă din iulie, exact când s-au petrecut tulburările de pe insula Thanedd. Întocmai ca şi cum cineva şi-ar fi imaginat că Codringher ştia ceva despre răzvrătire şi l-ar fi luat la întrebări despre detalii. Ca şi cum cineva ar fi vrut să-i închidă botu’ pentru totdeauna ca să-i tacă limba. Ce spui de asta? Ha, văd, nu spui nimic. Taci! Atunci, o să-ţi spun eu: primejdioase sunt treburile tale, spionaju’ tău şi întrebările tale. Poate că cineva doreşte să închidă şi alte boturi şi urechi pe lângă cele ale lui Codringher. Asta cred eu.

— Iartă-mă, i-a zis el în cele din urmă. Ai dreptate. Te-am pus în primejdie. A fost o sarcină prea periculoasă pentru…

— Pentru o femeie, nu? şi-a scuturat ea capul cu o mişcare violentă, aruncându-şi înapoi părul încă ud. Asta ai vrut să spui? Vai, ce galanton! Să-ţi intre bine-n cap că, deşi tre’ să mă aplec când mă piş, capa mea e din blană de lup, şi nu de iepure! Tu să nu mă faci pe mine laşă, că nu mă cunoşti!

— Te cunosc, i-a răspuns el calm şi încet, fără a reacţiona la mânia sau la vocea ei ridicată. Tu eşti Milva. Aduci Veveriţele în Brokilon, evitând bătăliile. Îţi cunosc curajul.. Dar eu, fără milă şi cu egoism, te-am pus în primejdie…

— Tâmpenii! l-a întrerupt brusc. Fă-ţi griji pentru tine, nu pentru mine! Pentru copilă să-ţi faci griji!

Ea a zâmbit. Pentru că atunci chipul lui se schimbase. A tăcut intenţionat, aşteptând alte întrebări.

— Ce ştii? a întrebat-o în cele din urmă. Şi de la cine?

— Ai avut tu Codringheru' tău, i-a spus ea, semeţindu-şi capul, şi eu am cunoştinţele mele. Care au ochii şi urechile foarte agere.

— Vorbeşte! Te rog, Milva!

— După răzvrătirile din Thanedd, a început ea, după o scurtă tăcere, a ars tot. A început vânătoarea trădătorilor. În special a magicienilor care erau în juru' Nilfgaardului, precum şi a altor mercenari. Pe unii i-au prins. Alţii au dispărut ca fumu'. Nu-ţi tre' prea multă isteţime ca să ghiceşti unde s-au dus, sub ce aripi s-au ascuns. Dar nu numai magicienii şi trădătorii au fost vânaţi. În revolta din Thanedd, magicienii răzvrătiţi au fost ajutaţi de un comando de Veveriţe, condus de faimosul Faoiltiarna. Îl caută. S-a dat poruncă să fie schingiuiţi toţi elfii capturaţi şi să fie luaţi la întrebări despre comandoul lui Faoiltiarna.

— Cine este Faoiltiarna?

— Un elf, un Scoia'tael. Le-a dat multă bătaie de cap oamenilor. S-a pus mare răsplată pentru capu' lui. Da' nu numa' el e căutat. Umblă şi după nu ştiu ce cavaler nilfgaardian, care era în Thanedd. Şi…

— Hai, spune!

— *An'givare* întreabă în stânga şi-n dreapta de un vrăjitor cunoscut sub numele de Geralt de Rivia. Şi de o copilă, Cirilla. S-a poruncit ca ei doi să fie prinşi în viaţă. Fără şagă, s-a poruncit să nu li se atingă un fir de păr din cap şi să nu fie descheiat vreun nasture de la rochiţă. Ha! Tare drag tre' să le fii la inimă, de au atâta grijă de sănătatea ta…

S-a oprit când i-a văzut privirea din care dispăruse orice urmă de seninătate inumană. A înţeles că, oricât ar încerca, nu l-ar putea speria. Cel puţin, nu pentru pielea lui. În mod neaşteptat, s-a simţit ruşinată.

— Ei bine, n-au decât să se dea de ceasu’ morţii, a spus ea, conciliator, dar cu un zâmbet uşor ironic pe buze. Aici, în Brokilon, eşti în siguranţă. Şi nici pe copilă n-au cum s-o prindă în viaţă. Când au săpat ruinele din Thanedd, rămăşiţele turnului magic care s-a prăbuşit… Ei! Ce-ai păţit?

Vrăjitorul a mătăhăit, s-a sprijinit de un cedru şi s-a aşezat cu greu pe un trunchi de cedru. Ea a sărit, înspăimântată de paloarea ce-i acoperise brusc chipul.

— Aglaïs! Sirssa! Fauve! La mine, mai iute! La naiba, poate moare!

— Nu le mai chema… N-am nimic… Vorbeşte! Vreau să ştiu…

Dintr-odată, Milva a înţeles.

— Nimic nu s-a găsit printre dărâmături! a strigat, simţind că i se scurge sângele din cap şi ei. Nimic! Deşi au luat la mână piatră cu piatră, au făcut descântece şi vrăji, n-au găsit nimic…

Şi-a şters sudoarea din sprâncene, le-a oprit cu un gest pe driadele care se apropiau. L-a apucat de umeri pe vrăjitorul care stătea pe trunchi. S-a aplecat peste el în aşa fel încât părul ei lung şi deschis la culoare îi cădea pe chipul livid.

— Ai înţeles greşit, i-a zis în grabă, încurcată, căutându-şi cu efort cuvintele în iureşul celor care îi veneau pe buze. Doar am vrut să spun că… M-ai înţeles greşit. Ei bine, eu… De un’ să ştiu eu cum a fost… Nu asta am vrut. Eu doar am vrut să spun, copila asta… Că n-o vor găsi pen’ că se face nevăzută, ca vrăjitorii… Iartă-mă!

Nu i-a răspuns. S-a uitat într-o parte. Milva îşi muşca buzele, îşi încleşta pumnii.

— Peste trei zile o să părăsesc Brokilonu’, l-a anunţat ea încet, după o tăcere foarte lungă. Când se face lună nouă, ca să se întunece mai tare. Mă întorc după zece zile, poate mai înainte. Imediat după Lammas, în primele zile ale lunii august. Nu te îngrijora! Mut ceru’ şi pământu’, şi până la urmă aflu eu tot. Dacă cineva ştie ceva despre copila aia, o să ştii şi tu.

— Mulţumesc, Milva.

— Peste zece zile… Gwynbleidd.

— Mă cheamă Geralt, i-a întins el mâna.

I-a strâns-o ferm, fără şovăială. Cu multă forţă.

— Mă cheamă Maria Barring.

Cu un gest din cap şi cu umbra unui zâmbet pe chip, i-a mulţumit pentru sinceritate, ştia că Geralt o apreciază.

— Să fii prudentă, te rog! Când stai de vorbă, fii atentă pe cine întrebi.

— Nu tre' să-ţi faci griji pen' mine.

— Informatorii tăi… Ai încredere în ei?

— N-am încredere în nimeni.

— Vrăjitorul se află în Brokilon. Printre driade.

— Am bănuit eu, a zis Dijkstra şi şi-a încrucişat mâinile la piept. Dar bine că s-a confirmat.

A tăcut un răstimp. Lennep şi-a trecut repede limba peste buze. Aştepta.

— Bine că s-a confirmat, a repetat şeful serviciilor secrete ale regatului Redaniei îngândurat, ca şi cum şi-ar fi spus lui însuşi. Întotdeauna e mai bine să ai o siguranţă. Eh… dacă se adevereşte că Yennefer este cu el… Nu era magiciana cu el, Lennep?

— Poftim?

Spionul dârdâia.

— Nu, conaşule, i-a răspuns. Nicio magiciană. Care sunt poruncile dumitale? Dacă îl vrei viu, o să-l scot din Brokilon. Dacă-ţi convine mort…

— Lennep, l-a ţintuit Dijkstra cu o privire rece şi sticloasă pe spion, nu fi prea zelos! În profesia noastră, excesul de zel nu e răsplătit niciodată. Şi întotdeauna trezeşte suspiciuni.

— Dar, conaşule, a pălit uşor Lennep. Eu doar voiam…

— Ştiu. Tocmai m-ai întrebat care mi-ar fi poruncile. Astea sunt: lăsaţi-l în pace pe vrăjitor!

— Cum porunceşti, conaşule! Şi Milva?

— Lăsaţi-o şi pe ea în pace! Până una-alta…

— Cum porunceşti, conaşule. Pot să plec?

— Poţi.

Spionul a ieşit din cameră, închizând uşa de stejar încet, cu mare grijă. Dijkstra a rămas tăcut multă vreme, privind la hărţile, scrisorile, denunţurile, rapoartele de interogatoriu şi sentinţele la moarte învălmăşite pe masă.

— Ori!

Secretarul şi-a ridicat privirea, şi-a dres vocea. Tăcea.

— Vrăjitorul se află în Brokilon.

Ori Reuven şi-a dres vocea din nou, instinctiv şi-a aţintit ochii asupra picioarelor şefului său. Dijkstra i-a urmărit privirea.

— Ai dreptate. Nu l-am uitat, a mormăit el. Din cauza lui n-am putut să merg vreo două săptămâni. A trebuit să mă duc cu coada-ntre picioare la Filippa, să scheaun ca un câine şi să mă milogesc la ea ca să mă descânte, altfel aş fi şchiopătat şi în ziua de azi. Oricum, am şi eu vina mea, l-am subapreciat pe vrăjitorul ăsta. Şi cel mai rău este că nu pot să mă răzbun acum, să-l iau de fundul lui de vrăjitor! Nu am timp şi nu pot să-mi folosesc oamenii pentru chestiunile mele personale! Nu-i aşa, Ori, că nu pot?

— Hmm, hmm!

— Hai, nu te mai codi atât! Ştiu bine. Ah, al naibii! Că tare ispititoare mai e puterea asta! Cum te ademeneşte s-o foloseşti! Cât de uşor e să uiţi când o ai! Dar, de cum ai uitat o dată, nu mai ai ieşire… Filippa Eilhart mai e în Montecalvo?

— Da.

— Ia tocul şi tuşul! O să-ţi dictez o scrisoare pentru ea. Scrie… La naiba! Nu mă pot concentra. Ce-i cu ţipetele alea nenorocite, Ori? Ce se întâmplă acolo în piaţă?

— Niscaiva huligani aruncă cu pietre în reşedinţa ambasadorului Nilfgaardului. I-am plătit pentru asta, hmm, hmm, dacă nu mă-nşel.

— Ha, ha! Bine. Închide fereastra! Lasă-i, că mâine iau cu asalt banca piticanului Giancardi. A refuzat să-mi dezvăluie conturile.

— Giancardi… a donat o sumă frumuşică pentru fondul de război.

— Ha? Să arunce cu pietre în băncile care n-au dat nimic.

— Toţi au dat câte ceva.

— Vai, plictisitor mai eşti, Ori! Pune mâna şi scrie cum îţi spun eu! Draga mea Fii, soarele meu… La naiba, că zăpăcit mai sunt! Ia altă foaie. Eşti gata?

— Te ascult…

— Dragă Filippa, domniţa Triss Merigold sigur e îngrijorată de soarta vrăjitorului pe care l-a teleportat în mare secret din Thanedd în Brokilon, fără să-mi pomenească nimic, ceea ce nu mi-a picat deloc bine. O poţi linişti: vrăjitorul e bine acum. A început chiar să trimită din Brokilon tot felul de emisari cu misiunea de a da de urmele prinţesei Cirilla, o copilă de care, din câte ştiu, şi tu eşti interesată. Prietenul nostru Geralt nu ştie că Cirilla se află în Nilfgaard, unde se pregăteşte pentru nunta cu împăratul Emhyr. Ar fi bine ca vrăjitorul să rămână liniştit în Brokilon, aşa că mă voi strădui să-i trimit vestea. Ai terminat de scris?

— Îhî, să-i trimit vestea.

— De la capăt. Mă întreb… Ori, şterge-ţi naibii tocul! Îi scriem Filippei, nu consiliului regal, ce naiba! Scrisoarea trebuie să fie impecabilă! De la capăt! Mă întreb de ce vrăjitorul nu încearcă să intre în contact cu Yennefer. Nu pot să cred că afecţiunea asta aproape obsesivă s-a stins dintr-odată, indiferent de opţiunile politice ale idealului său. Pe de altă parte, dacă, într-adevăr, Yennefer este cea care i-a dus-o pe Cirilla lui Emhyr şi dacă aş avea dovezi, m-aş asigura că ajung în braţele vrăjitorului. Problema s-ar rezolva de la sine, sigur, fără ca această scumpă frumuseţe parşivă, cu plete negre, să poată anticipa ziua sau ora. Vrăjitorului nu-i place să se atingă cineva de copilă, Artaud Terranova s-a convins personal în Thanedd. Aş vrea să cred, Fil, că nu ai nicio dovadă a trădării lui Yennefer şi că nu ştii unde se ascunde. M-ar durea foarte tare, dacă s-ar adeveri că e un alt secret de care sunt ţinut departe. Eu nu am niciun secret faţă de Tine… De ce râzi, Ori?

— De nimic, hmm, hmm!

— Scrie: Eu nu am niciun secret faţă de Tine, Fil, şi sper că e valabilă şi reciproca. Cu respectul meu profund etc. etc. Dă-mi să semnez.

Ori Reuven a presărat scrisoarea cu nisip. Dijkstra s-a aşezat confortabil şi, cu palmele încrucişate pe burtă, a început să-şi învârtească degetele mari în morişcă.

— Milva asta pe care a trimis-o vrăjitorul să spioneze, l-a întrebat Dijkstra, ce poţi să-mi spui despre ea?

— Se ocupă, a mormăit secretarul, cu căratul în Brokilon a supravieţuitorilor din comandourile de Scoia’tael, decimate de războiul temerian. Ajută elfii să evadeze din bătălii şi din captivitate, mijlocindu-le odihna şi regruparea în comandouri de luptă.

— Nu mă duce tu pe mine cu informaţii răsuflate! l-a întrerupt Dijkstra. Ştiu bine cu ce se ocupă Milva, chiar am de gând să mă folosesc de ea. Altminteri, aş fi aruncat-o de mult în ghearele Temerienilor. Ce poţi să-mi spui despre ea însăşi? De Milva ca atare?

— Vine, dacă nu mă înşel, dintr-un sat pierdut din Sodden de Sus. De fapt, numele ei este Maria Barring. Milva e porecla pusă de driade. În Graiul mai Vechi înseamnă…

— Opintică, l-a întrerupt Dijkstra. Ştiu.

— În familia ei, sunt vânători din tată-n fiu. Cunosc pădurea ca pe propriul buzunar. Când fiul cel mai mare a fost zdrobit de un elan, bătrânul Barring a hotărât să-şi iniţieze fiica în tainele artei silvice. Când a murit, mama s-a recăsătorit. Maria n-a avut trai bun cu tatăl ei vitreg şi a fugit de-acasă. Avea şaisprezece ani, dacă nu mă înşel. A rătăcit spre miazănoapte, trăind din vânătoare, dar pădurarii baronilor nu-i făceau viaţa prea uşoară, urmărind-o şi hăituind-o ca pe un animal. Aşa că a ajuns să braconeze prin Brokilon, iar acolo au înhăţat-o driadele.

— Şi, în loc s-o linşeze, au primit-o printre ele, a murmurat Dijkstra. Au recunoscut-o ca una de-ale lor… Cât despre Milva, ea le-a rămas datoare pe viaţă. A făcut un pact cu Vrăjitoarea Brokilonului, bătrâna Eithné Ochi-de-argint. Maria Barring a murit, trăiască Milva… Câte expediţii a mijlocit înainte ca Verdenul şi Kerackul să se prindă? Trei?

— Patru, dacă nu mă înşel…

Cu toate că avea o memorie infailibilă, Ori Reuven se temea întotdeauna să nu se înşele.

— Să tot fi fost vreo sută de oameni dintre cei mai înverşunaţi în scalparea ielelor, care au dat ortul popii. Multă vreme n-au înţeles cum stau lucrurile, căci uneori Milva îl salva pe câte unul din masacru, purtându-l pe umerii ei, iar supravieţuitorul o ridica în slăvi pentru curajul ei deosebit. Chiar la sfârşitul celei de-a patra, în Verden, dacă nu mă înşel, cineva a prins-o, în sfârşit, cu mâţa-n sac… Cum se întâmplă oare, a exclamat brusc, hmm, hmm, că de fiecare dată călăuza care asmute oamenii să atace ielele cade în picioare ca mâţa? Şi aşa a ieşit untdelemnul la suprafaţă: călăuza îi conducea într-adevăr, dar îi conducea direct într-o capcană, aruncându-i în faţa săgeţilor driadelor care aşteptau în ambuscadă…

Dijkstra a împins spre marginea biroului procesul-verbal de interogatoriu: avea impresia că pergamentul exala miasme din camera de tortură.

— Şi apoi, a ghicit el, Milva a dispărut fără urmă, găsindu-şi refugiu în Brokilon. Şi nici până în ziua de azi nu găseşti cu niciun chip voluntari în Verden pentru o expediţie la driade. Bătrâna Eithné şi tânăra Opintică au făcut o treabă bună. Să mai îndrăznească să pretindă că provocarea e o invenţie umană! Dar poate că…

— Hmm, hmm? a mormăit Ori Reuven, nedumerit de întreruperea şi tăcerea prelungită a şefului.

— Poate că până la urmă au tras câteva învăţăminte de la noi, a încheiat glacial spionul, cu ochii la denunţuri, la rapoartele de interogare şi la condamnările la moarte.

Văzând că nu e nici urmă de sânge, Milva a băgat-o pe mânecă. Şi-a amintit dintr-odată cum căprioara a făcut un pas în momentul săgetării. L-a făcut sau a vrut să-l facă, era totuna. Se mişcase şi săgeata i-ar fi putut străpunge burta. Milva a tras o înjurătură. O săgeată înfiptă în burtă ar fi însemnat blestem şi ruşine pentru vânător! Ghinion! Piază rea!

A alergat spre buza râpei, uitându-se cu atenţie printre muri, muşchi şi ferigi. Îşi căuta săgeata. Prevăzută cu un vârf cu patru muchii atât de ascuţite, încât rădea părul antebraţului şi lansată de la o distanţă de cincizeci de paşi, ar fi trebuit să străpungă căprioara dintr-o parte în alta.

A observat-o, a pus mâna pe ea şi a răsuflat uşurată, a scuipat de trei ori, bucuroasă de noroc. Îşi făcuse griji degeaba, era chiar mai bine decât se aştepta. Săgeata nu era mânjită de conţinutul cleios şi sordid al stomacului. Nu avea nici urmele spumoase, de culoare roşu-aprins, caracteristice plămânilor. Săgeata era complet acoperită de o roşeaţă întunecată, vâscoasă. Vârful străpunsese inima. Milva nu trebuia să avanseze ca un lup, nici să se apropie, nici să piardă vremea în căutarea urmelor. Căprioara era, fără doar şi poate, moartă în tufişuri, nu mai departe de o sută de paşi de copac, într-un loc indicat de sânge. Iar o căprioară săgetată în inimă ar fi trebuit să sângereze după câţiva paşi, aşa că ştia că îi va descoperi urmele uşor.

După zece paşi a dat de traseu, l-a urmat, cufundată din nou în gânduri şi amintiri.

Şi-a respectat promisiunea pe care i-o făcuse vrăjitorului. S-a întors în Brokilon chiar mai devreme decât făgăduise, la cinci zile după Sărbătoarea Recoltei, la cinci zile după luna nouă, care pentru oameni însemna începutul lui august, iar pentru elfi, Lammas, al şaptelea, adică penultimul *savaed* al anului.

Traversau Cureaua în zori, ea împreună cu cinci elfi. Comandoul pe care-l conducea avusese iniţial nouă elfi călare, dar soldaţii din Brugge i-au urmărit tot timpul şi la trei poşte înainte de a ajunge la râu au dat pinteni cailor, şicanându-i întruna. I-au lăsat în pace doar când au ajuns la Curea, când în aburii zorilor se profila Brokilonul, pe malul drept al râului. Soldaţii se temeau de Brokilon. Aceasta i-a salvat. Au trecut râul. Epuizaţi, răniţi. Însă nu toţi.

Avea veşti pentru vrăjitor, dar era convinsă că Gwynbleidd se afla încă în Col Serrai. Intenţiona să se ducă să-l vadă la prânz, după ce ar fi tras un pui de somn. Mare i-a fost însă mirarea când i s-a ivit în faţa ochilor brusc, ca o fantomă din negură. Fără niciun cuvânt, s-a aşezat lângă ea, privind-o cum aranja patul, cum acoperea o sarcină de crengi cu o pătură.

— Nu te mai grăbi ca mireasa la pat! i-a spus ea sarcastic. Vrăjitorule, eu sunt frântă de oboseală. Zi şi noapte în şa, mi-a amorţit curu' şi sunt leoarcă pân' la brâu, c-am trecut în zori ca lupii printre răchitele de pe mal…

— Te rog! Ai aflat ceva?

— Am aflat, i-a răspuns ea descheindu-şi ciubotele ude şi scoţându-le. Şi chiar fără prea multă bătaie de cap, că se ştie. Nu mi-ai spus că domniţa ta este un asemenea personaj! Mă gândeam: o fi fiica ta vitregă, vreo fătucă săracă, vreo orfană bătută de soartă. Şi, când colo ce să vezi? Prinţesa Cintrei! Ha! Doar n-oi fi şi tu vreun prinţ incognito?

— Hai, spune-mi, te rog!

— Niciun împărat n-o să pună mâna pe ea, căci Cirilla asta a ta, din câte am auzit, din Thanedd a fugit direct în Nilfgaard, bineînţeles cu acei magicieni care au trădat. Iar în Nilfgaard împăratu' Emhyr a întâmpinat-o cu mare pompă. Şi ştii ce? După cum se vede, are de gând să facă nuntă cu ea. Iar acum lasă-mă să mă odihnesc! Dacă vrei, mai vorbim când mă trezesc.

Vrăjitorul tăcea. Ea şi-a înşirat hainele ude pe crengile în formă de furci, urmând a răsări soarele pe ele, şi-a desfăcut centura.

— Vreau să mă dezbrac, a murmurat ea. Hai, ce mai cauţi aici? Te-ai fi aşteptat la veşti mai bune? Nimic nu te mai ameninţă, nimeni nu mai întreabă de tine, spionii te-au lăsat în pace. Iar domniţa ta a scăpat de împăraţi, o să fie împărătească…

— E o veste sigură?

— Nimic nu e niciodată sigur, a căscat ea şi s-a aşezat pe pat. Poate doar ce se petrece în fiecare zi cu soarele, că se duce de la răsărit la apus. Dar cele spuse despre împăratu' nilfgaardian şi prinţesa din Cintra trebuie să fie adevărate.

S-a făcut mare tam-tam pe seama lor.

— De unde şi până unde s-a ivit acest zvon?

— De parcă n-ai şti! Dacă chiar nu ţi-ai dat seama cumva… Ea o să-i aducă lui Emhyr o bucată bună de pământ, ca zestre. Nu numai Cintra, ci şi partea asta a Jarugăi! Mai mult, ea poate să-mi fie stăpână, deoarece vin din Soddenu’ de Sus şi toţi cei din Sodden, se vede treaba, fac parte din moşia ei! Pfft! Dacă vreodată se întâmplă să mă prindă prin vreo pădure de-ale ei, poate să poruncească să fiu atârnată-n ştreang. Oh, mira-s-ar lumea! Mi se închid ochii…

— Doar o întrebare. Dintre magicienele acelea… Adică dintre magicienii care au trădat, a fost prins careva?

— Nu, dar umblă vorba că o magiciană şi-a pus capăt zilelor. La scurtă vreme după căderea Vengerbergului, când armatele Kaedwenului s-au apropiat de Aedirn. Poate de necaz sau de teamă de pedeapsă…

— În trupa pe care ai adus-o astăzi sunt cai fără stăpân. Oare elfii nu mi-ar da unul?

— Aha, n-ai astâmpăr, vrei s-o iei din loc, a murmurat ea, în timp ce se înfăşură în pătură. Cam bănuiesc eu după cine îţi ard călcâiele…

A tăcut, uluită de privirea de pe chipul lui. Dintr-odată, şi-a dat seama că vestea pe care i-o adusese nu era deloc bună. Dintr-odată, şi-a dat seama că nu înţelege absolut nimic. Dintr-odată în mod neaşteptat, dintr-odată a simţit că vrea să stea lângă el, bombardându-l cu întrebări, ascultându-l, sfătuindu-l cu ceva, poate… S-a frecat insistent în colţul ochiului cu degetul îndoit. *Sunt istovită,* s-a gândit ea, *moartea mi-a rânjit în faţă toată noaptea. Trebuie să mă odihnesc. La urma urmei, ce-mi pasă mie de necazurile şi de frământările lui? Ce-mi pasă mie de el? Şi de copilă? La naiba şi cu el, şi cu ea! Fir-ar să fie, mi s-a dus somnul…*

Vrăjitorul s-a ridicat.

— Mi-or da un cal?

— Ia-l pe care-l vrei, i-a spus ea după un timp. Mai bine nu te arăţi în faţa elfilor. Am fost hăituiţi până să trecem vadu’, a curs mult sânge… Doar de roib să nu te atingi, e-al meu… Hai, ce mai stai?

— Mulţumesc pentru ajutor. Pentru tot.

Nu i-a răspuns.

— Am o datorie faţă de tine. Cum mi-o achit?

— Cum? Plecând de-aici de îndată! a strigat ea, sprijinindu-se în cot şi trăgând cu putere pătura peste ea. Eu… tre’ să dorm! Ia calu’… şi du-te! În Nilfgaard, în iad, la naiba, mi-e totuna! Du-te! Lasă-mă-n pace!

— O să-mi achit datoria, i-a răspuns el încet. N-o să uit. Poate că într-o bună zi şi tu o să ai nevoie de ajutor. De sprijin. De un umăr. Atunci să mă strigi, chiar dac-o fi în toiul nopţii. O să vin.

Privind cu ochiul sticlos spre cer, căprioara zăcea pe marginea râpei spongioase de la atâtea izvoare aflate în apropiere, năpădite de ferigi. Milva a văzut căpuşele imense prinse de burta de culoarea inului.

— Va trebui să vă căutaţi alt sânge, blestematelor! a murmurat, scoţându-şi mănuşile şi luând cuţitul. Pentru că ăsta se răceşte de-acum.

Cu o mişcare rapidă şi precisă a decupat pielea de la stern la anus, conducând cu dexteritate lama pe lângă organele genitale. A separat cu grijă stratul de grăsime, introducându-şi braţele până la coate, a incizat esofagul, a extras intestinele. A extirpat stomacul şi vezica, în căutarea bezoarelor. Nu credea în proprietăţile magice ale bezoarelor, dar erau destui idioţi care credeau şi erau dispuşi să plătească pentru ele.

A ridicat căprioara şi a rezemat-o de un buştean culcat, cu burta deschisă în jos, astfel încât să se scurgă sângele. S-a şters pe mâini de un smoc de ferigi.

S-a aşezat lângă trofeul său.

— Vrăjitor diabolic şi dement! a spus încet, cu ochii pironiţi la coroanele pinilor din Brokilon, agăţate la o sută de picioare deasupra ei. Să porneşti tu până în Nilfgaard pentru copila aia a ta! Te duci până la capătu’ lumii, trecut prin sânge şi foc, şi nici măcar nu te gândeşti să-ţi iei cu tine de-ale gurii! Ştiu că ai pen’ cine să trăieşti. Da’ cu ce ai?

Pinii, desigur, nici n-au comentat, nici n-au întrerupt monologul.

— Uite ce cred eu, a continuat Milva scoţându-şi cu cuţitul sângele de sub unghii, că n-ai nicio şansă s-o salvezi pe domniţa matale. Din moment ce nu te poţi apropia de Nilfgaard, nici măcar de Jaruga. Nici măcar la Sodden nu ajungi. Cre’ că moartea ţi-e scrisă. Ţi-e scrisă pe buzele alea încăpăţânate, în ochii ăia năprasnici se arată. Moartea te va prinde, vrăjitorule nebun, te va prinde cât de curând. Dar, datorită acestei căprioare, cel puţin n-o să mori de foame. Şi asta nu-i puţin lucru. Eu aşa cre’.

Văzându-l pe ambasadorul Nilfgaardului că intră în sala de audienţă, Dijkstra a oftat discret. Shilard Fitz-Oesterlen, trimis al împăratului Emhyr var Emreis, obişnuia să vorbească pe limba diplomaţilor şi era înnebunit să introducă ciudăţenii lingvistice în fraze pompoase, care puteau fi înţelese doar de diplomaţi şi oameni de ştiinţă. Dijkstra studiase la Academia Oxenfurtiana şi, cu toate că nu obţinuse titlul de maestru, cunoştea bazele jargonului universitar afectat. Dar îi displăcea să facă uz de ele, pentru că în adâncul sufletului său nu suporta fastul şi ceremoniile pompoase.

— Bine aţi venit, excelenţă!

— Jupâne conte… Shilard Fitz-Oesterlen s-a aplecat ceremonios. De fapt, vă rog să mă iertaţi! Poate că ar trebui să mă adresez de-acum altfel. Nobilule şi ilustrule prinţ? Alteţa Voastră Regală? Distinsule jupân secretar de stat? Pe onoarea mea, Înălţimea Voastră, demnităţile se revarsă asupra dumitale cu o asemenea cadenţă, încât, într-adevăr, nu mai ştiu cum să vă intitulez ca să nu încalc protocolul.

— Cel mai bine ar fi „Maiestatea Voastră”, mi-a răspuns Dijkstra cu o voce modestă. Ştiţi, la urma urmei, Excelenţă, că palatul îl face pe rege. Şi nu vă e străin faptul că, dacă strig „Săriţi!”, curtea Palatului din Tretogor întreabă „Cât de sus?”

Ambasadorul ştia că Dijkstra exagerează, dar fără a se îndepărta prea mult de realitate. Radowid, principele infant, era minor, regina Hedwig era devastată de moartea tragică a soţului ei, aristocraţia era speriată, îndobitocită, dezbinată şi divizată în facţiuni. În Redania, guvernul era, de fapt, condus de Dijkstra. Dijkstra ar fi putut să obţină cu uşurinţă toate demnităţile pe care le-ar fi dorit. Dar nu dorea nimic.

— Înălţimea Voastră a cerut să fiu chemat, a spus ambasadorul după o clipă. Fără prezenţa ministrului afacerilor externe. Cum de merit o asemenea onoare?

— Ministrul, s-a uitat Dijkstra spre tavan, şi-a abandonat îndatoririle din motive de sănătate.

Cu un aer grav, Shilard Fitz-Oesterlen a dat din cap. Ştia foarte bine că ministrul afacerilor externe se afla în temniţă şi cu siguranţă că simpla desfăşurare în faţa ochilor a instrumentelor de tortură era suficientă pentru a-l face să-şi mărturisească pactele cu serviciul secret nilfgaardian, întrucât era un laş şi un idiot. Ştia, de asemenea, că reţeaua organizată de ofiţerii lui Vattier de Rideaux, şeful spionajului imperial, fusese demontată, iar acum toate frâiele erau în mâinile lui Dijkstra. Era conştient şi că ele conduceau direct la propria persoană. Dar persoana lui se bucura de imunitate, iar obligaţiile îl forţau să ducă jocul până la capăt. Mai ales după instrucţiunile codificate ciudate transmisese recent ambasadei de Vattier şi de colonelul Stefan Skellen, agentul imperial pentru misiuni speciale.

— Întrucât încă nu a fost numit un succesor, a continuat Dijkstra, îmi revine mie datoria neplăcută să vă informez, Excelenţă, că aţi devenit *persona non grata* în regatul Redaniei.

Ambasadorul s-a înclinat.

— Îmi pare rău, a spus el, că efectele ocazionate de expulzarea reciprocă a ambasadorilor provin din fapte fără legătură directă cu regatul Redaniei ori cu imperiul Nilfgaardului. Imperiul nu a întreprins nicio acţiune de agresiune împotriva Redaniei.

— În afară de blocada ambarcaţiunilor şi a mărfurilor noastre la gura Jarugăi şi în insulele Skellige. În afară de sprijinirea şi furnizarea de arme către comandourile de Scoia'tael.

— Acestea nu sunt decât insinuări sfruntate.

— Şi cum rămâne cu concentrarea armatei imperiale în Verden şi Cintra? Dar cu raidurile trupelor armate din Sodden şi Brugge? Sodden şi Brugge sunt protectorate temeriene, iar noi, Excelenţă, suntem aliaţi ai Temeriei, atacurile asupra Temeriei sunt atacuri asupra noastră. Mai sunt, de asemenea, chestiunile legate direct de Redania: rebeliunea de pe insula Thanedd şi atacul criminal asupra regelui Vizimir. Şi rolul jucat de Imperiu în aceste evenimente.

— *Quod attinet* incidentul din Thanedd, a zis ambasadorul, răsfirându-şi mâinile, nu sunt îndrituit să-mi exprim opinia. Maiestăţii Sale Imperiale Emhyr var Emreis îi sunt străine culisele afacerilor private ale magicienilor voştri. Deplângem faptul că protestele noastre au un impact atât de mic la adresa propagandei ce sugerează altceva. Propagandă ce se tot împânzeşte, îndrăznesc să subliniez, nu fără sprijinul celor mai înalte autorităţi ale regatului Redaniei.

— Protestele voastre surprind şi uluiesc fără măsură, a spus Dijkstra cu un zâmbet uşor. Dar împăratul măcar nu ascunde prezenţa la Curtea sa a ducesei din Cintra, răpită chiar din Thanedd.

— Cirilla, regina din Cintra, l-a corectat cu emfază Shilard Fitz Oesterlen, nu a fost răpită, ci a cerut azil în Imperiu. Asta nu are nimic de-a face cu incidentul din Thanedd.

— Într-adevăr?

— Incidentul din Thanedd, a continuat ambasadorul, cu o faţă împietrită, l-a dezgustat profund pe împărat. Iar atacul nelegiuit comis de nişte nebuni împotriva regelui Vizimir a trezit în el o sinceră şi adevărată repulsie. Însă apogeul repulsiei a fost atins pe urmă, când nişte bârfe groaznice s-au răspândit în rândul plebei, care îndrăznea să caute în inima Imperiului instigatorii acestei crime.

— Întemniţarea adevăraţilor instigatori, a zis Dijkstra încet, va pune capăt acestor bârfe, nădăjduim. Iar capturarea lor, care va permite să se facă dreptate, este doar o chestiune de timp.

— *Justitia fundamentum regnorum*, a fost de acord pe un ton grav Shilard Fitz-Oesterlen. Iar *crimen horribilis non potest non esse punibile.* Vă asigur că şi Maiestatea Sa Imperială doreşte să fie aşa.

— Stă în puterea împăratului să îndeplinească această dorinţă, a răspuns indolent Dijkstra, încrucişându-şi braţele pe piept. Unul dintre capii complotului, Enid an Gleanna, până nu demult cunoscută drept magiciana Francesca Findabair, prin voia împăratului Emhyr var Emreis, guvernează în prezent statul-marionetă al elfilor din Dol Blathanna.

— Alteţa Sa Imperială, a spus ambasadorul, plecându-se într-o reverenţă rigidă, nu se poate amesteca în chestiunile din Dol Blathanna, regat independent, recunoscut de toate puterile vecine.

— Cu excepţia Redaniei, pentru care Dol Blathanna a fost şi va rămâne o parte a regatului Aedirn. Cu toate că aţi fărâmiţat în bucăţi Aedirnul, cu colaborarea elfilor şi a Kaedwenului, cu toate că în Lyria n-a mai rămas *lapis super lapidem,* prea v-aţi grăbit să ştergeţi acest regat de pe harta lumii. Prea v-aţi grăbit, Excelenţă! Însă nu e nici locul, nici timpul să discutăm aşa ceva. Francesca Findabair n-are decât să guverneze deocamdată, o să vină şi timpul dreptăţii. Dar cum rămâne cu ceilalţi rebeli şi organizatori ai atacului împotriva regelui Vizimir? Cu Vilgefortz din Roggeveen şi Yennefer din Vengerberg? Există toate motivele să presupunem că, după eşecul loviturii de stat, ambii s-au refugiat în Nilfgaard.

— Pot să vă asigur, a declarat ambasadorul, ridicându-şi privirea, că nu e chiar aşa. Iar, dacă lucrurile stau chiar aşa, îţi garantez că nu vor scăpa de pedeapsa pe care o merită.

— Ei nu au încălcat nicio lege împotriva voastră, aşa că nu de voi ţine să-i pedepsiţi. Împăratul Emhyr ar putea să-şi demonstreze dorinţa sinceră de dreptate, care reprezintă *fundamentum regnorum,* predându-ne criminalii.

— Nu se poate nega îndreptăţirea cerinţelor dumneavoastră, a recunoscut Shilard Fitz-Oesterlen, simulând un zâmbet jenat. Însă aceşti oameni nu sunt pe teritoriul Imperiului, *primo. Secundo,* chiar dacă ar fi reuşit să ajungă acolo, ar exista un impediment. Extrădările au loc ca urmare a unei hotărâri judecătoreşti date, în acest caz, de către consiliul imperial. Luaţi în considerare, Înălţimea Voastră, că ruperea relaţiilor diplomatice ar însemna un act de ostilitate din partea Redaniei. Prin urmare, ar fi prea puţin probabil ca acel consiliu să acorde o cerere de extrădare dintr-o ţară ostilă. Ar fi fără precedent… Doar dacă…

— Doar dacă… ce?

— Doar dacă se creează un precedent.

— Nu înţeleg.

— Dacă împărăţia Redaniei ar fi dispusă să-i redea împăratului un criminal de drept comun prins pe teritoriul său, împăratul şi consiliul său ar avea un motiv pentru a recompensa gestul de bunăvoinţă.

Dijkstra a tăcut un timp, dând impresia că murmură sau se gândeşte.

— Despre cine este vorba?

— Numele făptaşului… – ambasadorul s-a prefăcut că încearcă să-şi amintească şi, în cele din urmă, a scos un dosar cu documente din servieta de saftian. Îmi pare rău, *memoria fragilis est…* Aici. Un anumit Cahir Mawr Dyffryn aep Ceallach. Acuzaţiile care i se aduc nu sunt tocmai banale. E căutat pentru omor, dezertare, răpire, *raptus puellae,* viol, furt şi falsificare de documente. Fugind de mânia imperială, a trecut hotarul.

— Până în Redania? Drum lung.

— Înălţimea Voastră, a zâmbit uşor Shilard Fitz-Oesterlen, nu-şi limitează interesele la perimetrul Redaniei. Nu mă îndoiesc că, dacă acest criminal ar fi fost capturat într-unul dintre regatele aliate, Înălţimea Voastră ar afla din rapoartele numeroşilor săi… cunoscuţi.

— Cum aţi spus că se numeşte criminalul?

— Cahir Mawr Dyffryn aep Ceallach.

Dijkstra a tăcut un timp, prefăcându-se că-şi caută în memorie.

— Nu, a zis în cele din urmă, n-a fost capturat nimeni cu un astfel de nume.

— Într-adevăr?

— *Memoria* mea nu e *fragilis* în astfel de probleme. Îmi pare rău, Excelenţă.

— Şi mie, i-a răspuns glacial Shilard Fitz-Oesterlen. Mai ales că nu este posibil să se efectueze extrădarea reciprocă a infractorilor în aceste circumstanţe. Nu vă mai plictisesc, Domnia Voastră. Vă doresc sănătate şi noroc!

— La fel. La revedere, Excelenţă!

Făcând câteva reverenţe ceremonioase elaborate, ambasadorul a plecat.

— Sărută-mă în *sempiternum meam,* deşteptule! a murmurat Dijkstra, încrucişându-şi braţele pe piept. Ori! Fă-te-ncoace!

Secretarul, roşu de la cât se abţinuse să nu tuşească şi de la cât îşi dresese glasul, a ieşit din spatele draperiilor.

— Filippa se află încă în Montecalvo?

— Da. Cu ea sunt domniţele Laux-Antille, Merigold şi Metz.

— Ţara arde şi baba se piaptănă! Războiul stă să izbucnească dintr-un moment într-altul, hotarul de pe Jaruga stă să plesnească, iar ele s-au dus şi s-au încuiat în castel, la naiba-n praznic! Ia tocul şi scrie: „Preaiubita mea Fil…” La naiba!

— Am scris „Dragă Filippa”.

— Bine. Continuă! „S-ar putea să te intereseze că ciudatul cu pene la coif dispărut din Thanedd, la fel de misterios cum a apărut, se numeşte Cahir Mawr Dyffryn şi este fiul seneşalului Ceallach. Nu-l căutăm numai noi, ci şi serviciile lui Vattier de Rideaux şi oamenii acelui fiu de căţea…”

— Domniţei Filippa nu-i plac asemenea cuvinte. Am scris „acelui ticălos”.

— Bine, fie! „Acelui ticălos de Stefan Skellen. Pe de altă parte, ştii tot atât de bine ca mine, dragă Fil, că serviciile secrete ale lui Emhyr nu-i slăbesc din ochi pe agenţii şi emisarii cărora Emhyr le-a promis că le pune pielea pe băţ. Pe cei care, în loc să-şi îndeplinească porunca sau să moară, l-au trădat şi nu i-au respectat ordinele. Pare ciudat, pentru că eram siguri că acest Cahir a avut drept poruncă s-o captureze pe prinţesa Cirilla şi s-o ducă în Nilfgaard. Punct şi de la capăt. Aş dori să discutăm între patru ochi despre o suspiciune ciudată, dar întemeiată, pe care mi-a trezit-o această chestiune, precum şi despre unele teorii oarecum surprinzătoare, însă nu lipsite de sens. Cu tot respectul meu cel mai profund etc. etc.”

Milva a mers călare spre sud, mai întâi de-a lungul malului Curelei, trecând apoi prin Arsură, după care a traversat râul, a luat-o prin cheile umede, acoperite cu un covor moale de arbuşti de culoare verde-deschis. A presupus că vrăjitorul, care nu cunoştea terenul aşa bine ca ea, nu s-ar fi încumetat să treacă pe malul oamenilor. Tăind un meandru al râului foarte întors spre Brokilon, ar fi avut şansa să-l ajungă din urmă în apropiere de cascada Ceann Treise, însă, dac-ar fi ţinut-o într-un galop, fără opriri, ar fi putut chiar să i-o ia înainte.

Cintezele nu se încurcau cu trilurile lor. Cerul se posomorâse spre miazăzi. Aerul devenise mai greu şi mai dens, muştele şi ţânţarii deveneau peste măsură de insistenţi şi de enervanţi.

Când a intrat într-o mlaştină în care crescuseră aluni plini de fructe încă verzi şi cu spini goi, roşietici, a simţit o prezenţă. N-a auzit-o. A simţit-o. Ştia, aşadar, că sunt elfi.

A oprit calul, astfel încât arcaşii ascunşi în desiş să o poată vedea bine. Şi-a oprit şi respiraţia. Cu speranţa că n-a dat peste nişte elfi prea impulsivi.

O muscă bâzâia deasupra căprioarei atârnate la şaua calului.

O şoaptă. Un fluier slab. Ea a răspuns cu un alt fluier. Scoia’tael au ieşit ca stafiile dintre tufişuri şi numai atunci

Milva a început să respire liber. I-a recunoscut. Aparţineau trupei lui Coinneach Dá Reo.

— *Hael,* i s-a adresat ea, descălecând. *Que'ss va?*

— *Ne'ss,* i-a răspuns încet elful, al cărui nume nu şi-l mai amintea. *Caemm.*

Nu departe, în poiană, poposiseră şi alţii. Erau cel puţin treizeci, mai mulţi decât avea trupa lui Coinneach. Ea s-a mirat. În ultima vreme, comandourile de Veveriţe mai mult se împuţinau decât se înmulţeau. În ultima vreme, comandourile pe care le întâlnea erau trupe de însângeraţi, febrili, care abia se mai ţineau pe picioarele zdrelite sau în şa. Acest comando era însă altfel.

— *Cead, Coinneach,* a salutat-o comandantul care se apropia.

— *Ceadmil, sor'ca.*

Sor'ca. Surioară. Aşa îi spuneau cei care îi erau prieteni când voiau să-i arate respect şi simpatie. Şi asta, chiar dacă erau mult, mult mai în vârstă decât ea. La început, pentru elfi era doar *Dh'oine,* omul. Apoi, după ce i-a ajutat în mod regulat, au botezat-o *Aen Woedbeanna,* „fata din pădure". Abia mai târziu, când au cunoscut-o mai bine, s-au luat după driade, care o strigau Milva, Opintică. Numele ei real, pe care-l dezvăluia celor de care o unea o prietenie adevărată, cu condiţia să-i răspundă cu gesturi similare, nu le plăcea: se pronunţa „Mear'ya" cu o grimasă, ca în cazul în care ar fi spus ceva dezagreabil în limba lor. Şi imediat i-au zis „sor'ca".

— Încotro vă îndreptaţi?

Milva s-a uitat atent în jur, dar tot nu vedea nici răniţi, nici bolnavi.

— La a Opta Milă? În Brokilon? i-a întrebat.

— Nu.

A renunţat să mai pună întrebări, îi cunoştea prea bine. Era suficient să se uite puţin la feţele imobile şi tensionate, la calmul ieşit din comun şi demonstrativ cu care îşi puneau armele şi harnaşamentele în ordine. Era suficientă o privire atentă în ochii lor profunzi, fără fund. Ştia că se îndreaptă spre luptă.

Cerul se întuneca spre miazăzi, era acoperit de nori.

— Da’ tu un’ te duci, *sor’ca?* a întrebat-o Coinneach.

Apoi a aruncat o privire la căprioara atârnată de şaua calului, a schiţat un zâmbet.

— La miazăzi, i-a răspuns ea rece pentru a evita nelămuririle. Spre Drieschot. Elfului i-a pierit zâmbetul.

— Pe malul oamenilor?

— Cel puţin până la Ceann Treise, a ridicat ea din umeri. Sigur că pe la cascadă o să mă întorc pe malul Brokilonului, pentru că…

S-a întors când a auzit fornăitul cailor. Mai mulţi Scoia’tael s-au alăturat trupei deja extraordinar de numeroase. Pe aceştia îi cunoştea şi mai bine.

— Ciaran! a strigat ea nu foarte tare, fără să-şi ascundă uimirea. Toruviel! Ce căutaţi voi aici? Abia v-am dus în Brokilon, şi voi din nou…

— *Ess’creasa, sor’ca,* i-a spus serios Ciaran aep Dearbh.

Bandajul de la capul elfului era colorat cu sânge care curgea încet.

— Aşa trebuie, a repetat Toruviel în spatele lui, aşezându-se cu grijă, ca să nu-şi lovească braţul ţinut într-o eşarfă. Au venit veşti. Nu puteam să stăm de pomană în Brokilon, când fiecare săgeată contează.

— Dacă aş fi ştiut, a spus ea, nu mă mai chinuiam pentru voi. Nu-mi mai băgăm pielea la saramură.

— Veştile au venit noaptea trecută, a explicat încet Toruviel. Nu puteam… nu putem să ne abandonăm camarazii de arme într-un asemenea moment. Nu putem. Pricepe, sor’ca!

Cerul s-a întunecat şi mai tare. De data asta, Milva a auzit clar tunetul îndepărtat.

— Nu călări spre miazăzi, *sor’ca,* i-a zis Coinneach Dá Reo. Vine furtuna.

— Şi ce poate furtuna să-mi… dar s-a oprit şi l-a privit cu atenţie. Ha! Deci astea sunt veştile care au ajuns la tine? Nilfgaardu’, nu? Vrea să treacă Jaruga prin Sodden? Să atace Brugge? De-asta plecaţi?

Nu i-a răspuns.

— Da, ca în Dol Angra.

S-a uitat la ochii lui întunecaţi.

— Împăratul Nilfgaardului o să vă folosească şi de data asta, a continuat, să le asiguraţi spatele oamenilor, să vă treacă prin sânge şi foc. Apoi o să încheie pace cu regii, iar pe voi o să vă zdrobească. În focu’ pe care-l aprindeţi, voi înşivă o să ardeţi.

— Focul curăţă. Şi întăreşte. Trebuie să treci prin el. *Aenyell’hael, ell’ea, sor’ca?* În limba voastră, botezul focului.

— Mie îmi plac alte focuri.

Milva a dezlegat căprioara şi a aruncat-o la pământ la picioarele elfilor.

— Cele care crapă sub scuipat, a spus. Ţineţi, ca să nu muriţi de foame în timpul convoiului! Nu-mi mai e de trebuinţă.

— Nu te mai duci spre miazăzi?

— Ba mă duc.

Mă duc, se gândea în sinea ei, *zbor ca vântu. Tre’ să-l avertizez pe ţicnitu’ de vrăjitor, tre’ să-l avertizez despre furtuna în care se bagă. Tre’ să-l fac să se răzgândească.*

— Nu pleca, *sor’ca!*

— Lasă-mă-n pace, Coinneach!

— Vine furtuna dinspre miazăzi, a repetat elful. O furtună uriaşă. Şi un pârjol nemărginit. Salvează-te în Brokilon, surioară, nu te mai duce spre miazăzi! Ai făcut destul pentru noi, nu poţi face mai mult. Şi nici nu trebuie. Noi trebuie. *Ess’tedd, esse creasa!* De-acum, e timpul nostru. La revedere!

Aerul era greu şi dens.

Vrăjile teleproiecţiei erau complicate, trebuiau să le lanseze împreună, să-şi unească mâinile şi gândurile. Şi totuşi, s-a dovedit a fi un efort colosal. Deoarece şi distanţa era destul de mare. Pleoapele închise ale Filippei Eilhart tremurau, Triss Merigold ofta, pe fruntea înaltă a Keirei Metz se înşiruiau broboane de sudoare. Numai pe chipul Margaritei Laux-Antille nu exista niciun semn de oboseală.

În odaia slab luminată a pătruns dintr-odată lumina, un mozaic de reflexii dansând de-a lungul lambriurilor întunecate, din lemn, care căptuşeau pereţii. Pe masa rotundă plutea o sferă ce strălucea cu reflexii lăptoase. În timp ce Filippa Eilhart scanda incantaţiile de la sfârşitul magiei, sfera i-a căzut în faţă, pe unul dintre cele douăsprezece scaune din jurul mesei. În interiorul sferei era conturată o figură neclară. Imaginea tremura, proiecţia nu era foarte stabilă. Apoi a devenit mai clară.

— La naiba! a murmurat Keira, ştergându-şi fruntea. Cei din Nilfgaard n-au auzit de sulemeneli, nici de descântece de înfrumuseţare?

— S-ar părea că nu, i-a răspuns Triss din colţul gurii. Şi cred că nici de modă n-au auzit niciodată.

— Nici de ceea ce se numeşte machiaj, a adăugat Filippa încet. Dar acum şşşt, fetelor! Şi nu vă mai holbaţi la ea! Trebuie să stabilizăm proiecţia şi să-l salutăm pe oaspetele nostru. Întăreşte-mă, Rita!

Margarita Laux-Antille a repetat formula magiei şi gestul Filippei. Imaginea a tremurat de câteva ori, şi-a pierdut instabilitatea tulbure şi strălucirea nenaturală, contururile şi culorile s-au înviorat. Acum magicienele puteau să observe mai atent figura din partea cealaltă a mesei. Triss şi-a muşcat buza şi i-a făcut cu ochiul Keirei.

Femeia din proiecţie avea o faţă palidă, banală, un ten lipsit de strălucire, ochi vagi şi inexpresivi, buze înguste şi un nas uşor încreţit. Purta o pălărie ciudată, conică, oarecum fronsată. Pletele de o curăţenie îndoielnică îi ieşeau de sub borurile slinoase. Aspectul neîngrijit şi senzaţia de silă erau accentuate de o mantie neagră, largă şi fără formă, garnisită pe umeri cu fir de argint uzat. Broderia reprezenta o semilună înconjurată de stele. Era singura podoabă purtată de magiciana nilfgaardiană.

Filippa Eilhart s-a ridicat, încercând din răsputeri să nu-şi etaleze bijuteriile, dantelele şi decolteul.

— Venerabilă jupâneasă Assire, i s-a adresat, bine aţi venit la Montecalvo! Suntem foarte bucuroase că aţi acceptat invitaţia noastră.

— Am făcut-o din curiozitate, a spus magiciana din Nilfgaard cu o voce neaşteptat de plăcută şi melodioasă, aranjându-şi pălăria cu un gest involuntar.

Avea o mână subţire, cu pete galbene, cu unghiile despicate şi neuniforme, evident cioplite.

— Doar dintr-o simplă curiozitate, a repetat ea, ale cărei consecinţe, la urma urmei, îmi pot fi fatale. Aş dori nişte lămuriri.

— Ţi le vom oferi de îndată, a dat Filippa din cap, făcându-le semn celorlalte magiciene. Înainte de toate, îngăduiţi-mi să evoc proiecţiile celorlalte participante la întâlnire şi să fac prezentările. Puţintică răbdare, vă rog!

Magicienele s-au prins din nou de mână, reînnoindu-şi incantaţiile. Atmosfera din încăpere suna ca un fir tensionat, de sub bârnele tavanului s-a lăsat din nou deasupra mesei o pâclă lăptoasă, care a umplut odaia cu o umbră pâlpâitoare. Pe trei dintre scaunele goale au apărut sfere de lumină pulsatoare, iar în interiorul lor s-au profilat contururile unor siluete. Prima care a apărut a fost Sabrina Glevissig într-o rochie turcoaz, cu un decolteu adânc, provocator, cu un guler înalt, ajurat, care îi punea în valoare cârlionţii drăgălaşi, prinşi într-o diademă cu diamante. Alături de ea, din strălucirea tulbure a apărut Sheala din Tancarville, în catifea neagră, cu perle cusute, cu o blană de vulpe argintie încolăcită în jurul gâtului. Magiciana din Nilfgaard îşi trecea nervos limba peste buzele subţiri. *Ei bine, acum s-o vedem pe Francesca,* s-a gândit Triss. *Când o apărea Francesca, şoricelul negru, îţi ies ochii din orbite.*

Francesca Findabair nu a dezamăgit-o. Nici prin rochia minunată, de culoarea sângelui de taur, nici prin coafura trufaşă, nici prin colierul de rubine, nici prin ochii de căprioară, înconjuraţi de un machiaj puternic, elfesc.

— Bine aţi venit, domniţelor, a spus Filippa, la castelul din Montecalvo, unde mi-am îngăduit să vă invit ca să discutăm probleme destul de importante! Regret că ne întâlnim prin teleproiecţie. Însă nici timpul, nici distanţa care ne separă, nici situaţia în care ne aflăm nu ne-au îngăduit să ne întâlnim personal. Eu sunt Filippa Eilhart, jupâneasa castelului. Ca gazdă şi iniţiator al întâlnirii, îmi permit să fac prezentările. În dreapta mea se află Margarita Laux-Antille, rector al Academiei din Aretusa. În stânga mea, Triss Merigold din Maribor şi Keira Metz din Carreras. Mai departe, Sabrina Glevissig din Ard Carraigh, Sheala din Tancarville, venită din Creyden, din Kovir, Francesca Findabair, cunoscută şi ca Enid an Gleanna, actuală suverană din Valea Florilor. Şi, în final, Assire var Anahid din Vicovaro, din imperiul Nilfgaard. Iar acum...

— Iar acum eu vă părăsesc! a explodat Sabrina Glevissig, arătând spre Francesca cu o mână plină de inele. Te-ai întrecut cu şaga, Filippa! N-am de gând să stau la aceeaşi masă cu elfa asta nenorocită, nici măcar sub formă de iluzie! Încă nu s-a uscat sângele de pe zidurile şi podelele din Garstang! Şi chiar ea a făcut vărsare de sânge! Ea şi Vilgefortz!

— Te implor să păstrezi formalităţile!

Filippa a pus ambele mâini pe marginea mesei.

— Şi sângele-rece! a adăugat. Ascultă ce am de spus. Nu-ţi cer nimic mai mult. După ce termin, fiecare dintre voi o să hotărască dacă rămâne sau pleacă. Proiecţia se face de bunăvoie, poate fi întreruptă în orice clipă. Singurul lucru pe care îl cer celor care se hotărăsc să plece este să păstreze taina acestei întâlniri.

— Ştiam eu! s-a agitat Sabrina atât de tare, că a părăsit proiecţia pentru scurt timp. Întâlniri secrete! Decizii misterioase! Ce mai tura-vura: conspiraţie! Şi cred că ştim împotriva cui. Îţi baţi joc de noi, Filippa? Ne ceri să păstrăm secretul faţă de regii şi colegii noştri, pe care nu ai considerat oportun să-i inviţi. Se află aici şi Enid Findabair, care guvernează prin bunăvoinţa lui Emhyr var Emreis în Dol Blathanna, stăpâna elfilor, care şi-au pus armele şi faptele în slujba Nilfgaardului. Şi, de parcă n-ar fi fost deajuns, observ cu uimire că în această odaie se află şi o proiecţie a unei magiciene din Nilfgaard. De când şi până când au încetat magicienele din Nilfgaard să asculte orbeşte, ca nişte sclave slugarnice, de puterea imperială?

Despre ce secrete vorbim? Dacă ea se află aici, este cu ştirea şi cu consimţământul lui Emhyr! Din porunca lui! E ochiul şi timpanul lui!

— Tăgăduiesc, a spus Assire var Anahid liniştită. Nu ştie nimeni că particip la întâlnire. Mi s-a cerut să păstrez secretul, l-am păstrat şi-l voi păstra. Este şi în interesul meu. Pentru că, dacă ar ieşi la iveală, mi-ar sări capul de pe umeri. Căci pe aceasta se bazează slugărnicia magicienilor din imperiu. Ei au de ales între slugărnicie sau eşafod. Mi-am pus pielea la saramură ca să vin aici. Tăgăduiesc că am venit ca spion. Nu pot să dovedesc decât într-un singur fel: cu moartea mea. E de-ajuns să daţi în vileag taina întâlnirii noastre, pe care doamna Eilhart vă roagă s-o păstraţi. E de-ajuns ca vestea întâlnirii noastre să iasă din aceste ziduri, şi îmi pierd viaţa.

— Şi pentru mine trădarea secretului ar avea consecinţe nefaste, a zâmbit Francesca fermecător. Ai la dispoziţie o cale minunată de răzbunare, Sabrina.

— Mă voi răzbuna pe altă cale, elfo. Ochii negri ai Sabrinei străluceau cu flăcări sinistre. Dacă iese la iveală secretul, n-o să fie nici din vina, nici din neatenţia mea. Niciodată!

— Faci vreo aluzie?

— Bineînţeles, a intervenit Filippa Eilhart. Bineînţeles că Sabrina face aluzii. Vă aduce aminte delicat de colaborarea mea cu Sigismund Dijkstra. De parcă ea nu ar fi avut niciun contact cu serviciile secrete ale regelui Henselt!

— E o diferenţă, a sărit arsă Sabrina. Eu n-am fost amanta regelui Henselt timp de trei ani! Şi nici spioana lui!

— Destul! Taci!

— Sunt de acord, a spus răspicat Sheala din Tancarville. Taci, Sabrina! Ajunge cu Thaneddul, ajunge cu spionajul şi intrigile extraconjugale! N-am venit aici să iau parte la dispute, să aud resentimente ori insulte reciproce. Nu mă interesează rolul de mediatoare, iar, dacă am fost invitată cumva aici cu această intenţie, vă asigur că a fost în van. Presupun că particip în zadar şi fără rost, că pierd timpul preţios pe care mi l-am luat cu efort din cel pentru munca mea ştiinţifică. Dar termin cu presupunerile. Propun, în sfârşit, să dau cuvântul Filippei Eilhart. În cele din urmă, vom afla scopul acestei întâlniri. Vom cunoaşte rolul pe care trebuie să-l jucăm aici. Apoi, fără emoţii ieşite din comun, vom decide dacă vom continua spectacolul sau vom lăsa cortina să cadă. Discreţia pe care ni s-a cerut s-o respectăm, desigur, ne angajează pe toate. Cu consecinţe de care eu, Sheala de Tancarville, voi avea grijă personal să aibă parte indiscreta.

Niciuna dintre magiciene nu s-a clintit şi n-a scos vreo vorbă. Triss nu s-a îndoit nicio clipă de avertismentele Shealei. Singuratica din Kovir nu obişnuia să ameninţe în van.

— Îţi dăm cuvântul, Filippa! Le rog pe stimatele domniţe adunate aici să tacă până în momentul în care Filippa ne dă de înţeles că s-a încheiat.

Filippa Eilhart s-a ridicat, foşnindu-şi rochia.

— Dragi surori, a început ea, situaţia e gravă. Magia este ameninţată. Evenimentele tragice de pe insula Thanedd, la care mă întorc în gând cu tristeţe şi dezgust, au arătat că roadele a sute de ani de cooperare aparent fără conflicte s-au risipit cât ai clipi atunci când s-au manifestat exagerat interesele private şi ambiţiile egoiste. Acum avem parte de tulburare, haos, neîncredere reciprocă şi vrăjmăşie. Ce se întâmplă acum începe să scape de sub orice control. Pentru a recâştiga controlul, pentru a împiedica un cataclism fără margini, trebuie să apucăm cu mâini puternice cârma navei biciuite de furtună. Domniţa Laux-Antille, domniţa Merigold, domniţa Metz şi cu mine am discutat în prealabil şi am căzut de acord. Nu este suficient să reconstruim Capitulul şi Consiliul distruse în Thanedd. Chiar dacă am reconstrui ambele instituţii, nu există nicio garanţie că, odată reconstituite, nu vor fi cangrenate de la început de aceeaşi boală care le-a distrus pe cele anterioare. Trebuie creată o organizaţie secretă, complet diferită, care să servească exclusiv interesele magiei. Care să facă tot pentru a evita un cataclism. Căci, dacă dispare magia, dispare şi lumea. La fel ca acum câteva veacuri, lumea privată de magie şi de progresele pe care le implică se va scufunda în haos şi întuneric, se va îneca în sânge şi în barbarie. Le invităm pe toate domniţele prezente aici să se alăture iniţiativei noastre, să participe susţinut la activitatea organizaţiei secrete pe care ne-am propus-o. Ne-am permis să vă chemăm aici pentru a vă exprima părerea. Am terminat.

— Mulţumim, a înclinat din cap Sheala de Tancarville. Dacă îmi îngăduiţi, încep eu. Prima mea întrebare, Filippa, este de ce eu. De ce am fost *eu* chemată aici? Am refuzat de multe ori să candidez pentru Capitul, am demisionat din funcţia de preşedinte al Consiliului. În primul rând, mă copleşeşte munca mea. În al doilea rând, am crezut şi încă mai cred că există şi alţii mai vrednici de astfel de onoruri în Kovir, Poviss şi Hengfors. Întreb, aşadar, de ce am fost invitată *eu,* şi nu Carduin. De ce nu Istredd din Aedd Gynvael, Tugdual sau Zangenis?

— Pentru că sunt bărbaţi, i-a răspuns Filippa. Organizaţia despre care vorbeam trebuie să fie constituită exclusiv din femei. Domniţă Assire?

— Îmi retrag întrebarea, a surâs magiciana nilfgaardiană. Era aceeaşi cu întrebarea domniţei Tancarville. Răspunsul mă satisface.

— Sunt oripilată de acest şovinism băbesc! a explodat Sabrina Glevissig. Mai ales de pe buzele tale, Filippa, după ce ţi-ai schimbat… orientarea erotică. Nu am nimic împotriva bărbaţilor. Mai mult, îi ador şi nu-mi pot închipui viaţa fără ei. Dar… după un moment de reflecţie… la urma urmei, e o idee înţeleaptă. Bărbaţii sunt instabili psihic, prea sensibili la emoţii, nu poţi conta pe ei în momentele de criză.

— E adevărat, a recunoscut calm Margarita Laux-Antille. Întotdeauna comparăm rezultatele adeptelor din Aretusa cu efectele lucrărilor băieţilor din Ban Ard, şi de fiecare dată comparaţia este în favoarea fetelor. Magia presupune răbdare, delicateţe, inteligenţă, echilibru, perseverenţă şi tenacitate, precum şi îndurarea cu seninătate şi smerenie a înfrângerilor şi a eşecurilor. Bărbaţii pierd din cauza ambiţiei. Îşi doresc mereu ceea ce ştiu că este imposibil şi inaccesibil. Şi nu mai observă ce e posibil.

— Destul, destul, destul! s-a înfuriat Sheala fără să-şi ascundă surâsul. Nimic nu poate fi mai rău decât şovinismul bazat pe ştiinţă. Să-ţi fie ruşine, Rita! Cu toate astea… Da, şi eu sunt de acord cu structura monosexuală propusă a… conventului sau, dacă preferaţi, a lojii. Din ce am auzit, e vorba despre viitorul magiei, iar magia este o chestiune prea importantă pentru a-i fi încredinţată soarta în mâinile bărbaţilor.

— Dacă pot să vorbesc şi eu, a intervenit Francesca Findabair cu o voce melodioasă, daţi-mi voie să întrerup un moment divagaţiile despre superioritatea naturală şi indiscutabilă a sexului nostru şi să ne concentrăm pe problemele legate de iniţiativa propusă, al cărei obiectiv nu-mi e limpede deloc. Momentul ales nu este întâmplător şi trezeşte bănuieli. Suntem în război. Nilfgaardul a învins şi a pus la zid împărăţiile de la miazănoapte. Oare nu cumva sloganele generale pe care le-am auzit aici ascund o dorinţă, de înţeles la urma urmei, de a inversa situaţia? Astfel încât să fie învins şi pus la zid Nilfgaardul? Urmând să fie atacaţi elfii temerari? Dacă-i pe-aşa, dragă Filippa, atunci nu vom ajunge la nicio înţelegere.

— Acesta este motivul pentru care am fost invitată? a întrebat Assire var Anahid. Nu acord prea multă atenţie politicii, dar ştiu că armatele imperiale au un anumit avantaj în războiul cu armatele voastre. În afară de domniţa Francesca şi de domniţa din Tancarville, care vin dintr-un regat neutru, toate domniţele reprezintă regatele ostile Imperiului Nilfgaardian. Cum ar trebui să tălmăcesc vorbele tale despre solidaritatea magiciană? Ca pe un îndemn la trădare? Îmi pare rău, dar nu mă văd în rolul ăsta.

După ce a terminat, Assire s-a aplecat, ca şi cum ar fi atins ceva ce nu intra în proiecţie. Lui Triss i s-a părut că a auzit un mieunat.

— Are o pisică, a şoptit Keira Metz. Pun rămăşag că e neagră…

— Mai încet! a şoptit Filippa. Dragă Francesca, dragă Assire, iniţiativa noastră trebuie să fie absolut apolitică, aceasta este baza ei fundamentală. Nu vom sluji interesele raselor, ale regatelor, ale regilor sau ale împăraţilor, ci doar binele magiei şi viitorul ei.

— Slujind binele magiei, a zâmbit Sabrina Glevissig batjocoritor, oare n-o să uităm de bunăstarea magicienilor? Ei bine, ştim deja cum sunt trataţi magicienii în Nilfgaard. Ne tot scăldăm în discuţii apolitice şi apoi, dacă Nilfgaardul o să ne cucerească şi o să ajungem sub puterea imperială, o să arătăm cu toţii ca...

Triss se agita întruna, Filipa ofta uşor. Keira îşi lăsa capul în jos, Sheala îşi făcea de lucru aranjându-şi blana la gât. Francesca îşi muşca buzele. Faţa lui Assire var Anahid nu tremura, dar se umplea de o roşeaţă uşoară.

— Pe fiecare dintre noi o aşteaptă o soartă tristă, am vrut să spun, a încheiat în grabă Sabrina. Filippa, Triss şi cu mine am fost pe Muntele Sodden. Emhyr o să ne ceară socoteală, cum ne-a cerut pentru Thanedd sau pentru întreaga noastră activitate. Dar aceasta este doar una dintre rezervele pe care mi le trezeşte declaraţia de apoliticism a acestui convent. Participarea noastră aici şi acum înseamnă renunţarea imediată la serviciul politic şi activ pe care îl îndeplinim în prezent pentru regii noştri? Trebuie să continuăm cu acest serviciu şi astfel să slujim celor doi stăpâni, magia şi conducătorii?

— Eu, a zâmbit Francesca, când cineva îmi spune că este apolitic, îl întreb întotdeauna la ce fel de politică se gândeşte mai concret.

— Şi ştiu că n-o are în vedere pe cea pe care o practică, a zis Assire var Anahid, uitându-se la Filippa.

— Eu sunt apolitică, a vorbit Margarita Laux-Antille şi a ridicat capul. Şi şcoala mea e apolitică. Am în vedere toate modurile, tipurile şi genurile de politică existente!

— Dragele mele domniţe, a intervenit Sheala, după ce tăcuse un lung răstimp. Să ţineţi minte că sunteţi sexul dominant! Aşa că nu vă comportaţi ca puştoaicele care se năpustesc la platoul cu tartă de pe masă. Filippa a propus un *principium* foarte limpede. Cel puţin pentru mine şi încă nu am motive să cred că vouă nu vă merge mintea. Dincolo de pereţii odăii, fiţi ce doriţi, slujiţi oricui vreţi şi ce vreţi, cât de loiali doriţi. Dar, când ne întâlnim la convent, tratăm exclusiv magia şi viitorul ei.

— Exact aşa văd eu lucrurile, a confirmat Filippa Eilhart. Ştiu că există multe probleme, îndoieli şi nelămuriri. Le vom examina la următoarea întâlnire, la care vom participa toate în carne şi oase, nu sub formă de proiecţie sau de iluzie. Prezenţa nu va fi considerată act formal de aderare la convent, ci gest de bunăvoinţă. Dacă un asemenea convent trebuie sau nu să ia fiinţă, asta vom decide în comun. Noi toate. Cu drepturi egale.

— Noi toate? a repetat Sheala. Văd scaune goale, bag mâna-n foc că n-au fost aduse de pomană.

— Conventul trebuie să cuprindă douăsprezece magiciene. Aş dori ca pentru unul dintre aceste scaune libere să fie propusă şi prezentată o candidată la următoarea întâlnire de către domniţa Assire. Fără doar şi poate că în imperiul Nilfgaard se mai găseşte o magiciană destoinică. Am lăsat al doilea loc la latitudinea ta, Francesca, ca să nu te simţi singura elfă pursânge. Pe-al treilea…

Enid an Gleanna a ridicat capul:

— Cer două locuri. Am două candidate.

— Are vreuna dintre voi ceva împotriva acestei cereri? Dacă nu, şi eu sunt de acord. Astăzi este a cincea zi a lunii august, a cincea zi după luna nouă. Ne vom întâlni din nou a doua zi după luna plină, dragi surori, peste paisprezece zile.

— Un moment! a întrerupt-o Sheala de Tancarville. Mai este un loc gol, care ar trebui să fie a douăsprezecea magiciană?

— Iată prima problemă de care se va ocupa loja, a zâmbit enigmatic Filippa. Peste două săptămâni vă voi spune cine va sta pe al doisprezecelea scaun. Şi apoi vom reflecta împreună cum s-o facem pe acea persoană să se aşeze pe el. Veţi fi uimite de candidatura mea şi de respectiva persoană. Pentru că nu e o persoană obişnuită, dragi surori. Ea este Moartea sau Viaţa, Distrugerea sau Renaşterea, Ordinea sau Haosul. Depinde cum o priveşti.

Tot satul se bulucise în faţa palisadei să vadă ceata trecând. Tuzik ieşise împreună cu ceilalţi. Avea de lucru, dar nu putea să se abţină. În ultima vreme se vorbeau câte-n lună şi-n stele despre Şobolani. Umbla un zvon că fuseseră capturaţi toţi şi chiar spânzuraţi. Zvonul s-a dovedit a fi fals, din moment ce tocmai defilau cu afectare şi fără grabă prin faţa întregului sat.

— Ticăloşi fără seamăn! a şoptit cineva în spatele lui Tuzik, dar era o şoaptă plină de admiraţie. Prin mijlocul satului defi…

— Şi gătiţi ca de nuntă…

— Şi ce cai! N-o să vezi aşa ceva nici la nilfgaardieni!

— Bah, furaţi. Şobolanii iau caii de peste tot. Acum caii se vând bine oriunde. Dar pe cei mai buni îi păstrează pentru ei…

— Cel din faţă, ia uitaţi-vă, e Giselher… Şeful.

Şi lângă el, călare pe roib… Scânteia o cheamă…

De după palisadă a sărit un câine vagabond, a început să latre, strecurându-se printre copitele din faţă ale roibului Scânteii. Elfa şi-a fluturat pletele luxuriante, răsfirate în dezordine şi întunecate, şi-a întors calul, s-a aplecat în faţă şi a şfichiuit câinele cu biciul. Javra a schelălăit de durere şi s-a întors de trei ori pe loc, iar Scânteia l-a scuipat. Tuzik a strecurat o înjurătură printre dinţi.

Cei adunaţi şuşoteau mai departe, arătând discret către următorii Şobolani care veneau agale prin sat. Tuzik îi asculta, nu avea încotro. Ştia toate zvonurile şi bârfele, precum ceilalţi, şi-a închipuit fără niciun efort că cel cu pletele până la umăr, de culoarea paiului, care ronţăia un măr, era Kayleigh, cel lat în umeri era Asse, iar cea cu cojocelul de oaie brodat era Reef.

Parada era închisă de două fete care avansau una lângă alta, ţinându-se de mână. Cea mai mare, călare pe un murg, era rasă în cap, de parcă ar fi avut tifos, şi purta o bluză de dantelă de un alb fără cusur, strălucind sub jacheta descheiată; colierul, brăţările şi cerceii aruncau reflexii orbitoare.

— Aia plină de giuvaieruri e Mistle… a auzit Tuzik. Împopoţonată cu atâtea zorzoane, arată ca un pom de Crăciun…

— Cică a omorât mai mulţi oameni decât primăverile pe care le are…

— Şi cealaltă? Sura? Aia cu spada-n spate?

— Falka-i spune. De anu’ ăsta s-a înhăitat şi ea cu Şobolanii. Tot o pramatie.

Pramatia, după cum a estimat Tuzik, nu era mult mai mare decât fiica lui, Milenka. Pletele cenuşii ale micuţei puşlamale evadau în şuviţe de sub o beretă de catifea roşie, ornată arogant cu un mănunchi de pene de fazan. O eşarfă de mătase, de culoarea macului, îi era legată la gât într-o cocardă fistichie.

Printre sătenii care se adunaseră în faţa cocioabelor s-a stârnit brusc o agitaţie. Cel care mergea în fruntea cetei, Giselher, şi-a oprit calul şi a aruncat cu un gest nonşalant o tăşcuţă zornăitoare la picioarele bunicii Mykita. Femeia se sprijinea în baston.

— Zeii să te aibă în pază, maică! a strigat bunica Mykitka. Să fii sănătos, binefăcătorul nostru, să…

Râsul colorat al Scânteii a înecat spusele bătrânicii. Elfa, cu piciorul drept sprijinit arogant în scăriţă, a întins o punguţă şi a împrăştiat impetuos o mână de monede în mulţime. Reef şi Asse i-au urmat exemplul, o adevărată ploaie de argint a năvălit pe drumul nisipos. Kayleigh, chicotind, a aruncat cotorul de măr spre cei care se învârteau în căutarea banilor.

— Binefăcătorilor!

— Şoimuleţii noştri!

— Noroc bun peste tot!

Tuzik nu s-a repezit asemenea celorlalţi, nu a căzut în genunchi ca să caute monede prin nisip şi prin găinaţul de pui. Rămăsese lângă palisadă, uitându-se la fetele care treceau agale prin faţa lui. Cea mai tânără, cea cu părul cenuşiu, i-a surprins privirea şi expresia. Eliberând mâna fetei rase în cap, şi-a îndemnat calul, s-a năpustit pe el, izbindu-l de palisadă, şi aproape că l-a ţintuit cu scăriţa. S-a uitat în ochii ei verzi şi s-a cutremurat. Atât de multă răutate şi ură rece erau în ei.

— Lasă-l, Falka! i-a spus cea rasă în cap. Nu-i nevoie. Pramatia cu ochi verzi s-a mulţumit să-l împungă pe Tuzik cu o ultimă privire şi apoi i-a urmat pe Şobolani fără să se uite înapoi.

— Binefăcătorii!

— Şoimuleţii noştri!

Tuzik a scuipat.

Spre seară au tăbărât peste sat Negrii, cavalerii din fortul Fen Aspra, semănând groază pe unde treceau. Potcoavele răsunau, caii nechezau, armele zăngăneau. Primarul şi ceilalţi ţărani pe care aceştia i-au chestionat au minţit de-au îngheţat apele, îndreptându-i spre o pistă falsă. Pe Tuzik nu l-a întrebat nimeni. Şi bine a făcut.

Când s-a întors de la păşune şi s-a dus în grădină, a auzit nişte voci. A recunoscut bălmăjelile gemenilor lui Jiboso, rotarul, a recunoscut ţipetele ascuţite ale băieţilor vecinilor. Şi glasul Milenkăi. *Se joacă,* s-a gândit în sinea lui. A trecut dincolo de gard. Şi a îngheţat.

— Milenka!

Milenka, singura fiică rămasă în viaţă, lumina ochilor lui, ducea un baston atârnat de-o frânghie pe spate, de parcă ar fi fost o spadă. Îşi lăsase părul liber, îşi prinsese de scufiţa de lână un smoc de pene de cocoş, îşi legase la gât eşarfa mamei sale… într-o cocardă ciudată, extravagantă.

Avea ochii verzi.

Tuzik nu ridicase niciodată mâna la fiica lui, niciodată nu folosise cureaua paternă.

Atunci a fost prima dată.

Un fulger a brăzdat orizontul, un tunet a duduit. O rafală de vânt a arat suprafaţa Curelei. *Se stârneşte furtuna,* s-a gândit Milva, *iar după furtună o să vină vremea rea. Cintezele nu s-au înşelat.*

I-a dat pinteni calului. Dacă voia să ajungă la vrăjitor înainte de furtună, trebuia să se grăbească.

Am cunoscut mulţi militari la viaţa mea. M-am întâlnit cu mareşali, generali, căpitani şi hatmani, biruitori în numeroase campanii şi bătălii. Am plecat urechea la poveştile şi la amintirile lor. I-am văzut aplecaţi asupra hărţilor, desenând linii de culori diferite, făcând planuri, punând la cale strategii. În aceste războaie pe hârtie totul se rostogolea, totul mergea uns, totul era limpede şi într-o ordine exemplară. Aşa trebuie să fie, explicau militarii. Armata înseamnă, mai presus de orice, ordine şi disciplină. Fără ordine sau disciplină, nu se poate vorbi de armată.

Cu atât mai ciudat este că războiul real – şi am văzut câteva războaie reale la viaţa mea –, în ceea ce priveşte ordinea şi disciplina, te duce cu gândul mai degrabă la un bordel cuprins de flăcări.

JASKIER, *O jumătate de veac de poezie*

2

Apa Curelei, limpede precum cleştarul, se revărsa peste maluri într-un arc de cerc neted şi perfect, apoi curgea într-o cascadă zgomotoasă şi spumoasă ce se prelingea şoptit printre pietrele negre ca onixul, se spărgea de ele şi dispărea într-un vârtej alb, care se vărsa într-un bazin imens, atât de străveziu încât se putea distinge fiecare pietricică în mozaicul multicolor al fundului, fiecare cosiţă din alge verzi unduită de curent.

Ambele maluri erau acoperite cu câte un covor de troscot, din care se înălţau mierle de pârâu, etalându-şi cu mândrie jabourile albe de la gât. Deasupra mierlelor de pârâu, tufişurile aveau reflexii verzulii, arămii şi ocru, pe fundalul brazilor ce păreau presăraţi cu praf argintiu.

— Aşa-i, a oftat Jaskier, e minunat aici.

Un păstrăv somonat uriaş încerca să sară peste marginea cascadei. O clipă a rămas în aer cu aripioarele încordate şi cu coada zbătându-i-se, apoi a plonjat în vârtejul de spumă.

Panglica bifurcată a unui fulger a spintecat cerul întunecat spre miazăzi, un tunet îndepărtat a bubuit cu un ecou surd de-a lungul zidului pădurii. Iapa murgă a vrăjitorului a început să danseze, şi-a smucit capul, şi-a arătat dinţii, încercând să scuipe zăbala. Geralt a strâns ferm frâiele, iapa s-a retras dansând, potcoavele zăngăneau pe pietre.

— Ho, ho! Ai văzut-o, Jaskier? Face balet blestemata! La naiba, las’ că scap eu de mârţoagă cu prima ocazie! M-am săturat de ea până peste cap, sunt gata s-o schimb şi pe un măgar!

— Şi iei în considerare această posibilitate în curând? – Poetul s-a scărpinat pe gât fiindcă îl pişcase un ţânţar. – La drept vorbind, farmecul sălbatic al văii e senzaţional, fără putinţă de tăgadă, dar, de dragul schimbării, aş renunţa cu bucurie la el pentru o cârciumă mai puţin bucolică. Iată, s-a scurs aproape o săptămână de când admir natura romantică a peisajelor şi a orizonturilor îndepărtate.

Tânjesc după interioare. Mai ales după cele care propun mâncare caldă şi bere rece.

— Mai ai de tânjit mult după ele, s-a întors în şa vrăjitorul. Dacă vrei să-ţi alin niţel suferinţa, află că şi mie mi-e cam dor de civilizaţie. După cum bine ştii, am fost în Brokilon exact treizeci şi şase de zile. Şi tot atâtea nopţi, în care natura romantică mi-a îngheţat fundul, m-a târât pe spate şi mi-a picurat rouă pe nas… Hooooo! La naiba! Da' n-ai de gând să termini odată cu mofturile, iapă nenorocită?

— O înţeapă tăunii. Sunt furioşi şi însetaţi de sânge, ca de obicei când vine furtuna. Tună spre miazăzi şi fulgeră tot mai des.

— Am observat, s-a uitat vrăjitorul la cer, strunindu-şi iapa nărăvaşă. Şi vântul parcă-i altfel. Bate dinspre mare. Se schimbă vremea, fără îndoială. Să pornim! Dă-i pinteni jugănitului, Jaskier!

— Armăsarul meu se numeşte Pegaz.

— Păi, cum? Se putea altfel? Ştii ce? Hai să-i dăm un nume şi iepei mele elfeşti! Ia să vedem…

— Poate Babuşcă? l-a tachinat trubadurul.

— Babuşcă, a fost de acord vrăjitorul. E frumos.

— Geralt?

— Spune!

— Ai avut vreodată un cal cu numele Babuşcă?

— Nu, i-a răspuns vrăjitorul după un moment de gândire. N-am avut. Dă-i pinteni jugănitului Pegaz, Jaskier. Avem drum lung.

— Bineînţeles, a murmurat poetul. Nilfgaardul… Câte mile sunt, după părerea ta?

— Multe.

— Ajungem până la iarnă?

— Mai întâi trecem prin Verden. Acolo discutăm… anumite chestiuni.

— Ce chestiuni? Să ştii că nu mă las cu una, cu două şi nu scapi de mine. O să te însoţesc! Aşa am hotărât.

— Mai vedem. Cum spuneam, mergem mai întâi în Verden.

— Şi mai e mult? Cunoşti ţinuturile astea?

— Le cunosc. Suntem lângă cascada Ceann Treise, în faţa noastră se află locul numit A Şaptea Milă. Munţişorii de pe celălalt mal al râului sunt Obcinele Buhii.

— Iar noi mergem spre sud, de-a lungul râului? Cureaua se varsă în Jaruga prin preajma fortăreţei lui Bodrog…

— Mergem spre sud, dar pe malul celălalt. Cureaua o ia spre apus, noi o luăm prin pădure. Vreau să ajungem într-un loc numit Drieschot, adică Triunghiul. Acolo se întâlnesc hotarele dintre Verden, Brugge şi Brokilon.

— Şi de acolo?

— De-a lungul Jarugăi. Până la vărsare. Până în Cintra.

— Şi apoi?

— Şi mai vedem. Dacă ai cum, te rog forţează-l pe melcul Pegaz să meargă într-un ritm mai rapid.

Ruperea de nori i-a prins la mijlocul râului, chiar când îl traversau. Mai întâi s-a dezlănţuit un vânt violent care, cu rafale ca de uragan, le ridica părul şi hainele şfichiuindu-le feţele cu frunze şi crenguţe rupte din pomii de pe mal. Îşi îndemnau caii cu strigăte şi lovituri de pumni, se îndreptau spre mal înspumegând apa. Apoi vântul a tăcut pe neaşteptate şi au văzut cum zidul cenuşiu al ploii se apropia de ei. Suprafaţa Curelei s-a albit şi a început să clocotească de parcă ar fi aruncat cineva din cer miliarde de bile de plumb.

Când au ieşit din râu, erau uzi leoarcă. S-au ascuns în grabă în pădure. Coroanele copacilor alcătuiau un acoperiş dens, verde, deasupra capetelor lor, dar care nu reuşea să-i protejeze de ruperea de nori. Ploaia înmuia şi înclina frunzele rapid, trecând printre ele, iar curând după aceea, ploua în pădure la fel ca sub cerul liber.

S-au înfăşurat în pelerine, şi-au pus capişoanele. Printre copaci domnea întunericul, luminat doar de fulgerele din ce în ce mai frecvente. Tuna întruna, asurzitor, furtuna nu contenea. Babuşcă se zbuciuma, lovea şi sărea. Pegaz îşi păstra calmul imperturbabil.

— Geralt, a strigat Jaskier, încercând să se facă auzit peste un alt tunet care huruia în pădure ca un car gigantic, să ne oprim! Să găsim un adăpost undeva!

— Unde? a strigat vrăjitorul. Mai mergem!

Şi au mai mers.

După un timp, ploaia s-a domolit mult, vântul şuiera iar printre copaci, dar bubuiturile tunetelor au încetat. Au ieşit la o potecă, prin arinişul dens. Apoi pe o pajişte. Pe pajişte crescuse un fag falnic, iar la adăpostul ramurilor sale generoase, pe un covor gros de jir şi frunze arămii, era un car cu doi catâri. Pe capră şedea căruţaşul, ţintindu-i cu o arbaletă. Geralt a înjurat. Un tunet i-a înăbuşit blasfemia.

— Jos arbaleta, Kolda! i-a spus un ins scund, cu o pălărie de paie, în timp ce se retrăgea de la trunchiul fagului, sărind pe un picior şi ridicându-şi pantalonii. Ăştia nu sunt cei pe care-i aşteptăm. Dar sunt clienţi. Nu speria clienţii! N-avem prea mult timp, da’ avem întotdeauna timp să vindem.

— Ce naiba? a strecurat printre dinţi Jaskier în spatele lui Geralt.

— Apropiaţi-vă, conaş’ elfi! a strigat bărbatul cu pălărie. Făr’ de frică, sunt de-al vost’.

— *N’ess a tearth! Va, Seidhe, Ceadmil!* Io’s de-al vost’, pricepi, elf? Negoţ? Hai, aici, sub fag, aici nu curge atâta apă pe capu’ nost’!

Pe Geralt nu l-a surprins confuzia. Atât el, cât şi Jaskier aveau pelerine gri, elfeşti. El purta chiar o giubea de la driade, cu motive cu frunze, preferate de elfi, călărea un cal cu şa tipic elfească, iar harnaşamentele erau ornate în stilul caracteristic. Chipul îi era parţial acoperit de capişon. Cât despre binevoitorul Jaskier, era de mult luat drept elf sau semielf, mai cu seamă de când purta plete până la umăr şi le îndrepta cu fierul.

— Ai grijă! i-a murmurat Geralt când descăleca. Eşti elf. Nu deschide gura fără rost!

— De ce?

— Sunt havecari.

Jaskier a fluierat încet. Ştia despre ce este vorba.

Banii guvernau totul, iar cererea determina oferta. Scoia’tael, care mişunau prin păduri, adunau o pradă inutilă pentru ei, dar bună de vândut. Pe de altă parte, sufereau din cauza lipsei de arme şi echipament. Astfel, a înflorit un negoţ forestier ambulant. Şi o categorie de oameni care se îndeletniceau cu acest negoţ. Pe marginea uliţelor, drumurilor, prin poieni se înfiinţau cotigile celor care se târguiau cu Veveriţele speculante. Elfii i-au numit *hav'caaren,* cuvânt intraductibil, care se referea la lăcomia fără seamăn. Printre oameni se încetăţenise termenul *havecar,* a cărui conotaţie, în gura lor, era chiar mai îngrozitoare. Căci havecarii erau personaje îngrozitoare. Crude şi fără scrupule, nu se dădeau în lături de la nimic, nici măcar de la crimă. Un havecar prins de armată nu se putea baza pe mila soldaţilor, atâta vreme cât nici lor nu le stătea în caracter s-o arate. Dacă întâlneau pe drum pe cineva pe care-l puteau lua drept soldat, îşi scoteau pumnalul sau cuţitul fără şovăială.

Vrăjitorul şi poetul nu se aflau într-o poziţie prea comodă. Din fericire, havecarii îi luaseră drept elfi. Geralt şi-a mai tras un pic capişonul ca să-şi acopere faţa mai bine, întrebându-se între timp ce s-ar întâmpla, dacă l-ar descoperi.

— Da' ce vreme rea! a oftat negustorul, frecându-şi mâinile. Curge atât de mult, că parcă s-a spart ceru'! Urât *tedd ell'ea?* Da' nu-i nimic, pentru negoţ nicio vreme nu-i rea. Numa' marfa e rea sau paralele sunt rele, hei, hei! Pricepi, elfu'?

Geralt a dat din cap. Din spatele lui, Jaskier a bâiguit ceva neinteligibil. Din fericire pentru ei, antipatia dispreţuitoare a elfilor faţă de oameni şi de conversaţiile lor o ştia toată lumea şi nimeni nu era surprins. Dar căruţaşul nu-şi coborâse arbaleta, ceea ce nu era semn bun.

— De-ai cui sunteţi? Din comandoul cui?

Havecarul, ca orice negustor care se respectă, nu a fost surprins de rezerva şi de taciturnitatea clienţilor săi.

— De-ai lu' Coinneach Dá Reo? a continuat. Angus Bri-Cri? Poate de-ai lu' Riordain? Riordain, ştiu, săptămâna trecută le-a luat gâtu' comornicilor regali care mergeau cu şareta, iar în şaretă aveau toate birurile strânse. Parale, nu grâne. Eu nu iau grâne ca plată, nici păcură, nici boarfe murdare de sânge, iar, când e vorba despre blănuri, accept doar nurcă, zibelină sau hermină. Da' cel mai mult îmi plac paralele, nestematele şi giuvaierurile! Dac-aveţi aşa ceva, putem să ne târguim! Am mărfuri alese, de bună calitate! *Evelienn vara en ard scedde, ell'ea*, pricepi, elfu'? Am de toate. Ia te uită!

Negustorul s-a apropiat de cotigă şi a tras de un capăt al prelatei umede. Se puteau vedea spade, arcuri, pene pentru săgeţi, şei. Havecarul cotrobăia prin grămada de mărfuri, trăgând o săgeată cu vârful zimţat şi cioplit.

— Nu mai găseşti nicăieri aşa ceva, s-a lăudat el. Ceilalţi negustori au pietre şi coarne, nu spade şi arcuri, păi, cu mărunţişuri de-astea, dacă te prinde cineva, e vai ş-amar şi de tine, şi de cai. Da' eu ştiu bine ce le place Veveriţilor, muşteriu' nost', stăpânu' nost', şi n-ai cum să faci negoţ fără nişte riscuri, cât timp vrei pricopseală! La mine vârfurile sunt la nouă oreni duzina. *Naev'de aen tvedeane, ell'ea,* pricepi, Seidhe? Jur că nu înşel, nu-mi iese nimic la ele, jur pe căpuşoarele copiilor mei! Dacă luaţi trei duzini o dată, vă mai las şase procente la preţ. E o ocazie, jur, curată ocazie… Hei! Seidhe, ia mâna din cotiga mea!

Jaskier a scos mâna din cotigă speriat şi a tras prelata la loc. Pentru a nu ştiu câta oară, Geralt a înjurat în gând curiozitatea irepresibilă a bardului.

— *Mir'me vara,* a murmurat Jaskier, făcând un gest smerit cu mâna. *Squaess'me.*

— Nu-i cu supărare, a rânjit larg havecarul. Da' nu-i voie să te uiţi, pentru că în cotigă e altă marfă. Da' nu-i de vânzare, nu pentru Seidhe. E o comandă, hei, hei! Dar tura-vura, tura-vura… Ia să văd paralele!

Gata, de-acum începe, s-a gândit Geralt, uitându-se la arbaleta tensionată a căruţaşului. Avea toate motivele să se presupună că vârful săgeţii din mâna havecarului avea o curată ocazie să-i ajungă în burtă, să-i iasă prin spate în trei sau patru locuri, să-i transforme măruntaiele într-un gulaş nemaipomenit.

— *N'ess tedd,* a declarat vrăjitorul simulând un accent melodios. *Tearde Mireann vara, va’en vort.* Când nentoarcem de la trupă, cumpărăm. *Ell’ea?* Pricepi, *Dh’oine?*

— Pricep, a scuipat havecarul. Pricep că voi doi sunteţi lefteri; aţi vrea să luaţi marfă, numa’ că n-aveţi destule parale. Ştergeţi-o de-aici! Şi să nu vă mai prind pe-aici, pentru că tre’ să mă văd cu oameni importanţi şi ar fi primejdios să vă vadă la ochi aceşti oameni. Duceţi-vă la…

S-a oprit, pentru că a auzit nechezat de cai.

— La naiba! a mârâit el. Prea târziu! Sunt deja aici! Ascundeţi-vă mutrele sub capişoane, elfilor! Şi nu clipiţi, nu respiraţi! Kolda, nu sta gură-cască, aruncă arbaleta, mai iute!

Foşnetul ploii, bubuiturile tunetelor şi covorul de frunze care înăbuşea duduitul copitelor au permis călăreţilor să ajungă tiptil şi să încercuiască fagul cât ai zice peşte. Nu erau Scoia’tael. Veveriţele nu purtau armuri; cei opt călăreţi care au înconjurat copacul au răsărit cu metalul spălat de ploaie al coifurilor, pieptarelor şi protecţiilor pentru umeri.

Unul s-a apropiat şi s-a postat în faţa havecarului ca un munte. După ce că era de statură înaltă, încălecase şi pe un armăsar puternic de război. Umerii blindaţi îi erau acoperiţi cu o blană de lup, faţa fiindu-i mascată de un coif cu vizieră lată, care îi ajungea până la buza superioară. Străinul avea un ciocan ameninţător în mână.

— Rideaux! a strigat cu o voce răguşită.

— Faoiltiarna! i-a răspuns negustorul, un pic sugrumat.

Călăreţul s-a apropiat şi s-a aplecat peste şa. Ploaia i s-a scurs de pe vizieră, apoi i s-a prelins pe oţelul umerilor şi apoi pe capul ciocanului care strălucea în mod ameninţător.

— Faoiltiarna! a repetat havecarul, înclinându-se de la brâu.

Şi-a scos pălăria şi imediat ploaia i-a spălat tigva şi rarele şuviţe pe care le mai avea.

— Faoiltiarna! Sunt de-al vost’, ştiu semnalu’ şi parola… Eu vin de la Faoiltiarna, Excelenţa Voastră… Am venit la locu’ de întâlnire, sub fag, aşa cum s-a convenit…

— Cine sunt ei?

— Escorta mea, a zis havecarul şi s-a aplecat şi mai mult.

Sunt… sunt elfi…

— Prizonierul?

— În cotigă. Într-un coşciug.

— Într-un coşciug? Un tunet a înecat în parte ţipătul furios al călăreţului cu vizieră la coif. O să mi-o plăteşti! Domnul de Rideaux a poruncit limpede ca prizonierul să fie eliberat în viaţă!

— E în viaţă, e în viaţă, s-a grăbit să mormăie negustorul. Aşa cum s-a poruncit… Băgat în coşciug, da’ e-n viaţă… N-a fost ideea mea cu coşciugu’, Excelenţa Voastră. Faoiltiarna a fost…

Călăreţul a lovit cu ciocanul în pinteni, a dat semnalul. Trei bărbaţi au sărit de pe şeile lor şi au tras prelata la o parte de pe cotigă. După ce au fost aruncate jos valtrapuri, şei şi harnaşamente, Geralt a putut distinge în lumina fulgerului un coşciug de pin proaspăt tăiat. Dar nu s-a uitat prea atent. A simţit o furnicătură rece în vârful degetelor. Ştia ce se va întâmpla în câteva momente.

— Păi, cum vine asta, Excelenţa Voast’? a intervenit havecarul, uitându-se la marfa care zăcea pe frunzele umede. Îmi aruncaţi toată marfa din cotigă?

— Cumpăr tot. Cu tot cu cotigă.

— Aaaaah!

Un zâmbet larg a înflorit pe maxilarul păros al negustorului.

— Asta-i altceva, a răspuns el. Asta face… Să ne gândim… Cinci sute, cu voia Excelenţei Voast’, dacă-i în valută temeriană. În schimb, dacă-i în florini, de-ai voşt’, atunci, patruşcinci.

— Atât de ieftin? l-a înfruntat călăreţul, zâmbind diabolic din spatele vizierei. Vino mai aproape!

— Ai grijă, Jaskier! i-a şoptit vrăjitorul, desfăcând discret cataramele pelerinei.

A tunat. Havecarul s-a apropiat de călăreţ, jubilând naiv la gândul că e tranzacţia vieţii lui. Şi a fost tranzacţia vieţii lui, poate nu cea mai bună, dar cu siguranţă ultima. Călăreţul s-a ridicat în scări şi, luându-şi avânt, şi-a împlântat ciocanul în scăfârlia aproape cheală. Negustorul s-a prăbuşit fără să icnească, s-a scuturat, şi-a fluturat braţele şi a arat covorul umed cu călcâiele. Unul dintre bărbaţii care scotoceau în cotigă i-a înfăşurat hăţurile la gât căruţaşului şi le-a strâns, apoi altul s-a repezit în direcţia nefericitului şi i-a înfipt un stilet.

Unul dintre călăreţi a ridicat rapid arbaleta la înălţimea umerilor, îndreptând-o spre Jaskier. Geralt avea deja o spadă în mână, căzută din cotiga havecarului. Prinzând arma de la mijlocul lamei, a aruncat-o ca pe o suliţă. Străpuns, călăreţul s-a clătinat şi a căzut de pe cal, cu o încrâncenare nemaipomenită pe chip.

— Fugi, Jaskier!

Poetul s-a aruncat pe Pegaz şi a sărit sălbatic în şa. Saltul a fost însă prea năprasnic, iar poetului îi lipsea antrenamentul. Nu a putut să prindă hamul şi a căzut pe cealaltă parte a calului. Ceea ce i-a salvat viaţa: lama de la spada călăreţului care-l atacase a tăiat aerul deasupra urechilor lui Pegaz cu un şuierat, iar jugănitul a intrat în panică, s-a agitat, s-a izbit de calul atacatorului.

— Nu sunt elfi! răcnea călăreţul cu vizieră la coif, luându-şi spada în mână. Prindeţi-i vii! Vii!

Unul dintre bărbaţii care au sărit din cotigă, tulburat de acest ordin, a ezitat. Geralt, care a avut timp să-şi ia spada, nu a comis aceeaşi greşeală. Entuziasmul celorlalţi doi le-a pierit brusc văzând fântâna de sânge care se revărsa peste ei. Geralt a profitat de ocazie pentru a-l mai pune la pământ pe unul dintre ei. Dar călăreţii erau deja în spatele lui. S-a strecurat printre spadele lor, a parat o lovitură, a efectuat o eschivă şi brusc a simţit o durere acută în genunchiul drept. Simţea că se prăbuşeşte. Totuşi, nu era rănit. Fără niciun avertisment, piciorul care fusese tratat în Brokilon refuza să-l asculte.

Pedestraşul, care era pe cale să-l lovească cu lama unui topor, a scos un răcnet răsunător şi s-a oprit ca şi cum l-ar fi îmbrâncit cineva. Înainte de a se prăbuşi, vrăjitorul a observat o săgeată cu pene lungi împlântată în coasta atacatorului. Jaskier a urlat, un urlet acoperit de tunet.

Prinzându-se de roata cotigii, la lumina unui fulger, Geralt a văzut o fată blondă care a sărit dintr-un arin, cu un arc tensionat în mână. Şi călăreţii au văzut-o. Nu se putea să n-o vadă, pentru că unul dintre ei tocmai aluneca peste crupa calului său, cu gâtul transformat de o săgeată într-un terci de carmin. Din locul lor, ceilalţi trei călăreţi, dintre care şeful avea coiful cu vizieră, au evaluat pericolul, apoi au urlat şi au galopat spre săgetătoare, ascunzându-se după grebenelor cailor lor. Au crezut că sunt protejaţi de săgeţi. S-au înşelat.

Maria Barring, poreclită Milva, şi-a încordat arcul. A ţintit liniştită, cu coarda sprijinită de faţă.

Primul atacator a ţipat şi a alunecat de pe cal; piciorul fiindu-i blocat în scăriţă, a fost călcat de potcoavele calului său. Pe cel de-al doilea călăreţ săgeata pur şi simplu l-a zburat din şa. Al treilea, şeful, era deja aproape; s-a ridicat în scăriţe şi a înălţat spada deasupra capului ca să lovească. Fără să clipească, Milva, neînfricată, s-a uitat la atacator, şi-a ridicat arcul şi, la o distanţă de cinci paşi, i-a înfipt săgeata în faţă, chiar lângă vizieră. Săgeata i-a zburat coiful. Calul nu a încetinit galopul; lipsit de coif şi de o parte din craniu, călăreţul a rămas în şa câteva clipe, apoi s-a prăbuşit încet şi a nimerit, pleosc! într-o baltă. Calul a nechezat şi şi-a văzut de drum.

Geralt s-a ridicat, strângând din dinţi de durere, şi-a masat piciorul dureros care, culmea, părea nevătămat şi putea să se sprijine pe el fără dificultate. Alături, Jaskier se chinuia să se elibereze de sub cadavrul cu gâtul sfârtecat. Faţa poetului avea culoarea varului nestins.

Milva s-a apropiat, recuperându-şi în drum săgeata înfiptă în cadavru.

— Îţi mulţumesc, i-a spus vrăjitorul. Jaskier, mulţumeşte-i! Ea este Milva Barring. Datorită ei suntem în viaţă.

Milva a smuls altă săgeată dintr-un al doilea trup şi a aruncat o privire vârfului sângeros. Jaskier a bălmăjit ceva, s-a înclinat într-o reverenţă curtenitoare, deşi un pic cam şubredă, după care a căzut în genunchi şi a vomat.

— Cine-i puişoru'?

Săgetătoarea şi-a şters săgeata de frunzele ude şi apoi a pus-o în tolbă.

— E prietenu’ tău, vrăjitorule? l-a întrebat.

— Da. Îl cheamă Jaskier. Este poet.

— Poet… s-a uitat Milva la voma deja răcită a trubadurului, apoi a ridicat privirea. Atunci, înţeleg. Ceea ce nu prea înţeleg este motivu’ pentru care-i el aici, dând la raţe, în loc să compună versete undeva, în linişte şi pace. În tot cazu’, nu-i treaba mea.

— Într-un fel, e treaba ta. I-ai salvat viaţa. Ca şi pe-a mea.

Milva şi-a şters faţa umedă de la ploaie, pe care se mai putea vedea amprenta corzii. Deşi lansase săgeţi de mai multe ori, doar o urmă era vizibilă – coarda fusese mereu exact în acelaşi loc.

— Eram cocoţată în arin când ai început să pălăvrăgeşti cu havecaru’, a explicat ea. N-am vrut să mă vadă jigodiile astea şi nici nu ardea. Ş-apoi au apărut ceilalţi ş-a-nceput panarama. Ai cam încasat-o. Ştii să mânuieşti spada, tre’ să recunoaştem. Totuşi, eşti şchiop. Trebuia să rămâi în Brokilon o vreme, să-ţi oblojeşti piciorul. Dacă nu te îngrijeşti, se înrăutăţeşte treaba, poţi să şchiopătezi pe viaţă. Cre’ că-ţi dai seama, nu-i aşa?

— O să supravieţuiesc.

— Aşa cre’ şi eu, într-adevăr. Pentru că am luat-o pe urmele tale ca să te avertizez. Să te întorc din drum. N-are niciun rost să te aventurezi. La miazăzi este război. Armatele nilfgaardiene au pornit din Drieschot către Brugge.

— De unde ştii?

— Cum de unde? a arătat fata cu un gest larg spre cadavre şi cai. Ei sunt nilfgaardieni! Nu vezi soarele pe coifurile lor? Broderiile din piepturile lor? Adunaţi-vă lucrurile şi ne luăm tălpăşiţa, dintr-un moment în altu’ pot ajunge şi alţii aici. Ăştia au fost doar în recunoaştere.

— Nu cred, a clătinat din cap vrăjitorul, că au fost trimişi în recunoaştere sau că sunt vreo trupă de avangardă. Au venit aici pentru altceva.

— Pentru ce, mă rog?

— Pentru asta, i-a răspuns Geralt, arătând spre coşciugul de pin întunecat la culoare de la ploaie.

Ploua mai slab şi tunetele s-au oprit. Furtuna se îndrepta spre miazănoapte. Vrăjitorul a ridicat o spadă dintre frunze, a sărit în cotigă, a suduit uşor – genunchiul i-a amintit că totuşi suferă.

— Ajută-mă să deschid asta!

— Ce-i cu tine, ce vrei de la un mort?

Milva s-a oprit când a văzut orificiile din capac.

— La naiba! Au cărat un havecar viu în lada asta? a exclamat.

— E un prizonier.

Geralt a desfăcut capacul.

— Negustorul îi aştepta pe nilfgaardieni aici ca să li-l predea, i-a zis. I-am auzit schimbând un semnal şi o parolă…

Capacul s-a ridicat cu un scârţâit şi au descoperit un bărbat cu căluş la gură, cu curele din piele în jurul mâinilor şi picioarelor, care-l ţineau legat de coşciug. Vrăjitorul s-a aplecat. S-a uitat cu atenţie. Apoi, din nou, cu şi mai multă atenţie. Şi a suduit.

— Ca să vezi! a spus încet. Ce surpriză! Cine ar fi crezut?

— Îl cunoşti, vrăjitorule?

— Din vedere, i-a răspuns Geralt cu un rânjet sinistru. Lasă cuţitul, Milva! Nu-i tăia legăturile! Din câte văd, este o răfuială internă între nilfgaardieni. Nu trebuie să ne băgăm. Lasă-l aşa cum e!

— Zău? Am auzit bine? a intervenit Jaskier peste umăr.

Încă era palid, dar curiozitatea, ca întotdeauna, îi învingea orice emoţie.

— Vrei să laşi un om legat în pădure? a comentat. Îmi închipui că l-ai recunoscut ca fiind vreun duşman cu care ai avut necazuri cândva, dar este un prizonier, la naiba! Era în mâinile oamenilor care ne-au atacat şi nu mai lipsea mult să ne ucidă. Vrăjmaşul vrăjmaşilor noştri…

S-a oprit când a văzut că vrăjitorul scoate un cuţit din teacă. Milva şi-a dres uşor glasul. Ochii de culoare albastră, pe care picăturile de ploaie cădeau întruna, s-au deschis larg. Geralt s-a aplecat şi a tăiat legătura care îi strângea mâna dreaptă a prizonierului.

— Uite, Jaskier, i-a spus el, apucându-l pe prizonier de încheietura mâinii eliberate şi ridicându-i-o. Vezi cicatricea de pe mâna lui? Ciri i-a făcut-o. Pe insula Thanedd, acum o lună. E un nilfgaardian. Venise la Thanedd ca s-o răpească pe Ciri. Ea i-a făcut asta luptându-se ca să nu fie răpită.

— Pân’ la urmă, n-a prea ajutat-o, a murmurat Milva. Oricum, ceva nu se leagă. Dacă ţi-a răpit-o pe Ciri de pe insulă pentru Nilfgaard, prin ce minune a ajuns în coşciugu’ ăsta? Şi de ce a vrut havecaru’ să-l dea pe mâna nilfgaardienilor? Scoate-i căluşu’, vrăjitorule! Poate-o să ne spună ceva?

— Nu vreau să-l aud deloc, a spus Geralt răspicat. Şi-aşa-mi vine să-i trag una când îl văd culcat acolo, uitându-se la noi. Abia mă abţin. Dacă va începe să vorbească, nu mă voi putea stăpâni. Încă nu ţi-am spus tot despre el.

— Atunci, nu te mai abţine! a ridicat din umeri Milva. Trage-i o mamă de bătaie, dacă-i un nemernic. Da’ zoreşte-te, pentru că vremea trece. Am spus că nilfgaardienii nu sunt departe. O să-mi iau calu’.

Geralt s-a îndreptat lăsând mâna omului. Acesta şi-a smuls imediat căluşul de la gură şi a scuipat. Dar n-a vorbit cu ei. Vrăjitorul i-a aruncat cuţitul pe piept.

— Nu ştiu de ce te-au înghesuit în lada asta, nilfgaardianule, i-a spus el. Şi nici nu mă priveşte. Îţi las cuţitul, n-ai decât să te eliberezi singur. Aşteaptă-i pe-ai tăi aici sau du-te în pădure, după cum doreşti.

Prizonierul tăcea. Încovoiat şi înţepenit în cutia de lemn, părea chiar mai amărât şi mai inofensiv decât în Thanedd atunci când Geralt l-a văzut în genunchi, tremurând de frică într-o baltă de sânge. Şi arăta mult mai tânăr. Vrăjitorul nu i-a dat mai mult de douăzeci şi cinci de ani.

— Te-am cruţat atunci pe insulă, a adăugat el. Te iert şi astăzi. Dar este ultima dată. Dacă mai dau de tine, te omor ca pe un câine. Să-ţi intre bine în cap! Dacă-ţi trece prin minte să-ţi pui camarazii să ne urmărească, ia-ţi şi coşciugul cu tine! Căci o să ai nevoie de el. Să mergem,

Jaskier!

— Hai! Fir-ar să fie! a strigat Milva, întorcându-se în galop dinspre apus. Dar nu pe-acolo! Prin pădure, fir-ar să fie, prin pădure!

— Ce s-a întâmplat?

— Vin puzderie dinspre Curea! Nilfgaardul! La ce naiba vă mai holbaţi? Pe cai, până nu ne prind!

Bătălia de la marginea satului se ducea de mult timp şi nu dădea semne că se apropie de final. Infanteriştii care se apărau dincolo de zidurile de piatră, de palisadă şi de căruţele răsturnate pe o parte respinseseră deja trei atacuri ale cavaleriei purtate deasupra barajelor. Lăţimea acestora nu le permitea călăreţilor să-şi ia avânt frontal, iar infanteria îşi putea concentra mai uşor apărarea. Drept urmare, valurile de călăreţi se ciocneau de fiecare dată de baricade, dincolo de care bărbaţii, disperaţi, dar înverşunaţi, lansau neîncetat săgeţi, topoare şi suliţe. Cavaleria slăbită se târa, gesticulând, în timp ce apărătorii se năpusteau repede într-un contraatac, lovind neobosit cu ghizarmele, bardele şi alte arme de război contondente. Călăreţii se retrăgeau spre iazuri, lăsând în urmă oameni şi cai morţi; infanteriştii se ascundeau în spatele baricadelor lor şi bombardau inamicul cu insulte oribile. După un timp, cavaleria şi-a adunat rândurile şi a atacat din nou.

Şi tot aşa.

— Cine cu cine se luptă? a întrebat din nou Jaskier, cu gura plină de pesmetul pe care i-l dăduse Milva şi pe care încerca să-l înmoaie.

Stăteau la marginea unei coaste, bine ascunşi printre ienuperi. Puteau urmări bătălia fără teama de a fi văzuţi. Mai exact, trebuiau s-o urmărească. Nu aveau de ales: în faţa lor se derula bătălia, iar în spatele lor, pădurea ardea.

— Nu este greu de ghicit, a răspuns în cele din urmă Geralt, fără niciun chef, la întrebarea lui Jaskier. Cei călare sunt nilfgaardieni.

— Şi cei pe jos?

— Ei nu sunt nilfgaardieni.

— Cei călare sunt din cavaleria simplă din Verden, a explicat Milva, până atunci posomorâtă şi surprinzător de tăcută. Au tabla de şah brodată pe mundire. Iar cei din sat sunt mercenari din Brugge. După steaguri.

Într-adevăr, înflăcăraţi de noua lor izbândă, infanteriştii arboraseră peste tranşee drapelul verde cu o cruce ancorată de culoare albă. Geralt se uitase cu atenţie, însă mai devreme nu observase drapelul pe care apărătorii tocmai îl înălţaseră. Se vede treaba că erau buimaci la începutul bătăliei.

— Mai stăm mult aici? a întrebat Jaskier.

— Eşti culmea! a murmurat Milva. Vorbeşti şi tu ca să te afli-n treabă! Uită-te şi tu în spate, în jur, ce te mănâncă-n fund?

Jaskier nu avea nevoie să se uite nici în spate şi nici în jur. Întregul orizont era brăzdat de coloane de fum. Fumul era mai gros spre nord şi spre vest, unde una dintre armate dăduse foc la pădure. Spre sud, unde se îndreptau când bătălia le-a curmat drumul, cerul era la fel de negru de la fum. Iar într-o oră, cât trecuse de când stăteau la marginea coastei, fumul se răspândise şi în est.

— În tot cazu', a spus săgetătoarea după un moment, privindu-l pe Geralt, chiar sunt curioasă să ştiu şi eu ce ai de gând să faci, viteazule. În spatele nostru avem Nilfgaardu' şi pădurea în flăcări, iar în faţă vezi şi tu ce se petrece. Prin urmare, ce planuri ai?

— Nu mi-am schimbat planurile. Aştept până la sfârşitul bătăliei şi mă îndrept spre miazăzi. Spre Jaruga.

— Cred că ţi-ai pierdut minţile, s-a încruntat Milva. Doar vezi bine ce se petrece. Se vede cu ochiu' liber că nu-i o simplă răfuială între câţiva neisprăviţi, ci un război în toată regula. Nilfgaardu'-i mână-n mână cu Verdenu'. Pesemne c-au trecut deja Jaruga, tot Brugge-u' şi poate chiar Soddenu' sigur au căzut deja pradă flăcărilor…

— Trebuie să ajung la Jaruga.

— Minunat! Şi apoi?

— Voi căuta o barcă, voi pluti cu curentul, voi încerca să ajung la gura de vărsare… Acolo, la naiba, trebuie să fie vreo ambarcaţiune…

— Pentru Nilfgaard? a pufnit. Nu ţi-ai schimbat planurile?

— Nu trebuie să mă însoţeşti.

— Bine, nu. Şi slavă zeilor, pentru că nu-mi caut moartea. De temut, nu mă tem, da’ tre’ să-ţi spun ceva: să fii ucis nu-i mare scofală.

— Ştiu, i-a răspuns el liniştit. Am practică. Nu m-aş fi aventurat în această direcţie, dacă n-aş fi fost obligat s-o fac. Dar sunt, aşa că mă duc acolo. Nimic nu mă va opri.

— Ha! l-a măsurat din priviri. Ce glas ai! De parc-ar răzui cineva cu cuţitu’ fundul unui ceaun vechi. Dacă te-ar auzi împăratu’ Emhyr, s-ar căca pe el de frică: Apăraţi-mă! La mine, cohorta imperială! Vai, aoleu! Un vrăjitor vine la mine într-o barcă, ajunge la mine în curând, îmi va lua viaţa şi coroana! Sunt pierdut!

— Încetează, Milva!

— Gata! E timpu’ ca cineva să-ţi spună adevăru’ verde-n faţă. Să nu mă mişc de-aici, dacă am văzut om mai prost în viaţa mea! Chiar ai de gând să-ţi smulgi copila din ghearele lu’ Emhyr? Care a pus ochii pe ea ca s-o facă împărătească? Care s-a trudit atâta ca s-o aibă? Emhyr are nişte gheare puternice, ceea ce-a apucat nu mai dă-napoi. Nici regii nu s-au încumetat să-l înfrunte şi îndrăzneşti tu?

Nu i-a răspuns.

— Eşti gata să porneşti spre Nilfgaard, a repetat Milva, scuturând din cap cu resemnare, să te lupţi cu împăratu’, să-i iei logodnica. Te-ai gândit vreo clipă la ce s-ar putea întâmpla? Când o să ajungi acolo, când o să dai de Ciri în sălile palatului, toată îmbrăcată în aur şi în mătase, ce-o să-i spui? Vino, draga mea, urmează-mă, dă-l naibii de tron imperial, c-o să trăim într-o colibă amândoi şi-o să mâncăm scoarţă de copac în aşteptarea recoltei? Uită-te şi tu la tine, în ce hal eşti, numa’ zdrenţe! Până şi ciubotele şi pelerina le-ai primit de pomană de la driade şi înainte au aparţinut vreunui elf care şi-a dat duhu’ în Brokilon de la rănile grele. Ştii ce-o să se întâmple când o să dai nas în nas cu domniţa ta? O să te scuipe-n faţă, o să-ţi râdă-n nas, o să le poruncească slugilor din palat să te scoată şi să te arunce la câini!

Milva vorbea din ce în ce mai tare şi, în cele din urmă, aproape că ajunsese să ţipe. Nu numai de mânie, ci şi ca să acopere ecourile bătăliei, care se înteţeau. De jos veneau ţipete slobozite din zeci, poate chiar sute de gâtlejuri. Un nou atac fusese lansat asupra infanteriştilor din Brugge. Dar, de data asta, din două direcţii în acelaşi timp. Îmbrăcaţi în mundire albastre, cu eşichierul în piept, cei din Verden galopau pe dig, în timp ce din spatele iazului un escadron mare de călăreţi cu pelerine negre a năvălit asupra apărătorilor flancului.

— Nilfgaardu'! a strigat Milva sec.

Acum infanteria din Brugge n-a mai avut nici cea mai mică şansă. Călăreţii şi-au croit drum prin baricadă şi, cât ai clipi i-au secerat pe apărători cu spadele lor. Steagul cu crucea ancorată s-a înclinat. Unii infanterişti şi-au aruncat armele şi s-au predat, alţii au încercat să se salveze fugind în direcţia pădurii. Însă un al treilea escadron a ieşit din pădure şi s-a năpustit pe ei, o hoardă de cavalerie uşoară, în uniforme pestriţe.

— Scoia'tael, a spus Milva, ridicându-se în picioare. Acum pricepi ce se întâmplă, vrăjitorule? Te-ai prins şi tu în ultimu' ceas? Nilfgaardu', Verdenu' şi Veveriţele-s mână-n mână. E război. Ca în Aedirn acum o lună.

— E un raid, a replicat Geralt, întorcând capul. O expediţie rapidă. Doar călare, fără infanterie…

— Infanteria a cucerit deja forturile şi fortăreţele. De unde crezi că vine fumu' ăla? De la vreo afumătoare?

Din vale, dinspre sat răsunau răcnetele sălbatice şi sfâşietoare ale fugarilor vânaţi şi masacraţi de Veveriţe. Prin acoperişurile colibelor izbucneau vâlvătăi şi fum. Vântul puternic uscase paiele udate de ploaia de dimineaţă şi focul se răspândea cu repeziciune.

— Oh, vai de capu' lor, a murmurat Milva, cu fumu' li se duce şi fânu'. Când te gândeşti că abia au avut timp să se pună pe picioare după cel'lalt război! Doi ani au trudit cu sudoarea frunţii şi în câteva minute totul s-a prefăcut în scrum. Ar trebui să înveţe lecţia!

— Ce lecţie? a întrebat-o aspru Geralt.

Nu i-a răspuns. Fumul satului în flăcări a tot urcat, a ajuns pe coastă, i-a orbit, i-a făcut să lăcrimeze. Dinspre incendiu veneau strigăte. Jaskier s-a albit brusc la faţă.

I-au adunat pe prizonieri şi apoi i-au înconjurat. La ordinul cavalerului, care purta un coif cu pene negre, călăreţii au început să-i căsăpească cu suliţele pe prizonierii dezarmaţi. Cei care cădeau erau călcaţi în picioare de cai. Cercul se strângea. Urletele care ajungeau până la coastă nu mai aveau nimic uman.

— Şi trebuie să mergem spre miazăzi? a întrebat poetul, privindu-l demonstrativ. Prin foc? Până acolo, în locurile de unde vin măcelarii?

— Am impresia, a replicat Geralt, că nu prea avem de ales.

— Ba da, l-a contrazis Milva. Vă pot conduce prin pădure până la Obcinele Buhii şi apoi o luăm înapoi spre Ceann Treise. În Brokilon.

— Prin pădurile în flăcări? Şi să riscăm să ne ciocnim din nou de trupele de care tocmai am scăpat?

— Este mai sigur decât drumu’ spre miazăzi. Până la Ceann Treise sunt cel mult paişpe mile şi cunosc potecile ca pe propriile mele buzunare.

Vrăjitorul privea în jos, la satul care pierea în flăcări.

Nilfgaardienii îi lichidaseră deja pe prizonieri, cavaleria se adunase într-o coloană de marş. Hoarda pestriţă de Scoia’tael se îndrepta spre drumul către est.

— Eu nu mă întorc, a spus Geralt aspru. Dar condu-l pe Jaskier până în Brokilon.

— Nu! a protestat poetul, deşi nu-şi revenise la culoarea normală. Merg cu tine.

Milva şi-a fluturat mâna, şi-a ridicat arcul şi tolba cu săgeţi, a făcut un pas spre cal şi apoi s-a întors brusc.

— Duceţi-vă naibii! a mârâit. Prea multă vreme şi prea des i-am ferit pe elfi de la pieire. Nu mai vreau să văd pe nimeni murind. Vă duc până la Jaruga, tâmpiţilor bezmetici. Dar nu pe drumu’ către miazănoapte, ci pe cel de la răsărit.

— Şi pe-acolo pădurile sunt în flăcări.

— Vă duc prin flăcări. Sunt obişnuită.

— Nu trebuie să faci asta, Milva.

— Sigur, nu tre'. Hai, pe cai! Mişcaţi-vă odată!

N-au ajuns prea departe. Caii înaintau cu greu prin desişuri şi poteci năpădite de vegetaţie, dar nu se încumetau să folosească drumurile, de peste tot răsunau copite de cai şi zăngănit de arme, care trădau o armată în marş. Amurgul i-a surprins printre ravene pline de tufişuri, s-au oprit să înnopteze. Nu ploua, cerul era luminos din cauza vâlvătăilor.

Au găsit un loc oarecum uscat, s-au instalat, s-au înfăşurat în valtrapuri şi cuverturi. Milva explora împrejurimile. De îndată ce a plecat, Jaskier şi-a dat frâu liber curiozităţii pe care i-o trezise săgetătoarea brokiloneză, după ce se abţinuse multă vreme.

— O fată ca o căprioară, a murmurat el. Ai noroc cu asemenea cunoştinţe, să ştii, Geralt. Înaltă şi subţire, merge de parcă ar dansa. Şoldurile sunt niţel cam înguste pentru gustul meu şi e cam lată în umeri, dar, ca femeie, e o femeie… Cât despre cele două merişoare din faţă, ho, ho… Abia mai stă cămaşa să nu-i plesnească…

— Ţine-ţi gura, Jaskier!

— Pe drum, a continuat poetul, mi-a fost dat s-o ating din întâmplare. Coapsele, îţi spun, ca marmura. Oho, nu te-ai plictisit o lună întreagă, cât ai petrecut în Brokilon…

Milva, care tocmai se întorcea de la patrulare în acel moment, i-a auzit şoapta teatrală şi i-a observat privirea.

— Mă bârfeşti, poetule? De ce te uiţi aşa la mine, doar când mă întorc? Mi s-a găinăţat vreo pasăre pe spate?

— Nu putem să nu fim uluiţi de măiestria ta de a mânui arcul, i-a zâmbit Jaskier cu toată gura. În întrecerile de tir cu arcul ai găsi prea puţini concurenţi.

— Palavre, palavre…

— Am citit, s-a holbat Jaskier cu subînţeles către Geralt, că cei mai buni arcaşi sunt Zerrikanele, din clanurile din stepă. Se pare că unele şi-au retezat sânul drept ca să nu le jeneze când întind arcurile. Bustul, spun ele, le-ar sta în calea corzii.

— Numai un poet putea să inventeze asta! a scuipat Milva. Şade el aşa şi înşiră verzi şi uscate pe hârtie, înmuindu-şi tocul în oliţa de noapte, şi oamenii care nu-s zdraveni la cap chiar îl cred. Păi, cum adică, trag cu sânii sau ce? Tre' să stai într-o parte, prinzi coarda cu botu' şi tragi, uite-aşa! Nimic nu jenează coarda. Ce tâmpenie, să-ţi tai ţâţele, numai un cap bolnav, care se gândeşte doar la ţâţe, poate născoci aşa ceva.

— Îţi mulţumesc pentru aceste cuvinte atât de pline de recunoştinţă pentru poeţi şi poezie. Şi pentru învăţăturile tale despre tehnica arcului. Bună armă, arcul ăsta! Ştiţi ce? Cred că tocmai în această direcţie se va dezvolta arta războiului. În războaiele viitoare, se vor lupta de la distanţă. Se vor inventa arme cu bătaie atât de lungă, încât inamicii se pot ucide unul pe altul fără să se vadă unul pe celălalt.

— Tâmpenii! a apreciat Milva într-un singur cuvânt. Arcu' e un lucru bun, dar războiu' e, într-adevăr, doar vrăjmaş împotriva vrăjmaşului, la o lungime de spadă, cel mai puternic îl biruie pe cel mai slab. Întotdeauna a fost aşa şi aşa va rămâne. Şi, dacă n-o să mai fie aşa, războaiele o să se sfârşească. Până una-alta, ai văzut cum se luptă în război. În satu' ăla, chiar lângă drum. Eh… Ce să mai pălăvrăgim în zadar? Mă duc să-mi arunc ochii. Caii nechează de parcă le-ar da lupu' târcoale…

— Ca o căprioară… – Jaskier o sorbea din ochi. – Hmm… Revenind totuşi la satul pomenit de lângă dig şi la ce ne-a spus ea când eram… Nu crezi că avea puţin dreptate?

— Cu privire la ce?

— Cu privire la… Ciri, a înghiţit în sec poetul. Don'şoara noastră drăguţă, artistă la mânuirea arcului, nu pare să înţeleagă prea bine relaţia dintre tine şi Ciri, din câte se vede, crede că ai de gând să te baţi cu împăratul nilfgaardian pentru mâna ei. Că acesta este de fapt motivul pentru expediţia ta în Nilfgaard.

— Aşadar aici n-ar avea deloc dreptate. Atunci unde ar avea?

— Aşteaptă, nu te supăra! Priveşte adevărul în faţă. Ţii la

Ciri şi te consideri protectorul ei. Dar ea nu este o fată obişnuită. Are sânge albastru, e fată de rege, Geralt. Ce să mai lungim vorba, îi este destinat tronul. Palatul. Coroana. Nu ştiu dacă e chiar cea nilfgaardiană. Nu ştiu dacă Emhyr e cel mai bun soţ pentru ea…

— Asta-i. Vezi? Nu ştii.

— Dar tu ştii?

Vrăjitorul s-a înfăşurat în valtrap.

— Tu ai în cap, este clar, concluzia ta, i-a spus el. Dar nu te obosi, ştiu care e această concluzie. N-are niciun rost să o salvăm pe Ciri de la soarta care i-a fost scrisă de la naştere. Odată salvată, Ciri poate avea chef să le poruncească slugilor să ne arunce pe scări. Hai s-o lăsăm în pace, nu vrei?

Jaskier a dat să deschidă gura, dar Geralt nu l-a lăsat să vorbească.

— Fata, a spus el, vocea schimbându-i-se din ce în ce mai mult, n-a fost luată de vreun balaur sau de vreun magician rău ori de piraţi pentru răscumpărare. Nu e închisă în vreun turn, în vreo temniţă sau în vreo cuşcă, nu o torturează şi nici nu o lasă să moară de foame. Dimpotrivă. Ea doarme în damascuri, mănâncă din argintărie, poartă catifea şi coroană, este împodobită cu giuvaieruri, este venerată. La drept vorbind, e fericită. Şi un oarecare vrăjitor de rea-credinţă, pe care cândva soarta i l-a scos în cale, se înverşunează să-i distrugă această fericire, s-o ruineze, s-o calce în picioare cu ciubotele ponosite, moştenite de la un elf. Nu-i aşa?

— Nu asta am vrut să spun, i-a replicat Jaskier.

— Nu cu tine a vorbit, s-a ivit brusc din întuneric Milva şi, după o scurtă ezitare, s-a aşezat lângă vrăjitor. Ci cu mine. Cuvintele mele l-au scos din sărite în asemenea hal. Am vorbit la mânie, nu m-am gândit… Iartă-mă, Geralt! Ştiu cum e când vine cineva şi-ţi zgândăreşte rănile cu unghiile… Vino, nu te supăra! Nu mai fac. Mă ierţi? Sau ar trebui să te sărut ca să mă poţi ierta?

Fără să mai aştepte vreun răspuns sau vreo permisiune, l-a îmbrăţişat de după gât şi l-a sărutat pe obraz. A strâns-o în braţe cu forţă.

— Hai mai aproape! şi-a dres glasul Geralt. Şi tu, Jaskier. Împreună… ne va fi mai cald.

Au rămas tăcuţi mult timp. Pe cer treceau nori, ascunzând stelele strălucitoare.

— Vreau să vă mărturisesc ceva, a zis în cele din urmă Geralt. Dar juraţi că n-o să râdeţi de mine!

— Vorbeşte!

— Am avut nişte vise ciudate… În Brokilon… La început am crezut că delirez. Că ceva nu era în regulă cu capul meu. Ştiţi, am primit multe lovituri când eram pe Thanedd. Dar de câteva zile am acelaşi vis. Exact acelaşi.

Jaskier şi Milva tăceau.

— Ciri, a vorbit vrăjitorul după un moment, nu doarme într-un palat, sub un baldachin de brocart. Trece călare printr-un sat colbăit… Sătenii o arată cu degetul. O strigă pe un nume pe care eu nu-l cunosc. Câinii o latră. Nu este singură. E cu unii. Printre ei, o fată cu părul scurt, care o ţine de mână… Ciri îi zâmbeşte. Nu-mi prea place zâmbetul acela. Nu-mi place nici machiajul strident… Şi nu-mi place deloc că moartea se află pe urmele ei.

— Şi oare unde-i copila, atunci? şi-a înmuiat glasul Milva, pitulându-se la pieptul lui Geralt ca o pisică. Nu-i în Nilfgaard?

— Nu ştiu, i-a răspunse el cu voce tare. Dar am avut acelaşi vis de mai multe ori. Problema este că eu nu cred în vise.

— Prost mai eşti! Eu cred.

— Nu *ştiu,* a repetat el. Dar *simt* că se întâmplă ceva. În faţa ei e focul, iar în spatele ei, moartea. Trebuie să mă grăbesc.

În zori a început să plouă. Dar nu ca în ziua dinainte, când aversele puternice însoţiseră furtuna. De data asta, din cerul întunecat, acoperit de o perdea de plumb, venea neîncetat o burniţă obişnuită, fină.

Se îndreptau spre est. Milva mergea în faţă. Când Geralt i-a atras atenţia că Jaruga e mai la sud, ea s-a burzuluit, amintindu-i că ea e călăuza şi ştie ce făcea. Vrăjitorul n-a mai intervenit. La urma urmei, important era că mergeau. Încotro, nu mai avea importanţă.

Mergeau în tăcere, uzi, înfriguraţi, încovoiaţi în şeile lor. O ţineau înainte pe poteci forestiere, o scurtau peste câmpuri. Se cufundau în tufişuri când auzeau ropotul copitelor cavaleriei care mergea pe drum. Făceau ocoluri largi ca să evite urletele şi tumultul războiului. Treceau pe lângă satele devorate de foc, pe lângă dărâmăturile fumegânde şi înroşite; în drum vedeau târgurile şi cătunele din care rămăseseră doar pătrate negre de pământ ars şi duhoarea de cenuşă înmuiată de ploaie. Speriau norii de corbi ce le dădeau târcoale cadavrelor. Depăşeau grupuri şi şiruri de săteni bezmetici, care fugeau de război şi de flăcări, îndoiţi sub greutatea boccelelor şi reacţionând la întrebări printr-un gest fără cuvinte, de frică şi neîncredere, din ochii teorizaţi, goliţi de nenorocire.

Se îndreptau călare spre est, prin foc şi fum, prin burniţă şi pâclă, în timp ce li se desfăşura dinaintea ochilor goblenul războiului. Tablouri.

Un tablou era cu o spânzurătoare, imensă şi neagră, între ruinele unui sat ars. În ştreang atârna un cadavru dezbrăcat, cu capul în jos. Sângele i se scursese din burtă şi din perineul sfărâmat pe piept şi pe faţă, i se coagulase în păr şi i se mai scurgeau picături. Pe spatele cadavrului se vedea runa Ard. Scrijelită cu cuţitul.

— *An'givare,* a spus Milva, dându-şi la o parte părul ud de pe gât. Veveriţele au fost.

— Ce înseamnă *an'givare?*

— Pârâtor.

Într-un alt tablou era un cal sur, înşeuat, acoperit cu un valtrap negru. Se bălăngănea la pas de-a lungul câmpului de luptă, tropăia poticnindu-se de grămezi de leşuri şi capete de suliţe înfipte în pământ, necheza încet şi sfâşietor, îşi târa după el măruntaiele ieşite din burta deschisă. Nu i-au putut curma suferinţa – maruderii mişunau prin zonă, jefuind cadavrele.

Alt tablou. O tânără răstignită, culcată la pământ în apropierea unei ferme arse, goală şi plină de sânge, cu ochii sticloşi fixaţi spre cer.

— Se spune că războiu’-i o treabă de bărbaţi, a murmurat Milva. Da’ cum să aibă ei milă de o femeie? Tre’ să se distreze şi ei niţel. Eroi… golani scârboşi…

— Ai dreptate. Dar n-ai cum să schimbi nimic.

— Cum să nu! Am schimbat deja! Fugind de-acasă. N-am vrut să mătur coliba şi să spăl duşumeaua. Şi nici atât să-i aştept să vină, să dea foc la colibă, să mă trântească pe podea şi…

Nu şi-a terminat vorba, şi-a îndemnat calul.

Mai târziu, tabloul cu groapa cu smoală. Acolo, Jaskier a vărsat tot ce mâncase în acea zi: pesmetul şi o jumătate de sardină afumată.

În groapa cu smoală nilfgaardienii sau poate şi Scoia’tael şi-au reglat conturile cu un anumit număr de prizonieri. Cu câţi, imposibil de spus, chiar şi cu aproximaţie, pentru că torţionarii se serviseră nu numai de săgeţi, spade şi suliţe, ci şi de uneltele pădurarului, găsite la faţa locului: drujbe, fierăstraie şi gatere.

Mai erau şi alte tablouri, însă Geralt, Jaskier şi Milva nu şi le mai aminteau. Le-au izgonit din memorie.

S-au imunizat.

În următoarele două zile n-au parcurs nici măcar douăzeci de mile. Ploua încă. Însetat după seceta din vară, acum pământul mustea de apă, drumurile forestiere se transformaseră în patinoare mocirloase. Din cauza negurii nu se putea desluşi fumul de la foc, dar duhoarea greţoasă de ars şi de fum sugera că soldaţii erau prin apropiere şi continuau să aprindă tot ce puteau hrăni flăcările.

N-au întâlnit niciun fugar. Hălăduiau singuri prin pădure. Cel puţin, aşa credeau.

Geralt a auzit primul fornăitul calului care mergea în spatele lor. Cu faţa împietrită, a întors-o pe Babuşcă. Jaskier a dat să deschidă gura, dar, cu un gest, Milva i-a ordonat să tacă şi şi-a scos arcul din desaga de la şa.

Cel care îi urmărea a ieşit din tufişuri. Văzând că e aşteptat, şi-a strunit calul, un roib.

Toţi rămăseseră încremeniţi, cufundaţi într-o tăcere întreruptă doar de sunetul ploii.

— Doar ţi-am interzis să te ţii după noi, i-a spus în cele din urmă vrăjitorul.

Nilfgaardianul, pe care Jaskier îl văzuse ultima oară în sicriu cu câteva zile în urmă, se uita în jos. Poetul abia l-a recunoscut, purta o jachetă, un caftan din piele şi o mantie, fără îndoială, luată de la unul dintre defuncţii aflaţi lângă cotiga havecarului. Îşi amintea totuşi chipul lui tânăr, pe care l-a recunoscut, în pofida bărbii care îi crescuse în timpul scurs de la aventura lor lângă fag.

— Ţi-am interzis, a repetat vrăjitorul.

— Mi-ai interzis, a recunoscut în cele din urmă tânărul, care vorbea fără accent nilfgaardian. Dar trebuie.

Geralt a sărit de pe cal, i-a întins frâiele poetului. Iar el şi-a tras spada.

— Descalecă! i-a spus calm. Din câte văd, ţi-ai făcut rost de o bucată de fier. E bine. Nu puteam să te împung când erai neînarmat. Acum e altceva. Descalecă!

— N-o să mă lupt cu tine. Nu vreau.

— Păi, cred şi eu. Ca toţi compatrioţii tăi, preferi un alt tip de luptă. Ca la groapa cu smoală, pe lângă care ai trecut, bineînţeles, dacă te-ai ţinut după noi. Descalecă, ţi-am spus.

— Numele meu este Cahir Mawr Dyffryn aep Ceallach.

— Nu ţi-am cerut să te prezinţi. Ţi-am poruncit să descaleci.

— Nu descalec. Nu vreau să mă lupt cu tine.

— Milva, s-a întors vrăjitorul spre săgetătoare, fă-mi o favoare. Ucide-i roibul!

— Nu! a ridicat nilfgaardianul mâna înainte ca ea să-şi fixeze săgeata pe coardă. Nu, vă rog! Descalec.

— Mai bine. Şi acum scoate-ţi spada, băieţel.

Băiatul şi-a încrucişat mâinile pe piept.

— Omoară-mă dacă vrei! Sau, dacă preferi, spune-i elfei să mă ţintească cu arcul. Nu mă lupt cu tine. Sunt Cahir Mawr Dyffryn… fiul lui Ceallach. Vreau… Vreau să vin cu voi.

— Cred că n-am auzit bine. Repetă!

— Vreau să vin cu voi. Te duci în căutarea fetei. Vreau să te ajut. Trebuie să te ajut.

— E nebun, s-a întors Geralt spre Milva şi Jaskier. Şi-a pierdut minţile. Avem de-a face cu un nebun.

— N-ar face notă discordantă în compania noastră, a murmurat Milva. Dimpotrivă.

— Mai gândeşte-te la propunerea lui, Geralt, a intervenit Jaskier. La urma urmei, e un domn nilfgaardian. Poate cu ajutorul lui putem să ne strecurăm mai uşor…

— Ţine-ţi limba-n spatele dinţilor! l-a întrerupt aspru vrăjitorul. Hai, scoate-ţi spada, nilfgaardianule!

— Nu mă lupt. Şi nu sunt nilfgaardian. Sunt de la Vicovaro şi mă cheamă…

— Nu-mi pasă cum te cheamă. Ia-ţi arma!

— Nu.

— Vrăjitorule! s-a aplecat Milva în şa şi a scuipat în pământ. Timpu’ trece şi suntem uzi leoarcă. Nilfgaardianu’ nu doreşte să se pună cu tine şi, chiar dacă ţi-ai luat moaca aia dură, eu aş fi surprinsă dacă l-ai împunge cu spada ta… Păi, ce facem, stăm aici şi aşteptăm să ne vină sfârşitu’? Îi înfig o săgeată în burtă roibului şi ne vedem de drum. Pe jos n-are cum să ne-ajungă.

Cahir, fiul lui Ceallach, s-a apropiat de roib, a sărit în şa şi a pornit în galop, biciuind calul şi urlând să alerge mai repede. Vrăjitorul s-a uitat la el o clipă, apoi a încălecat pe Babuşcă. În tăcere. Şi fără să privească înapoi.

— Îmbătrânesc, a murmurat în cele din urmă, când Babuşcă a ajuns în dreptul iepei Milvei. Încep să am scrupule.

— Da, se întâmplă cu bătrânii, l-a privit săgetătoarea cu compasiune. Un decoct cu miere ţi-ar prinde bine. Până una-alta, pune-ţi o pernă pe şa.

— Scrupulele, a explicat serios Jaskier, nu sunt acelaşi lucru cu hemoroizii, Milva. Confunzi termenii.

— Da’ cine să-ţi mai înţeleagă pălăvrăgeala savantă! Pălăvrăgeşti întruna, altceva nu ştii! Hai, la drum!

— Milva, a întrebat-o vrăjitorul după o clipă, ferindu-se de ploaia care îl plesnea peste faţă în timp ce galopa, chiar i-ai fi ucis calul de sub el?

— Nu, a recunoscut cu reticenţă. Calul n-are nicio vină. Şi nici nilfgaardianul ăla… De ce naiba se ţine după noi? De ce a spus că tre'?

— Naiba să mă ia dacă ştiu!

Ploua în continuare când pădurea s-a terminat brusc şi au dat de un drum ce se strecura prin munţi, de la sud la nord. Sau invers, în funcţie de unghiul din care te uitai.

Nu erau surprinşi de ce descopereau. Erau deja familiarizaţi cu spectacolul. Căruţe răsturnate şi dezmembrate, leşuri de cai, desagi împrăştiaţi, săgeţi, arcuri. Şi forme învălmăşite şi înţepenite în poziţii ciudate, care până recent fuseseră fiinţe umane.

S-au apropiat fără teamă, căci, din ce se vedea, era evident că masacrul nu avusese loc în aceeaşi zi, ci cu o zi înainte, poate chiar cu două zile mai devreme. Se deprinseseră deja să recunoască aceste lucruri sau poate că le simţeau, călăuziţi de un instinct atavic, pe care imaginile din zilele trecute li-l trezise şi li-l ascuţise. Se deprinseseră, de asemenea, să exploreze câmpurile de luptă, căci uneori – rar – mai găseau printre lucrurile împrăştiate câte ceva de-ale gurii sau vreun sac de furaje pentru cai.

S-au oprit lângă ultimul car din coloana zdrobită, împins într-un şanţ, răsturnat pe butucul unei roţi sparte. O femeie grasă, cu gâtul răsucit nefiresc, se afla sub car. Gulerul hainei îi era brăzdat de serpentine de sânge coagulat, dizolvat de ploaie. Sângele îi cursese din lobul urechii, care fusese rupt când i se smulsese cercelul.

Pe coviltirul carului era inscripţia *Vera Loewenhaupt şi Fiii,* dar nici urmă de fiii în cauză prin apropiere.

— Nu erau ţărani, a murmurat Milva cu jumătate de gură, ci negustori. Au venit dinspre miazăzi, de la Dillingen la Brugge, şi au fost atacaţi aici. Nu-i a bună, vrăjitorule. Mă gândeam că de-aici putem s-o luăm spre miazăzi, dar acum nu prea mai ştiu ce să facem, pe unde s-o luăm… Dillingen şi Brugge au căzut în mâinile nilfgaardienilor, fără îndoială. N-avem cum s-ajungem pe aici la Jaruga. Tre' s-o luăm spre răsărit, prin Turlough. Acolo sunt codri şi pustiuri, armata nu ajunge.

— Nu mai merg spre răsărit, a protestat Geralt. Trebuie să ajung la Jaruga.

— O s-ajungi, i-a răspuns ea incredibil de senină. Da' pe un drum mai sigur. Dacă te îndrepţi spre miazăzi de aici, te arunci direct în gura nilfgaardianilor. Nu câştigi nimic.

— Câştig timp, a mormăit el. Mergând spre răsărit, îl irosesc. Ţi-am spus că nu-mi permit…

— Linişte! a spus dintr-odată Jaskier, întorcându-şi calul. Tăceţi puţin!

— Ce se petrece?

— Am auzit… cântând.

Vrăjitorul a dat din cap.

— Ai halucinaţii, poetule! a chicotit Milva.

— Tăceţi! Linişte! Vă spun eu, cineva cântă! N-auziţi?

Geralt şi-a dat jos capişonul, Milva şi-a făcut urechea pâlnie, iar în cele din urmă s-a uitat la vrăjitor şi a dat din cap tăcută.

Urechea muzicală nu-l înşelase pe poet. Deşi părea imposibil, era adevărat. Ei se aflau în mijlocul unei păduri, în ploaie, pe un drum presărat cu stârvuri, şi dintr-odată cântecul le-a ajuns la urechi. Cineva venea dinspre miazăzi, cântând vesel şi plin de viaţă.

Milva a tras frâiele calului, gata să fugă, dar vrăjitorul a oprit-o cu un gest. Era curios. Deoarece cântecul pe care îl ascultau nu era un cor ameninţător, cadenţat, pe mai multe voci în marş, de infanterie şi niciun cântec de cavalerie care defilează cu fruntea sus. Cântecul din ce în ce mai apropiat nu provoca teamă. Dimpotrivă.

Ploaia şuşotea prin frunziş. Începeau să se distingă versurile cântecului. Un cântec vesel, care în acel peisaj devastat de război şi de moarte părea ceva străin, nefiresc şi complet nelalocul lui.

Sus, la munte, joacă lupu' şi hăuleşte
Sare, colţii ş-arată şi coada-şi învârteşte.
De ce şade jivina aşa de bucuroasă?
Deocamdată lupu' n-are nevastă acasă.
Um-ta. Um-ta, uhu-ha!

Lui Jaskier i-a înflorit un zâmbet larg, şi-a scos de sub pelerina udă lăuta şi, neluând în seamă ţintuirea vrăjitorului şi a Milvei, a acordat-o şi a început să acompanieze cu voce puternică.

Abia se târăşte lupul pe izlaz.
Are coada pleoştită şi lacrimi pe-obraz.
Oare de ce e el atât de trist şi supărat?
Dacă nu ieri, azi sigur s-a însurat!

— Hu-hu-ha!!! i-au ţinut hangul mai multe glasuri din apropiere.

Un râs răguşit a răsunat, cineva a fluierat, apoi după curba drumului a apărut o trupă ciudată şi pitorească, mergând în şir indian, în cadenţă, stropind cu noroi în ritmul cizmelor grele.

— Piticani, a avertizat Milva încet. Da' nu-s Scoia'tael. N-au barba împletită.

Cei care se apropiau erau şase la număr. Erau îmbrăcaţi în ţinutele obişnuite pe care le purtau piticanii pe vreme ploioasă, haine scurte, cu capişon, colorate în nenumărate nuanţe lucioase de gri şi bronz. Astfel de veşminte, la fel de bine cunoscute de Geralt, erau absolut impermeabile, proprietate dobândită pe drumuri graţie impregnării de-a lungul anilor cu catran, praf şi resturi de grăsime din alimente. Această îmbrăcăminte practică trecea de la părinţi la întâiul născut, astfel încât numai piticanii maturi o purtau. Piticanii ajungeau la maturitate când le creştea barba până la brâu, lucru care se întâmpla cel mai des când aveau vreo cincizeci şi cinci de ani.

Niciunul dintre cei care s-au apropiat nu părea foarte tânăr. Dar nici prea bătrân.

— Călăuzesc oameni, a murmurat Milva, arătând din cap spre un pâlc care ieşea din pădure pe urmele celor şase piticani. Fugari, fără îndoială, pentru că sunt încărcaţi cu desagi.

— Şi ei sunt foarte încărcaţi, a spus Jaskier.

Într-adevăr, fiecare pitican căra câte un bagaj sub care mai mulţi oameni şi chiar mai mulţi cai ar fi cedat într-un timp foarte scurt. În afară de desagii şi papornițele obişnuite, Geralt vedea cufere ferecate, o puzderie de ceaune de aramă şi ceva ce părea o mică toaletă. Unul căra în spate o roată de căruţă.

Cel care era în frunte nu avea bagaje. La brâu avea o toporişcă, iar pe spate, o spadă lungă, într-o teacă învelită cu blană de pisică vărgată şi pe umăr un papagal verde, murat şi cu penele zburlite. El era piticanul care i-a salutat.

— Ziua bună! a strigat, oprindu-se în mijlocul drumului şi punându-şi mâinile în şold. Vremurile sunt de aşa natură, că mai bine dai nas în nas în pădure cu lupul decât cu omul, iar, dacă n-ai încotro şi dai peste unul, mai bine să-l întâmpini cu o săgeată în arc decât cu vorbe bune! Dar cine ne întâmpină cu cântece, care se prezintă cu muzică, atunci e omul nostru! Sau femeia noastră, cu iertarea bunei jupânese! Ziua bună! Pe mine mă cheamă Zoltan Chivay.

— Pe mine mă cheamă Geralt, s-a prezentat vrăjitorul după o ezitare. Cel care a cântat se numeşte Jaskier. Şi ea e Milva.

— Uuuulvaaa! a cârtit papagalul.

— Ciocu' mic! i-a strigat Zoltan Chivay păsării. Iertare! Zburătoarea asta de peste mări este foarte deşteaptă, dar nepoliticoasă. Zece taleri am plătit pentru aşa o raritate. Îl cheamă Feldmareşalul Duda. Şi iată restul trupei mele: Munro Bruys, Yazon Varda, Caleb Stratton, Figgis Merluzzo şi Percival Schuttenbach.

Percival Schuttenbach nu era pitican. De sub capişonul lui jilav, în loc de o barbă împletită, ieşea un nas lung şi ascuţit, care nu lăsa nicio umbră de îndoială asupra apartenenţei proprietarului său la vechea şi nobila rasă a gnomilor. Iar aceştia – Zoltan Chivay a arătat către droaia oprită în apropiere – sunt fugari din Kern. După cum puteţi vedea, numai femei cu copii. Au fost mai mulţi, dar Nilfgaardul i-a atacat acum trei zile şi i-a căsăpit. Am dat peste ei în pădure şi acum mergem împreună.

— Cu multă îndrăzneală mergeţi, a remarcat vrăjitorul. Şi pe drumul regal, şi cântând.

— Nu mi se pare, şi-a mângâiat barba piticanul, că marşul cu bocete ar fi o soluţie mai bună. De la Dillingen am venit prin pădure, tiptil-tiptil, iar când a trecut armata, am ieşit la drum să economisim timp.

S-a întrerupt şi s-a uitat la câmpul de luptă.

— O să vă obişnuiţi cu aşa ceva, a arătat spre cadavre. De la Dillingen, de la Jaruga, drumurile sunt presărate cu moarte... Eraţi cu ei?

— Nu. Negustori. Nilfgaardienii i-au ucis.

— N-a fost mâna Nilfgaardului, a întors capul piticanul, privind impasibil cadavrele. Scoia'tael. Soldaţii obişnuiţi nu se obosesc să scoată săgeţile din morţi. Şi o săgeată bună costă o jumătate de coroană.

— Le are, a murmurat Milva.

— Încotro vă duceţi?

— Spre miazăzi, a răspuns Geralt fără să stea pe gânduri.

— Nu vă sfătuiesc. Zoltan Chivay şi-a întors din nou capul.

— Acelaşi iad, flăcări şi măcel. Dillingenul e cucerit şi el sigur, călăreţii negri se îmbulzesc tot mai mult să traverseze Jaruga, din clipă în clipă o să ocupe toată valea de pe malul drept. Cum vedeţi, ei sunt deja înaintea noastră, la miazănoapte, se îndreaptă spre Brugge. Prin urmare, singura cale de scăpare rămâne răsăritul.

Milva i-a aruncat o privire grăitoare vrăjitorului, care s-a abţinut să facă vreun comentariu.

— Exact spre răsărit mergem şi noi, a continuat Zoltan Chivay. Singura posibilitate e să ne ascundem în spatele frontului, iar de la răsărit, de la râul Ina, armata temeriană o să plece în cele din urmă. Aşadar, vrem s-o luăm pe potecile din pădure până la vârful Turlough, apoi de-a lungul Drumului Vechi, spre Sodden, până la râul Chotla, care se varsă în Ina. Dacă doriţi, putem merge împreună. Dacă nu vă deranjează că mergem prea încet. Voi aveţi cai, iar pe noi ne întârzie şi fugarii.

— Ciudat, totuşi, l-a ţintuit Milva cu privirea, că nu vă deranjează pe voi. Un pitican, chiar şi cu bagaje grele, poate parcurge pe jos şi până la treizeci de kilometri pe zi, aproape la fel ca un bărbat călare. Ştiu Calea Veche. Fără fugari, aţi ajunge la Chotla în trei zile, chiar mai puţin.

— Sunt femei cu copii, a vorbit Zoltan Chivay şi şi-a mângâiat barba şi burta. Doar n-o să-i lăsăm la voia întâmplării prin pădure. Ne-aţi sfătui altfel?

— Nu, i-a spus vrăjitorul. Nu v-am sfătui.

— Sunt mulţumit să aud aşa ceva. Înseamnă că nu m-am înşelat la prima impresie. Aşa că mergem împreună?

Geralt s-a uitat la Milva, săgetătoarea a clătinat din cap.

— Bine, a interpretat clătinatul Zoltan Chivay. Aşadar, la drum, până nu dă de noi vreo patrulă! Dar, înainte de toate… Yazon, Munro, aruncaţi un ochi la căruţe! Dacă mai găsiţi ceva folositor, hocus-pocus. Figgis, să vedem dacă roata noastră se potriveşte la carul ăsta, ar fi mană cerească.

— Se potriveşte! a exclamat după o clipă cel care cărase roata. Mănuşă! Parc-ar fi de la ea.

— Vezi, căpăţână de catâr! Ieri, când te-am rugat să iei roata, te-ai codit! Monteaz-o! Ajută-l, Caleb!

Într-un timp record, carul răposatei Vera Loewenhaupt, echipat cu o roată nouă, curăţat de toate elementele inutile, a fost scos din şanţ şi pus pe drum. Într-o clipită toate bagajele erau îngrămădite în el. După un moment de reflecţie, Zoltan Chivay a ordonat şi instalarea copiilor. Ordinul a fost îndeplinit fără prea mult chef; Geralt a băgat de seamă că fugarele îi priveau cu asprime pe piticani şi a încercat să se ţină la distanţă.

Cu dezgust nedisimulat, Jaskier a observat că doi piticani probau hainele pe care tocmai le luaseră de la cadavre. Ceilalţi mişunau printre căruţe, dar evident că nu mai era nimic bun de luat. Zoltan Chivay a şuierat printre degete, dând semnalul că era timpul ca jaful să înceteze, după care i-a măsurat cu un ochi profesionist calul Milvei, pe Babuşcă, şi pe Pegaz.

— Caii voştri, a spus el, strâmbând din nas dispreţuitor, sunt praf. Figgis, Caleb, la cârmă! Noi vă urmăm. Înainte!

Geralt ar fi pus rămăşag pe orice că, dacă noul lor car s-ar fi împotmolit pe drumurile mocirloase, piticanii l-ar fi abandonat fără şovăială, dar se înşela. Micuţii bărbaţi erau puternici ca taurii, iar drumurile forestiere spre care se îndreptau spre est erau ierboase şi nu atât de noroioase cât îşi imaginase. Ploaia continua fără niciun răgaz. Milva era supărată şi indispusă; dacă vorbea, era doar ca să-şi exprime convingerea că în orice clipă copitele înmuiate ale cailor puteau să se sfărâme. În replică, Zoltan Chivay, cu limba între buze, se apleca să se uite la copite, spunând că e maestru la gătit carne de cal, ceea ce pe Milva o scotea din sărite.

Au mărşăluit mai departe în aceeaşi formaţie de la plecare: cărat de toată lumea pe rând, carul se afla în mijlocul defilării; în faţa lui mergea Zoltan; Jaskier i s-a alăturat pe Pegaz şi se hârjonea cu papagalul; Geralt şi Milva îi urmau, iar în spatele lor se târau cele şase femei din Kern.

Călăuza era de obicei Percival Schuttenbach, gnomul cu nasul lung. Deşi mai mic decât piticanii la trup şi ca forţă, îi egala la rezistenţă şi îi depăşea mult în agilitate. Făcea câte un ocol de la traseu, scotocea prin tufişuri, lua distanţă şi dispărea pentru a reapărea brusc ca să indice convoiului prin gesturi nervoase de maimuţă că totul e în ordine, că puteau continua.

Din când în când, se întorcea şi-şi informa în grabă tovarăşii despre obstacolele întâmpinate pe drum. De fiecare dată le aducea celor patru copii care stăteau în car ba o mână de merişoare sălbatice, ba alune sau rizomi ciudaţi, dar, fără îndoială, gustoşi.

Avansau într-un ritm enervant de încet, mărşăluind pe poteci trei zile. Nu au întâlnit niciun soldat, nu au văzut niciun fum şi niciun foc. Totuşi, nu erau singuri. În mai multe rânduri, călăuza Percival îi informase că o ceată de fugari se ascunde în pădure. Au trecut pe lângă mai multe astfel de cete, însă fără zăbavă, pentru că mutrele ţăranilor înarmaţi cu furci şi ciomege nu prea îi îmbiau să stabilească contacte cu ei. Se lansase o propunere să negocieze cu fugarii şi să abandoneze unele femei din grupul din Kern, dar Zoltan s-a împotrivit, iar Milva l-a susţinut. Nici femeile nu păreau dornice să iasă din convoi. Era cu atât mai ciudat, cu cât faţă de piticani aveau o anumită rezervă şi antipatie, dar se şi temeau de ei; nu vorbeau prea mult şi, în timpul popasurilor, stăteau separat.

Geralt punea comportamentul femeilor pe seama tragediei prin care tocmai trecuseră, însă bănuia că motivul antipatiei faţă de ei ar putea fi îndrăzneala piticanilor. Zoltan şi ai lui înjurau des şi murdar ca papagalul numit Feldmareşalul Duda, dar aveau un repertoriu mai bogat. Fredonau cântece porcoase, iar Jaskier nu se dădea în lături să le ţină hangul. Scuipau, se scobeau în nas şi trăgeau pârţuri zgomotoase, care de obicei stârneau râsete, glume şi întreceri. Catadicseau să se ducă în tufişuri numai pentru marile nevoi, fără să se deranjeze şi pentru cele mici. Într-o dimineaţă, în cele din urmă, Milva s-a înfuriat şi l-a făcut cu ou şi cu oţet pe Zoltan, după ce s-a uşurat pe cenuşa fierbinte a focului de tabără, fără să-i pese de cei prezenţi. Piticanul mustrat nu s-a tulburat deloc şi a declarat că numai şarlatanii, trădătorii şi nesăbuiţii se ascund pentru treaba asta, după care erau în general identificaţi. Explicaţia însă n-a avut niciun efect asupra săgetătoarei. I-a bombardat pe piticani cu o rafală de insulte şi le-a trimis ameninţări foarte concrete, care au avut efect, pentru că după aceea s-au dus cu toţii, ascultători, în tufişuri. Dar, ca să nu rişte să fie trataţi ca trădători şarlatani şi nesăbuiţi, se duceau acolo în grupuri.

Noua companie l-a metamorfozat complet pe Jaskier. El s-a lipit de piticani ca marca de scrisoare, mai ales când a descoperit că unii auziseră de el şi chiar ştiau câteva fragmente din baladele lui. Poetul nu slăbea trupa lui Zoltan nici măcar cu un pas. Purta un sacou matlasat, pe care îl târguise de la piticani şi înlocuise pălărioara ponosită, cu pene, cu o căciulă de jder cu care arăta mai ticălos. Îşi încinsese mijlocul cu un chimir lat, de aramă, în care îşi strecurase un cuţit de bandit, primit în dar. Dar, cum încerca să se aplece, cum îl înţepa arma, de obicei, în stinghie. Din fericire, a pierdut imediat pumnalul ucigaş şi nu l-a mai înlocuit.

Înaintau prin pădurile dese ce înverzeau culmea Turlough. Pădurile păreau părăsite, nici urmă de sălbăticiune în ele şi era clar că soldaţii şi fugarii le puseseră pe fugă. Nu aveau ce vâna, dar deocamdată nu-i ameninţa foamea. Piticanii procuraseră destule provizii. Dar, în cele din urmă, când s-au isprăvit – ceea ce s-a întâmplat destul de repede, deoarece erau multe guri de hrănit –, Yazon Varda şi Munro Bruys au dispărut la amurg, luând cu ei un sac gol. Când s-au întors în zori, cărau doi saci, ambii plini. Unul conţinea nutreţ pentru cai, iar celălalt păsat, făină, pastramă de vită, un caş aproape întreg şi chiar o tobă imensă – o delicatesă obţinută dintr-o burtă de porc umplută cu bucăţi mici de carne, legată la ambele capete ca un burduf, pentru a fi atârnată la afumat în horn.

Geralt şi-a dat seama de unde venea prada. În momentul acela n-a făcut niciun comentariu, ci a aşteptat momentul potrivit. Când a rămas între patru ochi cu Zoltan, l-a întrebat politicos dacă i s-ar părea o ruşine să jefuiască alţi fugari, la fel de înfometaţi ca ei, care luptau, ca şi ei, pentru supravieţuire. Piticanul i-a răspuns serios că bineînţeles că i-ar fi foarte ruşine, dar n-are ce face, acesta îi era caracterul.

— Marele meu defect, a explicat, e bunătatea fără limită. Sunt pur şi simplu obligat să fac bine. Totuşi, sunt un pitican cu capul pe umeri, ştiu că nu voi reuşi să fiu amabil cu toată lumea. Dacă aş încerca să mulţumesc pe toată lumea, pe toţi locuitorii, ar fi ca o picătură de apă dulce în oceanul cu apă sărată, cu alte cuvinte, chin zadarnic. Aşa că am hotărât să acţionez concret, astfel încât bunătatea asta să nu fie irosită. Sunt bun pentru mine şi pentru anturajul meu.

Geralt nu a mai pus alte întrebări.

La un popas, el şi Milva au discutat mult cu Zoltan Chivay, altruistul nedrept şi neobosit. Când era vorba despre cursul acţiunilor de război, piticanul era bine orientat. Cel puţin, aşa lăsa impresia.

— Atacul, a spus el, încercând să-l domolească pe Feldmareşalul Duda, care profera înjurături, a pornit de la Drieschot. A început în zorii celei de-a şaptea zile după Lammas. Armata Nilfgaardului mărşăluia împreună cu cea a aliatului, Verdenul, deoarece Verdenul, după cum ştiţi, este acum un protectorat imperial. Mergeau în marş forţat, făcând scrum toate satele din calea lor, luând alături şi soldaţii din Brugge care erau staţionaţi acolo. Iar la cetatea Dillingen s-a pus în mişcare şi Infanteria Neagră nilfgaardiană, care se afla pe celălalt mal al Jarugăi. Negrii au trecut râul prin cel mai neaşteptat loc. Au construit un ponton din bărci în jumătate de zi, vă vine să credeţi?

— Ajungem să credem tot, a murmurat Milva. Eraţi în Dillingen când a pornit?

— Prin preajmă, a răspuns evaziv piticanul. Când ne-a ajuns la urechi vestea despre invazie, eram deja în drum spre târgul Brugge. Pe drumul regal era nenorocire, era puzderie de oameni, unii veneau dinspre miazăzi spre miazănoapte, alţii mergeau în direcţia opusă. Au blocat drumul, ne-am oprit. Iar Nilfgaardul, după cum s-a dovedit, era atât în spatele nostru, cât şi în faţă. Cei care au venit de la Drieschot trebuiau să se despartă. Un batalion mare de călăreţi pare-mi-se că a mers spre nord-est, spre târgul Brugge.

— Atunci, Negrii sunt deja la nord de Turlough. Înseamnă că suntem la mijloc, între două detaşamente. Pe teren neutru.

— La mijloc, a fost de acord piticanul, dar nu pe teren neutru. Trupele imperiale sunt flancate de Veveriţe, de voluntarii din Verden şi de alţii care umblă în cete izolate, fiind chiar mai răi decât nilfgaardienii. Sunt cei care au dat foc Kernului şi mai târziu era să ne prindă, am izbutit să fugim în pădure. Mai bine nu ne arătăm vârful nasului din pădure. Şi suntem cu băgare de seamă. O să ajungem la Calea Veche, de-acolo o luăm de-a lungul Chotlei până la Ina, iar dincolo de Ina ar trebui să dăm, în sfârşit, de armatele Temeriei. Ostaşii regelui Foltest, fără îndoială, s-au dezmeticit din buimăceală şi le-au arătat ei război nilfgaardienilor.

— Aşa o fi, a oftat Milva, uitându-se la vrăjitor. Numai că anumite chestiuni importante ne mână spre miazăzi. Ne gândeam ca de la Turlough să ne îndreptăm spre miazăzi, spre Jaruga.

— Nu ştiu ce chestiuni vă mână în partea aia, i-a privit bănuitor Zoltan, dar trebuie să fie urgente şi importante, dacă sunteţi gata să vă băgaţi pielea la saramură pentru ele.

Piticanul s-a oprit, a aşteptat puţin, dar nimeni nu s-a grăbit să-i dea explicaţii. S-a scărpinat pe spate, şi-a dres vocea, a scuipat.

— Nu m-aş mira, a spus el în cele din urmă, ca Nilfgaardul să fi pus deja mâna pe ambele maluri ale Jarugăi, chiar până la gura Inei. Unde ar trebui să vă duceţi, mai exact?

— Nicăieri în mod special, a vorbit Geralt în cele din urmă. Să fie la râu. Vreau să ajung la gura de vărsare cu o barcă.

Zoltan s-a uitat la el şi a râs. A tăcut imediat, înţelegând că nu glumea.

— Trebuie să recunoaştem, a zis el după un moment, că nu e lesne de ajuns acolo unde visaţi. Dar lăsaţi visele! Tot sudul zonei Brugge e în flăcări, nici măcar nu apucaţi să ajungeţi la Jaruga, că vă agaţă în par sau vă târâie legaţi de funie până în Nilfgaard. Şi, chiar dacă, printr-o minune, ajungeţi la râu, n-aveţi cum să navigaţi până la gura de vărsare. Ţi-am pomenit despre pontonul din bărci, care duce de la Cintra pe malul Brugge-ului. Pontonul ăla e păzit zi şi noapte, ştiu bine, nimeni şi nimic nu poate traversa râul în acel loc, poate doar de somon. Chestiunile voastre importante şi urgente trebuie să-şi mai piardă din importanţă şi urgenţă. Nu căraţi mai mult decât puteţi duce. Acesta este sfatul meu.

Expresia de pe faţa şi din privirea Milvei arăta că împărtăşeşte părerea piticanului. Geralt nu a comentat. Se simţea foarte rău. Oasele antebraţului stâng şi ale genunchiului drept îl tot muşcau cu colţi invizibili, provocându-i o durere sâcâitoare şi devastatoare, accentuată pe fondul oboselii şi al umidităţii din jur.

Era chinuit de sentimente puternice, deprimante, profunde, neplăcute, pe care nu le mai simţise niciodată înainte şi cu care nu reuşea să o scoată la capăt.

Neputinţă şi resemnare.

După două zile ploaia s-a oprit şi a ieşit soarele. Eliberată de ceaţa care s-a risipit rapid, pădurea a răsuflat uşurată, păsările au ciripit iar de zor, compensând tăcerea impusă de vremea rea. Zoltan s-a ridicat şi a ordonat un popas mai lung, promiţând că vor merge apoi într-un marş mai alert şi vor ajunge la Calea Veche într-o singură zi.

Femeile din Kern împodobeau toate crengile din jur cu hainele lor negre şi cenuşii puse la uscat, apoi, doar în lenjerii, se ascundeau ruşinate în tufişuri şi pregăteau mâncarea. Copiii dezbrăcaţi se jucau tulburând calmul pădurii învăluite în abur. Jaskier a aţipit, zdrobit de oboseală. Milva a dispărut.

Piticanii se odihneau activ. Figgis Merluzzo şi Munro Bruys au pornit să caute ciuperci. Zoltan, Yazon Varda, Caleb Stratton şi Percival Schuttenbach s-au instalat aproape de car şi jucau neobosit gvint, jocul lor de cărţi preferat, căruia îi dedicau fiecare clipă liberă, ceea ce făcuseră chiar şi în nopţile ploioase de dinainte.

Vrăjitorul li se alătura şi chibiţa uneori, ca şi acum. Încă nu putea să înţeleagă regulile complicate ale jocului piticănesc, dar era pasionat de cărţile de joc în sine, de manopera migăloasă în elaborarea micuţelor figuri. În comparaţie cu cărţile folosite de oameni, cele piticăneşti erau adevărate capodopere de poligrafie. Încă o dată, Geralt s-a convins că tehnica bărboşilor era foarte avansată şi nu numai în industria minieră, industria metalurgică şi cea siderurgică. Dacă piticanii, în ciuda abilităţilor lor, nu deţineau monopol pe piaţa de cărţi de joc era pentru că oamenii preferau să joace zaruri, jocul cu cărţi fiind mai puţin popular în rândul lor, şi, în plus, entuziaştii cărţilor de joc aparţineau acelei categorii de fiinţe umane care nu acordă mare importanţă esteticii. Cartoforii, pe care vrăjitorul avusese ocazia să-i observe în mai multe rânduri, foloseau întotdeauna cărţi mici, îndoite şi atât de slinoase, încât înainte de a le pune pe masă trebuiau dezlipite de degete. Cifrele erau pictate atât de neglijent, că dama se deosebea de valet doar prin faptul că el stătea pe un cal. Cal care, apropo, arăta mai mult ca o nevăstuică leşinată.

Desenele de pe cărţile piticanilor nu puteau provoca o asemenea confuzie. Regele cu coroana lui era cu adevărat regal, doamna era frumoasă şi seducătoare, iar valetul înarmat cu o halebardă avea mustăţi arogante. În limba piticanilor, aceste figuri erau numite *hraval, vaina* şi *ballet,* dar, când jucau, Zoltan şi tovarăşii lui foloseau limba comună şi denumirile oamenilor.

Soarele strălucea, umiditatea pădurii se evapora, Geralt chibiţa.

Regula de bază a gvintului piticănesc amintea oarecum de licitaţiile de la târgurile de cai – aceeaşi intensitate şi aceeaşi tensiune din vocile ofertanţilor. Perechea care anunţa cel mai mare „preţ” încerca să obţină cât mai multe puncte, în timp ce cealaltă pereche făcea tot posibilul să nu se întâmple asta. Jucătorii erau zgomotoşi şi uneori agresivi şi fiecare avea alături o bâtă mare. O foloseau rar, dar o fluturau des.

— Cum ai jucat, ca o căpiţă de fân? Vrei o bâtă pe spinare? De ce-ai pus trifoi, şi nu inimă? Ah, te mănâncă cocoaşa şi vrei să te scarpin.

— Am avut patru de pică şi un valet, am crezut că am cel mai bun joc!

— Patru de pică, mă? Nu mai spune! Poate c-ai numărat cu scula aia a ta bleagă când ţi-ai pus cărţile în poală! Gândeşte-te puţin, Stratton, aici nu suntem la universitate!

Aici jucăm cărţi! La troaca plină, orice scroafă-i gospodină, dacă ai cărţi bune, cum naiba să nu câştigi? Împarte, Varda!

— Doiar de caro.

— Cupă mică!

— M-am lipit ca cocoşatu’ de gard. Dublă de pică.

— Gvint!

— Nu dormi-n papuci, Caleb! A fost dublă cu gvint! Ce licitezi?

— Cupă mare de floare!

— Pas. Ha! Şi apoi? Nimeni nu gvintează? Ouă sparte, băieţi? Deschide, Varda. Percival, dacă mai clipeşti o dată la el, îţi dau un dos de mână de nu mai clipeşti până la iarnă.

— Valet.

— Damă!

— Popă după ea! Al dracu’, damă! Am tăiat şi încă mai am inima roşie, pe care am ţinut-o pentru zile negre! Valet, treflă, popă…

— Şi atu după el! Cel care trage pică nu şi-o mai ridică! Şi caro la fel. Să te văd, Zoltan! Ţi-ai luat-o!

— Aţi văzut, gnomul naibii? Ah, că pun eu mâna pe bâtă…

Zoltan nici n-a apucat să pună mâna pe bâtă, că s-a auzit un urlet groaznic din pădure.

Geralt s-a ridicat primul. A luat-o la sănătoasa blestemând, pentru că genunchiul i-a fost străpuns din nou de durere. Zoltan Chivay, scoţând din car spada înfăşurată în blană de pisică vărgată, s-a grăbit să-l urmeze. Percival Schuttenbach şi ceilalţi piticani au alergat după ei, înarmaţi cu bâte. Jaskier, trezit de strigăt, i-a urmat la distanţă. Dintr-o parte, din pădure, au apărut Figgis şi Munro. Aruncând coşurile cu ciuperci, cei doi piticani au prins copiii care fugeau în jur şi i-au ţinut pe loc. Nu se ştie de unde a apărut Milva, şi-a scos o săgeată din tolbă în timp ce alerga şi îi arăta vrăjitorului de unde venise urletul. Dar degeaba. Geralt auzise, văzuse şi înţelesese deja despre ce era vorba.

Una dintre fetiţe ţipase. Cea pistruiată, de vreo opt sau nouă ani, şi parcă avea părul împletit. Era acolo, la câţiva paşi de o grămadă de trunchiuri mâncate de viermi. Geralt a sărit fulgerător, a apucat-o de braţ, întrerupându-i răcnetul sălbatic, trăgând cu coada ochiului la mişcarea abia perceptibilă dintre trunchiuri. S-a retras iute şi s-a izbit de Zoltan şi ai lui. Milva, care a simţit mişcarea, şi-a tensionat arcul.

— Nu trage! i-a şoptit vrăjitorul. Ia fata de-aici, repede! Iar voi, înapoi! Dar încet. Fără mişcări bruşte.

La început au avut impresia că se mişcase unul dintre trunchiurile putrede de parcă ar fi vrut să se ducă sub buştenii expuşi la soare, în căutarea umbrei printre copaci. Dar, la o privire mai atentă, s-au observat chestii neobişnuite pentru o grămadă de lemne – în special, patru perechi de labe subţiri, cu articulaţii butucănoase, care se ridicau deasupra unei carapace slinoase, pătate şi divizate în mai multe segmente.

— Încet! a repetat Geralt calm. Nu-l provocaţi! Nu vă lăsaţi păcăliţi de imobilizarea lui aparentă. Nu e agresiv, dar poate să se mişte foarte repede. Dacă se simte ameninţat, poate ataca şi nu există un antidot pentru veninul lui.

Monstrul s-a târât pe trunchiurile copacilor. S-a uitat la oameni şi la piticani rostogolindu-şi încet ochii plini de umflături. Aproape că nu se mişca. Îşi curăţa capetele labelor, ridicându-le pe rând şi zgâriindu-le bine cu ajutorul fălcilor sale ascuţite şi impunătoare.

— La cum a urlat, a intervenit Zoltan fără emoţie, stând aproape de vrăjitor, mă aşteptam la ceva cu adevărat îngrozitor. Bunăoară, un călăreţ în fruntea unei formaţiuni voluntare din Verden. Sau un procuror. Şi când colo, ce să vezi? Un păianjen mai dezvoltat, cu carapace! Trebuie să recunoaştem că natura plăsmuieşte forme ciudate.

— Nu prea mai izbuteşte, a replicat Geralt. Ce se vede acolo e un capochi. O creaţie a Haosului. O relicvă postconjuncţională pe cale de dispariţie, dacă ştii despre ce este vorba.

— Bineînţeles că ştiu, a zis Piticanul şi s-a uitat drept în ochii lui. Cu toate că nu sunt vrăjitor, specialist în Haos şi în astfel de creaturi. Dar sunt extrem de curios să văd ce face un vrăjitor cu o relicvă postconjuncţională. Mai exact, mă întreb cum o s-o facă. Vrei să-ţi foloseşti spada sau o preferi pe a mea?

— Frumoasă armă! a exclamat Geralt, cu ochii la spada pe care Zoltan o scosese din teaca de lac, înfăşurată cu blană de pisică vărgată. Dar n-am nevoie de ea.

— Interesant! a zis Zoltan. Atunci, ce facem? Stăm şi ne uităm unul la altul? Aşteptăm ca relicva să se simtă ameninţată? Sau ne întoarcem şi-i chemăm în ajutor pe nilfgaardieni? Ce propui, ucigaşule de monştri?

— Du-te şi adu-mi un polonic şi un capac din car.

— Ce?

— Nu te pune cu specialistul, Zoltan! a intervenit Jaskier.

Percival Schuttenbach s-a îndreptat spre car şi s-a întors cu obiectele cerute. Vrăjitorul s-a uitat la toţi cei prezenţi, înmărmuriţi, după care a lovit cu toată puterea capacul cu polonicul.

— Destul! Destul! a strigat Zoltan Chivay după un moment, acoperindu-şi urechile cu mâinile. Rupi polonicul, la naiba! Păianjenul a fugit! Gata, a fugit, dracu’ gol!

— Şi încă cum! s-a minunat Percival. A ridicat praful chiar! Pământul e reavăn şi în spatele lui era praf, măi să fie!

— Capochiul are simţuri speciale şi auzul foarte sensibil, a explicat sec Geralt, înmânându-le piticanilor ustensilele de bucătărie uşor deformate. Nu are urechi, dar aude, cum să vă spun, cu întreaga fiinţă. Şi nu suportă mai ales zgomotele metalice. Simte o durere…

— Chiar şi în cur, l-a întrerupt Zoltan. Ştiu, pentru că şi eu am simţit-o când ai început să baţi în capac. Dacă monstrul are auzul mai dezvoltat decât al meu, mi-e milă de el. Nu se mai întoarce? Nu-şi aduce ortacii?

— Nu cred că au mai rămas mulţi ortaci de-ai lui în această lume. Cât despre el, nu se mai întoarce prea curând, negreşit. N-aveţi de ce să vă faceţi griji.

— În ceea ce priveşte monştrii, fără îndoială, a adoptat piticanul un ton sumbru. Dar concertul tău cu instrumente de aluminiu sigur a fost auzit chiar şi pe Insulele Skellige şi e posibil ca iubitorii de muzică să vină aici, mai bine să nu ne găsească aici când sosesc. Sus, băieţi, strângem tabăra! Hei, voi, femeile, îmbrăcaţi şi număraţi copiii! La drum, fuga!

Când s-au oprit să înnopteze, Geralt a hotărât să-şi lămurească nelămuririle. De data asta, Zoltan Chivay nu s-a apucat să joace gvint, aşa că au avut o discuţie sinceră, ca între bărbaţi. Fără niciun ocoliş, l-a atacat imediat:

— Ia spune-mi, de unde ai aflat că sunt vrăjitor?

Piticanul l-a privit şi i-a rânjit.

— M-aş putea lăuda cu perspicacitatea mea în faţa ta. Aş putea spune că am observat cum ţi se schimbă ochii la culoare la asfinţit şi în plin soare. Aş putea demonstra, de asemenea, că sunt un pitican care a umblat mult şi a auzit multe despre Geralt din Rivia. Dar adevărul este destul de banal. Nu te uita la mine cu ochii ăştia de lup! Eşti discret, dar prietenul tău bard cântă şi trăncăneşte, nu-şi poate ţine pliscul. Aşa am aflat care ţi-e profesia.

Geralt s-a abţinut să pună următoarea întrebare. Şi pe bună dreptate.

— Ei bine, a reluat Zoltan, Jaskier a dezvăluit tot. Trebuie să fi simţit că apreciem sinceritatea, că avem o atitudine prietenoasă faţă de voi, că nu ne ascundem natura. Pe scurt, ştiu de ce eşti atât de dornic să mergi spre miazăzi. Ştiu ce chestiune importantă şi urgentă te mână spre Nilfgaard. Ştiu pe cine ai de gând să cauţi. Şi nu numai din bârfa poetului. Am trăit în Cintra înainte de război, am auzit poveştile despre Copilul Surpriză şi vrăjitorul cu păr alb, căruia i-a fost predestinată Surpriza.

Geralt nu a comentat nici acum.

— Restul, a reluat piticanul, e doar o chestiune de observaţie. Eşti un vrăjitor, un ucigaş de monştri, şi totuşi ai lăsat păianjenul scârbos să fugă. Nu ţi-ai folosit spada, doar ai gonit creatura, bătând ca nebunul în capac. De ce? Pentru că bestia nu i-a făcut niciun rău Surprizei tale.

Pentru că acum nu mai eşti un vrăjitor, ci un cavaler nobil, care se grăbeşte să zboare în ajutorul unei fete răpite şi asuprite.

— Tot mă sfredeleşti cu ochii, a adăugat piticanul, văzând că nu primeşte niciun răspuns şi nu face niciun comentariu, te temi de trădare, te întrebi neliniştit cum s-ar putea întoarce împotriva ta secretul dat în vileag… Nu te mai chinui! Mergem împreună la Ina, o să ne ajutăm unii pe alţii, o să ne sprijinim. Avem acelaşi ţel, să supravieţuim şi să mergem mai departe. Ca să ne îndeplinim o misiune nobilă. Sau să trăim obişnuit, dar în aşa fel încât să nu ne fie ruşine în ceasul morţii. Crezi că totul s-a schimbat. Că lumea s-a schimbat. Şi totuşi, aşa e lumea şi aşa a fost dintotdeauna. Şi tu eşti la fel cum ai fost. Nu te mai chinui!

— Renunţă la gândul de a ne despărţi, şi-a continuat monologul Zoltan, nestingherit, datorită tăcerii vrăjitorului, şi de a porni de unul singur spre miazăzi, la Jaruga, prin Brugge şi Sodden. Trebuie să găseşti alt drum până în Nilfgaard. Dacă vrei, te sfătuiesc…

— Nu-i nevoie, a răspuns Geralt, care şi-a masat genunchiul în care se cuibărise durerea de câteva zile şi nu se mai dădea plecată. Păstrează-ţi sfatul, Zoltan!

Geralt l-a găsit pe Jaskier chibiţându-i pe piticani la gvint. Fără un cuvânt, l-a apucat pe poet de mânecă şi l-a dus în pădure. Jaskier a înţeles imediat despre ce este vorba, îi era de-ajuns să-i privească o singură dată chipul vrăjitorului.

— Gură-spartă, i-a spus Geralt în şoaptă. Trăncănilă. Moară hodorogită. Limbă lungă. Meriţi un arici în gura aia mare, murătură! Ţine-ţi naibii limba în spatele dinţilor!

Trubadurul tăcea, dar avea o mină îndrăzneaţă.

— Când am început să umblu cu tine, a continuat vrăjitorul, unii oameni rezonabili au fost nedumeriţi. Au fost surprinşi că ţi-am îngăduit să călătoreşti cu mine. M-au sfătuit să te duc într-un loc pustiu, să te sugrum, să-ţi ascund cadavrul într-o groapă şi să te acopăr cu paie şi frunze. Ce-i drept, regret că nu i-am ascultat.

— Ce e aşa de mare secret cine eşti şi ce intenţionezi să faci? s-a înfuriat brusc Jaskier. Chiar trebuie să ne ascundem de toată lumea şi să ne prefacem mereu? Piticani… sunt ca şi cum ar fi compania noastră…

— Eu nu am nicio companie! a explodat Geralt. Nu am şi nici nu vreau să am! Nu am nevoie de ea. Înţelegi?

— Bineînţeles că înţelege, a vorbit Milva, care a păşit în spatele lor. Şi eu înţeleg. N-ai nevoie de nimeni, vrăjitorule. O arăţi destul de des.

— Nu conduc un război personal, i-a răspuns el, întorcându-se dintr-odată. N-am nevoie de însoţitori curajoşi, căci nu merg în Nilfgaard să salvez lumea, să răstorn imperiul răului. Mă duc la Ciri. De aceea pot să merg singur. Îmi pare rău dacă sună neplăcut pentru urechile voastre, dar de restul nu-mi pasă. Acum duceţi-vă! Vreau să fiu singur.

Când s-a întors după un moment, a văzut că dispăruse doar Jaskier.

— Am visat-o din nou, i-a zis el. Milva, trece timpul. Pierd vremea. Are nevoie de mine. Are nevoie de ajutor.

— Vorbeşte! i-a spus ea încet. Scapă de povara asta! Povesteşte-mi visu’, chiar dacă-i groaznic.

— Iniţial, nu era deloc groaznic. În visul meu… ea dansa. Dansa într-o colibă plină de fum. Şi era fericită, la naiba! Cânta muzica, cineva ţipa. Toată coliba era zdruncinată de ţipete şi de muzică… Şi ea dansa, dansa, bătea din călcâie… Şi pe acoperişul colibei nenorocite, în noaptea rece de iarnă… dansa moartea. Milva… Maria… Are nevoie de mine.

Săgetătoarea şi-a întors privirea.

— Nu numai ea, a murmurat ea.

Cât să nu o audă vrăjitorul…

La următorul popas, vrăjitorul şi-a arătat interesul pentru sihill, spada lui Zoltan, la care aruncase o privire în timpul aventurii cu capochiul. Fără ezitare, piticanul a luat blana de pisică vărgată de pe armă şi a scos-o din teaca de lac.

Spada avea o lungime de cam patruzeci de ţoli şi nu cântărea mai mult de treizeci şi cinci de uncii. Plină în mare parte de semnele misterioase ale runelor, lama avea o nuanţă albăstruie şi era ascuţită ca un brici; un bărbat îndemânatic putea s-o folosească la bărbierit. Mânerul, de doisprezece ţoli lungime, era acoperit cu fâşii din piele de şopârlă dispuse încrucişat, un capac cilindric din aramă ţinea locul pommelului, gripul, deşi foarte scurt, era foarte elaborat.

— Faină! a comentat Geralt, care a ţinut-o în poziţie de sixtă, a efectuat o morişcă, a marcat o lovitură fulgerătoare din stânga şi cu un pas rapid a parat. Într-adevăr, frumoasă bucată de fier!

— He! a exclamat Percival Schuttenbach. Bucată de fier! Uită-te mai îndeaproape, pentru că nu durează mult şi-o să spui că e o bucată de hrean!

— Cândva am avut o spadă mai bună.

— Nu mă îndoiesc, i-a răspuns Zoltan, ridicând din umeri. Fără doar şi poate că provenea din forjele noastre. Vrăjitorii ştiu să mânuiască spadele, dar nu şi să le facă. Doar la noi, în Mahakam, la poalele Muntelui Carbon, se forjează spadele de acest tip.

— Piticanii topesc oţel şi forjează lame, a adăugat Percival. Dar noi, gnomii, ne ocupăm cu şlefuirea şi ascuţirea lor. În atelierele noastre. După tehnologia noastră, a gnomilor, datorită căreia făceam odinioară cele mai bune spade din lume.

— Spada pe care o port acum, a explicat Geralt, luându-şi lama, e din Brokilon, din catacombele de la Craag An. Am primit-o de la driade. O armă de primă clasă, dar nu este nici rodul muncii piticanilor, nici al gnomilor. E o lamă de-ale elfilor, are o sută de ani, poate chiar două sute.

— Habar n-are! a strigat gnomul, luând spada în mână şi fluturându-şi degetele de-a lungul lamei. Finisajul a fost făcut de elfi, asta e sigur. Mânerul, garda şi pommelul… Decaparea şi gravura, sculptura şi ornamentarea. Dar lama a fost forjată şi ascuţită în Mahakam. Şi e drept că a fost falsificată cu veacuri în urmă, se vede de la o poştă că e din oţel inferior şi a fost lucrată primitiv. Pune-o lângă sihillul lui Zoltan. Vezi diferenţa?

— Văd. Totuşi, spada mea nu pare mai prost făcută.

Gnomul a chicotit, şi-a fluturat mâna. Zoltan a zâmbit… condescendent.

— Lămuţa, a explicat el pe un ton de maestru, trebuie să taie, nu să impresioneze şi nu după impresie este preţuită. Adevărul e că spada ta este doar un aliaj de fier şi oţel, în timp ce sihillul meu e forjat dintr-un aliaj preţios de grafit şi borax.

— Tehnica contemporană, nu s-a lăsat mai prejos ţanţoşul Percival, întrucât discuţia se referea la chestiuni binecunoscute de el. Fabricarea şi compoziţia lamei, multe straturi de miez moale, forjate cu un oţel tare şi nu aşa de moale…

— Uşurel, uşurel! l-a temperat piticanul. Că doar nu-l faci metalurgist acum, Schuttenbach, nu-l plictisi cu amănunte! Îl lămuresc eu îndată cu vorbe simple. Oţelul bun, oţelul dur, magnetitul, vrăjitorule, e incredibil de greu de ascuţit. De ce? Ei bine, pentru că e greu! Când nu ai tehnologia potrivită – aşa cum a fost cazul nostru în trecut şi al vostru până în ziua de astăzi şi vrem să obţinem o spadă cu tăişul ascuţit –, călcăm miezul tare al lamei cu fierul moale, mai puţin rezistent la modelare. Tocmai prin această metodă simplificată a fost făcută spada dumitale brokiloniană. Lamele moderne sunt făurite după metoda opusă: miezul moale şi învelişul tare. Lucrarea se face pe termen lung şi, cum am spus, necesită o tehnologie avansată. Dar, în cele din urmă, fierul astfel obţinut poate să taie o eşarfă de batist aruncată în aer.

— Sihillul tău poate?

— Nu, i-a răspuns piticanul zâmbind. Fiarele făcute după această metodă se pot număra pe degetele de la o mână şi puţine dintre ele au părăsit Mahakamul. Dar carapacea crabului stâncos pe care l-am întâlnit ieri nu i-ar fi supravieţuit, îţi garantez. Mulţumită lui l-ai fi putut tăia în bucăţi şi fără să simţi nicio oboseală.

Discuţia despre spade şi metalurgie a continuat o vreme. Geralt a ascultat cu atenţie, şi-a împărtăşit propriile experienţe, a folosit ocazia de a-şi îmbogăţi cunoştinţele, a pus întrebări, a examinat în amănunt sihillul lui Zoltan, l-a testat. Încă nu ştia că în ziua următoare avea să aplice teoria în practică.

Primul semn că locuiau oameni în preajmă era un morman de lemne de foc pe care Percival Schuttenbach, care mergea în avangardă, îl observase de pe marginea drumului, înconjurat de aşchii şi surcele. Zoltan a oprit convoiul şi l-a trimis pe gnom în recunoaştere. Percival a dispărut şi s-a întors după o jumătate de oră, alergând exaltat, fără respiraţie, gesticulând larg de departe. După alăturarea la restul convoiului, în loc să spună ceea ce aflase, el şi-a apucat nasul lung între degete şi a suflat cu toată puterea lui, producând un vuiet similar cu cel al unui corn de păstor.

— Nu speria animalele! l-a admonestat Zoltan Chivay. Vorbeşte! Ce avem în faţa noastră?

— O gospodărie, a şoptit gnomul, ştergându-şi degetele de poalele hainei cu multe buzunare. În poiană. Trei colibe, un hambar, câteva coteţe. În curte un câine, iar din coş iese fum. Cineva face ceva de mâncare. Păsat de ovăz cu lapte.

— Ai fost în bucătărie sau cum? l-a întrebat Jaskier râzând. Te-ai uitat în oale? De unde ştii că e păsat de ovăz?

Gnomul l-a privit de sus, iar Zoltan a mârâit.

— Nu-l jigni, poetule! Ştie să adulmece mâncarea de la o milă. Dacă îţi spune că e păsat de ovăz, atunci e păsat de ovăz. La naiba, nu-mi place asta!

— Şi de ce? Mie îmi place terciul de ovăz. Aş mânca cu multă poftă.

— Zoltan are dreptate, a confirmat Milva. Iar tu, Jaskier, taci, că nu-i vorba despre poezie! Dacă terciul de ovăz e cu lapte, atunci există o vacă. Orice fermier care vede fumul îşi ia vaca şi pleacă în pădure. Ciudat că acela nu a plecat, acela... Să mergem prin pădure, să facem un ocol. Nu-mi miroase-a bine.

— Uşurel, uşurel! a mormăit piticanul. Întotdeauna izbutim să fugim la timp. Poate că s-a terminat războiul? Poate că armata din Temeria a ajuns în cele din urmă? Ce ştim noi din groapa asta? Poate o fi fost vreo bătălie mare pe undeva, poate că i-au venit de hac Nilfgaardului? Dacă aşa stă treaba, frontul e deja în spatele nostru şi ţăranii se întorc acasă cu vacile… Trebuie să verificăm, să vedem cum stau lucrurile. Figgis, Munro, voi doi rămâneţi aici şi fiţi cu ochii-n patru! În ceea ce ne priveşte, plecăm în recunoaştere. Dacă nu există nicio primejdie, vă voi anunţa imitând cântecul şoimului.

— Cântecul şoimului? a întrebat Munro Bruys îngrijorat, netezindu-şi barba. Dar habar n-am cum cântă păsările, Zoltan!

— Tocmai despre asta e vorba. Când o s-auzi un cântec de păsări ciudat, care nu seamănă cu nimic, o să ştii că sunt eu. Percival, arată-ne drumul! Geralt, vii cu noi?

— Mergem cu toţii, a zis Jaskier şi a descălecat. Dacă e vreo ambuscadă, cu cât vom fi mai numeroşi, cu atât mai multe şanse vom avea să ieşim din ea.

— Vă las Feldmareşalul.

Zoltan şi-a dat jos de pe umăr papagalul şi l-a încredinţat lui Figgis şi Merluzzo.

— Păsărica e pregătită să lanseze fără să cureţe oul de coajă tot soiul de înjurături cu voce tare şi cine ştie cât poate dura, la naiba! Să mergem acolo!

Percival i-a condus repede spre marginea pădurii, unde s-au ascuns după un desiş cu tufe şi arbuşti de liliac sălbatic. În faţa lor terenul era uşor alunecat şi plin de trunchiuri de copaci rămase fără coajă. Mai departe se întindea o poiană imensă. S-au uitat cu atenţie.

Descrierea gnomului era perfect conformă cu realitatea. În mijlocul câmpiei erau, de fapt, trei colibe, un hambar şi nişte coteţe acoperite de muşchi. O baltă mare cu gunoaie strălucea în curte. Un gard nu foarte înalt, parţial distrus, înconjura clădirile şi un mic dreptunghi de pământ răscolit, în spatele gardului era un câine sur. De pe acoperişul unei colibe se înălţau agale volute de fum.

— Într-adevăr, a şoptit Zoltan adulmecând, fumul miroase bine. Mai ales că nările mele s-au obişnuit cu duhoarea pădurilor arse. Nu se văd ostaşi, nici cai, este bine… Mi-era teamă că cine ştie ce bandă de dezertori s-a aciuat pe-aici. Din câte se pare, nu prea avem de ce să ne temem.

— Mă duc să văd, a declarat Milva.

— Nu! a protestat piticanul. Prea arăţi ca o Veveriţă. Dacă te văd, pot să se sperie, iar când sunt speriaţi, oamenii sunt imprevizibili. Să se ducă Yazon şi Caleb, iar tu ţine-ţi arcul gata să tragi ca să-i acoperi, în caz de ceva. Percival, alătură-te celorlalţi! Fiţi pe fază, în caz că trebuie să vă retrageţi.

Yazon Varda şi Caleb Stratton au ieşit precauţi din desiş şi s-au îndreptat spre clădire. Mergeau încet, atenţi la laturi.

Câinele i-a reperat imediat, a început să latre furios, alergând în curte în toate direcţiile, n-a reacţionat la fluieratul şi ţocăitul blând cu care piticanii au încercat să-l liniştească. Uşa colibei s-a deschis. Milva şi-a ridicat imediat arcul, a întins cu îndemânare coarda, dar a slăbit-o imediat.

O fată scundă, destul de voinică, a apărut în pragul colibei. Nu era foarte înaltă şi purta cosiţe lungi. Le-a strigat ceva piticanilor, fluturând mâinile. Yazon Varda şi-a întins braţele şi a strigat ceva. Fata a strigat, au auzit-o, dar nu i-au putut desluşi vorbele.

Însă Yazon şi Caleb sigur le înţeleseseră, deoarece cei doi piticani au făcut stânga-mprejur imediat şi au fugit spre desişul de liliac sălbatic. Milva şi-a tensionat din nou arcul, şi-a îndreptat săgeata în căutarea unei ţinte.

— Ce este, la naiba? a mormăit Zoltan. Ce se petrece? De ce fug ca naiba de tămâie? Vezi ceva, Milva?

— Ciocu' mic! i-a şoptit săgetătoarea, ţinându-şi îndreptată săgeata, trecând de la o colibă la alta, de la o cuşcă la alta, fără a găsi o ţintă. Fata cu cosiţe se refugiase în colibă, trântind uşa în spatele ei. Piticanii se agitau de parcă toţi demonii Haosului i-ar fi gâdilat pe călcâie. Yazon a bălmăjit ceva, poate că a înjurat. Jaskier a început să tremure brusc.

— Strigă… O, mamă!

— Ce… Zoltan s-a oprit, pentru că Yazon şi Caleb ajunseseră, roşii de la efort. Ce se petrece? Spuneţi!

— A dat molima peste ei… a expirat adânc Caleb. Variola neagră…

— Aţi atins ceva? s-a retras brusc Zoltan Chivay şi aproape că s-a izbit în Jaskier. Aţi atins ceva prin ogradă?

— Nu… Câinii nu ne-au lăsat să ne apropiem…

— Îi mulţumesc potăii, a zis Zoltan şi şi-a ridicat privirea spre cer. Să-i dea zeii o viaţă lungă şi un purcoi de oase mai înalt decât Muntele Carbon! Fătuca aia avea bube?

— Nu. Ea e sănătoasă. Bolnavii sunt în ultima colibă, în legea lor. Şi mulţi au murit deja, a spus ea. Oh, oh, Zoltan, vântul suflă spre noi!

— Nu mai dârdâiţi, nu mai clănţăniţi din dinţi! le-a zis Milva, lăsând arcul jos. Dacă n-aţi atins nimic infectat, nu păţiţi nimic, nu vă fie nicio teamă! Dacă o fi, într-adevăr, variolă, bineînţeles. Da’ poate că fătuca a vrut doar să vă sperie.

— Ba nu, a contrazis-o Yazon încă tremurând. După colibă era un şanţ… Şi în el zăceau leşuri. Fata n-are putere să-i îngroape, aşa că-i aruncă în şanţ…

— Na-ţi-o bună! a strâmbat din nas Zoltan. Acolo ţi-e terciul, Jaskier. Nu ştiu, dar simt că-mi vine duhoarea. Să plecăm de aici, gata.

Dinspre colibe a venit lătratul furios al câinelui.

— Ascundeţi-vă! le-a şoptit vrăjitorul în timp ce îngenunchea.

Pe drumul dinspre partea opusă a poienii a apărut un grup de călăreţi, fluierând şi râgâind, au galopat în jurul gospodăriei, apoi au intrat în curte. Erau înarmaţi, dar nu purtau o uniformă cu anumite culori. Dimpotrivă, erau îmbrăcaţi pestriţ şi fără noimă, iar armele lor dădeau impresia că s-au adunat la întâmplare. Şi nu într-o licitaţie, ci de pe câmpul de luptă.

— Treisprezece, a numărat repede Percival Schuttenbach.

— Cine sunt?

— Nu sunt nici ai Nilfgaardului, nici ai celorlalţi obişnuiţi, a apreciat Zoltan. Nici Scoia’tael. Pare-mi-se că sunt voluntari. O ceată rătăcită.

— Sau maruderi.

Caii cadrau, se agitau prin curte. Câinele a fost lovit cu un ştiuc şi a fugit. Fata cu cosiţe a ieşit în uşă şi a strigat. Dar de data asta avertizarea nu a funcţionat sau nu a fost luată în serios. Unul dintre călăreţi a galopat, a apucat-o pe fată de cosiţe, a tras-o din prag şi a târât-o prin baltă. Ceilalţi au sărit de pe cai, au ridicat-o, au condus-o în spatele curţii, i-au smuls hainele şi au aruncat-o pe o căpiţă de fân putred. Ea se apăra cu înverşunare, dar nu avea nicio şansă. Doar unul dintre maruderi nu s-a alăturat distracţiei, păzea caii legaţi de gard. Fata striga spasmodic, disperat. Apoi scurt, sfâşietor. Şi apoi nu au mai auzit-o.

— Războinici! s-a ridicat Milva. Eroi, mama lor de eroi!

— Nu se tem de variolă, a clătinat din cap Yazon Varda.

— Frica, a murmurat Jaskier, este o chestie omenească. Dar în ei nu a mai rămas nimic omenesc.

— Doar burţile, a spus Milva, plasând cu grijă o săgeată în arc. Pe care le voi străpunge acum, nenorociţii!

— Sunt treisprezece, a zis Zoltan Chivay cu subînţeles. Şi au cai. Dobori unul sau doi, dar ceilalţi se vor strecura până la noi. În plus, aceasta poate fi o trupă în recunoaştere. Naiba ştie câţi îi urmează.

— Şi cum aşa, să stau cu mâinile-n sân şi să mă uit?

— Ba nu, şi-a aşezat Geralt spada pe spate şi bandana pe păr. M-am săturat să stau cu mâinile în sân. M-am săturat să nu fac nimic. Dar nu trebuie să-i lăsăm să se împrăştie. Îl vezi pe cel care ţine caii? Când ajung acolo, aruncă-l din şa! Dacă ai cum, aruncă şi pe altul. Dar numai când ajung acolo.

— Rămân unsprezece, s-a întors săgetătoarea.

— Ştiu să număr.

— Şi variola, a murmurat Zoltan Chivay. Dacă te duci acolo, iei boala… La naiba, vrăjitorule! Ne molipsim toţi… La naiba, doar n-o fi chiar fata pe care o cauţi!

— Tacă-ţi gura, Zoltan! Întoarceţi-vă la car, ascundeţi-vă în pădure!

— Vin cu tine, l-a anunţat răguşit Milva.

— Nu. Acoperă-mă de la distanţă, aşa mă ajuţi mai mult.

— Şi eu? a întrebat Jaskier. Ce trebuie să fac?

— Ca de obicei. Nimic.

— Ai înnebunit... a izbucnit Zoltan. Te pui singur cu aşa o trupă... Ce-ai păţit? Vrei s-o faci pe eroul, pe apărătorul fecioarelor?

— Taci!

— Du-te naibii! Aşteaptă! Lasă-ţi spada. Sunt mulţi, ar fi mai bine să nu fii nevoit să repeţi loviturile. Ia sihillul meu! E destul să dai o singură dată cu el.

Vrăjitorul a luat arma piticanului fără şovăială şi fără vorbă. I l-a arătat din nou Milvei pe maruderul care păzea caii. Apoi a sărit peste un trunchi şi s-a dus iute spre colibe.

Soarele strălucea. Greierii săreau la picioarele lui.

Paznicul cailor l-a observat, a scos o suliţă dintr-o teacă de lângă şa. Avea părul foarte lung şi încâlcit, căzut într-un capişon zdrenţuit şi prins cu o sârmă ruginită. Purta cizme noi, se vedea că nu trecuse mult de când le furase, cu catarame strălucitoare.

Paznicul a strigat, un alt maruder a apărut din spatele gardului. Purta centura cu spada în jurul gâtului şi tocmai se încheia la prohab. Geralt era deja foarte aproape. Dinspre căpiţa de fân se auzeau râsetele celor care se distrau cu fata. Respira adânc şi, cu fiecare respiraţie, creştea în el setea de a ucide. Ar fi putut să se liniştească, dar nu voia. Voia să-şi facă plăcerea.

— Hei, cine eşti? Stai aşa! a strigat pletosul, cântărind suliţa în palmă. Ce vrei?

— M-am săturat să mă uit.

— Ce?

— Numele Ciri îţi spune ceva?

— Eu îţi...

Maruderul n-a apucat să spună mai mult. O săgeată cu pene cenuşii l-a lovit în mijlocul pieptului şi l-a aruncat din şa. Nici n-a ajuns bine la pământ, că Geralt a auzit şuieratul celei de-a doua săgeţi. Celălalt soldat a fost străpuns în burtă, jos, între degetele care îi acopereau prohabul. A urlat ca o fiară, s-a îndoit de la brâu şi s-a prăbuşit pe spate, zbătându-se şi rupând scândurile din gard. Până să fie avertizaţi ceilalţi şi să aibă timp să-şi ia armele, vrăjitorul era deja printre ei. Spada piticană dansa mai uşoară ca o pană şi mai ascuţită decât briciul şi cânta, cerându-şi tributul de sânge. Corpurile tăiate nu opuneau aproape nicio rezistenţă. Sângele îl stropea pe faţă, nu avea timp să-l şteargă.

Chiar dacă maruderii ar fi avut intenţii de luptă, vederea cadavrelor prăbuşindu-se şi a râurilor de sânge curgând le tăia tot cheful. Unul avea pantalonii în vine, nici măcar nu apucase să şi-i ridice. S-a trezit cu vena jugulară tăiată, a căzut cu faţa în sus, zvâcnindu-i graţios şi ridicol masculinitatea încă nesatisfăcută. Altul, fără mustăţi deloc, şi-a acoperit capul cu ambele mâini, iar sihillul i le-a tăiat pe ambele, din încheieturi. Ceilalţi au dat bir cu fugiţii, împrăştiindu-se în toate direcţiile. Vrăjitorul îi urmărea, înjurând în gând durerea de genunchi care îl sâcâia din nou. Sperase ca piciorul să nu refuze să-l asculte.

Doi maruderi au reuşit să ajungă la gard şi au încercat să se protejeze cu spadele. Însă, paralizaţi de frică, nu au reuşit. Sângele bărbaţilor tăiaţi de spada piticănească i-a stropit din nou faţa vrăjitorului. Dar ceilalţi au profitat de timp ca să fugă, deja erau pe cai. Unul a căzut imediat, lovit de o săgeată, zbătându-se şi zvârcolindu-se ca un peşte aruncat din plasă. Doi dintre ei au alergat caii la galop. Dar numai unul a scăpat, pentru că Zoltan Chivay a apărut brusc pe câmpul de luptă. Piticanul şi-a învârtit toporul şi l-a aruncat, lovind unul dintre călăreţi în mijlocul spatelui. Maruderul a strigat, a căzut din şa, a făcut o morişcă cu picioarele. Ultimul s-a agăţat de gâtul calului, a traversat şanţul plin de cadavre şi s-a îndreptat spre drum.

— Milva! au strigat în acelaşi timp vrăjitorul şi piticanul.

Săgetătoarea fugea deja spre ei şi, auzindu-i, s-a oprit brusc, a încremenit cu picioarele încrucişate. Şi-a ridicat arcul tensionat puţin câte puţin, mai sus şi mai sus. N-au auzit zbârnâitul corzii, Milva nu şi-a schimbat poziţia, nici măcar nu a clipit. Au văzut săgeata abia când era în zbor şi a căzut. Călăreţul s-a prăbuşit pe cal, cu săgeata împănată ieşindu-i din umăr. Dar n-a căzut. S-a îndreptat şi, cu un strigăt, şi-a îndemnat armăsarul la galop.

— Ce arc! a exclamat admirativ Zoltan Chivay. Ce săgeată!

— La naiba cu asemenea săgeată! a răspuns vrăjitorul şi şi-a şters sângele de pe faţă. Golanul a fugit şi o să ni-i aducă pe cap şi pe ortacii lui.

— L-a atins! Da’ au fost pe puţin două sute de paşi!

— Puteai să tragi spre cal.

— Calu’ nu-i vinovat, l-a înfruntat Milva, apropiindu-se, şi a scuipat mânioasă în timp ce-l privea pe călăreţ dispărând în pădure. Tare-aş fi vrut să-l văd pe nenorocit cum se zvârcoleşte… Pfui, şopârlă, pleacă de la mine! Ia-mi şi ghinionul!

Dinspre drum s-au auzit un nechezat şi imediat urletul înspăimântător al unui om care tocmai fusese ucis.

— Ho, ho! a exclamat Zoltan, care se uita la arc cu admiraţie. N-a ajuns prea departe! Bună treabă a făcut săgeata! Era otrăvită? Sau poate vrăjită? Chiar dacă s-a molipsit de variolă, boala naibii nu l-a dovedit aşa de repede!

— N-am fost eu, s-a uitat Milva la vrăjitor cu subînţeles. Nici variola. Da’ cred că ştiu cine-a fost.

— Şi eu ştiu, şi-a muşcat Piticanul mustaţa, zâmbind mucalit. Am băgat eu de seamă că vă uitaţi mereu în urmă, ştiu că ne pândeşte cineva. Pe un roib. Nu ştiu cine e, dar, dacă nu vă deranjează… Nu-i treaba mea.

— Mai ales că un străjer nu ne strică, a spus Milva, uitându-se la Geralt cu subînţeles. Eşti sigur că Cahir ăla ţi-e duşman?

Vrăjitorul nu i-a răspuns. I-a dat înapoi sihillul lui Zoltan.

— Mulţumesc. Nu taie rău.

— Dacă e pe mâini bune, a spus piticanul, zâmbind cu toţi dinţii. Am auzit multe poveşti despre vrăjitori, dar să răpui opt inşi în doar două minute…

— N-am de ce să fiu mândru. Nu ştiau să se apere.

Fata cu cosiţe s-a ridicat pe coate şi pe genunchi, a mers de-a buşilea, apoi s-a ridicat. Cu mâinile tremurânde încerca fără succes să se acopere cu ce mai rămăsese din hainele sfâşiate. Vrăjitorul a fost surprins să constate că nu seamănă deloc cu Ciri, în timp ce cu o clipă în urmă ar fi jurat că arată ca sora ei geamănă. Cu gesturi ciudate, fata şi-a şters faţa şi s-a strecurat spre colibă. Fără să ocolească balta.

— Hei, aşteaptă! a strigat-o Milva. Hei, tu! Putem să te ajutăm cu ceva? Hei!

Fata nici nu s-a uitat în direcţia ei. În prag s-a poticnit, era să se prăbuşească, s-a aşezat în tocul uşii. Şi a trântit uşa în urma ei.

— Recunoştinţa umană n-are limite, a spus piticanul.

Milva s-a întors transfigurată, faţa îi încremenise.

— Şi de ce ar trebui să fie recunoscătoare?

— Da, chiar, a adăugat vrăjitorul. Pentru ce?

— Pentru caii maruderilor, a zis Zoltan şi nu şi-a coborât privirea. O să-i taie pentru carne. Aşa că n-o să trebuiască să-şi omoare vaca pentru mâncare. Se vede că este rezistentă la variolă, iar de-acum nu va trebui să se teamă că n-are ce mânca. Va supravieţui. Şi asta pentru că, datorită ţie, chinul i-a fost scurtat şi nu i-au dat foc la colibă, abia peste câteva zile, când îşi va recăpăta cunoştinţa, va înţelege că ţi-e recunoscătoare. Să plecăm de-aici, până nu vine peste noi aerul contagios… Hei, vrăjitorule, unde te duci? După recunoştinţă?

— Nu, după ciubote, a zis Geralt sec, aplecându-se peste maruderul cu părul lung, ai cărui ochi înţepeniţi păreau să privească cerul. S-ar părea că-mi vin ca o mănuşă.

În zilele următoare au mâncat carne de cal. Cizmele cu catarame strălucitoare erau destul de confortabile. Nilfgaardianul pe nume Cahir îl urmărea încă pe roibul lui, dar vrăjitorul nu se mai uita înapoi.

În cele din urmă, a pătruns tainele gvintului şi chiar a făcut un joc cu piticanii. Dar a pierdut.

N-au mai adus vorba despre tărăşenia din pădure. N-avea rost.

Mandragora s. Ciudăţica, *specie de plante din familia Solanaceae, care cuprinde plante erbacee, fără tulpină, cu rădăcinile sub formă de tuberculi, ce pot prezenta anumite asemănări cu fiinţa umană; frunzele sale sunt dispuse în rozetă.* M. autumnalis s. officinalis *se cultivă pe suprafeţe mici în Vicovaro, Rowan şi Ymlac şi este rar întâlnită în sălbăticie. Fructele verzi, care mai târziu devin galbene, se consumă condimentate cu oţet şi piper; frunzele se folosesc uscate. Rădăcinile* ***m.***, *apreciate astăzi în medicină şi farmacie, odinioară au jucat un rol important în superstiţii, în special la popoarele Nordului, erau sculptate în acestea mici figurine umane (alrune sau alraune), care se păstrau cu sfinţenie în case ca nişte talismane puternice. Protejau împotriva bolilor, aduceau izbândă la procese, asigurau fertilitatea femeilor şi naşteri uşoare. Erau îmbrăcate cu rochiţe pe care le schimbau la fiecare lună nouă. Rădăcinile* ***m.*** *al căror preţ putea ajunge la şaptezeci de florini erau, de asemenea, folosite pentru tranzacţionare. La acelaşi lucru serveau şi rădăcinile de mutătoare (reg.). Potrivit superstiţiilor, rădăcina m. se întrebuinţa pentru farmece şi filtre magice, precum şi pentru otrăvuri. Această credinţă a revenit în vremea persecuţiei vrăjitorilor. Utilizarea* ***m.*** *în scopuri criminale a fost invocată în special în timpul procesului Lukreziei Vigo (reg.). Legendara Filippa Alhard (reg.) a folosit* ***m.*** *ca otravă.*

EFFENBERG ŞI TALBOT, *Encyclopaedia Maxima Mundi, Tomul IX*

3

Calea Veche se mai schimbase de pe vremea când vrăjitorul o parcursese ultima dată. Fusese construită de elfi şi piticani cu sute de ani în urmă. Acoperită cu blocuri de bazalt plat, odinioară perfect netedă, calea era acum o ruină plină de gropi. Unele erau atât de adânci, că păreau mici cratere. Ritmul marşului se domolise, carul piticanilor ocolea cu mare chin crevasele, poticnindu-se din când în când.

Zoltan Chivay ştia de ce se degradase drumul. După ultimul război cu Nilfgaardul, a explicat el, nevoia de materiale de construcţie a crescut considerabil. Oamenii şi-au amintit de Calea Veche, o sursă inepuizabilă de piatră prelucrată. Părăsită, aflată într-o zonă nepopulată, venind de nicăieri şi ducând niciunde, artera îşi pierduse importanţa pentru transport de amar de vreme şi nu mai era folosită de multă lume, fusese devastată fără milă şi fără măsură.

— Oraşele voastre mari, se plângea piticanul printre înjurăturile papagalului său, le-aţi construit pe fundaţiile noastre şi ale elfilor. Pentru castelele sau oraşele mai modeste, v-aţi pus fundaţiile, dar la înălţarea zidurilor folosiţi tot pietrele noastre. Mai mult, trâmbiţaţi întruna că, datorită vouă, oamenilor, lucrurile fac progrese.

Geralt nu a comentat.

— Dar nici măcar devastarea nu o faceţi cu cap, a suduit Zoltan, conducând din nou o operaţiune de deblocare a unei roţi dintr-o groapă. De ce nu scoateţi pietrele de pe marginea drumului? Sunteţi ca nişte copii! În loc să mâncaţi gogoaşa dintr-un capăt, vă băgaţi degetele în mijloc ca să scobiţi marmelada şi apoi o aruncaţi, că nu mai are gust bun!

Geralt a explicat că pentru toate e de vină geopolitica. Capătul vestic al Căii Vechi era în Brugge, iar cel estic în Temeria, pe când mijlocul său era la Sodden, ca atare fiecare împărăţie îşi devastează bucata de drum după bunul plac. Drept răspuns, Zoltan a zis ceva deocheat pentru a preciza unde îi doare pe împăraţi şi nu s-a dat în lături de la obscenităţi mai elaborate la adresa politicii împăraţilor, susţinut de Feldmareşalul Duda, care şi-a exprimat şi el părerea despre mamele împăraţilor.

Cu cât mergeau mai departe, cu atât era mai rău. Gogoaşa cu marmeladă, metafora lui Zoltan, se dovedea din ce în ce mai puţin relevantă: drumul era mai degrabă ca o tartă din care toate fructele şi stafidele ar fi fost extrase laborios. Momentul în care carul urma să se spulbere sau să înţepenească pe loc părea că se apropie inevitabil. În cele din urmă, salvarea le-a venit tot de la cei care distruseseră calea. Au ajuns la un drum spre sud-est, deschis şi bătătorit de carele grele care cărau prada. Zoltan zburda de bucurie, convins că drumul ducea la unul dintre forturile de pe Ina, de-a lungul căreia spera să se întâlnească în cele din urmă cu armata temeriană. El credea cu tărie că, la fel ca în timpul războiului precedent, contraatacul devastator al regatelor nordice urma să vină din Sodden, dincolo de Ina, după care supravieţuitorii Nilfgaardului s-ar refugia în mod ruşinos dincolo de Jaruga.

Într-adevăr, prin schimbarea direcţiei marşului lor, s-au apropiat din nou de miezul războiului. Noaptea cerul din faţa lor era puternic luminat de o strălucire imensă, iar în timpul zilei distingeau coloane de fum care marcau orizontul spre sud şi spre est. Însă, din moment ce nu aveau încă nicio certitudine cu privire la autorii incendiilor sau la victimele acestora, avansau prudent, mai întâi trimiţându-l pe Percival Schuttenach în recunoaştere.

Într-o bună dimineaţă îi aştepta o mare surpriză: un cal fără călăreţ, un armăsar roib. Caparasonul verde, în culorile Nilfgaardului, era pătat de sânge întunecat. Nu se putea şti dacă sângele era al călăreţului ucis în apropierea cotigii havecarului sau dacă fusese vărsat mai târziu, când calul îşi găsise deja un nou proprietar.

— Ei bine! Gata cu necazul! a strigat Milva, uitându-se la Geralt. Dacă cumva a fost un necaz.

— Adevăratul necaz e că nu ştim cine l-a zburat pe călăreţ din şa, a murmurat Zoltan. Sau dacă nu cumva se află în urma noastră ori pe urmele noastre şi pe ale celui de după noi.

— Era un nilfgaardian.

Geralt şi-a încleştat dinţii. Vorbea aproape fără accent, dar fugarii îl puteau recunoaşte…

— Trebuia să-l lichidezi, atunci, vrăjitorule, a spus Milva încet. Ar fi avut parte de o moarte mai blândă.

— A ieşit din coşciug, a clătinat din cap Jaskier, privindu-l grăitor pe Geralt, ca să putrezească într-un şanţ.

Astfel s-a încheiat epitaful lui Cahir, fiul lui Ceallach, nilfgaardianul eliberat din sicriu, care pretindea că nu e nilfgaardian. N-au mai adus vorba despre el. Cum Geralt, în ciuda ameninţărilor frecvente, nu părea dispus să se despartă de Babuşca nărăvaşă, roibul era călărit de Zoltan Chivay. Piticanul nu ajungea cu picioarele la scăriţe, dar micul armăsar era docil şi avea răbdare cu el.

Noaptea orizontul era luminat de incendii, iar ziua cerul era vărgat de dârele de fum, care îi întinau seninul. În scurt timp au ajuns la casele arse, în care focul încă se târâia de-a lungul grinzilor şi treptelor carbonizate. Chiar lângă ruine îşi duceau veacul opt bărbaţi şi cinci câini, ocupaţi cu devorarea solidară a rămăşiţelor unei carcase de cal parţial carbonizate. Văzându-i pe piticani, au intrat în panică, şi-au pus călcâiele la spinare şi au fugit. Au rămas numai un om şi un câine, pe care nicio ameninţare n-ar fi putut să-i smulgă din ciugulirea coastelor hoitului înţepenit. Zoltan şi Percival au încercat să scoată ceva de la om, dar nimic. Omul mârâia doar şi se scutura, şi-a pus capul între umeri, înecându-se cu bucăţi de os zdrobit. Câinele a lătrat, şi-a arătat colţii şi gingiile. Hoitul calului exala o duhoare greţoasă. S-au hazardat să continue pe aceeaşi cale, care i-a dus imediat la altă grămadă de ruine arse. Din perdeaua de fum se putea desluşi un sat destul de mare, în apropierea căruia probabil se dăduse o bătălie, deoarece, chiar în spatele ruinelor afumate, au văzut o movilă, evident, recentă. Iar la o anumită distanţă dincolo de movilă, la o răspântie de drumuri, era un stejar uriaş, îndoit sub greutatea ghindelor.

Şi a oamenilor fără viaţă.

— Trebuie să aruncăm o privire, a hotărât Zoltan Chivay, punând capăt discuţiei despre riscuri şi ameninţări. Să mergem mai aproape.

— De ce naiba, s-a dezlănţuit Jaskier, vrei să-i vezi pe spânzuraţi, Zoltan? Ca să-i buzunăreşti? Se observă de-aici că n-au nici măcar ciubote în picioare.

— Idiotule! Nu e vorba despre încălţări, ci despre situaţia militară. Evenimentele recente de pe scena confruntărilor militare. De ce rânjeşti? Tu eşti poet, nu ştii ce-i aia o strategie.

— O să te surprindă, dar ştiu.

— Iar eu sunt sigur că n-o să recunoşti strategia nici măcar atunci când iese din tufişuri şi-ţi dă un şut în fund.

— Să fiu sincer, în cazul ăsta, n-aş recunoaşte-o. Strategiile care sar din tufişuri le las piticanilor. Şi pe alea care atârnă în stejari.

Zoltan şi-a fluturat mâna şi a mers spre copac. Jaskier, care niciodată nu era în stare să-şi ţină curiozitatea în frâu, l-a îmboldit pe Pegaz şi l-a urmat. După câteva clipe de reflecţie, Geralt s-a luat după ei. A văzut că Milva făcea acelaşi lucru.

Ciorile care se ospătau din cadavre s-au desprins când i-au văzut, au zburat alene croncănind şi fâlfâindu-şi aripile. Unele au zburat în pădure, altele au urcat pe crengile mai înalte din copacul uriaş, privindu-l cu interes pe Feldmareşalul Duda, care, de pe umărul piticanului le denigra cu sârg mamele.

Primul dintre cei şapte spânzuraţi avea o tăbliţă pe piept, care purta inscripţia „Trădător de neam”. Al doilea spânzurat era „Colaborator”, al treilea era „Elf”, al patrulea era „Dezertor”. A cincea era o femeie cu lenjeria sfâşiată şi pătată de sânge, desemnată drept „curvă nilfgaardiană”. Doi dintre cei spânzuraţi nu aveau tăbliţe, aşa că se putea deduce că au fost spânzuraţi întâmplător.

— Semn bun, a concluzionat Zoltan Chivay, arătând tăbliţele. Vezi tu? Armata noastră a trecut pe-aici. Oamenii noştri au fost în ofensivă, au respins agresorul. Şi, din câte văd, au avut chiar şi timp de odihnă şi de distracţie de război.

— Şi pentru noi ce înseamnă?

— Că frontul s-a mutat şi suntem separaţi de nilfgaardieni prin armata temeriană. Suntem în siguranţă.

— Şi fumul din faţa noastră?

— Sunt ai noştri, a răspuns sigur piticanul. Ard satele în care li s-a oferit adăpost şi provizii Veveriţelor. De-acum suntem în spatele frontului, vă spun. Din răspântie pleacă drumul spre miazăzi, spre Armeria, o cetate de la confluenţa Chotlei cu Ina. Drumul arată bine, putem să mergem pe el. N-avem de ce să ne mai temem de nilfgaardieni.

— Nu există fum fără foc, a spus Milva. Şi unde-i foc poţi să te arzi. Aşa mă gândesc, că-i o tâmpenie să te duci spre foc. E o tâmpenie s-o luăm pe o cale unde cavaleria ne poate înconjura cât ai clipi. Hai să intrăm în pădure!

— Pe acolo o iau Temerienii sau armata din Sodden, a intervenit piticanul. Suntem în spatele frontului. Putem merge liniştiţi pe acest drum regal; dacă ne întâlnim cu soldaţii, ei vor fi de-ai noştri.

— Primejdios, a spus săgetătoarea clătinând din cap. Dacă te pricepi la războaie, Zoltan, ştii că Nilfgaardul are obiceiul de a-şi trimite trupele de cavalerie departe în faţă. Temerienii au trecut pe-aici, aşa o fi. Dar nu ştim ce e în faţa noastră. Spre miazăzi, cerul e negru de la fum, sigur e faimoasa ta cetate din Armeria în flăcări. Înseamnă că nu suntem în spatele frontului, ci chiar pe front. Putem încăpea pe mâinile armatei, a maruderilor, a mercenarilor, a Veveriţelor. Hai să mergem la Chotla, dar s-o luăm pe potecile din pădure.

— Are dreptate, a vorbit Jaskier. Nici mie nu-mi plac fumurile. Chiar dacă Temeria a preluat ofensiva, putem totuşi să dăm peste escadroanele nilfgaardiene din avangardă. Negrii împing raidurile lor departe. Vin din spate, se alătură Scoia’tael, fac ravagii şi se întorc. Îmi amintesc ce s-a întâmplat în Sodenul de Sus în războiul precedent. Şi eu sunt de părere că e mai sigur s-o luăm prin pădure. Acolo nu ne ameninţă nimic.

— N-aş băga mâna-n foc, a arătat Geralt spre ultimul spânzurat care, deşi era atârnat la înălţime, în loc de picioare avea doar nişte cioturi însângerate cu oase proeminente. Iată opera ghulilor!

— Strigoi? a întrebat Zoltan Chivay scuipând şi s-a retras. Mâncător de cadavre?

— Cum vreţi să-i spuneţi. Noaptea trebuie să fim în gardă în pădure.

— Zzz-zzda mă-sii! a strigat Feldmareşalul Duda.

— Mi-ai luat vorba din gură, pasăre! Zoltan Chivay a ridicat din sprâncene. Ei bine! Suntem în rahat. Aşadar, ce facem? Prin pădure, cu strigoii şi ghulii, sau pe drum, cu armata şi maruderii?

— Prin pădure, a răspuns ferm Milva. Pe unde e mai deasă. Mai bine ghuli decât oameni.

Au luat-o prin pădure, la început prudent, rămânând bine grupaţi, tensionaţi, atenţi la cel mai mic foşnet din desişuri. În curând însă şi-au recăpătat încrederea, umorul şi ritmul obişnuit. N-au văzut nici ghuli la orizont şi nici cele mai mici urme ale prezenţei lor. Zoltan a glumit că strigoii şi alţi demoni trebuie să fi aflat că armatele se apropie, iar în cazul în care monştrii au avut ocazia să-i vadă în acţiune pe maruderi şi pe voluntarii din Verden, atunci, cuprinşi de teroare, s-au ascuns în cele mai adânci şi mai sălbatice văgăuni, în care stau şi dârdâie de frică şi le clănţănesc colţii.

— Şi se uită la strigoi, la soţiile şi la fiicele lor, a mormăit Milva. Monştrii ştiu că nicio oaie nu scapă pe unde mărşăluiesc războinicii. Aşadar, dacă femeile îşi atârnă cămăşile la uscat pe vreo salcie, o să se găsească mulţi eroi şi multe scorburi în copaci!

Jaskier, care de ceva timp îşi pierduse verva şi umorul, şi-a luat lăuta şi a început să compună un cuplet despre sălcii, scorburi şi războinici desfrânaţi, iar piticanii şi papagalul dădeau o mână de ajutor, sugerându-i rime.

— O, a repetat Zoltan.

— Ce? Unde? a întrebat Jaskier, stând în scăriţe şi privind spre râpă, în direcţia indicată de pitican. Nu văd nimic!

— O!

— Nu mai trăncăni ca papagalul! Ce-i asta, O?

— Pârâul, a explicat Zoltan calm. Afluent de pe dreapta al Chotlei. Se numeşte O.

— A…

— Ce spui! a râs Percival Schuttenbach. Pârâul A se varsă în Chotla mai în amonte, mănânci o mămăligă până acolo. Ăsta nu-i A, e O.

Viroaga, pe fundul căreia curgea pârâul cu nume deloc complicat, era năpădită de buruieni care treceau de capul unui pitican, mirosea tare a mentă şi a lemn putred şi răsuna orăcăitul neîncetat al broaştelor. Avea versanţi abrupţi, ceea ce s-a dovedit fatal. Carul Verei Loewenhaupt, care de la începutul călătoriei îndurase cu stoicism capriciile sorţii şi depăşise toate obstacolele, n-a mai făcut faţă la întâlnirea cu pârâul O. S-a smuls din mâinile piticanilor care îl conduceau la coborâre, s-a zgâlţâit până la fundul viroagei, unde s-a destrămat ca într-o explozie.

— Zzz-zzda mă-sii… a strigat Feldmareşalul Duda, contrapunctând mirarea în cor a lui Zoltan şi a trupei sale.

— La drept vorbind, a comentat Jaskier, privind epava vehiculului şi bagajele împrăştiate, poate că aşa a fost mai bine. Blestemăţia asta de car doar ne încetinea marşul, veşnic aveam necazuri din cauza lui. Să fim serioşi, Zoltan! Şi aşa am avut mare noroc că putea să ne ia cineva la întrebări sau să ne atace. Dacă eram nevoiţi să ne salvăm rapid, n-aveam încotro şi renunţam la car cu tot cu lucrurile din el, pe care, uite, acum le putem salva.

Piticanul pufnea şi se scărpina furios în barbă, dar, surprinzător, Percival Schuttenbach îl susţinea pe trubadur. Susţinerea, după cum a observat vrăjitorul, a fost însoţită de clipiri semnificative. Acestea trebuiau să fie discrete, dar mimica expresivă a feţei mărunte a gnomului nu putea trece neobservată.

— Poetul are dreptate, a repetat Percival, strâmbându-se şi făcând cu ochiul. Suntem la o azvârlitură de băţ de Chotla şi Ina. În faţă e Fen Carn… Cu drumuri desfundate. Ne-ar fi fost greu pe-acolo cu carul. Dacă ne întâlnim cumva cu armatele temeriene pe malul Inei, cu încărcătura noastră… putem să dăm de bucluc.

— Ei bine, a spus în cele din urmă Zoltan, răsucindu-se şi uitându-se la rămăşiţele carului cărate de curentul leneş al pârâului O, ne despărţim. Munro, Figgis, Yazon şi Caleb rămân. Ceilalţi continuă drumul. Vom fi nevoiţi să încărcăm caii cu desagi de provizii şi mici unelte. Munro, ştiţi ce aveţi de făcut? Aveţi lopeţi?

— Avem.

— Să nu cumva să lăsaţi vreo urmă de-a mea la vedere! Să puneţi un semn pe loc şi să ţineţi bine minte unde le-aţi pus!

— Stai fără grijă!

— O să ne ajungeţi voi îndată, a zis Zoltan şi şi-a aruncat pe umăr rucsacul şi sihillul, apoi şi-a aranjat toporul la brâu. O luăm de-a lungul O, pe urmă continuăm de-a lungul Chotlei până la Ina. Rămâneţi cu bine!

— Ciudat! i-a murmurat Milva lui Geralt când convoiul micşorat se urnea, făcându-le cu mâna celor patru piticani lăsaţi în urmă. Mă întreb ce cărau atât de preţios în sipeţelele alea, de-a trebuit să le îngroape şi să pună un semn în locul acela… Şi asta, aşa încât să nu vadă niciunu' dintre noi.

— Nu-i treaba noastră.

— Nu cred, a răspuns încet Jaskier, mânându-l cu grijă pe Pegaz printre trunchiurile căzute, că în acele cuferaşe sunt chiloţi de schimb. Ei îşi puseseră toată nădejdea în ele. I-am tot tras de limbă ca să-mi dau seama ce anume se poate ascunde în sipete.

— Şi ce crezi tu că se poate ascunde?

— Viitorul lor, s-a uitat poetul în jur ca să se asigure că nu-l aude nimeni. Percival este cioplitor în piatră, vrea să-şi pună pe picioare propriul atelier. Figgis şi Yazon sunt făurari, au vorbit despre forjă. Caleb Stratton vrea să se însoare, iar părinţii alesei inimii sale l-au respins când s-a dus în peţit, pe motiv că era prea sărac. Cât despre Zoltan…

— Opreşte-te, Jaskier! Trăncăneşti ca o moară stricată. Iertare, Milva!

— Nu-i nimic.

Dincolo de pârâu, după o lizieră întunecoasă şi umedă de copaci bătrâni, pădurea s-a rărit, au trecut printr-o poiană, printr-un pâlc de mesteceni şi prin pajişti uscate. Dar înaintau lent. Urmând exemplul Milvei, care, imediat ce au pornit, a urcat-o pe calul lui pe fetiţa cu pistrui şi codiţe împletite, Jaskier a luat un alt copil pe Pegaz, iar Zoltan a urcat alţi doi pe armăsarul său roib, mergând alături cu frâiele în mână. Ritmul însă tot nu s-a înteţit, femeile din Kern nu erau în stare să meargă mai repede.

Pe înserat, după aproape o oră de hoinărit prin râpe şi defileuri, Zoltan Chivay s-a oprit, a schimbat câteva cuvinte cu Percival Schuttenbach, după care s-a întors spre restul companiei.

— Nu-mi săriţi în cap şi nu râdeţi de mine! a spus el. Dar cred că ne-am rătăcit. Nu ştiu, la naiba, unde suntem şi încotro trebuie să mergem.

— Nu vorbi prostii! s-a aprins Jaskier. Ce înseamnă asta, cum nu ştii? Doar am luat-o de-a lungul pârâului, uite! Iar acolo, în defileu, e pârâul vostru O. Am dreptate?

— Ai. Dar vezi în ce direcţie curge…

— La naiba! Imposibil!

— E posibil, a replicat Milva pe un ton posac, îndepărtând cu răbdare frunzele uscate şi scaieţii din părul copilei pistruiate pe care o ducea pe cal. Ne-am rătăcit prin văgăunile astea. Râul urmează o cale în formă de potcoavă. Suntem în curbură.

— Dar până la urmă tot pârâul O este, a continuat Jaskier. Dacă urmăm pârâul, n-avem cum să ne rătăcim.

Pâraiele mai fac câteodată meandre, recunosc, dar în cele din urmă toate sfârşesc prin vărsarea într-un râu. Este în ordinea firească a lucrurilor.

— N-o mai face pe deşteptul, cântăreţule, îi zise Zoltan, ridicându-şi nasul. Tacă-ţi fleanca! Nu vezi că mă gândesc?

— Nu. Nimic nu arată că gândeşti. Repet, ne ţinem de pârâu şi apoi...

— Taci din gură! a mârâit Milva. Eşti doar un târgoveţ. Trăieşti într-o lume înconjurată de ziduri, poate că în interiorul ei vorbele tale înţelepte valorează ceva, dar nu aici. Uită-te şi tu în jur! Valea e străbătută de chei cu versanţi abrupţi şi înalţi. Cum vrei să mergi de-a lungul pârâului? Să cobori în defileu, prin mlaştină, prin sălcii şi stufăriş, când în sus, când în jos, o să tragem caii de căpăstru sau cum? După două viroage o să fii atât de vlăguit, că o să cazi în cur la mijlocul pantei. Avem femei şi copii cu noi, Jaskier. Şi soarele apune îndată.

— Am băgat de seamă. Ei bine, am tăcut. Sunt gata să ascult propunerile de traseu din partea cunoscătorilor pădurii.

Zoltan Chivay l-a plesnit peste cioc pe papagalul mitocan, şi-a înfăşurat în jurul degetului o şuviţă de barbă şi a tras cu furie.

— Percival?

— În mare, ştiu direcţia, privea gnomul la soare, care era chiar deasupra coroanelor copacilor. Deci primul plan este următorul: ne ducem la pârâu, ne întoarcem şi ieşim din viroagă pe teren uscat, trecem prin Fen Carn, de-a lungul cumpenei apelor, până la Chotla.

— Şi celălalt plan?

— O nu este prea adâncă. Deşi după ultimele ploi transportă mai multă apă decât de obicei, poate fi trecută cu piciorul. Tăiem meandrele şi trecem prin vad, forţând curentul când putem scurta drumul. Dacă ne ducem în direcţia soarelui, ajungem la confluenţa dintre Chotla şi Ina.

— Nu, a intervenit brusc vrăjitorul. Propun să renunţăm din capul locului la al doilea plan. Nici să nu vă gândiţi! Pe malul celălalt, mai devreme sau mai târziu, ajungem la dolmenele Miechunow. Acestea sunt locuri primejdioase. Vă sfătuiesc cu tărie să vă ţineţi departe.

— Cunoşti zona? Ai mai fost pe-aici? Ştii cum putem ieşi?

Vrăjitorul a tăcut o clipă.

— Am fost o dată, a spus după aceea, frecându-şi fruntea. Acum trei ani. Dar am venit din partea opusă, dinspre est. Mă îndreptam spre Brugge şi am vrut să fac o scurtătură. Însă cum am ieşit, nu mai ţin minte. Ştiu doar că mă cărau într-o căruţă pe jumătate mort.

Piticanul l-a privit un moment, dar n-a mai pus întrebări.

S-au întors în tăcere. Femeile din Kern avansau cu greu, poticnindu-se şi sprijinindu-se în bastoane, dar niciuna nu se văita. Milva călărea chiar lângă vrăjitor, ţinând în braţe fetiţa cu cosiţe, adormită.

— Mă gândesc că ţi-au făcut felul la dolmenele astea acum trei ani, i-a spus ea din senin. Vreun monstru, oare? Primejdioasă meserie mai ai, vrăjitorule!

— Nu tăgăduiesc.

— Ştiu cum s-au petrecut lucrurile, s-a lăudat Jaskier. Ai fost rănit, un negustor te-a scos afară, apoi ai găsit-o pe Ciri la Pesterâuri. Ştiu de la Yennefer.

Auzind numele magicienei, Milva a zâmbit uşor, ceea nu i-a scăpat lui Geralt. Şi-a propus ca la următorul popas să-l tragă de urechi pe Jaskier pentru limba pe care nu şi-o cruţa deloc. Dar, cunoscându-l pe poet, se îndoia că o predică ar mai putea avea vreun efect asupra lui, mai ales că Jaskier probabil că deja scuipase tot ce ştia.

— Poate că am greşit, a vorbit săgetătoarea după o clipă, că nu am luat-o pe malul celălalt al râului, pe la dolmene. Dacă atunci ai găsit-o pe copilă… Elfii cică, dacă te duci a doua oară acolo unde s-a întâmplat ceva, timpul se poate repeta… Ei îi spun… la naiba, am uitat! Coarda destinului?

— Bucla, a corectat-o Geralt. Bucla destinului.

— Pfui! s-a încruntat Jaskier. N-aţi putea să nu mai pomeniţi despre buclă şi laţ? O elfă mi-a prezis într-o zi că-mi voi lua rămas-bun în lacrimi de la valea din ştreang. De fapt, nu prea cred eu în preziceri din astea ieftine, dar acum câteva zile am visat că mă spânzură. M-am trezit asudat leoarcă, nu puteam să înghit şi mă sufocam. Aşa că nu sunt bucuros să ascult pe cineva vorbind despre ştreang.

— Vorbesc cu vrăjitorul, nu cu tine, l-a repezit Milva. Ia nu mai ciuli tu urechile şi-ai să vezi că n-o să mai auzi nimic îngrozitor! Nu-i aşa, Geralt? Ce crezi despre bucla destinului? Dacă am merge la dolmene, oare nu cumva s-ar repeta timpul?

— De-asta ne-am şi întors, a spus vrăjitorul cu amărăciune. Nu am nici cea mai mică dorinţă să văd un coşmar care se repetă.

— N-are cum, a clătinat din cap Zoltan, privind în jur. În frumos loc ne-ai mai adus, Percival!

— Fen Carn… a mormăit gnomul, scărpinându-se în vârful nasului său lung. Câmpul Tumulilor… Întotdeauna m-am întrebat de unde vine numele ăsta.

— Acum ştii.

Peste valea întinsă în faţa lor se aşternuse deja negura amurgului, din care se iveau ca dintr-o mare mii de gorgane şi monoliţi acoperiţi de muşchi. Unele erau simple stânci, fără un model special. Altele fuseseră sculptate minuţios până căpătaseră forma unor obeliscuri sau menhire. Aproape de mijlocul acestei păduri de pietre mai erau altele, grupate în dolmene, tumuli şi cromlehuri, dispuse într-un cerc într-o manieră care excludea forţele întâmplătoare ale naturii.

— Zău! a repetat piticanul. Este un loc minunat pentru a petrece noaptea. Un cimitir elfesc. Dacă memoria nu-mi joacă feste, vrăjitorule, ai pomenit ceva despre ghuli? Ştii ce, le simt prezenţa printre aceste gorgane! Trebuie să fie de toate aici, ghuli, graveiri, stafii, spirite de elfi, fantome de toate neamurile! Sunt cu toţii acolo şi ştiţi ce-şi spun? Nici măcar nu mai trebuie să pornim în căutarea cinei, căci a venit ea la noi din proprie iniţiativă!

— Poate că n-ar fi rău să ne întoarcem, a propus Jaskier în şoaptă. Să plecăm până nu ne băgăm degetele în ochi.

— Sunt de aceeaşi părere.

— Femeile nu mai fac niciun pas, a spus Milva furioasă. Copiii dorm pe ei. Caii sunt obosiţi. Ne-ai forţat să ne grăbim, Zoltan, hai să mergem, hai încă o jumătate de milă, ne-ai tot bătut la cap, încă niţel, hai rezistaţi! Şi acum? Vrei să ne întoarcem două poşte? La naiba! Cimitir, în cimitir, aici înnoptăm.

— Nu încape vorbă! a răspuns vrăjitorul, descălecând. Nu vă panicaţi! Nu toate necropolele sunt bântuite de monştri sau fantome. N-am mai fost niciodată la Fen Carn, dar, dacă ar fi cu adevărat primejdios, aş fi auzit.

Nimeni, nici măcar Feldmareşalul Duda, n-a intervenit şi n-a făcut niciun comentariu. Femeile din Kern şi-au luat copiii şi s-au aşezat în grup strâns, tăcute şi speriate. Percival şi Jaskier şi-au priponit caii într-un loc cu iarbă fragedă. Geralt, Zoltan şi Milva s-au apropiat de marginea luncii, observând micul cimitir cufundat în pâclă şi amurg.

— Şi, ca să fie nenorocirea deplină, e lună plină! a murmurat piticanul. Vai, o să fie festivalul fantomelor în seara asta, vai, parcă văd că o să ne dea de lucru demonii… Oare ce luminează dinspre miazăzi? Nu-s cumva focuri?

— Într-adevăr, sunt focuri, a confirmat vrăjitorul. Iar i-au aprins cuiva acoperişul de deasupra capului. Ştii ce, Zoltan? Mă simt mai bine aici, la Fen Carn.

— Şi eu o să mă simt mai bine, dar numai când o să răsară soarele. Dacă ghulii o să ne lase să vedem din nou lumina zilei.

Milva a scotocit prin desagă şi a scos ceva strălucitor.

— O săgeată de argint, i-a lămurit ea. Am pus-o bine pentru o astfel de ocazie. Cinci coroane am dat pe ea la bazar. E bună ca să ucizi ghulul, vrăjitorule?

— Nu cred că sunt ghuli pe-aici.

— Tu cu gura ta ai spus că cei atârnaţi în stejar erau muşcaţi de ghul, a izbucnit Zoltan. Şi acolo unde e un cimitir, sunt şi ghuli.

— Nu întotdeauna.

— Te cred pe cuvânt. Eşti vrăjitor, specialist, aşa că o să ne aperi, sper. I-ai pus la pământ pe maruderi… Ce, ghulii se luptă mai bine decât maruderii?

— Nu se compară. V-am rugat, terminaţi cu panica!

— Da’ pentru vampiri e bună? Ori pentru strigoi? a întrebat Milva, a înşurubat piramida în săgeată şi a verificat ascuţimea vârfului cu degetul mare.

— Poate funcţiona.

— Pe sihillul meu! a răcnit Zoltan, agitându-şi spada. Sunt gravate cu rune farmece piticăneşti din negura vremurilor. Numai să încerce ghulul să-mi vadă lama de mai aproape, şi o să mă ţină minte! Ia uitaţi-vă!

— Ha! s-a arătat interesat Jaskier, apropiindu-se. Deci astea sunt vestitele rune misterioase ale piticanilor? Ce zice inscripţia?

— „În ştreang cu ticăloşii!”

— S-a mişcat ceva printre pietre! a strigat brusc Percival Schuttenbach. Ghulul, ghulul!

— Unde?

— Acolo, acolo! S-a pitit sub pietre!

— Unul?

— Unul am văzut!

— Trebuie să-i fie o foame de lup, încearcă să se dea la noi înainte să se lase întunericul.

Piticanul a scuipat în palme şi a apucat cu putere mânerul sihillului cu ambele mâini.

— Ha! Îţi arăt eu că lăcomia strică omenia! Milva, trage-i o săgeată în fund, iar eu îl golesc de maţe!

— Nu văd nimic acolo, a şoptit Milva, cu vârful săgeţii lângă bărbie. Nici măcar un fir de iarbă nu tremură printre pietre. Sigur n-ai vedenii, gnomule?

— În niciun caz! a protestat Percival. Vedeţi stânca aia ca o masă răsturnată? Acolo s-a ascuns ghulul, chiar în spatele ei.

— Staţi aici!

Dintr-o mişcare rapidă, Geralt şi-a scos spada din teaca de la spate.

— Vedeţi de femei şi grijă la cai! le-a zis. Dacă ghulii atacă, animalele se smintesc. Mă duc să văd care-i treaba.

— Nu te duci singur, s-a împotrivit vehement Zoltan.

Atunci, în poiană, te-am lăsat singur pentru că mi-era frică de variolă. Şi, de ruşine, n-am putut dormi două nopţi la rând. Niciodată nu mai vreau aşa ceva! Percival, unde te duci aşa? Înapoi? Tu ai văzut strigoiul, aşa că acum mergi în linia-ntâi. Nu te teme, sunt în urma ta.

Au înaintat prudent printre gorgane, străduindu-se să nu foşnească buruienile care îi ajungeau lui Geralt deasupra genunchiului, iar piticanilor şi gnomilor până la brâu. Pe măsură ce se apropiau de dolmenul indicat de Percival, se răsfirau astfel încât să-i blocheze ghulului toate căile posibile prin care ar fi putut scăpa. Dar strategia a fost în zadar. Geralt ştia dinainte – medalionul vrăjit nici nu-i vibrase, nici nu-i trimisese vreun semnal.

— Nu-i nimeni aici, a constatat Zoltan, privind în jur. Niciun suflet viu. Ţi s-a năzărit, Percival. Alarmă falsă. Ne-ai speriat degeaba, meriţi un şut în cur.

— L-am văzut! a stăruit îndârjit gnomul. L-am văzut cum sărea printre pietre. Era slab, tuciuriu ca un perceptor…

— Taci, gnom prost ce eşti, că-ţi…

— Ce-o fi cu mirosul ăsta ciudat? a întrebat brusc Geralt. Nu-l simţiţi?

— Ba da, a răspuns piticanul, adulmecând ca un ogar. Miroase ciudat.

— A ierburi, a vorbit Percival, care şi-a întins nasul sensibil, lung de doi ţoli. Pelin, busuioc, salvie, anason… Scorţişoară? Ce naiba?

— Cum miroase ghulul, Geralt?

— A hoit.

Vrăjitorul s-a uitat repede în jur, căutând urme printre ierburi, apoi, din câţiva paşi scurţi, s-a întors la dolmenul căzut şi a bătut uşor în piatră cu muchia spadei.

— Ieşi de-acolo! i-a spus el, strângând din dinţi. Ştiu că eşti acolo. Mai iute, că-mi vâr fierul în crăpătură!

Dintr-o cavitate perfect ascunsă sub pietre, s-a auzit un scrâşnet uşor.

— Ieşi! a repetat Geralt. Nu-ţi facem nimic.

— Nu ne-atingem de niciun fir de păr din capul tău, a completat blând Zoltan zâmbind liniştit, punându-şi sihillul peste crăpătură şi răsucindu-şi ochii ameninţător. Ieşi fără frică!

Geralt a întors capul şi, cu un gest hotărât, i-a poruncit să se oprească. Din crăpătura de sub dolmen s-a auzit un nou scrâşnet şi un parfum puternic de plante şi rădăcini s-a răspândit în aer. Peste o clipă au văzut o căpăţână cenuşie, apoi o faţă cu un nas aristocratic, coroiat, care nu aparţinea deloc unui ghul, ci unui bărbat subţire, între două vârste. Percival nu se înşelase. Bărbatul amintea într-o oarecare măsură de un perceptor.

— Pot să ies fără frică? a întrebat el, ridicându-şi spre Geralt ochii negri, sub sprâncenele de un cenuşiu-deschis.

— Poţi.

Bărbatul a ieşit din crăpătură, şi-a scuturat haina neagră, protejată de un fel de şorţ legat la brâu, şi-a aranjat traista de pânză, eliberând un nou val de mirosuri de plante.

— Propun să lăsaţi armele, conaşilor, a spus el liniştit, privindu-i în felul său. N-aveţi nevoie de ele. După cum vedeţi, eu n-am niciuna. N-am purtat niciodată armă. N-am nimic la mine care ar putea fi vrednic de pradă. Numele meu este Emiel Regis. Sunt din Dillingen. Sunt bărbier.

— De fapt, l-a privit Zoltan Chivay cu o vagă strâmbătură, bărbier, alchimist sau fitoterapeut. Fără supărare, dar mirosiţi puternic a drogherie.

Emiel Regis a zâmbit ciudat – cu buzele strânse –, apoi şi-a împreunat mâinile în semn de iertare.

— Mirosul v-a dat de gol, conaşule bărbier, i-a zis Geralt, introducându-şi spada în teacă. Aveţi motive speciale să vă ascundeţi de noi?

— Speciale? s-a uitat bărbatul cu ochii lui negri spre vrăjitor. Nu, mai degrabă generale. Pur şi simplu m-am temut de voi. Aşa sunt vremurile.

— Da, într-adevăr, a fost de acord piticanul, arătând cu degetul mare strălucirea care lumina cerul. Aşa sunt vremurile. Bag de seamă că sunteţi fugar, ca noi. Dar e curios că, după ce aţi fugit atât de departe de Dillingenul de baştină, vă îngropaţi singur în mijlocul acestor gorgane. La urma urmei însă fiecare are destinul lui, mai ales în vremuri grele. V-a fost frică de noi, nouă ne-a fost frică de dumneata. Frica are ochii mari.

— Din partea mea – cel care s-a prezentat ca Emiel Regis nu şi-a luat privirea de la ei – nu aveţi de ce să vă temeţi. Nădăjduiesc că pot conta pe reciprocitate.

— Păi, cum! şi-a arătat Zoltan dinţii într-un zâmbet foarte larg. Ne credeţi bandiţi sau ce? Şi noi suntem fugari, domnule bărbier. Ne îndreptăm spre graniţa Temeriei. Dacă doriţi, vă puteţi alătura. Într-un grup vă simţiţi mai puternic şi mai sigur decât singur, iar un vraci ne poate fi de ajutor. Avem femei şi copii cu noi. Printre toate ierburile pe care le porţi cu tine, ai vreun leac pentru picioarele jupuite?

— Ceva o să găsesc eu, a răspuns încet bărbierul. Vă ajut bucuros. Cât despre călătoria împreună… Mulţumesc pentru propunere, dar nu sunt fugar, conaşilor. N-am fugit din Dillingen din cauza războiului. Eu aici locuiesc.

— Cum? a ridicat din sprâncene piticanul şi a făcut un pas înapoi. Aici? În cimitir?

— În cimitir? Nu. Am o colibă nu departe de aici. Pe lângă casa şi prăvălia din Dillingen, se înţelege. Dar în fiecare an îmi petrec aici vara, din aprilie până în septembrie, de la Sânziene până la echinocţiu. Recoltez rădăcini şi ierburi de leac, o parte le distilez pe loc, pentru poţiuni şi elixire…

— Dar ştii de război, a afirmat Geralt, în ciuda singurătăţii dumitale de pustnic, departe de lume şi de oameni. De la cine?

— De la fugarii care au trecut pe-aici. La nici două mile de aici, lângă râul Chotla, e o tabără uriaşă. S-au adunat acolo câteva sute de fugari, săteni din Brugge şi Sodden.

— Şi armatele temeriene s-au mişcat? a întrebat Zoltan curios.

— Despre asta habar n-am.

Piticanul a suduit şi a aruncat o privire spre bărbier.

— Deci locuiţi aici, coane Regis, a spus el, tărăgănându-şi vocea. Şi noaptea umblaţi printre morminte. Nu vă e frică?

— De ce să-mi fie frică?

— Conaşul, a spus Zoltan, arătând către Geralt, este vrăjitor. Nu cu multă vreme în urmă a văzut urme de ghul.

Un mâncător de cadavre, înţelegi? Şi nu trebuie neapărat să fii vrăjitor ca să ştii că ghulii îşi fac veacul prin cimitire.

— Vrăjitor, a zis bărbierul şi s-a uitat la Geralt vizibil interesat. Ucigaş de monştri. Ei bine, bine! Interesant… Nu le-aţi explicat tovarăşilor dumitale, coane vrăjitorule, că necropola asta are mai mult de cinci sute de ani? Ghulii nu sunt prea mofturoşi, dar nici nu rod oase vechi de cinci veacuri. Nu, nu sunt pe-aici.

— Nu-mi pasă deloc, a zis Zoltan Chivay, privind în jur. Conaşule vraci, îngăduiţi-mi să vă invit la tabăra noastră. Avem carne de cal, doar n-o să ne refuzaţi, nu-i aşa?

Regis l-a privit mult timp.

— Mulţumesc, a spus în cele din urmă. Însă am o idee mai bună. Vă invit la mine acasă. Locuinţa mea de vară e mai mult un sălaş decât o colibă şi e cam mică pentru înnoptat, în orice caz, o să dormiţi sub cerul liber. Dar lângă colibă este un izvor. Şi un cuptor unde puteţi încălzi carnea de cal.

— Acceptăm cu plăcere, s-a înclinat piticanul. S-ar putea să nu fie ghuli pe-aici, dar gândul de a petrece o noapte în cimitirul ăsta nu mă prea încântă. Haide, să faci cunoştinţă cu restul companiei noastre.

Când se apropiau de tabără, caii se zbuciumau şi băteau cu copitele în pământ.

— Staţi cam împotriva vântului, conaşule Regis, l-a privit Zoltan Chivay cu subînţeles pe vraci. Mirosul de salvie înspăimântă caii, iar mie mi-e ruşine să recunosc, dar îmi aminteşte de chinul prin care treci când ţi se scoate un dinte.

— Geralt, a murmurat Zoltan când Emiel Regis a dispărut în spatele prelatei care închidea intrarea în colibă, să fim cu ochii în patru! Nu prea-mi place planta asta parfumată.

— Ai vreun motiv anume?

— Nu-mi plac oamenii care stau vara lângă un cimitir, mai ales un cimitir departe de locul în care trăiesc. Ce, nu cresc buruieni şi în locuri mai frumoase? Acest Regis mi se pare mai mult un hoţ de morminte. Bărbierii, alchimiştii şi alţii de teapa lor sapă după cadavre prin cimitire şi fac diferite excremente cu ele.

— Experimente. Dar la aşa ceva se folosesc resturi de corp proaspete. Cimitirul ăsta e foarte vechi.

— Da, a răspuns piticanul şi şi-a scărpinat barba în timp ce se uita la femeile din Kern, care se pregăteau să-şi petreacă noaptea sub mălinii crescuţi lângă coliba bărbierului. Oare nu cumva fură obiecte de valoare ascunse în morminte?

— Întreabă-l, a ridicat din umeri Geralt. I-ai acceptat invitaţia fără nicio şovăială, iar acum, dintr-odată, ai devenit bănuitor ca o fată bătrână când i se face un compliment.

— Hmmm… l-a aprobat Zoltan fără să se supere. Cam ai dreptate. Dar aş arunca bucuros un ochi în coliba lui. Doar aşa, pentru siguranţă…

— Du-te după el! Zi-i că vrei să-ţi împrumute o furculiţă.

— De ce o furculiţă?

— De ce nu?

Piticanul l-a scrutat pe vrăjitor, iar în cele din urmă s-a hotărât, s-a îndreptat brusc spre colibă, a bătut politicos în tocul uşii şi a intrat. Câteva minute a rămas înăuntru, după care a apărut brusc în uşă.

— Geralt, Percival, Jaskier, vă rog! Veniţi să vedeţi ceva foarte interesant! Hai, nu vă mai codiţi atât! Conaşul Regis ne invită.

Interiorul colibei era întunecat şi populat cu un miros cald, pătrunzător, venind mai ales de la ierburile şi rădăcinile atârnate peste tot pe pereţi. Tot mobilierul era compus dintr-un prici, de asemenea, înecat printre ierburi, şi o masă strâmbă, plină de recipiente de sticlă, argilă şi porţelan. Lumina timidă care permitea să se vadă toate acestea venea de la jarul dintr-o sobă ciudată, semănând cu o clepsidră. Soba era înconjurată de un păienjeniş de tuburi strălucitoare de diferite diametre, curbate în arcuri şi spirale. Sub unul dintre tuburi era un ciubăr de lemn, în care cădeau picături.

Văzând soba, lui Percival Schuttenbach i-au ieşit ochii din orbite, a căscat gura, a oftat şi apoi s-a apropiat.

— Ho, ho, ho! a strigat cu un entuziasm imposibil de disimulat. Ce văd înaintea ochilor? Un alambic în toată regula! Echipat cu un cazan de aramă şi un răcitor! Bună treabă! Ai construit-o singur, conaşule bărbier?

— Ei bine, da, a recunoscut modest Emiel Regis. Mă ocup cu elixire, aşa că trebuie să distilez, să extrag chintesenţa şi de asemenea…

S-a întrerupt când l-a văzut pe Zoltan Chivay cum vânează o picătură căzută din tub şi-şi suge degetul. Piticanul a oftat şi o fericire de nedescris i s-a zugrăvit pe faţa îmbujorată.

Jaskier nu a mai rezistat, a gustat şi el. Şi a strigat încet, plescăind:

— A cincea esenţă. Şi poate a şasea sau chiar a şaptea.

— Chiar aşa… a zâmbit vag bărbierul. Ţi-am spus, distilatul…

— Sămăhoancă, l-a corectat Zoltan. E tare. Gustă, Percival!

— Dar nu mă pricep la chimia organică, a răspuns gnomul, care, îngenuncheat, contempla detaliile asamblării cazanului alchimic. Mă îndoiesc că aş recunoaşte ingredientele…

— Este un distilat din alraun, a explicat Regis şi i-a alungat îndoielile. Îmbogăţit cu mătrăgună. Şi cu plămădeală fermentată cu amidon.

— Adică, drojdie.

— Se poate spune şi aşa.

— Şi n-ai un pahar pe-aici?

— Zoltan, Jaskier, i-a repezit vrăjitorul, care şi-a încrucişat mâinile la piept, sunteţi bătuţi în cap? E mandragoră. Sămăhoanca asta e făcută din mandragoră. Lăsaţi cazanul în pace!

— Dar, dragă conaşule Geralt…

Alchimistul a căutat printre retorturi şi sticle prăfuite o eprubetă şi a şters-o bine cu o cârpă.

— …n-ai de ce să te temi, a continuat. Mandragora e asezonată corespunzător, iar proporţiile au fost stabilite cu grijă şi măsurate cu precizie. La o jumătate de kilogram de amidon, am pus doar cinci uncii de alraun şi numai o jumătate de drahmă de mătrăgună…

— Nu despre asta-i vorba, a intervenit Zoltan, care s-a uitat la vrăjitor, apoi a înţeles, a devenit serios şi s-a retras cu grijă de lângă cuptor. Nu contează, conaşule Regis, câte drahme ai pus, ci cât costă drahma de alraun. E o băutură prea scumpă pentru noi.

— Mandragora, a şoptit Jaskier uimit, arătând spre o movilă de bulbi care semănau cu sfecla-de-zahăr, îngrămădită într-un colţ al colibei. Asta-i mandragora? Mandragoră adevărată?

— Femelă, a clătinat din cap alchimistul. Creşte din belşug tocmai în cimitirul unde ne-a fost dat să ne cunoaştem. Şi de aceea îmi petrec vara aici.

Vrăjitorul s-a uitat cu subînţeles la Zoltan. Piticanul a murmurat ceva. Regis a zâmbit cu jumătate de gură.

— Vă rog, conaşilor, dacă vă face plăcere, vă invit la o degustare. Vă apreciez tactul, dar în situaţia actuală sunt mici şanse să duc elixirile la Dillingen, care e implicat în război. Oricum, toate astea s-ar pierde, aşa că nu mai vorbim despre preţuri. Îmi pare rău, dar am doar un singur recipient de băut.

— Ne-ajunge, a murmurat Zoltan, luând eprubeta şi umplând-o cu grijă din ciubăr. În sănătatea dumitale, conaşule Regis! Uuuuuuch…

— Îmi cer iertare, a zâmbit iar bărbierul. Calitatea distilatului lasă foarte mult de dorit… Pe scurt, e ceva semipreparat.

— E cel mai bun semipreparat pe care l-am băut vreodată, a zis Zoltan şi a expirat din adânc. Ia, poetule!

— Aaaaah… Oh, mamă, mamă! Bun, tare bun! Gustă, Geralt!

— Pentru gazda noastră! a închinat vrăjitorul, care s-a înclinat uşor către Emiel Regis. Unde-ţi sunt bunele maniere, Jaskier?

— Vă rog să mă scuzaţi, conaşilor, s-a înclinat alchimistul, dar nu-mi permit niciun stimulent. Sănătatea mea nu mai e ce a fost, a trebuit să renunţ… la multe plăceri.

— Nici măcar o picătură?

— E o chestiune de principiu, a explicat calm Regis. Nu-mi încalc niciodată principiile pe care mi le-am impus.

— Vă admir şi vă invidiez principialitatea.

Geralt a băut puţin din eprubetă, a ezitat un moment şi, în cele din urmă, a băut-o până la fund. Lacrimile care l-au podidit, l-au împiedicat să se bucure de acest moment. O căldură revigorantă i s-a răspândit prin stomac.

— Mă duc după Milva, s-a oferit el, dându-i eprubeta piticanului. Să nu daţi pe gât tot până ne întoarcem!

Milva stătea pe lângă cai, tachinând-o pe micuţa pistruiată pe care o purtase toată ziua în şa. Când i s-a adus la cunoştinţă ospitalitatea lui Regis, a ridicat din umeri, dar nu s-a lăsat rugată prea mult.

Au intrat în colibă şi i-au găsit pe camarazii lor examinând stocul de rădăcini de mandragoră.

— E prima dată când văd aşa ceva, a spus Jaskier, învârtind între degete o rădăcină. Chiar că aduce cu o fiinţă umană.

— Încovoiat de lumbago, a adăugat Zoltan. Şi cealaltă, o, nu se poate, o femeie însărcinată! Ăsta, pe de altă parte, să-mi fie cu iertare, parcă-s doi oameni ocupaţi cu ciocăneala.

— Numai la asta vă stă capul! a comentat Milva, a turnat pe gât cu curaj o eprubetă plină şi imediat a tuşit în pumn. Vai de mine… Foarte tare! Ăsta-i chiar din blajinătatea târfei? Ha, atunci, luaţi, să bem din poţiunea magică! Nu se ştie când mai pupaţi aşa ceva. Mulţumesc, conaşule bărbier.

— Plăcerea e de partea mea.

Eprubeta, umplută corespunzător, circula din mână-n mână, încingând starea de spirit, vigoarea şi locvacitatea.

— Mandragora asta, din câte am auzit, e o legumă cu mare putere magică, a spus Percival Schuttenbach cu convingere.

— Şi încă cum! a confirmat Jaskier, iar pe urmă a înghiţit, s-a scuturat şi a început să vorbească. Multe balade s-au mai plăsmuit despre asta. Magicienii folosesc mandragora pentru elixire, datorită cărora îşi păstrează tinereţea veşnică. Magicienele îşi prepară o alifie din alraun, pe care o numesc glamarye. O magiciană unsă cu ea se face atât de frumoasă şi fermecătoare, încât îţi ies ochii din orbite. De asemenea, trebuie să ştiţi că mandragora este un afrodiziac puternic şi se foloseşte în magia erotică, în special pentru a slăbi rezistenţa fetelor. Prin urmare, de aici vine şi numele popular al mandragorei: blajinătatea târfei. Adică iarba care îmblânzeşte târfele.

— Ce tâmpenie! a exclamat Milva.

— Iar eu am auzit, a spus gnomul, ridicând eprubeta plină, că atunci când rădăcina alraunului e scoasă din pământ, planta plânge şi suspină de parcă ar fi vie.

— Ba, a intervenit Zoltan, servindu-se din ciubăr, n-ar fi nimic dacă doar ar plânge! Cică mandragorele urlă atât de groaznic, că poţi să-ţi pierzi minţile şi îi face farmece şi blesteme aceluia care-o smulge din pământ. E foarte riscant şi poţi plăti cu viaţa.

— Eu, una, cred că astea-s doar poveşti de adormit copiii, a răspuns Milva, care i-a luat eprubeta din mână, a băut energic şi s-a zbătut. Nu se poate ca o legumă să aibă atât de multă putere.

— Dar ăsta e adevărul adevărat! a înfruntat-o piticanul. Înţelepţii însă au găsit o cale de a se apăra de ea. Când găsesc un alraun, trebuie să-l lege cu o funie la rădăcină, iar celălalt capăt trebuie legat de un câine…

— Sau de un porc, a spus gnomul.

— Sau de un mistreţ, a adăugat grav Jaskier.

— Îţi lipseşte o doagă, poetule. Care-i ideea cu porcul sau câinele care scoate mandragora din pământ, că blestemele şi farmecele se abat asupra animalului care o scoate, iar vindecătorul şade departe şi în siguranţă ascuns printre tufişuri, vede tot şi răsare ca din senin. Nu, conaşule Regis? Spun bine?

— Metoda e interesantă, a recunoscut alchimistul, cu un zâmbet enigmatic. Mai ales pentru ingeniozitate.

Dezavantajul este, totuşi, complexitatea excesivă. Adevărul e că, în teorie, funia ar fi suficientă, fără niciun animal de tracţiune. Nu judec mandragora dacă are sau n-are capacitatea de a recunoaşte pe cel care trage funia. Vrăjile şi blestemele ar trebui să cadă pe funie, ceea ce ar fi mai ieftin şi mai puţin problematic decât câinele, ca să nu mai vorbim de porc.

— Îţi baţi joc de noi?

— Nicidecum. Am spus deja că admir ingeniozitatea. Pentru că, deşi mandragora, în ciuda oricărei opinii generale, nu e în măsură să rostească vrăji şi blesteme, în stare proaspătă este totuşi atât de otrăvitoare, încât până şi solul din jurul rădăcinilor sale e extrem de toxic. Câteva picături de suc proaspăt pe faţă sau pe o mână rănită, ba, până şi inhalarea vaporilor de abur pot avea consecinţe fatale. Eu folosesc o mască şi mănuşi, ceea ce nu înseamnă că am ceva împotriva metodei funiei.

— Hmmm… a căzut pe gânduri piticanul. Şi urletul îngrozitor pe care-l scoate alraunul când e smuls e adevărat?

— Mandragora nu are coarde vocale, a explicat calm alchimistul. Tipic pentru plante, nu? Totuşi, toxina eliberată de rizomi are o mare forţă halucinogenă. Vocile, urletele, şoaptele şi alte zgomote nu sunt decât halucinaţiile emise de sistemul nervos central afectat.

— Ha, am uitat de la mână până la gură, a scos Jaskier un behăit din buzele în care se înfiletase din nou eprubeta. Mandragora e foarte otrăvitoare! Şi eu am pus mâna pe ea! Şi acum sugem din ţuica asta în neştire…

— Doar rădăcina proaspătă a alraunului e toxică, l-a liniştit Regis. A mea este asezonată şi preparată corespunzător, iar distilatul e filtrat. Nu sunt motive de îngrijorare.

— Bineînţeles că nu, a fost de acord Zoltan. Votca va fi întotdeauna votcă, poate fi ea distilată din hârtie, urzici, năvod de peşte sau pufoaică. Dă păhărelul mai departe, Jaskier, că aşteptăm la coadă.

Eprubeta umplută consecvent trecea pe la fiecare. Toţi stăteau comod pe podeaua de lut. Vrăjitorul a şuierat şi a suduit, şi-a corectat poziţia, căci, stând mai mult jos, durerea i-a străpuns genunchiul din nou. L-a văzut pe Regis că-l priveşte cu atenţie.

— O rană recentă?

— Nu prea. Dar sâcâitoare. Ai aici ceva ierburi care pot alina durerea?

— Depinde de tipul de durere, a surâs vag bărbierul. Şi de cauzele sale. În sudoarea ta, vrăjitorule, simt un miros ciudat. Te-ai vindecat prin magie? Ţi-au dat enzime şi hormoni magici?

— Mi-au dat felurite leacuri. N-am avut habar că mi-ar putea influenţa mirosul transpiraţiei.

— Ai un nas foarte fin, Regis.

— Fiecare cu calităţile lui. Pentru a contrabalansa defectele. Ce vătămare ţi-a fost oblojită prin magie?

— Am avut o mână ruptă şi fractură de femur.

— Demult?

— Acum mai bine de o lună.

— Şi eşti deja pe picioare? Incredibil! Driadele din Brokilon, nu-i aşa?

— Cum ai ghicit?

— Numai driadele cunosc leacurile capabile să reconstruiască ţesuturile osoase atât de repede. Pe mâinile dumitale văd puncte negre, locuri în care au fost introduse vrejuri de conynhael şi lăstari de tătănească purpurie. Numai driadele ştiu să folosească conynhaelul, iar tătăneasa purpurie nu creşte decât în Brokilon.

— Bravo! O ipoteză perfectă. Pe mine, totuşi, altceva mă interesează. Mi-au rupt femurul şi antebraţul. Dar eu simt o durere intensă în genunchi şi în cot.

— Tipic, a clătinat din cap bărbierul. Driadele ţi-au reconstruit oasele afectate cu ajutorul magiei, care în acelaşi timp ţi-a provocat o mică revoluţie în terminaţiile nervoase. Un efect secundar, resimţit mai puternic la nivelul articulaţiilor.

— Mă poţi ajuta cu ceva?

— Nu, din păcate. Mult timp vei putea anticipa fără greş când vine vreme rea. Iarna intensifică durerile. Nu ţi-aş recomanda însă administrarea anestezicelor puternice. Mai ales narcotice. Eşti vrăjitor, în cazul tău e absolut contraindicat.

— Deci îmi recomanzi mandragora ta, a conchis vrăjitorul şi a ridicat eprubeta pe care Milva tocmai i-o dăduse, a băut-o până la fund şi a tuşit până când i-au dat lacrimile. La naiba, mă simt mai bine.

— N-aş fi atât de sigur, a zâmbit Regis, că vindeci boala care trebuie. Îţi amintesc că trebuie să tratăm cauzele, nu simptomele.

— Nu în cazul acestui vrăjitor, a intervenit Jaskier, care ascultase conversaţia, deja roşu la faţă. Pentru el tocmai, pentru grijile lui, ginarsul este foarte bun.

— Şi ţie ţi-ar face foarte bine, i-a răspuns Geralt şi l-a ţintuit pe poet cu privirea. Mai ales dacă ţi-ar amorţi limba.

— Nu m-aş prea baza pe asta, a zâmbit din nou bărbierul. Preparatul conţine mătrăgună. Mulţi alcaloizi, inclusiv scopolamina. Înainte ca mandragora să-şi facă efectul, toţi o să-mi oferiţi, în mod inevitabil, un spectacol de elocinţă.

— Spectacol de ce? a întrebat Percival.

— De vorbărie. Să-mi fie cu iertare! Ca să folosim cuvinte mai simple.

Geralt şi-a strâmbat buzele într-un zâmbet fals.

— Corect! a spus el. E simplu să cazi în manierism şi să folosim astfel de cuvinte zilnic. Atunci, oamenii te-ar lua de un clovn arogant.

— Sau de un alchimist, a completat Zoltan Chivay, umplându-şi eprubeta.

— Sau de un vrăjitor, a adăugat Jaskier, care citise cât se poate de mult pentru a putea impresiona o anumită magiciană. Pe magiciene, conaşii mei, nimic nu le atrage mai mult decât o poveste meşteşugită. N-am dreptate, Geralt? Hai, spune-ne ceva…

— Nu mai sta la coadă, Jaskier! l-a întrerupt Geralt cu o voce de gheaţă. Alcaloizii din votcă acţionează prea repede asupra ta. Trăncăneşti cam mult.

— Hai mai termină cu secretele tale, Geralt! s-a încruntat

Zoltan. Jaskier nu ne-a spus mai nimic nou. N-ai ce face dacă eşti o legendă vie. Poveştile aventurilor tale se joacă în teatrele de păpuşi. Printre ele şi povestea despre tine şi magiciana numită Guinevere.

— Yennefer, l-a corectat Regis cu jumătate de gură. Am văzut un spectacol şi eu. Povestea cu vânarea unui djinn, dacă nu mă înşală memoria.

— Am luat parte la ea, s-a lăudat Jaskier. Ce-am mai râs, vă spun…

— Spune-le tuturor! l-a invitat Geralt şi s-a ridicat. Cu un strop de votcă şi frumos colorat. Eu ies puţin.

— Hai, zău aşa! a vorbit indignat piticanul. N-ai de ce să te superi.

— Nu m-ai înţeles, Zoltan. Mă duc să-mi eliberez vezica. Ce să-i faci? Li se întâmplă chiar şi legendelor vii.

Noaptea era rece ca-n iad. Caii fornăiau şi tropăiau, scoteau abur pe nări. Coliba bărbierului, scăldată în lumina lunii, părea ivită dintr-un basm. Leită-poleită cu căsuţa vrăjitoarei din pădure. Geralt se încheia la pantaloni.

Milva, care ieşise la scurt timp după el, şi-a dres vocea. Umbra ei lungă ajungea până la a lui.

— De ce nu te mai întorci o dată? l-a întrebat. Chiar aşa de tare te-au înfuriat?

— Nu, a răspuns el.

— Şi-atunci, de ce mama naibii stai aici singur, sub clar de lună?

— Socotesc.

— Ce?

— De când am plecat din Brokilon, au trecut douăsprezece zile, timp în care am călătorit cam şaizeci de mile. Ciri, chipurile, e în Nilfgaard, capitala Imperiului, aflată, potrivit unor socoteli destul de prudente, la cam două mii cinci sute de mile. La un calcul simplu rezultă că, în ritmul ăsta, am ajunge acolo într-un an şi patru luni. Ce zici?

— Nimic, a ridicat din umeri Milva şi şi-a dres glasul din nou. Nu ştiu să socotesc la fel de bine ca dumneata. Nici să citesc şi să scriu nu ştiu. Sunt o fată proastă şi simplă de la ţară. N-ai cu cine vorbi. Nu te poţi bizui pe mine.

— Nu vorbi aşa!

— Ăsta-i adevăru’, i-a răspuns şi s-a întors brusc. De ce-mi spui mie câte zile şi câte mile? Ca să te sfătuiesc? Ca să te îmbărbătez? Ca să te liniştesc, să-ţi alung temerile, să-ţi alin jalea din suflet, care e mai amară decât durerea din genunchi? Nu mă pricep! Ai nevoie de altcineva. De cea despre care vorbea Jaskier. Deşteaptă, învăţată. Iubită.

— Jaskier e un palavragiu.

— E drept. Dar uneori vorbeşte cu capul. Să ne întoarcem, vreau să mai beau.

— Milva?

— Ce?

— Nu mi-ai spus niciodată de ce ai vrut să vii cu mine.

— Nu m-ai întrebat niciodată.

— Te întreb acum.

— Acum e prea târziu. Acum nici eu nu mai ştiu.

— Ei bine, în sfârşit v-aţi întors! a exclamat pe altă voce Zoltan, bucuros să-i vadă. Iar noi am pus ţara la cale şi am hotărât că Regis vine cu noi la drum.

— Ei, nu zău! Chiar aşa? s-a uitat atent vrăjitorul la bărbier. Dar de ce din senin?

— Conaşul Zoltan, a replicat Regis fără să clipească, m-a convins că dezastrul războiului pe meleagurile mele natale e mult mai mare decât mi-au povestit fugarii care au trecut pe-aici. Întoarcerea acolo nu e posibilă, iar a rămâne în această zonă pustie nu pare să aibă niciun rost. Şi nici plecarea de unul singur.

— Iar noi, deşi nu ne cunoşti deloc, părem nişte indivizi cu care se poate călători în siguranţă. Ţi-ai dat seama dintr-o privire?

— Din două, a răspuns bărbierul cu un zâmbet uşor. Una la femeile pe care le protejezi, cealaltă la copiii lor.

Zoltan a răzuit zgomotos ciubărul cu eprubeta.

— Aparenţele pot fi înşelătoare, a spus el zeflemitor. Am putea avea intenţia de a le vinde pe femeile astea ca sclave. Percival, la naiba, fă ceva cu dispozitivul! Mai deschide robinetul sau fă ceva! Vrem să bem şi curge ca sângele din nas.

— Răcitorul nu face faţă. Ginarsul va ieşi cald.

— Nu contează. Noaptea-i rece.

Votca călduţă a înflăcărat discuţiile în forţă. Jaskier, Zoltan şi Percival au prins culoare în obraji, tonul li s-a schimbat şi mai mult, în cazul poetului şi al gnomului, era doar de un bâzâit anemic din gâtlej. Înfometaţi, camarazii molfăiau carnea rece de cal şi rodeau nişte rădăcini de hrean găsite în colibă, lăcrimând, întrucât hreanul era la fel de tare ca votca. Dar discutau de zor.

Brusc, Regis s-a arătat surprins când s-a dovedit că obiectivul final al pelerinajului nu era enclava din masivul Mahakam, cetatea eternă şi sigură a piticanilor. Zoltan, care devenise mai vorbăreţ chiar decât Jaskier, a declarat că nu se va mai întoarce în niciun caz în Mahakam şi a dat frâu liber nemulţumirii sale faţă de trecut, exprimându-şi aversiunea faţă de guvernarea actuală, mai ales faţă de politica şi puterea absolută a lui Brouver Hoog, starostele Mahakamului şi al tuturor clanurilor de piticani.

— Iască bătrână! a strigat şi a scuipat în vatra cuptorului. Te uiţi la el şi nu ştii dacă e viu sau îmbălsămat. Aproape că nu se mişcă şi bine face, pentru că ori de câte ori se mişcă se pârţâie. Nu-i chip să înţelegi ce spune, pentru că barba şi mustaţa îi sunt încleiate de la ciorbele pe care le-a leorbăit. Dar guvernează peste toţi şi toate, toată lumea trebuie să danseze cum cântă el...

— Şi totuşi, greu de spus că politica lui Hoog e rea, l-a întrerupt Regis. Graţie acţiunilor sale decisive, piticanii s-au despărţit de elfi şi nu mai luptă cot la cot cu Scoia’tael. Drept urmare, pogromurile au încetat, iar expediţiile de pedeapsă de la Mahakam n-au mai avut loc. Prudenţa în contactul cu oamenii începe să dea roade.

— Adevăr împuţit! a exclamat Zoltan şi a golit eprubeta. În privinţa Veveriţelor, nu le-a mers bătrânilor bureţi, n-au ajuns la nicio înţelegere, întrucât prea mulţi bărbaţi tineri au lăsat baltă lucrul la mină şi la forje şi s-au alăturat elfilor, în comandourile lor, experimentând aventura şi libertatea.

Când acest fenomen a luat proporţii problematice, Brouver Hoog a pus degetul pe rană. Nu putea să nu-i pese de oamenii omorâţi de Veveriţe, a făcut lumină în campaniile de represiune, inclusiv în vestitele voastre măceluri ale piticanilor. De celor din urmă nu le păsa nici cât negru sub unghie sau îi dădeau naibii, considerându-i renegaţi pe piticanii stabiliţi în oraşe. Cât despre ameninţarea cu expediţiile punitive de la Mahakam, nu mă faceţi să râd, dragilor! Nu există nicio ameninţare şi nici nu a existat, pentru că niciunul dintre regi nu ar îndrăzni să se atingă nici măcar de un purice din Mahakam. Şi să vă mai spun ceva: nici măcar nilfgaardienii, chiar dacă ar izbuti să pună mâna pe văile care înconjoară masivul, n-ar mai îndrăzni să se atingă de Mahakam. Şi ştiţi de ce? Vă zic eu: Mahakamul înseamnă oţel. Şi nu doar atât. Acolo există cărbuni, există zăcăminte de magnetit, există depozite inepuizabile. Pretutindeni şi totul gratuit.

— Şi cu tehnica stă bine Mahakamul, a pus sare pe rană Percival Schuttenbach. Turnătorie şi metalurgie! Cuptoare uriaşe, nu coşuri de fum. Ciocane de apă şi cu aburi…

— Poftim, Percival, până la fund! i-a dat Zoltan gnomului altă eprubetă. Că ne-ai plictisit cu tehnica ta. Toată lumea este la curent. Dar nu toată lumea ştie că Mahakamul îşi exportă oţelul, în regate, dar şi în Nilfgaard. Şi, dacă se atinge de noi cineva, fie şi doar cu un deget, distrugem atelierele şi inundăm minele. Şi atunci n-aveţi decât să luptaţi, oameni buni, dar cu bâte de stejar, pietre şi fălci de măgar.

— Eşti atât de pornit împotriva lui Brouver Hoog şi a orânduirii din Mahakam, a remarcat vrăjitorul, şi deodată ai început să spui „noi”.

— Păi, cum să nu? a răspuns piticanul cu înflăcărare. Există aşa-numita solidaritate, nu? Recunosc că sunt niţel mândru că suntem mai deştepţi decât fanfaronii de elfi. Doar n-o să mă contraziceţi? Elfii susţin de câteva sute de ani că voi, oamenii, nu aţi existat pe faţa pământului. La cer se uitau, florile le miroseau, dar în faţa unei fiinţe umane îşi întorceau ochii vopsiţi. Dar, când şi-au dat seama că nu-i ajută, s-au dezmeticit şi au ridicat armele. Ei au decis să ucidă şi să se lase ucişi. Şi noi, piticanii? Ce era să facem? Ne-am adaptat. Nu, nu ne-am lăsat subjugaţi de voi, nu cumva să vă treacă prin cap aşa ceva. Noi am fost cei care s-au supus. Din punct de vedere economic.

— La drept vorbind, a spus Regis, vouă v-a fost mai uşor să vă adaptaţi decât elfilor. Pământul îi integrează pe elfi, teritoriul. Pe voi vă integrează clanul. Unde e clanul, acolo vă e patria. Chiar dacă vreun rege cu viziune limitată ar ataca vreodată Mahakamul, inundaţi minele şi fără niciun dor o luaţi din loc. Până la alţi munţi mai îndepărtaţi. Sau chiar până în târgurile oamenilor.

— Chiar aşa! În târgurile voastre se poate trăi o viaţă minunată.

— Chiar şi în ghetouri? a întrebat Jaskier şi a expirat aburii după o eprubetă de votcă.

— Şi de ce nu? Îmi place să trăiesc printre ai mei. Altfel, cum să mă integrez?

— Să ne lase să intrăm la bresle, a vorbit Percival, care şi-a şters nasul cu mâneca.

— Până la urmă, o să ne lase odată şi-odată, a spus piticanul cu convingere. Dacă nu, facem sabotaj sau ne formăm noi propriile bresle, concurenţa sănătoasă să facă diferenţa.

— Şi totuşi, în Mahakam e mai sigur decât în târguri, a subliniat Regis. Târgurile se pot face scrum în orice moment. Mai înţelept ar fi să aştepţi sfârşitul războiului în munţi.

— Cine vrea n-are decât să se ducă! a zis Zoltan, luând cu eprubeta din cadă. Mie îmi place mai mult libertatea decât siguranţa, iar în Mahakam n-am cum s-o găsesc. Habar n-aveţi cum arată puterea bătrânului. În ultimul timp a început să organizeze problemele pe care le numeşte sociale. De pildă: dacă eşti liber, să porţi jartiere sau nu. Să mănânci crapul imediat sau să aştepţi să se închege piftia care îl acoperă. Să cânţi la ocarină în concordanţă cu tradiţia seculară a piticanilor sau sub influenţa dăunătoare a culturii umane putrede şi decadente. După câţi ani de muncă se poate trage concluzia dacă o femeie este stabilă. Cu ce mână trebuie să te ştergi la fund. Cât de departe de mină este îngăduit fluieratul. Şi chestiuni similare de interes vital. Nu, flăcăi, eu nu mă întorc sub Muntele Carbon. N-am niciun chef să-mi petrec viaţa în mină. Patruzeci de ani în fundul pământului, dacă nu te dă gata metanul mai devreme. Dar noi avem alte planuri, nu-i aşa, Percival? Avem viitorul asigurat deja…

— Viitorul, viitorul…

Gnomul a dat pe gât eprubeta, s-a smiorcăit, s-a uitat la pitican cu ochi oarecum tulburi.

— Să nu spunem hop înainte să sărim pârleazul, Zoltan, i-a răspuns. Pentru că încă ne pot prinde, iar viitorul nostru o să fie ştreangul… Sau Drakenborgul.

— Ciocu’ mic! s-a răstit piticanul ameninţător. Ai vorbit prea mult!

— Scopolamina, a murmurat Regis.

Gnomul vorbea în dodii. Milva era tristă. Uitând că deja spusese tot, Zoltan repeta despre Hoog, iasca bătrână, starostele Mahakamului. Uitând că îl mai auzise, Geralt deja îl asculta. Şi Regis îl asculta şi chiar adăuga comentarii, complet nestingherit de faptul că el era singurul treaz într-un anturaj în care toţi erau beţi-criţă. Jaskier cânta la lăută şi din gură:

Nu-i niciun mister, noi toţi am aflat:
Fete mândre sunt şi la noi în sat,
Dar, cu cât copacul este mai sus,
Cu atât e mai greu în el de ajuns.

— Idiotule! i-a spus Milva.

Dar Jaskier nu s-a mâniat.

Cu fata şi cu copacul poţi să ieşi la hat,
Trebuie doar să iei toporul şi ai rezolvat.

— Potirul… a îngăimat Percival Schuttenbach. Paharul, vreau să spun… Dintr-o singură bucată de opal alb lăptos… Oh, atât de mare! L-am găsit în vârful muntelui Montsalvat. Pe margini era placat cu jasp, iar baza era de aur. O adevărată minune…

— Nu-i mai da votcă! i-a zis Zoltan Chivay.

— Stai aşa, stai aşa! l-a oprit Jaskier, devenind interesat. Ce s-a întâmplat cu legendara cupă?

— Am dat-o la schimb pentru un catâr. Aveam nevoie de un catâr ca să cărăm încărcătura… Corindon şi carbon cristalin. Am avut de asta… Eeeeh… Multe… Eeeep… Încărcătura, destul de grea, fără un catâr, niciun pas. La ce naiba să am nevoie de potir?

— Corindon? Carbon de cristal?

— Ei bine, pe limba voastră, rubine şi diamante. Foarte… eeep… bune.

— Cred.

— Pentru burghie şi pânze de beşchii. Pentru rulmenţi. Am avut o mulţime…

— Ai auzit, Geralt?

Zoltan a fluturat mâna şi, deşi şedea, aproape că s-a dezechilibrat.

— E mic, a continuat el, şi nu-i trebuie mult să i se suie la cap. Visează numai diamante. Ai grijă, Percival, să nu ţi se îndeplinească visul! Pe jumătate. Cel care nu are nimic de-a face cu diamantele!

— Vise, vise! a îndrugat Jaskier din nou. Dar tu, Geralt? Ai mai visat-o pe Ciri? Să ştii, Regis, că Geralt are visuri profetice! Ciri e Copilul Surpriză, Geralt e unit cu ea prin legături de soartă, de aceea îi apare în vis. Trebuie să ştii şi că mergem în Nilfgaard s-o luăm pe Ciri de la împăratul Emhyr, care a răpit-o. Dar când se aşteaptă el mai puţin, ticălosul naibii, o să i-o suflăm înainte să-şi dea seama! V-aş spune mai mult, flăcăi, dar e secret. Un secret teribil, tenebros şi crud… Nimeni nu trebuie să afle, mă-înţelegeţi? Nimeni!

— Eu n-am auzit nimic, l-a asigurat Zoltan, cu ochii la vrăjitor. Mi-a intrat o urechelniţă în ureche.

— E nenorocire cu urechelniţele astea, i-a ţinut hangul

Regis, prefăcându-se că-şi bagă degetul în ureche.

— Mergem în Nilfgaard…

Jaskier s-a sprijinit de pitican ca să-şi păstreze echilibrul, ceea ce s-a cam dovedit însă o greşeală. Aşa cum v-am spus, e secret. Un obiectiv secret!

— Şi, într-adevăr, e foarte bine ascuns, a dat din cap bărbierul, uitându-se la Geralt, care era alb de furie. Analizând direcţia călătoriei, nici cea mai bănuitoare persoană nu şi-ar imagina niciodată destinaţia voastră.

— Milva, ce-ai păţit?

— Nu vorbi cu mine, idiot beţiv!

— He! Plânge! Hei, uite-o…

— Du-te naibii, îţi spun! I-a repezit săgetătoarea şi şi-a şters lacrimile. Altfel, te ţintesc între sprâncene, muzicant de rahat… Dă-mi eprubeta, Zoltan…

— Nu ştiu pe unde a ajuns… a bâiguit piticanul. O, aici. Mulţumesc, bărbierule… Dar unde naiba e Schuttenbach?

— A ieşit. Jaskier, îţi aduc aminte că acum ceva timp mi-ai promis că-mi spui povestea Copilului Surpriză.

— Acuş, acuş, Regis. Să mai trag o duşcă… Şi-ţi spun tot… Despre Ciri, despre vrăjitor… Cu amănunte…

— La naiba!

— Mai încet, piticanilor, să n-o treziţi pe copila care doarme în faţa colibei!

— Nu te mânia, săgetătoareo! Ia d-aci, bea o duşcă!

— Eeee… s-a uitat Jaskier prin colibă. Dacă m-ar vedea acum contesa Lettenhove…

— Cine?

— Nu contează. La naiba, ginarsul ăsta dezleagă limba… Geralt, ţi-e dor? Geralt!

— Lasă-l în pace! i-a zis Milva. Lasă-l să viseze!

Hambarul din capătul satului duduia de muzică, muzică ce ajungea la ei înainte de a se apropia şi îi entuziasma. Involuntar, au început să se legene în şeile de pe caii care mergeau la pas, mai întâi în ritmul înăbuşit al tobei şi al basului, iar când au ajuns mai aproape, în tactul melodiei venite de la flaşnetă şi vioară. Noaptea era rece, luna se afla în faza ei plină, în strălucirea ei, hardughia aureolată de lumina filtrată prin crăpăturile dintre scânduri părea un castel vrăjit din poveşti.

Prin uşa hambarului, zgomotul şi lumina pulsau din cauza umbrelor perechilor de dansatori.

Când au trecut pragul, muzica s-a oprit imediat, dizolvată într-un acord ascuţit şi fals. Transpiraţi şi obosiţi de dans, sătenii s-au îndepărtat de scenă şi s-au înghesuit pe lângă pereţi şi stâlpi. Ciri, care mergea alături de Mistle, vedea ochii fetelor, dilataţi de spaimă, observa privirile dure şi înverşunate ale bărbaţilor şi băieţilor dispuşi să facă orice. Auzea murmurul şi şoaptele tot mai puternice decât geamătul temperat de cimpoi, zumzetul viorii. Şoapte. Şobolanii… Şobolanii… Bandiţii…

— Fără frică, a spus tare Giselher, aruncându-le muzicanţilor uluiţi o tăşcuţă burduşită şi zăngănitoare. Am venit să ne distrăm. Balul e pentru toată lumea, nu?

— Unde-i berea? a fluturat Kayleigh altă tăşcuţă. Şi unde-i ospitalitatea?

— Şi de ce e atâta linişte aici? Scânteia s-a uitat în jur. Am coborât din munţi pentru distracţie, nu la priveghi!

Unul dintre săteni şi-a învins în cele din urmă şovăiala şi s-a apropiat de Giselher cu o ulcică de lut, din care se vărsa spuma. Giselher a acceptat-o cu o plecăciune, a băut, i-a mulţumit politicos. Câţiva flăcăi au strigat cu însufleţire, dar ceilalţi au tăcut.

— Hei, cumetre! a strigat din nou Scânteia. Vreau şi eu să dansez, dar văd că mai întâi trebuie să vă scutur de purici!

Lângă peretele hambarului era o masă greoaie, încărcată cu carafe de lut. Elfa a bătut din palme şi a sărit cu agilitate pe masa de stejar. Flăcăii au luat carafele în grabă, iar pe cei care nu au fost destul de prompţi i-a lovit Scânteia.

— Hai, conaşi muzicanţi – şi-a pus mâinile în şold, şi-a fluturat părul –, arătaţi-mi de ce sunteţi în stare. Muzica!

A bătut darabana rapid cu tocurile. Toba a repetat, la fel basul şi oboiul. Naiul şi cobza au complicat repede melodia, obligând-o pe Scânteia să schimbe şi să iuţească ritmul. Elfa, colorată şi uşoară ca un fluture, se adapta uşor, se descurca de minune. Sătenii au început să bată din palme.

— Falka! a strigat-o Scânteia, mijindu-şi ochii lungi, îngustaţi de la machiajul greu. Eşti iute cu spada! Dar la dans? Poţi să ţii pasul cu mine?

Ciri s-a desprins din braţele lui Mistle, şi-a desfăcut baticul de la gât, şi-a scos bereta şi mantaua. Dintr-un pas a ajuns pe masă, lângă elfă. Flăcăii strigau cu chef, băteau toba şi basul, cimpoiul cânta cu jale.

— Cântaţi, muzicanţilor! le-a strigat Scânteia. După ureche! Şi mai cu viaţă!

Sprijinindu-se pe o parte şi aruncându-şi capul pe spate, elfa îşi ridica picioarele până la umeri, se răsucea, bătea cu călcâiele un staccato ritmic şi rapid. Ciri, subjugată de ritm, repeta paşii. Elfa a zâmbit, a sărit, a schimbat ritmul. Cu o mişcare bruscă a capului, Ciri şi-a îndepărtat părul de pe frunte şi a urmat-o cu perfecţiune. Amândouă se sincronizau în dans, fiecare ca o reflexie în oglindă a celeilalte. Băieţii urlau, le strigau încurajări. Flaşneta şi vioara s-au unit dominând ritmurile profunde ale cobzei şi jalea cimpoiului.

Au dansat amândouă, unduitoare ca trestiile, atingându-şi coatele, cu mâinile în şolduri. Băteau darabana cu călcâiele, masa scârţâia şi se zgâlţâia, în lumina torţelor şi lumânărilor de seu se agita praful.

— Mai iute! îi îndemna Scânteia pe muzicanţi. Mai cu viaţă!

Nu mai era muzică, era o nebunie.

— Joacă, Falka! Uită de tine!

Călcâiul, vârful ciubotei, călcâiul, vârful ciubotei, călcâiul, un pas înainte, un pas înapoi, o mişcare din umeri, mâinile în şolduri, călcâi, călcâi. Masa se clatină, lumina fâlfâie, mulţimea fâlfâie, totul fâlfâie în jur, întregul hambar dansează, dansează, dansează… Gloata urlă, Giselher urlă, Asse urlă, Mistle râde, bate din palme, toţi bat din palme şi din picioare, hambarul se cutremură, pământul se cutremură, lumea se cutremură din temelii. Lumea? Care lume? Nu mai există nicio lume, nu mai există nimic, în afară de dans, dans… Călcâiul, vârful ciubotei, călcâiul… Coatele Scânteii… febră, febră… Mai guiţă doar vioara, basul şi cimpoiul, toboşarul doar ridică şi coboară beţele, nu mai este nevoie, au stabilit ele ritmul, Scânteia şi Ciri, călcâiele lor fac masa să scârţâie şi să se legene, hambarul scârţâie şi se leagănă… Ritmul, ritmul e în ele, muzica e în ele, ele sunt muzica. Părul întunecat al Scânteii îi dansează pe frunte şi pe umeri. Coardele cobzei susţin o melodie febrilă, înflăcărată, care atinge cele mai înalte registre. Sângele năvăleşte în tâmple.

Uitare. Abandon.

Eu sunt Falka. Întotdeauna am fost Falka! Joacă, Scânteie! Bate din palme, Mistle! Vioara şi naiul încheie melodia cu un acord ascuţit, înalt, Scânteia şi Ciri punctează sfârşitul dansului cu o furtună de bătăi din călcâie, fără să piardă contactul coatelor. Gâfâie amândouă, istovite, asudate, se lipesc într-o îmbrăţişare dintr-odată, unindu-şi sudoarea, căldura şi fericirea. Hambarul explodează într-un urlet asurzitor, în aplauzele a zeci de mâini.

— Falka, diavoliţo! gâfâie Scânteia. Dacă ne plictisim de haiducie, ne luăm lumea-n cap şi putem câştiga ca dansatoare…

Şi Ciri gâfâie. Nu e în stare să articuleze niciun cuvânt. Doar zâmbeşte spasmodic. Lacrimile i se topesc pe obraji.

În mulţime, brusc, un ţipăt, agitaţie. Kayleigh îl împinge violent pe un sătean voinic, ţăranul îl împinge pe Kayleigh, ambii sunt încleştaţi într-o îmbrăţişare, îşi agită pumnii ridicaţi. Reef se apropie, în lumina torţelor străluceşte un pumnal.

— Nu! Staţi aşa! a strigat pătrunzător Scânteia. Fără lupte!

— E o noapte de dans!

Elfa o ia pe Ciri de mână, ambele răsucindu-se într-un salt de pe masă pe scenă.

— Muzicanţi, cântaţi! Cine vrea să ne arate cum ştie să sară, să vină cu noi! Hai! Cine îndrăzneşte?

Cobza începe monoton, se adaugă tânguitul cimpoiului, urmat de cântecul ascuţit, înalt din flaşnetă. Sătenii zâmbesc, se înghiontesc, îşi depăşesc şovăiala. Unul, voinic şi blond, o ia pe Scânteie. Altul, tânăr şi subţire, se înclină nehotărât în faţa lui Ciri. Ciri îşi aruncă înapoi capul cu dispreţ, dar zâmbeşte imediat, aprobator. Flăcăul pune mâinile pe talia ei, iar Ciri şi le pune pe-ale ei pe umerii lui. Contactul o cuprinde ca o vâlvătaie de foc, o inundă cu o dorinţă arzătoare.

— Cu viaţă, muzicanţilor!

Hambarul se cutremură din toate încheieturile, vibrează cu ritmul şi melodia.

Ciri dansează.

Vampir s. Strigoi, *mort înviat de Haos. După ce şi-a pierdut prima viaţă, v. foloseşte o a doua pe timp de noapte. Iese din mormânt la lumina lunii şi numai sub razele ei poate să acţioneze. Atacă fetele sau tinerii fermieri care dorm, sugându-le sângele dulce fără să-i trezească, băuturile dulci din sânge.*

Physiologus

Sătenii mâncau mult usturoi şi, pentru o siguranţă sporită, purtau cununi de usturoi la gât. Unii, în special femeile, îşi băgau căpăţâni întregi de usturoi pe oriunde puteau. Întreaga aşezare mirosea a usturoi, răufăcătorii credeau că sunt în siguranţă şi că strigoiul nu le-ar putea face nimic. Aşa că mare le-a fost mirarea când, la miezul nopţii, nu s-a înspăimântat în faţa protecţiei, ci a râs ca nebunul, dinţii scânteindu-i de bucurie şi cu batjocură. „Ce bine”, a spus, „că te-ai asezonat, pentru că o să te mănânc, iar carnea bine condimentată îmi place şi mai mult. Şi cu sare şi piper şi să nu uiţi de muştar!”

SILVESTER BUGIARDO, *Liber Tenebrarum* sau *Cartea Păţaniilor Nemaipomenite, precum şi a celor Adevărate, niciodată explicate de Ştiinţă*

Luna străluceşte, uite mortul zboară,
Volănaşe multe rochiţa-nconjoară…
Ţie nu ţi-e frică, mândră domnişoară?

Cântec popular

4

Ca de obicei, păsările simţeau că se apropie răsăritul soarelui, umplând tăcerea cenuşie şi neguroasă a zorilor cu o adevărată explozie de triluri. Ca de obicei, primele pregătite de drum erau femeile tăcute din Kern şi copiii lor. La fel de rapid şi energic a fost şi bărbierul Emiel Regis, care li s-a alăturat cu un geamantan şi o traistă de piele pe umăr. Restul companiei, cei care se bucuraseră de distilerie noaptea, nu era atât de vioaie. Frigul dimineţii i-a trezit şi i-a înviorat pe ţuicari, dar nu a reuşit să elimine complet efectele sămăhoancei de mandragoră. Geralt s-a trezit într-un colţ al colibei, cu capul în braţele Milvei. Zoltan şi Jaskier, îmbrăţişaţi, zăceau pe mormanul de rădăcini de alraun, sforăind atât de tare, încât până şi mănunchiurile de ierburi care atârnau pe pereţi tremurau. Percival se afla în spatele colibei, în leagănul de pe creanga unui cireş, acoperit cu un covor de paie care îi servea lui Regis să-şi cureţe ciubotele. Cei cinci prezentau simptome vizibile, dar diferite de oboseală, precum şi o dorinţă intensă de a-şi potoli setea de la sursă.

Totuşi, atunci când ceaţa s-a risipit şi sfera roşie a soarelui ardea deasupra coroanelor pinilor şi lariţelor din Fen Carn, compania era deja pe drum, defilând sprinten printre gorgane. Conducea Regis, după care urmau Percival şi Jaskier, încurajându-se, cântând pe două voci o baladă despre trei surori şi un lup. În spatele lor era Zoltan Chivay călare pe armăsarul său roib. Piticanul găsise lângă coliba bărbierului un băţ cioturos, din lemn de frasin, şi lovea cu el toate menhirele pe lângă care trecea şi le ura odihnă veşnică elfilor răposaţi de mult. La rândul său, Feldmareşalul Duda, care şedea pe umărul lui, striga din când în când, dar fără chef, neclar şi fără convingere.

Cea mai nerezistentă la distilatul de alraun s-a dovedit a fi Milva. Mărşăluia cu un efort evident, era transpirată, palidă şi foarte furioasă, nu răspundea nici măcar la bâlbâielile copilei cu pistrui şi codiţe împletite din şaua calului ei negru. Aşadar, Geralt nu a încercat să încropească o conversaţie, că nici nu avea o stare prea bună.

Negura şi vicisitudinile lupului brun cântate cu voce înaltă, dar oarecum voioasă îi făcuse să ajungă la un grup de săteni brusc şi fără avertisment. Ţăranii, între timp, i-au auzit din depărtare şi îi aşteptau încă în picioare, camuflaţi în mantalele cenuşii, printre monoliţii răsăriţi ca din pământ. Nu a lipsit mult ca Zoltan Chivay să-l lovească pe unul dintre ei cu băţul, luându-l drept o piatră funerară.

— Ohohoooo! a strigat. Iertaţi-mă, oameni buni! Nu v-am văzut. Ziua bună! Bun găsit!

Zece ţărani au bălmăjit un răspuns la salut în cor, scrutând pieziş compania. În mâini, sătenii aveau lopeţi, cuţite şi pari ascuţiţi de trei ţoli.

— Ziua bună! a repetat piticanul. Cred că sunteţi din tabăra de pe Chotla. Am zis bine?

În loc să răspundă, unul dintre bărbaţi a indicat calul Milvei.

— Negru, a spus el. Vedeţi?

— Negru, a repetat altul, lingându-se pe buze. Adevărat, negru. Îndat’ o să fie.

— Zău? Zoltan a observat privirile şi gesturile. Ei bine, e negru. Şi ce-i cu asta? Doar e un cal, nu-i o girafă, ce-i de mirare? Ce căutaţi aici, în cimitir, cumetrilor?

— Da’ voi, s-a uitat răutăcios săteanul la companie, ce căutaţi aici?

— Am cumpărat terenul ăsta, i-a răspuns Piticanul, l-a privit direct în ochi şi a lovit cu băţul într-un menhir. Şi-l măsurăm cu pasul, să nu ne încurcăm cu acri.

— Iaca, noi urmărim un vampir!

— Un ce?

— Un vampir, a repetat apăsat cel mai bătrân dintre bărbaţi, scărpinându-se la frunte, sub o pălărie slinoasă. Las’ c-avem noi ac de cojocu’ lui, blestematu’ naibii! Am strâns o grămadă de pari de plop tremurător, pe care i-am ascuţit, îl găsim şi-l străpungem atât de adânc, că nu se mai mişcă în veci!

— Avem şi apă sfinţită în urcioare, pe care ne-a binecuvântat-o preotu’! a strigat mândru un al doilea sătean, arătând recipientele. O să-l stropim pe băutoru’ de sânge şi o să putrezească în vecii vecilor!

— Ha, ha! a zâmbit Zoltan Chivay. Vânătoare în toată regula, din ce văd eu, bine gândită şi pregătită în detaliu. Un vampir, spuneţi? Ei bine, aveţi noroc, oameni buni! Avem un specialist în strigoi în companie, un vră…

S-a oprit şi a înjurat în şoaptă, pentru că vrăjitorul l-a lovit în picior.

— Cine a văzut vampirul? a întrebat Geralt, poruncindu-le tovarăşilor din priviri să tacă. De unde ştiţi că trebuie să-l căutaţi aici?

Ţăranii au şoptit între ei.

— De văz’t, nu l-a văz’t nimeni, a recunoscut cel cu pălăria slinoasă în cele din urmă. Nici nu l-a auz’t. Păi, cum să-l vezi, dacă zboară noaptea, în întuneric? Şi cum să-l auzi, când îşi fâlfâie aripile de liliac, fără niciun zgomot?

— N-am văz’t vampiru’, a adăugat altul. Da’ am văz’t mai multe urme ale faptelor lui mârşave. De când e luna plină, în fiecare noapte strigoiu’ omoară pe câte unu’ dintre noi. A mâncat deja doi, i-a făcut bucăţi. O femeie şi un plod. Seamănă groază şi teroare printre noi. Nenorocitu’ de vampir le-a băut tot sângele din vene! Şi ce tre’ să facem, să aşteptăm cu mâinile-n sân să vină a treia noapte?

— Cine v-a spus că e de vină un vampir, şi nu o altă fiinţă? Cine a venit cu ideea de a-l căuta prin cimitire?

— Sfântu’ nost’ preot. El îi om pios şi învăţat, datorită zeilor a ajuns în tabăra noastră. Şi-a dat seama foarte repede că un vampir ne atacă. Ca pedeapsă pen’ că am neglijat rugăciunile şi jertfele din temple. Acum el se roagă în tabără şi face exorcizări. Iar nouă ne-a poruncit să căutăm mormântu’ în care îşi duce veacu’ vampiru’.

— Şi tocmai aici?

— Păi, unde să cauţi mormântu’ unui vampir, dacă nu într-un cimitir? Iar ăsta e un cimitir elfesc, chiar şi un puştan ştie că elfu’ e o rasă păcătoasă şi răutăcioasă, că unu’ din doi elfi e condamnat să moară! Tot răul e din cauza elfilor!

— Şi a bărbierilor, a dat din cap serios Zoltan. Adevărat, şi un puştan ştie. Tabăra asta e departe?

— O, nu-i departe…

— Să nu cumva să le spui prea multe, părinte Owsiwuju! a strigat pletosul cu părul peste sprâncenele stufoase, cel care-şi arătase nemulţumirea. Naiba ştie cine sunt, e cam dubioasă trupa. Hai la treabă! Să ne dea calu’ şi apoi n-au decât să se ducă-n treaba lor.

— Că bine grăieşti! a fost de acord săteanul cel bătrân. Tre’ să terminăm treaba, că trece vremea. Daţi-ne calu’! Negru’. Avem nevoie de el ca să găsim vampiru’. Moşu’, ia copila din şa!

Milva, care în tot acest timp contemplase nepăsătoare cerul, se uita la flăcău şi trăsăturile i s-au asprit periculos.

— Vorbeşti cu mine, bitangule?

— Du-te naibii! Dă-ne negru’, c-avem nevoie de el.

Milva şi-a şters gâtul transpirat, a strâns din dinţi, iar expresia din ochii obosiţi a devenit ca de lup.

— Ce e, oameni buni? a încercat vrăjitorul să detensioneze situaţia. De ce vă trebuie calul pe care îl cereţi cu atâta amabilitate?

— Păi, altfel, cum să găsim vampiru’? Cică tre’ să mergi călare pe un cal negru şi când ajunge în dreptu’ unui mormânt se opreşte şi nu se mai urneşte din loc, acolo-i vampiru’. Atunci tre’ să-l dezgropi şi să-l străpungi cu paru’ ascuţit din lemn de plop tremurător. Nu vă puneţi de-a curmezişu’, că noi ştim una şi bună. Ne tre’ calu’ negru şi cu asta, basta!

— Altă culoare, a întrebat Jaskier împăciuitor, oferindu-i săteanului frâiele lui Pegaz, nu-i bună?

— Nu, nici vorbă.

— Atunci, aţi încurcat-o, le-a spus Milva printre dinţi, că eu nu vă dau calul.

— Cum vine asta, nu ni-l dai? N-ai auzit, drăguţă, ce-am spus? Avem nevoie.

— Asta-i treaba voastră, nu a mea.

— Putem găsi o soluţie amiabilă, a intervenit calm Regis. Din câte înţeleg, coniţa Milva nu prea vrea să-şi dea calul pe mâini străine…

— Păi, cum! a scuipat săgetătoarea zgomotos. Numai când mă gândesc, şi mi se face silă.

— Aşa că, pentru a împăca şi capra, şi varza, a continuat bărbierul senin, coniţa Milva ar putea să-şi mâne singură calul până dă de mormântul cu pricina.

— Doar n-o să alerg ca descreierata prin cimitir!

— Nu-ţi cere nimeni, drăguţă, s-a răstit pletosul. Pentru asta tre’ cineva curajos şi puternic, cine-i slab şi fraier stă printre oale, face focu-n sobă şi găteşte de mâncare. Desigur, o mândruţă poate fi de folos, pentru că lacrimile unei tinere sunt foarte folositoare împotriva unui vampir, dacă e stropit cu ele, se aprinde ca o torţă. Da’ tre’ să fie lacrimi de femeie curată şi neprihănită. Or, după cum te văz eu, nu mi se pare că eşti aşa, drăguţă. Aşadar, nu eşti bună de nimic.

Milva a făcut imediat un pas şi, cu o mişcare imperceptibilă, i-a tras una cu pumnul drept. A trosnit, capul lui s-a dat pe spate, dezvăluindu-i gâtul păros – o ţintă perfectă. Fata a mai făcut un pas şi a lovit drept înainte, luându-şi elan printr-o răsucire a şoldurilor şi a umerilor. Bărbatul a făcut câţiva paşi înapoi, i s-au împleticit picioarele şi s-a prăbuşit, lovind zgomotos cu occipitul un menhir.

— Ei, acum ai văzut la ce sunt bună! a spus săgetătoarea, cu vocea tremurându-i de mânie, în timp ce îşi freca pumnul. Aşadar care dintre noi e mai curajos şi care tre’ să stea la sobă, între oale? Eu spun că nimic nu-i ca lupta cu mâinile goale, după aceea se lămuresc toate. Cine-i curajos şi puternic rămâne în picioare, cine-i fraier şi slab zace la pământ. N-am dreptate, flăcăi?

Ţăranii nu s-au grăbit s-o aprobe, se uitau la ea cu gura căscată. Cel cu pălăria slinoasă stătea aplecat asupra celui prăbuşit şi-l bătea delicat pe obraz. Degeaba.

— Mort, a icnit, ridicându-i capul. Fără suflare. Cum ai putut, drăguţă? Cum aşa, să prinzi şi să omori omu’?

— N-am vrut, a îngăimat Milva, lăsându-şi braţul în jos şi albindu-se ca varul.

Apoi a făcut ceva la care nu se aştepta nimeni. S-a întors, s-a răsucit, şi şi-a aplecat fruntea pe menhir şi a vomitat violent.

— Ce-a păţit?

— O uşoară traumă a creierului, a spus Regis, ridicându-se şi legându-şi traista. Craniul este intact. Şi-a recăpătat deja cunoştinţa. Îşi aminteşte ce s-a întâmplat şi cum îl cheamă. Este de bun augur. Emoţiile coniţei Milva nu au, din fericire, niciun sens.

Vrăjitorul a aruncat o privire spre săgetătoarea care stătea sub o stâncă, cu ochii pierduţi în depărtare.

— Dar nu e o fată delicată, capabilă de asemenea emoţii, a murmurat el. Eu mai degrabă aş da vina pe ginarsul cu mătrăgună pe care l-am băut ieri.

— A mai vărsat şi mai înainte, a şoptit Zoltan. Alaltăieri, în zori. Toată lumea dormea încă. Cred că de la ciupercile pe care le-am mâncat la Turlough. Şi eu am avut dureri de stomac vreo două zile.

Regis i-a aruncat o privire ciudată vrăjitorului pe sub sprâncenele stufoase şi a zâmbit enigmatic, în timp ce se înfăşură în mantia de lână neagră. Geralt s-a apropiat de Milva, dregându-şi glasul.

— Cum te simţi?

— Naşpa! Da’ flăcău’?

— N-are nimic. Şi-a revenit. Totuşi, Regis i-a interzis să se ridice. Ţăranii fac o targă, îl ducem înapoi în tabără între doi cai.

— Luaţi-l pe-al meu.

— Am înhămat iapa şi pe Pegaz. Sunt mai paşnici. Ridică-te, e timpul să pornim.

Compania, acum mult mai mare, aducea cu un cortegiu funerar şi avansa în ritm de înmormântare.

— Ce zici de povestea lor cu vampiri? l-a întrebat Zoltan Chivay pe vrăjitor. Tu chiar crezi?

— N-am văzut victimele. Nu zic nimic.

— E limpede ca bună ziua, a spus Jaskier cu convingere. Sătenii au spus că cei ucişi au fost făcuţi bucăţi. Un vampir nu face aşa ceva. El îşi plantează caninii în arterele lor şi le suge sângele, lăsându-le două urme de colţi. De cele mai multe ori, victima supravieţuieşte. Am citit într-o carte de specialitate. Am văzut şi o gravură cu semnele de muşcătură lăsate de un vampir pe gâtul lung al fecioarelor tinere. Nu-i aşa, Geralt?

— Ce să spun? Nu le-am văzut. Şi nici despre fecioare nu ştiu prea multe.

— Nu-ţi bate joc de noi! Trebuie să fi văzut de mai multe ori urme de muşcătură de vampir. Ai avut de-a face vreodată, din întâmplare, cu un vampir care şi-a tăiat victimele în bucăţi?

— Nu. Asta nu se poate.

— Cel puţin, nu la vampirii superiori, a completat Emiel Regis blajin. Din câte ştiu, nici alpii, nici catacanii, nici mulele, nici bruxele şi nici nosferaţii nu-şi atacă atât de atroce victimele. Pe de altă parte, flederele şi ekimmele se străduiesc destul cu rămăşiţele lor.

— Bravo! l-a privit Geralt uluit. N-ai omis niciun tip de vampir. Şi n-ai pomenit niciunul dintre cei mitici, existenţi doar în legende. Cunoştinţele tale din domeniu sunt impresionante, într-adevăr. Nu se poate, aşadar, să nu ştii că în climatul nostru nu întâlnim fledere şi nici ekimme.

— Păi, cum vine asta? a izbucnit Zoltan, fluturându-şi parul din lemn de plop tremurător în toate direcţiile. Ş-atunci, cine a despicat în climatul nostru femeia şi plodul? S-au tăiat singuri în bucăţi, de disperare?

— Lista monştrilor cărora li se poate atribui această cruzime e destul de lungă. Începe cu o serie de câini sălbatici, o pacoste destul de obişnuită în vremuri de război. Nu vă puteţi închipui de ce sunt capabili astfel de câini. Jumătate dintre victimele care sunt puse pe seama presupuşilor monştri sunt, de fapt, ale porcilor sălbatici.

— Deci exclus să fie un monstru?

— Exclus. Poate fi un strigoi, un harp, un graveir, un ghul…

— Nu vampir?

— Nu prea.

— Ţăranii spuneau de nu ştiu ce preot, a amintit Percival Schuttenbach. Preoţii se pricep la vampiri?

— Unii se pricep la multe şi chiar bine, de regulă sfatul lor merită ascultat. Dar nu putem să-i punem în aceeaşi oală pe toţi.

— În niciun caz nu pe cei care cutreieră pădurile în compania fugarilor, a punctat piticanul. În această situaţie, este vorba, fără îndoială, despre un pustnic singuratic, care a luat-o razna. A condus o expediţie până în cimitirul tău, Regis. Când îţi adunai rădăcinile de mandragoră pe lună plină, n-ai observat niciodată un vampir? Nici măcar unul micuţ? Nici măcar atâtica?

— Nu, niciodată, a răspuns bărbierul zâmbind cu jumătate de gură. Dar nici n-ar fi de mirare. După cum tocmai aţi auzit din gurile sătenilor, vampirul are aripi de liliac şi zboară pe întuneric, fără niciun foşnet sau fâlfâit. Puteam să-l ratez cu uşurinţă.

— Sau să-l vezi cu aceeaşi uşurinţă acolo unde nu este, a confirmat Geralt. Când eram mai tânăr, mi-am pierdut timpul şi energia luându-mă după halucinaţiile şi superstiţiile descrise foarte pitoresc de un sat întreg, în frunte cu primarul. Cândva am locuit două luni într-un castel despre care se presupunea că era bântuit de un vampir. Bineînţeles că n-a fost niciun vampir… Dar eu mi-am pus burta la cale.

— Dar fără doar şi poate că v-aţi confruntat şi cu situaţii în care zvonurile s-au adeverit, a spus Regis fără să se uite la vrăjitor. Atunci, bănuiesc, nu ţi-ai irosit timpul şi energia. Monstrul a murit pur şi simplu de spada ta, nu?

— S-a întâmplat.

— Într-un fel sau altul, a comentat Zoltan, ţăranii au noroc. Mă gândesc să-i aşteptăm pe Munro Bruys şi pe-ai lui în tabără, că un mic popas nu strică niciodată. Ucigaşului femeii şi al copilului n-o să-i fie prea bine cu un vrăjitor în tabără.

— Dacă tot ai adus vorba, le-a cerut Geralt, vă rog frumos să nu strigaţi în gura mare cu ce mă ocup şi cum mă cheamă. Te rog mai ales pe tine, Jaskier.

— Cum doreşti, a fost de acord piticanul, dând din cap. Ai tu motivele tale. Bine că ne-ai avertizat, pentru că deja se vede tabăra.

— Şi se aude, a confirmat Milva, ieşind în cele din urmă din tăcerea ei prelungită. Ce tărăboi fac, te îngrozesc!

— Ce ajunge la urechile noastre, a perorat Jaskier, este simfonia tipică a taberelor fugare. Ca de obicei, e emisă din câteva sute de gâturi umane, precum şi de o mulţime de vaci, gâşte şi oi. Partea solo e interpretată de femei cicălitoare, copii zumzăitori, un cocoş cântător şi, dacă nu mă înşel, un măgar căruia i se agăţase un ciulin sub coadă. Titlul simfoniei: *Gloată umană luptând pentru supravieţuire.*

— Simfonia, a intervenit Regis, umflându-şi nările nasului său aristocratic, este, ca de obicei, acustico-olfactivă. Dinspre gloata care luptă pentru supravieţuire exală mirosuri caracteristice: aroma dulce de varză gătită, legumă, fără de care, aparent, nu-i chip să supravieţuieşti. Un accent specific e dat de mirosul nevoilor fiziologice, satisfăcute oriunde, cel mai adesea în jurul taberei… N-am reuşit niciodată să înţeleg de ce lupta pentru supravieţuire a fost însoţită mereu de o reticenţă în săparea latrinelor.

— Lua-te-ar naiba să te ia cu toată logica ta! s-a înfuriat Milva. La ce bun toate aceste cuvinte sofisticate, când e suficient să rezumăm cazul spunând că pute a căcat şi a varză!

— Căcatul şi varza merg mereu mână-n mână, a adăugat sentenţios Percival Schuttenbach. Unul îl urmează pe celălalt. *Perpetuum mobile.*

De cum au trecut pragul taberei gălăgioase şi puturoase, printre focuri, căruţe şi barăci, nou-veniţii au devenit atracţia tuturor fugarilor îmbulziţi acolo. Să tot fi fost vreo două sute, poate chiar mai mult. Rapid şi imprevizibil, interesul provocat de apariţia lor a crescut: dintr-odată cineva a strigat, altcineva a ţipat, cineva a sărit în gâtul altcuiva, cineva a râs sălbatic, iar altcineva a răcnit la fel de sălbatic. A urmat un vacarm de nedescris. După haosul de glasuri amestecate de bărbaţi, femei şi copii, a fost greu să se tragă o concluzie, însă în cele din urmă s-a clarificat despre ce era vorba. Două dintre femeile din Kern, care călătoreau cu nou-veniţii, şi-au găsit în tabără soţul, respectiv fratele, pe care îi crezuseră morţi sau dispăruţi în turbulenţele războiului. Bucuria şi lacrimile nu se mai terminau.

— Doar în viaţa reală poţi avea parte de ceva atât de banal şi melodramatic, a filosofat Jaskier cu convingere, indicând cu degetul scena patetică. Dacă aş încerca să închei aşa una dintre baladele mele, aş fi ridiculizat fără scrupule.

— Fără doar şi poate, a confirmat Zoltan. Totuşi, ceva atât de banal bucură inima. Parcă-ţi cântă sufletul când îi surâde soarta cuiva chinuit. Ei bine, cel puţin nu trebuie să ne mai facem griji pentru aceste femei. Au mers cu noi mult timp, pentru a ajunge în sfârşit la destinaţie. Hai, nu mai avem de ce să rămânem aici.

Vrăjitorul s-a gândit o clipă să le propună să amâne plecarea, în ideea că poate una sau cealaltă dintre femei ar dori să-şi arate recunoştinţa faţă de piticani şi să le mulţumească pentru ajutor. A renunţat, totuşi, pentru că nu exista nimic care să sugereze că s-ar întâmpla aşa ceva. Entuziasmate de reîntâlnire, femeile nu le mai acordau nicio atenţie.

— La ce te aştepţi? i-a aruncat iute o privire Zoltan. Să te acopere cu flori în semn de recunoştinţă? Să te ungă cu miere? S-o ştergem de-aici, că nu-i de noi.

— Ai o înţelepciune nemaipomenită.

N-au mers prea departe. I-a oprit un strigăt de copil. Fetiţa cu codiţe împletite şi pistrui i-a ajuns. Gâfâia, ţinând în mână un buchet enorm de flori de câmp.

— Mulţumesc că aţi avut grijă de mine, de frăţiorul meu şi de mama! a strigat ea. Că aţi fost buni cu noi… şi pentru tot. Am cules flori pentru voi.

— Mulţumim, a spus Zoltan Chivay.

— Sunteţi buni, a adăugat fata, cu vârful codiţei împletite între buze. Nu cred deloc ce mi-a spus mătuşa. Nu sunteţi nişte gnomi scârboşi de sub pământ. Tu nu eşti un mutant cu păr cenuşiu, apărut din iad, iar tu, unchiule Jaskier, nu eşti deloc un curcan scandalagiu. Mătuşa mea n-are dreptate. Iar tu, mătuşă Maria, nu eşti o panaramă cu arc şi săgeată, eşti doar mătuşa Maria şi te iubesc. Pentru tine am cules cele mai frumoase flori.

— Mulţumesc, a spus Milva, pe un ton uşor modificat.

— Îţi mulţumim cu toţii, a repetat Zoltan. Hei, Percival, gnomule scârbos de sub pământ! Dă-i copilei un dar de rămas-bun! Ceva de amintire. N-ai nicio piatră prin buzunare?

— Am. Ţine, domniţă! Acesta e un silicat de beriliu, numit în mod popular…

— …smarald, a terminat piticanul. Nu zăpăci copila cu cuvinte pompoase, oricum nu le ţine minte.

— Cât de frumoasă e! Verzuie! Vă mulţumesc, vă mulţumesc foarte mult!

— S-o porţi sănătoasă!

— Şi să n-o pierzi! a murmurat Jaskier. Pietricica asta valorează cât o mică fermă.

— Ei, na!

Zoltan a legat la pălărie florile de câmp de la fetiţă.

— O piatră-i o simplă piatră, ce atâta pălăvrăgeală. S-o porţi sănătoasă, fetiţă! Iar noi, hai într-un colţ, la margine, să-i aşteptăm pe Bruys, pe Yazon Varda şi pe ceilalţi. Ar trebui să apară dintr-un moment în altul. Ciudat că le ia atât să ajungă! Am uitat, la naiba, să le iau cărţile. Pun rămăşag că s-au oprit pe undeva şi joacă gvint!

— Tre’ să hrănim caii, a spus Milva. Şi să-i adăpăm. Să mergem la râu.

— Poate ne adăpăm şi noi cu ceva cald, a adăugat Jaskier. Percival, ia dă tu o raită în jurul taberei şi pune-ţi nasul la treabă! Să halim şi noi unde se găteşte mai bine.

Spre uimirea lor, accesul la râu era împrejmuit şi păzit. Sătenii blocaseră jgheabul şi cereau câte un groş pe cal. Milva şi Zoltan s-au înfuriat, dar Geralt, care evita scandalul şi publicitatea aferentă, i-a calmat, iar Jaskier a scotocit după monedele din fundul buzunarului.

Nu după mult timp a apărut Percival, mânios şi posomorât.

— Ai găsit ceva de-ale gurii?

Gnomul şi-a suflat nasul, şi-a şters degetele de lâna unei oi care trecea.

— Am găsit. Dar nu ştiu dacă o să ne săturăm. Trebuie să plătim pentru toate alea aici şi au nişte preţuri de te doare capul. Făină de grâu şi păsat, o coroană litra. Două nobile un blid de supă. Un castronel de hamsii prinse în Chotla costă cât un lighean de somon afumat în Dillingen…

— Dar nutreţul pentru cai?

— Un taler măsura de ovăz.

— Cât? a sărit piticanul.

— Cât, cât! s-a înfuriat Milva. Întreabă caii cât! O să cadă din picioare dacă mai rămân doar cu iarba păscută. Şi, colac peste pupăză, aici nici iarbă nu-i.

Nu era chip să mai discuţi, când era evident. Nici negocierea acerbă cu sătenii care aveau ovăz n-a avut rost. Omul s-a ales cu ultimii bani de la Jaskier şi cu câteva vorbe de ocară de la Zoltan, cărora nu le-a acordat atenţie şi de care nu s-a lăsat tulburat. Caii, pe de altă parte, şi-au băgat pofticioşi botul în sacii cu ovăz.

— A naibii potlogărie! a strigat piticanul, vărsându-şi oful pe roţile căruţelor care treceau. Te miri că ne dau voie să respirăm aerul fără să ne ceară o jumătate de groş pe inspiraţie! Sau o cincană pentru a ne face nevoile!

— Iar treaba mare, a declarat Regis extrem de serios, are preţul ei. Vedeţi prelata întinsă pe beţe? Şi omul de alături? Vinde nurii fiicei sale. Preţul e negociabil. L-am văzut acceptând o găină acum o clipă.

— Nu prezic nimic bun pentru rasa voastră, oameni buni, a spus Zoltan Chivay posomorât. Orice creatură rezonabilă de pe pământ se întoarce la semenii ei când se scufundă în sărăcie, mizerie şi nenorocire, pentru că e mai uşor să depăşească vremurile grele printre ai săi, ajutându-se unii pe alţii. Dar oamenii, uitaţi-vă şi voi, încearcă să profite unul de mizeria celuilalt. Când e foamete, în loc să-şi împartă frăţeşte alimentele, ei mănâncă departe de cei slabi. Un astfel de proces se observă la lupi, permite supravieţuirea celui mai puternic şi mai sănătos animal. Dar, în cadrul raselor rezonabile, o astfel de selecţie de obicei face posibilă supravieţuirea şi dominarea celor mai mari ticăloşi. Trageţi singuri concluziile şi faceţi predicţiile.

Jaskier s-a opus violent, exemplificând cu şarlatanii şi mai mari comise de piticani şi cu felurile lor diverse de a-şi face interesele, dar Zoltan şi Percival l-au redus la tăcere, lansându-se în imitarea la unison şi cu vervă a animalelor de companie deosebit de zgomotoase, metodă comună tuturor raselor de a-şi exprima dispreţul faţă de argumentele adversarului. Sfadei i-a pus capăt brusc apariţia unui mic grup de ţărani, condus de vânătorul de vampiri pe care îl cunoşteau deja, cu pălăria slinoasă.

— În legătură cu Chodak… A spus unul dintre săteni.

— Nu cumpărăm, au murmurat piticanul şi gnomul la unison.

— E vorba despre omul căruia i-aţi spart capu’, a zis repede al doilea sătean. Vrem să-l însurăm.

— N-am nimic împotrivă, a replicat brusc Zoltan. Îi urez toată fericirea din lume în noua viaţă. Sănătate, noroc şi bunăstare!

— Şi cât mai mulţi Chodăkei! a adăugat Jaskier.

— Păi, cum vine asta? le-a atras atenţia săteanul. Vouă vă arde de glume. Cum o să se mai însoare acum? Când el, după lovitura de la creier, nu mai poate să deosebească ziua de noapte.

— Ei bine, nu-i chiar atât de rău, a îngăimat Milva, cu ochii în pământ. Mi se pare că deja îi e mai bine. Mult mai bine decât i-a fost în zori.

— Nu ştiu cum i-a fost lui Chodak în zori, a spus bărbatul. Da’ ce-am văzut eu cu ochii mei era că el stătea în faţa oiştii de la căruţă şi îi spunea că e fată drăguţă. Ah, da’ ce mai tura-vura? Pe scurt, plătiţi amendă!

— Ce?

— Când ucide un ţăran, un cavaler trebuie să plătească amendă. Asta-i legea.

— Nu sunt un cavaler! a exclamat Milva.

— Asta, în primul rând, a intervenit Jaskier. În al doilea rând, a fost un accident. În al treilea rând, Chodak e în viaţă, aşa că nu poate fi vorba despre amendă, ci despre o răsplată, adică despăgubire. Iar, în al patrulea rând, nu avem bani.

— Atunci, ne daţi caii.

— Zău? a răspuns Milva şi ochii i s-au îngustat ameninţător. V-aţi pierdut minţile cu toţii? Ia vedeţi că întreceţi măsura!

— Zzz-zzda mă-sii! a strigat Feldmareşalul Duda.

— Oh, pasărea a pus punctul pe „i”, a comentat Zoltan Chivay, accentuând fiecare silabă în timp ce bătea tactul pe toporul de la brâu. Ştiţi, conaşilor plugari, că nici eu nu am cea mai bună părere despre mamele indivizilor care se gândesc doar la profit, chiar dacă trebuie să se îmbogăţească pe spinarea unui prieten care s-a ales cu capul spart. Spălaţi putina, oameni buni! Dacă plecaţi imediat, vă făgăduiesc că nu vă urmăresc.

— Dacă nu vreţi să plătiţi, atunci staboru’ nost’ o să vă judece.

Piticanul a scrâşnit din dinţi şi era pe cale să pună mâna pe coada toporului când Geralt i-a dat un cot.

— Uşurel! Aşa vreţi să rezolvaţi problema? Omorându-i?

— Cum să-i omorâm? E de-ajuns dacă-i stâlcim.

— Pân-aici, la naiba! a şuierat vrăjitorul, după care s-a întors spre ţăran. Cine conduce staborul despre care pomeneaţi?

— Hector Laabs, starostele taberei, primarul târgului Breza, care a ars din temelii.

— Duceţi-vă la el, atunci! O să ajungem noi la o învoială.

— Acuşa-i ocupat, a răspuns ţăranul. Judecă o vrăjitoare. Ioti, vedeţi lumea de lângă arţaru’ ăla? Au prins-o pe vrăjitoare cu vampiru’.

— Iar o ia de la capăt cu vampirii! Jaskier şi-a încrucişat mâinile. Aţi auzit? O ţine tot pe-a lui. Când nu sapă prin cimitire, vânează vrăjitoare, aliatele vampirilor. Oameni buni, mai degrabă decât să araţi, să însămânţaţi şi să recoltaţi, n-ar fi mai bine să vă faceţi vrăjitori?

— N-aveţi decât să ne luaţi în râs cât vreţi. Avem un preot aici, iar un preot este mai sigur decât un vrăjitor. Preotu’ a spus că vampiru’ şi-a făcut întotdeauna lucrarea împreună cu o vrăjitoare. Vrăjitoarea cheamă victimele şi i le arată, apoi le leagă la ochi, astfel încât să nu poată vedea nimic.

— Şi am aflat că tocmai aşa şi e, a adăugat al doilea. Am descoperit o vrăjitoare trădătoare printre noi. Da’ preotu’ a prins-o cu vrăji şi o s-o ardem de îndată.

— Păi, altfel cum? a fost de acord vrăjitorul. Hai să vedem care-i treaba cu staborul vostru. Discutăm cu jupânul staroste despre accidentul căruia i-a căzut victimă nefericitul de Chodak. Luăm în considerare o compensaţie adecvată. Nu-i aşa, Percival? Pun rămăşag că mai găsim o pietricică prin buzunarele tale. Arătaţi-ne drumul, oameni buni!

Cortegiul a pornit-o spre arţarul cu coroană bogată, sub care se adunase o gloată uriaşă. Vrăjitorul, rămas puţin în urmă, a încercat să se angajeze într-o conversaţie cu unul dintre prietenii cu aspect rece.

— Cine este vrăjitoarea pe care au prins-o? Chiar se pricepea la magie?

— Hei, conaşule, a bombănit săteanul, ce ştiu eu? E o vagaboandă fata asta, o străină. Din câte mi-am dat seama, nu e întreagă la minte. E foarte dezvoltată, dar tot cu copiii îşi petrece timpu’… şi apoi, e ca un copil, când i se pune o întrebare, se uită la tine fără să priceapă nimic, nu zice nici laie, nici bălaie. Da’ mai mult nu ştiu. Toată lumea cică se dedă la destrăbălări cu vampirul şi face vrăji.

— Toată lumea, mai puţin ea, a precizat Regis cu o voce joasă, trecând pe lângă vrăjitor. Când a fost interogată, nu a priceput nimic din ce au întrebat-o, n-a zis nici pâs. Eu aşa presupun.

Timpul se scurgea, erau deja sub coroana arţarului, aşa că n-a mai fost vreme de cules informaţii. Au fost lăsaţi să treacă prin mulţime, ce-i drept cu ajutorul lui Zoltan şi a parului său impunător.

De scara căruţei încărcate cu desagi era legată o fată de vreo şaisprezece ani, cu braţele întinse. Abia atingea pământul cu vârfurile picioarelor. În momentul când au sosit ei, i-au sfâşiat cămaşa de pe umerii subţiri, la care fata atârnată a reacţionat rotindu-şi ochii înspăimântaţi, chicotind şi plângând într-un amestec prostesc.

Alături era aprins un rug. Cineva sufla cu sârg în jar, în timp ce altul, cu ajutorul unor cleşti, lua potcoave pe care le punea cu un gest religios în foc. Vocea preotului, plină de emoţie, s-a ridicat deasupra mulţimii.

— Vrăjitoare netrebnică! Femeie nefericită! Recunoaşte adevărul! Ah! Uitaţi-vă la ea, oameni buni, a băut o fiertură satanică! Uitaţi-vă la ea! I se citea vrăjitori pe faţă!

Preotul era subţire, uscat la chip şi întunecat ca un peşte afumat. Purta o sutană neagră, care flutura pe el ca pe un par. Un simbol sacru îi strălucea la gât. Geralt nu vedea ce divinitate e, nici nu ştia nimic despre simboluri. Panteonul, care în ultima vreme se înălţa rapid, nu-l interesa prea mult. Dar preotul aparţinea, fără îndoială, uneia dintre noile secte religioase. Femeile mai în vârstă aveau treburi mai importante decât să urmărească fete, să le lege de căruţe şi să le ameninţe cu bâta superstiţioasă.

— De când lumea, femeia este izvorul răului, unealta Haosului, aliat în complotul împotriva lumii şi a rasei umane! Femeia e condusă numai de poftele trupeşti!

De aceea îi slujeşte cu bucurie pe demoni, pentru a le satisface dorinţele şi poftele lor împotriva naturii!

— În curând vom afla mai mult despre femei, a bombănit Regis. Aceasta este o adevărată fobie, într-o formă pur clinică. Sigur că bărbaţii sfinţi trebuie să viseze adesea la *vagina dentata.*

— Pun rămăşag că e mai rău, a îngăimat Jaskier. Bag mâna-n foc că, şi când e treaz, visează întruna la una normală, fără dinţi. Şi sămânţa îi urcă la creier.

— Şi biata fată plăteşte pentru asta!

— Dacă nu se găseşte nimenea, a spus Milva printre dinţi, care să-l oprească pe idiotul ăsta negru.

Jaskier s-a întors ostentativ şi cu speranţă spre vrăjitor, dar Geralt i-a evitat privirea.

— Şi de la cine, mă rog, dacă nu de la femeile magiciene, vin neplăcerile şi nenorocirile noastre curente? a continuat preotul. Nu magicienele de la Curtea împăraţilor au trădat pe insula Thanedd şi au urzit atacul asupra regelui Redaniei? Cine altcineva a asmuţit Veveriţele pe noi, dacă nu magiciana elfă din Dol Blathanna? Iată unde-am ajuns, dacă am avut încredere oarbă în magiciene! Dacă le-am tolerat practicile scârboase! Dacă am închis ochii la samavolnicia, la aroganţa, la huzurul lor! Şi cine e de vină? Regii! Năuciţi de puterea lor, i-au renegat pe zei, i-au alungat pe preoţi, i-au scos de prin consilii şi le-au umplut de onoruri şi aur pe magiciene! Şi acum suportă consecinţele!

— Aha! Aici zace îngropat vampirul, a spus Jaskier. Te-ai înşelat, Regis. Este vorba despre politică, nu despre vagin.

— Şi despre bani, a adăugat Zoltan Chivay.

— Chiar aşa, a strigat preotul. Eu vă spun, înainte de a intra în luptă cu Nilfgaardul, să ne curăţăm noi ograda de spurcăciunile astea! Să le ardem cu fierul încins! Să le trecem prin botezul focului! Pe cei care se ocupă de vrăji să nu-i lăsăm să trăiască!

— Nu-i lăsăm! Pe rug cu ea!

Fata, legată de căruţă, râdea isteric şi dădea ochii peste cap.

— Uşurel, uşurel, lăsaţi-o mai moale! a intervenit un sătean imens, până atunci tăcut, în jurul căruia se adunase un mic grup de bărbaţi la fel de tăcuţi şi de femei posomorâte. Până acum n-am auzit decât ţipete. Să ţipe poate oricine, până şi ciorile. De la dumneata, sfinţia ta, ne aşteptăm la mai mult respect decât de la o cioară.

— Îmi tăgăduieşti vorbele, staroste Laabs? Vorbele unui preot?

— Nu tăgăduiesc nimic, a scuipat uriaşul pe pământ, trăgându-şi pantalonii de lână. Fătuca asta-i o orfană fără căpătâi, n-am nimic cu ea. Dacă se demonstrează că trăieşte cu vampiru’, luaţi-o şi omorâţi-o! Dar, cât timp oblăduiesc tabăra asta, n-o să îngădui să fie asupriţi cei nevinovaţi. Dacă vreţi să pedepsiţi, aduceţi dovezi ale vinovăţiei.

— O să-ţi aduc! a strigat preotul, făcându-le semn gealaţilor săi, cei care puseseră potcoavele în foc cu puţin timp înainte. O să vă aduc înaintea ochilor dovada de netăgăduit! Ţie, Laabs, şi tuturor celor de faţă!

Gealaţii au adus din spatele căruţei un ceaun înnegrit de funingine şi l-au pus pe pământ.

— Iată dovada! a strigat preotul, răsturnând cu un şut ceaunul.

O zeamă limpede s-a vărsat pe pământ, împrăştiind pe nisip bucăţi de morcov, frunzele unor buruieni greu de recunoscut şi câteva oscioare.

— Vrăjitoarea prepara un decoct magic! Un elixir datorită căruia putea să zboare prin aer! Până la drăguţul său vampir, ca să se dedea la desfrânare şi să pună la cale alte crime! Ştiu căile şi mijloacele vrăjitorilor, ştiu şi din ce e decoctul! Vrăjitoarea a gătit un motan viu!

Mulţimea a oftat oripilată.

— Ce macabru! dârdâia Jaskier. Să găteşti o fiinţă vie? Îmi era milă de fată, dar a mers prea departe…

— Ţine-ţi gura! l-a admonestat Milva.

— Iată dovada! a continuat preotul emfatic, ridicând un oscior din balta aburindă. Iată dovada incontestabilă! Un os de motan!

— Ăsta-i un os de pasăre, l-a contrazis calm Zoltan Chivay, mijind ochii. De gaiţă, din câte văd eu, sau de porumbel. Fătuca îşi gătea o supică şi atâta tot!

— Taci, pitican păgân! a pufnit preotul. Nu huli, c-o să te asuprească zeii prin mâinile oamenilor evlavioşi! E o fiertură din motan, ştiu eu ce spun!

— Din motan! Bineînţeles că din motan! au urlat sătenii, care-l înconjurau pe preot. Fătuca avea un motan! Un motan negru! Toată lumea l-a văzut! Era întotdeauna în urma ei! Şi unde-i motanu' acu'? Nu-i! Înseamnă că l-a gătit!

— L-a gătit! L-a făcut rasol!

— Chiar aşa! Vrăjitoarea a făcut rasolel de motănel!

— Nu mai tre' altă dovadă! Pe rug cu vrăjitoarea! Dar mai întâi schingiuiala! Să spună tot, şi laptele pe care l-a supt de la mă-sa!

— Zzz-zzda mă-sii… a strigat Feldmareşalul Duda.

— Păcat de motan! a spus brusc Percival Schuttenbach cu voce tare. Tare drăgălaş! Blăniţă strălucitoare ca antracitul, ochii ca două crisoberile, mustăţi lungi şi coadă grasă ca un baston de jandarm! Ca dintr-o carte. Bun de vânat şoareci cu nemiluita!

Sătenii au înlemnit.

— Şi de unde ştii dumneata, conaşule gnom? l-a întrebat unul. De unde ştii dumneata cum arăta motanu'?

Percival Schuttenbach şi-a suflat nasul şi şi-a şters degetele pe cracul pantalonilor.

— Pentru că stă acolo, în căruţă. În spatele vostru.

Sătenii s-au întors ca la un ordin, murmurând în timp ce priveau motanul cocoţat pe desagi. Fără să se sinchisească de interesul stârnit, motanul şi-a pus lăbuţa din spate vertical şi se concentra să-şi lingă fundul.

— După cum vedeţi, a răsunat vocea lui Zoltan Chivay în tăcerea absolută, dovada de netăgăduit vrea să fie pupată sub coadă, omul zeilor. Oare care o să fie a doua dovadă? Poate o mâţă? Ar fi frumos, îi împerechem, o să se înmulţească de niciun şoarece n-o să se mai apropie de hambarul de grâne mai mult de jumătate de milă.

Unii săteni mustăceau, alţii, printre care şi Hector Laabs, chicoteau făţiş. Preotul se înroşea.

— O să te ţin minte, hulitorule! a strigat, arătându-i degetul arătător piticanului. Neruşinatule! Creatură a întunericului! De unde ai ieşit? Poate că şi tu te-ai înhăitat cu vampirul? Aşteaptă, o pedepsim pe vrăjitoare şi apoi ne ocupăm şi de tine! Dar mai întâi s-o judecăm pe ea! Potcoavele sunt aruncate deja printre cărbuni, să vedem ce-o să ne mărturisească păcătoasa când pielea ei împuţită o să înceapă să sfârâie! Vă garantez că o să recunoască singură că e vinovată de crimele vrăjitoreşti, oare mai trebuie alte dovezi, în afară de recunoaşterea vinovăţiei?

— Tre', tre', a spus Hector Laabs. Păi, sfinţia ta, dacă ţi s-ar pune sub tălpi potcoavele încinse, ai recunoaşte şi că te-ai regulat cu o iapă. Pfui, la naiba! Omul zeilor, da' vorbeşte ca un măcelar!

— Da, sunt omul zeilor! a strigat preotul peste rumoarea crescândă a sătenilor. Cred în dreptatea divină, în pedeapsa şi în răzbunarea zeilor! Şi în judecata zeilor! Fie ca vrăjitoarea să fie supusă judecăţii divine!

— Bună idee! a tunat vrăjitorul, ieşind din mulţime.

Preotul l-a măsurat cu o privire maliţioasă, iar sătenii rămaşi cu gura căscată n-au scos o vorbă.

— Judecata lui Dumnezeu, a continuat Geralt în tăcerea absolută, este fără părtinire şi nu poate fi pusă la îndoială. Şi ordaliile sunt acceptate de tribunalele civile şi au regulile lor. Aceste reguli spun că, în cazul în care acuzaţia e îndreptată împotriva unei femei, unui copil, unui vârstnic sau unei persoane lipsite de raţiune, poate avea un apărător. Nu-i aşa, staroste Laabs? Prin urmare, eu mă ofer ca apărător. Să delimităm terenul. Cine e sigur de vina fetei şi nu se teme de judecata divină să vină să se lupte cu mine!

— Ha! a exclamat preotul, măsurându-l cu aceeaşi privire. Nu eşti prea viclean, străine nobil? Provoci la duel? Se vede de la o poştă că eşti un bătăuş, un spadasin! Cu spada ta de bandit vrei să aduci judecata divină?

— Dacă nu-ţi place spada, Sfinţia Ta, a vorbit Zoltan Chivay tărăgănat, stând alături de Geralt, şi dacă nu-ţi convine jupânul, poate mă preferi pe mine. Să poftească cel care o acuză pe fată să ne batem cu topoarele!

— Sau cu mine cu arcu’, a ieşit din mulţime şi Milva, cu ochii mijiţi. Dintr-o săgetătură, de la o sută de paşi.

— Vedeţi, oameni buni, cum se înmulţesc apărătorii vrăjitoarei? a strigat preotul, după care s-a întors schimonosindu-şi faţa cu un zâmbet complice. Bine, ticăloşilor, vă accept pentru ordalii pe tustrei. Să facem judecata divină, să stabilim vina vrăjitoarei şi, în acelaşi timp, să vă punem la încercare virtuţile! Dar nu prin spadă, topor, suliţă sau săgeată! Spuneţi că ştiţi regulile judecăţii divine? Le ştiu şi eu! Aici sunt potcoavele din jar, gata înroşite! Botezul focului! Haide, apărătorii vrăjitoarei! Cine îmi aduce o potcoavă din jar fără să aibă nici cea mai mică urmă de arsură, acela va dovedi că vrăjitoarea nu e vinovată. Dacă judecata divină o să arate altceva, atunci o să muriţi şi voi, şi ea. Am spus!

Rumoarea stârnită de nemulţumirea starostelui Laabs şi a grupului său a fost înăbuşită de strigătele entuziaste ale majorităţii zdrobitoare a sătenilor adunaţi în spatele preotului, bucuroşi şi dornici să participe la marele spectacol. Milva s-a uitat la Zoltan, Zoltan, la vrăjitor, iar vrăjitorul, la cer şi apoi la Milva.

— Crezi în zei? a întrebat-o în şoaptă.

— Cred, a îngăimat săgetătoarea cu ochii la jar. Dar nu cred că vor să ne spargem capetele cu potcoave încinse.

— De la rug până la nenorocitul ăla nu sunt mai mult de trei paşi, a şoptit printre dinţi Zoltan. O să suport într-un fel, am lucrat în turnătorie… În orice caz, rugaţi-vă la zeii ăia ai voştri…

— Un moment! a pus mâna Emiel Regis pe umărul piticanului. Lăsaţi rugăciunile, până una-alta!

Bărbierul s-a apropiat de foc, s-a înclinat în faţa preotului şi a publicului, după care s-a aplecat fără ezitare şi a băgat mâna în cărbunii încinşi. Mulţimea a strigat în cor, Zoltan a înjurat, Milva şi-a înfipt unghiile în braţul lui Geralt. Regis s-a ridicat şi s-a uitat liniştit la potcoava roşie din mână şi, fără să se grăbească, s-a apropiat de preot. Acesta s-a dat îndărăt, dar s-a ciocnit de sătenii din spatele lui.

— Asta ai vrut, dacă nu mă înşel, sfinţia ta? l-a întrebat Regis, ridicând potcoava. Botezul focului? Dacă-i aşa, cred că judecata divină e limpede. Fata e nevinovată. Apărătorii ei sunt nevinovaţi. Şi eu, imaginaţi-vă, şi eu sunt nevinovat.

— Ara… ara… arată-ţi mâna… s-a bâlbâit preotul. Să vedem dacă nu-i arsă…

Bărbierul a zâmbit ca pentru sine, după care şi-a trecut potcoava în mâna stângă, iar pe dreapta, complet sănătoasă, a arătat-o preotului în primul rând, apoi tuturor, ridicând-o cât mai sus. Mulţimea a ţipat.

— A cui e potcoava? a întrebat Regis. Să vină proprietarul să şi-o ia!

Nu i-a răspuns nimeni.

— E treabă diabolică! a strigat preotul. Ori eşti vrăjitor, ori eşti diavol încarnat!

Regis a aruncat potcoava pe pământ şi s-a întors.

— Atunci, aruncaţi-mi un exorcism! a zis el tare. Vă dau voie. Dar judecata divină s-a arătat deja. Am auzit că ignorarea ordaliilor e o erezie.

— Dispari, pleacă! a strigat preotul, fluturând o amuletă prin faţa bărbierului şi făcând gesturi cabalistice cu cealaltă mână. Du-te-n fundul iadului! Să se crape pământul sub picioarele tale…!

— Pân-aici! a strigat Zoltan furios. Hei, oameni buni! Staroste Laabs! Cât mai aveţi de gând să asistaţi la mascaradă? Credeţi că…

Un ţipăt pătrunzător a întrerupt vocea piticanului.

— Niiiilfgaaaaaard!

— Vin călăreţi dinspre apus! Cavaleria! Vin nilfgaardienii! Salvaţi-vă cum puteţi!

Într-o clipă, tabăra a devenit un adevărat talmeş-balmeş. Sătenii s-au repezit spre căruţele şi colibele lor, împiedicându-se şi împingându-se. Un răcnet puternic s-a înălţat la cer.

— Caii noştri! a strigat Milva, făcându-şi loc prin mulţime cu pumnii şi palmele. Caii noştri, Vrăjitorule! După mine, iute!

— Geralt! a strigat Jaskier. Ajutor!

Mulţimea i-a împrăştiat ca un val de inundaţie şi, cât ai clipi din ochi, Milva a fost purtată de ea. Geralt, care îl ţinea pe Jaskier de guler, nu s-a lăsat tras de gloată, întrucât se prinsese la timp de căruţa de care era legată fata acuzată de vrăjitorie. Dar căruţa s-a zgâlţâit brusc şi s-a pus în mişcare, iar vrăjitorul şi poetul s-au trezit la pământ. Fata a dat din cap şi a râs isteric. În timp ce căruţa se îndepărta, râsul ei s-a stins treptat în vacarmul gloatei.

— Ne zdrobesc! a strigat Jaskier, care zăcea la pământ. Ne strivesc! Ajutooooor!

— Zzzda mă-sii! a şoptit încet şi invizibil Feldmareşalul Duda.

Geralt s-a uitat în sus, a scuipat nisipul din gură şi a asistat la o scenă comică.

Doar patru persoane nu s-au alăturat panicii generale, dintre care una împotriva voinţei sale. Respectiv preotul, cu gâtul imobilizat ferm de mâna de fier a starostelui Hector Laabs. Ceilalţi doi erau Zoltan şi Percival. Cu o mişcare iute, gnomul a smuls o bucată din sutana preotului, în timp ce piticanul, înarmat cu un cleşte, a scos din foc o potcoavă încinsă ca să i-o bage în pantalonii omului sfinţit. Eliberat de strânsoarea lui Laabs, preotul a ţâşnit drept înainte ca o cometă cu coada fumegândă, răcnetele fiindu-i acoperite de hărmălaia mulţimii. Geralt a văzut cum starostele, piticanul şi gnomul au dat să se felicite pentru reuşita ordaliei, când direct pe ei s-a năpustit un nou val de ţărani panicaţi. Totul a dispărut apoi într-un nor de praf, vrăjitorul n-a mai văzut nimic, de fapt n-a mai avut timp să se uite în jur, fiind ocupat cu salvarea lui Jaskier, trântit din nou la pământ de un porc care orbecăia. Când s-a aplecat să-l ridice pe poet, lui Geralt i s-a aruncat o scară în spate, dintr-un car care trecea pe lângă ei. Greutatea l-a trântit la pământ şi, înainte să scape de ea, cincisprezece indivizi au trecut în fugă pe scară. Când a reuşit să se elibereze în cele din urmă, s-a răsturnat lângă el cu scrâşnete şi trosnituri un alt car, din care au căzut trei saci de făină de grâu – care, în aceste locuri, costa câte o coroană funtul. Sacii s-au desfăcut, iar peisajul s-a scufundat într-un nor alb.

— Ridică-te, Geralt! a strigat trubadurul. Ridică-te, la naiba!

— Nu pot, a gemut vrăjitorul, care, orbit de făina preţioasă, şi-a apucat cu ambele mâini genunchiul paralizat din nou de durere. Salvează-te, Jaskier…

— Nu te părăsesc!

Dinspre partea de vest a taberei ajungeau strigăte macabre amestecate cu ropote de copite şi nechezaturi de cai. Strigătele şi tropăielile suprapuse peste scrâşnetele şi zăngăniturile de lame ciocnite între ele s-au înteţit dintr-odată.

— O bătălie, a strigat poetul. Se luptă!

— Cine? Cu cine?

Geralt şi-a frecat ochii viguros ca să îndepărteze făina şi praful. Nu departe ceva ardea, le tăiau respiraţia căldura şi duhoarea de fum înecăcios. Ropotul se intensifica, pământul se cutremura. Primul lucru pe care l-a distins Geralt în norul de praf au fost zecile de cai galopând… peste tot în jur. A uitat de durere.

— Sub căruţă! Ascunde-te sub căruţă, Jaskier, că ne calcă în picioare!

— Să nu ne mişcăm… a gâfâit poetul trântit la pământ. Să rămânem culcaţi… Am auzit că niciodată caii nu calcă în picioare un om culcat…

— Nu sunt sigur, a oftat Geralt, că au auzit toţi caii. Sub căruţă! Repede!

În momentul acela unul dintre cai, care nu părea informat despre ce spun oamenii, l-a lovit cu toată forţa într-o parte a craniului. În faţa ochilor vrăjitorului au strălucit dintr-odată toate constelaţiile cerului, iar peste o clipă o beznă de nepătruns a acoperit cerul şi pământul.

Şobolanii au sărit în sus, treziţi din somn de un ţipăt strident, repetat de-a lungul pereţilor peşterii într-un ecou multiplicat. Asse şi Reef şi-au luat spadele în mână, Scânteia a înjurat cu năduf, pentru că a dat cu capul de o proeminenţă stâncoasă.

— Ce este? a strigat Kayleigh. Ce se întâmplă?

În peşteră domnea întunericul, deşi afară strălucea soarele. Şobolanii se odihneau după o noapte de urmărire la galop. Giselher a aplecat torţa în foc, a aprins-o, apoi s-a ridicat şi s-a dus la locul unde dormeau Ciri şi Mistle, situat, ca de obicei, un pic mai departe de restul trupei. Ciri stătea cu capul în jos, iar Mistle o ţinea în braţe.

Giselher a ridicat torţa. S-au apropiat şi ceilalţi. Mistle îi acoperea umerii lui Ciri cu o blană.

— Ascultă, Mistle! a vorbit serios căpetenia Şobolanilor. Nu m-am amestecat în ce faceţi voi în acelaşi aşternut. Nu ţi-am spus niciodată un singur cuvânt de batjocură sau de ocară. Întotdeauna m-am străduit să mă uit în altă parte ca să nu vă văd. E treaba voastră, sunt preferinţele voastre, nu am nimic împotrivă dacă o faceţi în linişte şi discret. Dar de data asta aţi cam exagerat.

— Nu fi prost! a izbucnit Mistle. Ce-ţi închipui, că… Fata a gemut în vis! A avut un coşmar!

— N-ai ţipat, Falka?

Ciri a clătinat din cap.

— Chiar aşa de groaznic a fost visul? Ce-ai visat?

— Las-o în pace!

— Taci, Mistle! Falka?

— Cineva pe care-l ştiam cândva, se îneca Ciri, a fost călcat de cal. Copitele… Am simţit cum m-au strivit… Am simţit durerea… Capul şi genunchiul… Încă mă dor… Iertaţi-mă! V-am trezit.

— Nu-ţi cere iertare – Giselher a observat gura strânsă a lui Mistle. Noi trebuie să vă cerem iertare. Cât despre vis… Ei bine, se întâmplă oricui. Oricui.

Ciri a închis ochii. Nu era sigură că Giselher avea dreptate.

Un şut l-a făcut să-şi recapete cunoştinţa. Zăcea cu capul sprijinit de roata căruţei răsturnate, Jaskier era chircit lângă el. Omul care îl lovise s-a dovedit a fi un cavaler cu dublet şi coif rotunjit. Lângă el era altul. Amândoi îşi ţineau caii în frâu, iar lăncile şi scuturile erau atârnate de şa.

— Morari sau ce naiba?

Celălalt cavaler a ridicat din umeri. Geralt a observat că Jaskier nu-şi lua ochii de la scuturi. Îşi dăduse seama şi el de mult că au crini pe ele. Armata împărăţiei Temeriei. Aceleaşi simboluri purtau şi ceilalţi arcaşi călare, care roiau în jur. Cei mai mulţi erau ocupaţi cu vânatul cailor şi jefuirea cadavrelor. Majoritatea purtând mantalele negre ale Nilfgaardului.

Tabăra era încă o ruină fumegândă după furtună şi n-a durat mult până au apărut ţăranii care au apreciat că nu trebuie să fugă prea departe. Arcaşii călare, cu crinii temerieni îi împingeau să formeze grupuri, strigau la ei.

Milva, Zoltan, Percival şi Regis nu se vedeau nicăieri.

Alături trona eroul recentului proces de vrăjitorie, motanul negru, privindu-l obraznic cu ochii verzi, aurii pe Geralt. Vrăjitorul s-a mirat oarecum, pentru că de obicei pisicile nu puteau să stea lângă el. Dar n-a avut timp să reflecteze la acest fenomen nemaipomenit, că unul dintre cavaleri l-a împuns cu suliţa.

— Ridicaţi-vă, amândoi! Conaşule, cel cu părul sur are o spadă!

— Aruncă arma! a strigat celălalt, chemându-şi însoţitorii. Spada la pământ sau îţi înfig suliţa!

Geralt s-a supus. Îi suna apa în cap.

— Ce-i cu voi?

— Drumeţi, a răspuns Jaskier.

— Ei, nu mai spune! a izbucnit soldatul. Mergeţi acasă? Fugind de stemă şi renunţând la culorile uniformei? Mulţi drumeţi din ăştia se află în tabără, unii speriaţi de Nilfgaard şi cărora nu le-a mai plăcut pâinea din armată. Unii ne sunt cunoştinţe vechi. Din echipa noastră!

— Pe drumeţii ăştia îi aşteaptă alt drum acum, a râs celălalt. Unul foarte scurt! Până sus, în copac, în ştreang!

— Nu suntem dezertori! a strigat poetul.

— O să arătaţi cine sunteţi. O să le raportaţi ofiţerilor.

Un detaşament de cavalerie uşoară, condus de nişte bărbaţi în armuri grele şi cu pene stufoase la coifuri, a ieşit din cercul călăreţilor.

Jaskier s-a uitat la cavaleri, s-a scuturat de făină, şi-a aranjat hainele, după care a scuipat în mâini şi şi-a pieptănat părul răvăşit.

— Tu, Geralt, abţine-te! a spus el. Mă înţeleg eu cu ei. Fac parte din cavaleria temeriană. I-au bătut pe nilfgaardieni. N-o să ne facă nimic. Ştiu eu cum să vorbesc cu nobilii. Trebuie să le arătăm că au de-a face cu oameni de acelaşi rang cu ei, nu cu plebea.

— Jaskier, ai grijă...

— Nu-ţi bate capul, o să fie bine. Mi-am dat limba vorbind cu jupânii şi nobilii, jumătate din Temeria mă cunoaşte. Hei, daţi-vă din calea mea, ostaşilor, la o parte! Trebuie să stăm de vorbă cu superiorii voştri!

Străjerii i-au privit cu ezitare, dar au ridicat suliţele şi sau retras, făcându-le loc.

Jaskier şi Geralt se îndreptau în direcţia ofiţerilor. Poetul se apropia mândru şi cu o atitudine aristocratică, nu prea compatibilă cu caftanul şifonat şi prăfuit.

— Stai! a strigat la el un ostaş în armură. Niciun pas! Cine naiba eşti tu?

— Şi cui naiba trebuie să-i răspund? a întrebat Jaskier, punându-şi mâinile în şold. Şi de ce? Cine sunt aleşii domni care îi necăjesc pe drumeţii nevinovaţi?

— Nu tu eşti cel care întreabă, ticălosule! Tu răspunzi!

Trubadurul şi-a plecat capul, s-a uitat la însemnele de pe scuturile şi uniformele cavalerilor.

— Trei inimi roşii pe un fundal auriu, a observat el. Prin urmare, sunteţi un Aubry. În vârful scutului o stemă cu trei dinţi şi, deci, trebuie să fiţi primul născut al lui Anzelm Aubry. Îl cunosc bine pe tatăl dumitale, ofiţerule. Şi dumneata, conaşule curajos, ce ai pe scutul argintiu? Un stâlp negru, între capetele grifonilor? Stema Papebrockilor, dacă nu mă înşel, iar eu în asemenea chestiuni rar mă înşel. Stâlpul, din ce am auzit, reflectă isteţimea caracteristică unui adevărat membru al acestei familii.

— Încetează, la naiba! a icnit Geralt.

— Eu sunt faimosul poet Jaskier! a continuat bardul, fără să-i dea vreo atenţie. Aţi auzit de mine, nu? Atunci, duceţi-mă la şeful vostru, căci am obiceiul să mă adresez numai domnilor de acelaşi rang cu mine!

Războinicii în armură n-au reacţionat, dar expresiile de pe feţele lor erau din ce în ce mai antipatice, iar mănuşile de fier li se lipeau tot mai mult de mânerele ornate. Jaskier, evident, nu şi-a dat seama.

— Ce-aveţi? a întrebat furios. La ce vă holbaţi aşa, ostaşilor? Da, cu dumneata vorbesc, jupâne stâlp negru! Ce-i cu mutra aia? Cine ţi-a spus că, dacă-ţi zgâieşti ochii ăia bulbucaţi şi-ţi împingi înainte falca de jos, arăţi mai bărbat, mai curajos, mai impunător şi mai ameninţător? Şi-a bătut joc de dumneata. Arăţi ca un constipat, de parcă n-ai mai avut scaun de o săptămână!

— Luaţi-i! a strigat la ostaşi primul născut al lui Anzelm

Aubry, purtătorul scutului cu trei inimi. Stâlpul negru din neamul Paperbrockilor şi-a îndemnat calul cu pintenii.

— Luaţi-i! În ştreang cu nenorociţii!

Mergeau în urma cailor, traşi de chingi care le ţineau încheieturile de la mâini legate de arcurile şeilor. Mergeau şi uneori chiar alergau, căci călăreţii nu aveau milă nici de cai, nici de prizonieri. Jaskier a căzut de două ori şi a fost târât un timp pe burtă, ţipând cât îl ţinea gura. Apoi a fost pus pe picioare şi, îndemnat cu vârful suliţei, a fost forţat să se urnească. Praful îl făcea să lăcrimeze, îl orbea, îl sufoca şi îi intra în nas. Setea îi ardea gâtul.

Aveau o singură mângâiere: drumul pe care mergeau se îndrepta spre sud. Geralt în sfârşit se ducea în direcţia bună şi repede. Dar nu se bucura. Pentru că îşi imaginase cu totul altfel călătoria.

Când au ajuns la destinaţie, Jaskier era foarte iritat de la atât înjurat şi de la cât ceruse clemenţă, iar durerea de genunchi şi de cot a lui Geralt devenise o adevărată tortură, era atât de atroce, încât vrăjitorul începuse să se gândească la măsuri radicale, dacă nu chiar disperate.

Au ajuns într-o tabără de război amenajată în jurul unei cetăţi năruite şi pe jumătate arse. Dincolo de inelul de santinele, de ieslele cailor şi de focurile mocnite de bivuac au descoperit corturile cavalerilor împodobite cu fanioanele lor încadrând o poiană largă şi animată în spatele palisadei ruinate şi afumate. Poiana s-a dovedit a fi capătul călătoriei forţate.

Observând jgheabul pentru adăparea cailor, Geralt şi Jaskier au tras corzile. Călăreţii, la început, nu prea au fost de acord să-i lase să meargă la jgheab, dar fiul lui Anzelm Aubry a trebuit totuşi să-şi amintească faptul că Jaskier era o presupusă cunoştinţă a tatălui său şi a vrut să fie amabil. Vrăjitorul şi poetul şi-au croit drum printre cai, şi-au stins setea, s-au spălat pe faţă cu mâinile legate. Tremuratul chingilor i-a readus repede la realitate.

— Ce mi-aţi mai adus de data asta? a întrebat un cavaler înalt şi subţire în armură aurie, frumos lucrată, care lovea ritmic cu buzduganul într-o platoşă bogat ornamentată. Să nu-mi spuneţi că sunt tot spioni!

— Spioni sau dezertori, i-a răspuns fiul lui Anzelm Aubry. Am pus mâna pe ei în tabăra de pe Chotla când am lichidat detaşamentul nilfgaardian. Sunt, fără îndoială, elemente suspecte!

Cavalerul în armură aurie a chicotit, apoi l-a privit mai atent pe Jaskier, iar chipul lui tânăr, dar sever s-a luminat brusc.

— Tâmpenii! Dezlegaţi-i imediat!

— Sunt spioni în slujba Nilfgaardului! s-a inflamat stâlpul negru din neamul Papebrock. Mai ales ăla, căţelul, care nu-şi poate ţine limba-n gură. Cică-i poet, ticălosul!

— Nu te-a minţit, a spus cavalerul în armură aurie, zâmbind. E bardul Jaskier. Îl cunosc. Scoateţi-i chingile. Şi celuilalt.

— Eşti sigur, jupâne conte?

— A fost o poruncă, cavalere Papebrock.

— Vezi? Nu ştiai cu ce ţi-aş putea fi de folos, i s-a adresat Jaskier lui Geralt, mângâindu-şi încheieturile roase de chingi. Acum ştii! Faima mea mă precede, pretutindeni mă cunosc şi mă respectă.

Geralt n-a comentat, ocupat să maseze încheieturile, cotul şi genunchiul dureros.

— Vă rog să iertaţi zelul acestor tineri, a declarat ofiţerul cu titlul de conte. Văd spioni nilfgaardieni peste tot. La fiecare expediţie, aduc aici câţiva care li se par dubioşi. Adică pe cei care, într-un fel sau altul, ies în evidenţă în mijlocul populaţiei care fuge. Iar tu, nobile Jaskier, ieşi în evidenţă oriunde. Cum aţi ajuns la tabăra Chotla, printre fugari?

— Eram pe drum de la Dillingen spre Maribor, a spus mândru poetul, când am căzut în iad eu şi… colegul meu de condei. Îl cunoaşteţi sigur. Numele lui e… Giraldus.

— Bineînţeles că îl cunosc, bineînţeles, l-am citit, s-a înclinat. Sunt onorat, jupâne Giraldus! Eu sunt Daniel Etcheverry, conte de Garramone. Pe onoarea mea, maestre Jaskier, s-au schimbat multe de când ai cântat la curtea regelui Foltest!

— Fără doar şi poate.

— Cine-ar fi crezut, s-a întunecat contele, că se va ajunge până acolo? Verdenul s-a predat lui Emhyr, Brugge a fost învins, Sodden e în flăcări… iar noi ne retragem, ne retragem fără oprire… Pardon, facem o manevră tactică. Nilfgaardul pârjoleşte şi pustieşte tot ce-i iese în cale, îndată se apropie de Ina, mai are puţin să înconjoare fortăreţele Mayena şi Razwan, iar în ceea ce priveşte armata temeriană, o ţine întruna cu manevra asta…

— Când am văzut crinii pe malul Chotlei, a spus Jaskier, am crezut că e deja vorba despre ofensivă.

— Un contraatac, l-a corectat Daniel Etcheverry. Şi o bătălie de recunoaştere. Am traversat Ina, am masacrat mai multe detaşamente nilfgaardiene, precum şi un comando de Scoia’tael care provoca incendiile. Vedeţi ce-a rămas din garnizoana din Armory, pe care am reuşit s-o recuperăm. În ceea ce priveşte forturile din Carcano şi Vidort, sunt praf şi pulbere… Tot sudul e numai foc, sânge şi fum… Dar vă plictisim, conaşii mei. Ştiţi foarte bine ce se întâmplă în Brugge şi Sodden, deoarece aţi avut de-a face cu fugarii de pe-acolo. Să nu mai vorbim despre oamenii mei care v-au luat drept spioni! Încă o dată, îmi cer iertare. Şi vă invit să luăm prânzul. Unii dintre ofiţeri şi nobili se vor bucura să vă întâlnească, jupânilor poeţi.

— E o adevărată onoare pentru noi, jupâne conte! a spus Geralt, plecându-se rigid. Dar trece timpul. Trebuie să pornim la drum.

— Nu, vă rog! a zâmbit Daniel Etcheverry. E doar o masă simplă, modestă, de campanie. Carne de cerb, fructe, fripturi, trufe…

— Dacă-i refuzăm, a vorbit Jaskier, înghiţind în sec şi măsurându-l pe vrăjitor cu o privire grăitoare, ar fi o mare jignire. Să mergem fără întârziere, jupâne conte. Este cortul dumitale cel decorat cu auriu şi azuriu?

— Nu. Este al comandantului-şef. Azuriul şi auriul sunt culorile ţării sale.

— Cum aşa? Eram sigur că e armata Temeriei. Că tu comanzi aici.

— Este o fracţiune izolată a armatei din Temeria. Eu sunt ofiţerul de legătură al regelui Foltest, asemenea multor nobili temerieni cu însoţitorii lor, care poartă crini pe platoşele lor pentru a păstra ordinea. Dar cea mai mare parte a acestui corp este formată din indivizi din alt regat. Vezi steagul din faţa cortului?

— Lei.

Geralt s-a abţinut.

— Leii de aur, pe un fond azuriu, a continuat. Este… este stema…

— Cintrei, a confirmat contele. Sunt emigranţi din regatul Cintra, în prezent ocupat de Nilfgaard. Căpetenia lor e mareşalul Vissegerd.

Geralt s-a întors să-l informeze pe conte că treburi care nu suferă amânare îi obligă să renunţe la cerbi, fripturi şi trufe, dar n-a apucat. A văzut că se apropie de ei un grup de bărbaţi, în fruntea cărora se afla un cavaler voinic, pântecos şi cu părul sur, care purta o haină azurie şi un lanţ de aur pe armură.

— Iată, jupânilor poeţi, Mareşalul Vissegerd în persoană! a anunţat Daniel Etcheverry. Îngăduiţi-mi, Măria Voastră, să vă prezint…

— Nu-i nevoie, l-a întrerupt mareşalul Vissegerd cu o voce răguşită, ţintuindu-l cu privirea pe Geralt. Am făcut deja cunoştinţă. În Cintra, la curtea reginei calanthe. În ziua peţirii prinţesei Pavetta. Acum cincisprezece ani, dacă ţin bine minte. Dar tu, vrăjitorule nenorocit, îţi mai aduci aminte de mine?

— Îmi aduc, a răspuns Geralt, dând din cap şi întinzând uşor mâinile către soldaţi ca să i le lege.

Contele de Garramone, Daniel Etcheverry, s-a străduit să obţină eliberarea lor încă din momentul în care ostaşii îi instalaseră pe Geralt şi Jaskier pe scaunele din cort. Acum, când ostaşii din subordinea căpeteniei plecaseră, contele şi-a reînnoit cererile.

— Acesta este poetul şi trubadurul Jaskier, jupâne mareşal, a repetat el. Îl cunosc. Toată lumea îl cunoaşte. Nu consider că e potrivit să-l tratăm aşa. Îţi dau cuvântul meu de cavaler că nu e un spion nilfgaardian.

— Nu-ţi da cuvântul în zadar! a mârâit Vissegerd, fără să-şi ia ochii de la prizonieri. O fi el şi poet, dar, din moment ce a fost prins în compania acestui vrăjitor blestemat, n-aş putea să garantez. S-ar părea că încă nu vă închipuiţi ce pasăre ne-a căzut în plasă.

— Un vrăjitor?

— Şi încă cum! Geralt, poreclit Lupul Alb. Ticălosul care şi-a revendicat dreptul asupra Cirillei, fiica Pavettei, nepoata lui Calanthe, aceeaşi Ciri despre care se vorbeşte atât în prezent. Eşti prea tânăr, conte, ca să-ţi aminteşti vremurile în care multe curţi regale au fost zdruncinate de scandal, dar eu, aşa s-a întâmplat, am fost martor ocular.

— Şi ce legătură are cu prinţesa Cirilla?

— Câinele ăsta, a arătat Vissegerd cu degetul spre Geralt, a intermediat căsătoria Pavettei, fiica lui Calanthe, cu Duny, un vagabond necunoscut, care venea din sud. Din infama uniune s-a născut Cirilla, rodul urzelii lui scârboase. Pentru că trebuie să adăugăm că, în avans, bitangul de Duny îi făgăduise vrăjitorului copila drept răsplată pentru mijlocirea căsniciei. Dreptul la surpriză, înţelegeţi?

— Nu prea. Dar continuaţi, mareşale!

— Vrăjitorul, a arătat Vissegerd din nou cu degetul spre Geralt, a vrut după moartea Pavettei s-o ia pe fată, dar Calanthe nu i-a permis şi l-a alungat fără milă. Dar el a aşteptat momentul oportun. Când a izbucnit războiul cu Nilfgaardul şi Cintra a căzut, a profitat de tulburările războiului şi a răpit-o pe Ciri. A ţinut fata ascunsă, ştiind că o căutăm. Şi, în cele din urmă, s-a plictisit de ea şi i-a vândut-o lui Emhyr!

— E o minciună şi o calomnie! a strigat Jaskier. Nimic din toate astea nu e adevărat!

— Taci, cântăreţule! De nu, poruncesc să te cotonogească. Puneţi cap la cap evenimentele, conte. Vrăjitorul a avut-o pe Cirilla, astăzi o are Emhyr var Emreis. Iar vrăjitorul e prins printre trupele avangardei

Nilfgaardului. Ce înseamnă asta?

Daniel Etcheverry a ridicat din umeri.

— Ce înseamnă asta? a repetat Vissegerd, sprijinindu-se pe Geralt. Oare ce, ticălosule? Vorbeşte! De când spionezi pentru Nilfgaard, câine?

— Nu spionez pentru nimeni.

— Poruncesc să te schingiuiască!

— Porunciţi!

— Conaşule Jaskier! s-a răstit brusc contele de Garramone. Ar fi mai bine să ne daţi nişte lămuriri! Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Aş fi făcut-o de mult, a izbucnit poetul, dar jupânul mareşal m-a ameninţat că porunceşte să fiu bătut! Suntem nevinovaţi, toate cele ce tocmai s-au spus sunt minciuni sfruntate, defăimări grosolane. Cirilla a fost răpită de pe insula Thanedd, iar Geralt, care a vrut s-o apere, a fost grav rănit. Toată lumea poate confirma. Orice magician care se afla pe Thanedd la momentul faptelor, precum şi secretarul de stat al Redaniei, jupânul Sigismund Dijkstra…

Jaskier s-a oprit dintr-odată, gândindu-se că în povestea asta Dijkstra n-ar servi în niciun caz ca martor al apărării şi că nici referirea la magicienii de pe Thanedd nu ar îmbunătăţi situaţia.

— Ce tâmpenie! E strigător la cer, a reluat el repede şi cu voce sonoră, să-l acuze pe Geralt că a răpit-o pe Ciri din Cintra! El a găsit-o pe fată când rătăcea prin Zarzecz, după masacru, şi nu a ascuns-o de voi, ci de agenţii Nilfgaardului, care o căutau. Eu însumi am fost arestat de aceşti agenţi, care m-au torturat pentru a dezvălui locul în care se ascundea Ciri! Dar n-am scos nicio vorbuliţă, iar agenţii aceia acum putrezesc în pământ. Nu ştiau cu cine aveau de-a face.

— Vitejia ta, a conchis contele, a fost în zadar. În cele din urmă Emhyr o are pe Ciri. După cum ştie toată lumea, intenţionează să se însoare cu ea şi să o facă împărăteasa Nilfgaardului. Până una-alta, a fost proclamată regina Cintrei şi a împrejurimilor ei, ceea ce ne-ar putea aduce necazuri.

— Emhyr, a zis poetul, ar putea să pună pe oricine pe tronul Cintrei. Din orice parte am privi, Ciri are dreptul la acest tron.

— Dreptul? a vociferat Vissegerd, stropindu-l pe Geralt cu salivă. Un rahat, ce drept! Emhyr se poate însura cu ea, n-are decât. Poate să-i dea şi ei, şi copiilor pe care o să i-i facă toate titlurile pe care are el chef, în funcţie de imaginaţie şi fantezie. Regina Cintrei şi a Insulelor Skellige? De ce nu! Sau Prinţesa de Brugge? Contesa Palatinatului Sodden? Poftim, ne înclinăm! Şi, de ce nu, întreb şi eu cu umilinţă, Regina Soarelui şi Suzerana Lunii? Acest sânge spurcat, scârbos n-are niciun drept la tron! Sânge spurcat, toate femeile din neamul ăsta, fiinţe blestemate, începând cu Riannon! Ca străbunica Cirillei, Adalia, care a trăit cu vărul ei, ca stră-străbunica ei, Muriel Secătura, care a trăit cu toţi bărbaţii! Toate, nişte pramatii, nişte căţele neruşinate, una după alta!

— Vorbiţi mai încet, jupâne mareşal! l-a atenţionat Jaskier obraznic. În faţa cortului dumitale flutură steagul cu leii de aur şi dumneata urmează să o tratezi ca pe o bastardă pe bunica lui Ciri, Calanthe, Leoaica de Cintra, pentru care majoritatea ostaşilor tăi şi-au vărsat sângele în Marnadal şi sub Sodden? Ar trebui să vă măsuraţi cuvintele, altfel n-aş prea fi sigur de loialitate armatei dumitale.

Vissegerd a parcurs din doi paşi distanţa care-l despărţea de Jaskier, l-a apucat pe poet de jabou şi l-a ridicat de pe scaun. Faţa mareşalului, care până atunci avea doar câteva pete roz, se făcuse de un roşu heraldic. Geralt s-a îngrijorat de-a binelea pentru soarta prietenului său, din fericire însă, un adjutant a intrat intempestiv în cort să raporteze înfierbântat informaţiile importante şi urgente pe care tocmai le primise de la detaşamentul de recunoaştere. Vissegerd l-a îndesat pe Jaskier în scaun dintr-un pumn şi a ieşit.

— Uff…! s-a văitat poetul, bălăngănindu-şi capul. Nu mai avea mult şi mă sugruma… Poţi să-mi slăbeşti puţin legăturile, jupâne conte?

— Nu. Nu pot.

— Daţi crezare acestor acuzaţii? Cum că suntem spioni?

— Nu contează cui dau crezare. Rămâneţi legaţi!

— Nasol! s-a resemnat Jaskier. Ce naiba i s-a năzărit mareşalului? De ce s-a năpustit la mine ca un vultur la pradă?

Daniel Etcheverry a rânjit.

— Pomenind de loialitatea ostaşilor săi, aţi pus sare pe o rană care nu s-a vindecat de-a binelea, jupâne poet.

— Cum? Ce rană?

— Aceşti ostaşi au fost sincer afectaţi de dispariţia Cirillei când au aflat despre moartea sa. Apoi s-a zvonit altceva. Că nepoata lui Calanthe e în viaţă. Se află în Nilfgaard şi se bucură de graţiile împăratului Emhyr. Atunci foarte mulţi ostaşi au părăsit teritoriul. Mai precis, oamenii şi-au abandonat casele şi familiile, s-au grăbit către Sodden şi Brugge, până în Temeria, întrucât voiau să lupte pentru Cintra, pentru sângele lui Calanthe. Voiau să lupte pentru eliberarea ţării, să-i alunge pe cotropitorii din Cintra, să se asigure că moştenitoarea lui Calanthe îşi recuperează tronul. Şi ce s-a întâmplat? Sângele lui Calanthe s-a întors la tronul Cintrei în slavă şi onoruri…

— Ca marionetă în mâinile lui Emhyr, care a răpit-o.

— Emhyr se căsătoreşte cu ea. Vrea s-o aşeze lângă el, pe tronul imperial, pentru a-şi confirma titlurile şi vasalitatea. Aşa se întâmplă cu păpuşile? Ambasadorii din Kovir au văzut-o pe Cirilla la curtea imperială. Ei spun că nu dădea impresia că fusese adusă prin forţă. Cirilla, singura moştenitoare a tronului Cintrei, îşi recâştigă tronul ca aliat al Nilfgaardului. Astfel de veşti s-au răspândit printre ostaşi.

— Răspândite de spionii nilfgaardieni.

— Eu ştiu, a clătinat din cap contele. Dar soldaţii nu ştiu. Când punem mâna pe câte un dezertor, îl condamnăm la spânzurătoare, totuşi îi înţeleg şi pe ei. Sunt Cintreni. Ei vor să lupte pentru propriile case, nu pentru cele ale temerienilor. Sub comanda lor, nu a Temeriei. Sub steagul lor, nu al Temeriei. Ei văd că aici, în această armată, leii lor de aur se înclină în faţa crinilor temerieni. Vissegerd avea opt mii de ostaşi, dintre care cinci mii erau născuţi în

Cintra, ceilalţi erau oameni ai trupelor auxiliare temeriene sau cavaleri voluntari din Brugge şi Sodden. La ora actuală corpul are şase mii de ostaşi, iar dezertorii sunt în principal bărbaţii din Cintra. Armata lui Vissegerd a fost decimată chiar înainte de luptă, înţelegeţi ce înseamnă asta pentru el?

— Pierderea prestigiului şi a poziţiei.

— Întocmai. Încă vreo câteva sute să mai dezerteze, că regele Foltest îi ia înapoi sceptrul. Deja acum e greu să-i dăm acestui corp titlul de armată cintreană. Vissegerd se luptă, vrea să limiteze dezertările şi răspândeşte zvonuri despre originea incertă, dar sigur nelegitimă a Cirillei şi a strămoşilor săi.

— Ceea ce, nu s-a putut abţine Geralt, te cam zgârie la ureche.

— Ai observat? a răspuns Daniel Etcheverry cu un zâmbet uşor. Da, da! Vissegerd nu-mi cunoaşte originea... Ca să nu lungim vorba, am legături de sânge cu Cirilla. Muriel, contesa de Garramone, poreclită Magnifica Secătură, stră-străbunica Cirillei, a fost, de asemenea, stră-străbunica mea. Circulă în familia mea tot felul de legende despre cuceririle sale amoroase, dar pentru mine nu e prea plăcut să aud cum Vissegerd îi atribuie strămoaşei mele tendinţele incestuoase şi de a se arunca în braţele unuia şi altuia. Dar nu reacţionez. Pentru că sunt un ostaş. Mă înţelegeţi bine?

— Da, a răspuns Geralt.

— Nu, a zis Jaskier.

— Vissegerd este căpetenia acestui corp de armată, parte din oastea temeriană. Iar Cirilla în mâinile lui Emhyr reprezintă o ameninţare pentru acest corp, deci pentru armată şi, astfel, pentru regele meu şi ţara mea. N-am de gând să contrazic zvonurile răspândite de Vissegerd despre Ciri şi nici să-i subminez autoritatea. Dimpotrivă, chiar am de gând să-l susţin în strădania lui de a demonstra că Cirilla este o ticăloasă şi că nu are dreptul la tron. Nu numai că nu mă opun mareşalului, nu numai că nu-i pun la îndoială deciziile şi ordinele, dar i le şi susţin. Şi i le execut dacă e nevoie.

Vrăjitorul şi-a arcuit buzele într-un zâmbet.

— Acum poate înţelegi, Jaskier. Jupânul conte nu ne-a luat drept spioni nici măcar o clipă. Altfel, nu ne-ar fi dat lămuriri atât de detaliate. Contele ştie că suntem nevinovaţi. Dar nu va mişca niciun deget când Vissegerd o să ne dea sentinţa.

— Asta înseamnă… Asta înseamnă că…

Contele a privit în zare.

— Vissegerd e furios, a spus încet. Aţi avut ghinion să picaţi în mâinile lui. Mai ales tu, coane vrăjitorule. Pentru conaşul Jaskier, mă voi strădui să…

A fost întrerupt de intrarea lui Vissegerd, încă roşu de mânie şi fornăind ca un taur. Mareşalul s-a apropiat de masă, şi-a aruncat buzduganul pe harta întinsă pe masă, apoi s-a întors spre Geralt şi l-a ţintuit cu privirea. Nici vrăjitorul nu l-a slăbit din ochi.

— Nilfgaardianul rănit, pe care l-a capturat detaşamentul de recunoaştere, a vorbit răspicat Vissegerd, a reuşit să-şi scoată bandajele pe drum şi a pierdut mult sânge, nu şi-a mai recăpătat cunoştinţa. A preferat să moară decât să-şi trădeze camarazii, să-i trimită în temniţă sau la moarte. Am vrut să-l folosim şi a murit, ne-a alunecat printre degete, nu ne-a rămas nimic altceva pe degete decât sângele lui. Bună şcoală! Păcat că vrăjitorii nu le insuflă astfel de principii odraslelor regale, de a căror educaţie se ocupă!

Geralt tăcea, dar tot nu-l slăbea din ochi.

— Ei cum, nenorocitule? Greşeală a naturii? Creatură blestemată? Ce ai învăţat-o pe Cirilla, cea care a fost răpită? Cum ai educat-o? Toată lumea ştie şi vede cum! Lepădătura aia trăieşte, se lăfăie în tronul nilfgaardian ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic! Şi când Emhyr o ia în aşternutul lui, ea îşi desface de bunăvoie cracii, curva naibii!

— Mânia vă întunecă mintea! a îngăimat Jaskier. Oare e cavaleresc, jupâne mareşal, să dai vina pe copilă pentru toate? O copilă pe care Emhyr a răpit-o cu forţa?

— Şi împotriva forţei există mijloace! Atât mijloace cavalereşti, cât şi mijloace regale! Dacă ar fi avut cu adevărat sânge regal în vene, ar fi acţionat în consecinţă! Ar fi găsit un cuţit! Sau o foarfecă, un ciob de sticlă, chiar şi o sulă de cizmărie! Ar fi putut, târfa, să-şi muşte încheieturile până la sânge! Să se stranguleze cu ciorapii!

— Nu vreau să vă mai ascult, jupâne Vissegerd! a ridicat glasul Geralt. Nu vreau!

Mareşalului îi clănţăneau dinţii, s-a aplecat.

— Nu vrei? i-a spus cu vocea tremurând de furie. Atunci, foarte bine, pentru că oricum nu mai am ce să-ţi spun. Doar un singur lucru. În acea zi, în Cintra, acum cincisprezece ani, s-a vorbit mult despre destin. Mă gândeam la vremea aceea că era o prostie. Şi totuşi, a fost destinul tău, vrăjitorule. Din noaptea aceea soarta ţi-a fost scrisă cu rune negre printre stele. Ciri, fiica Pavettei, ţi-a fost scrisă. Şi moartea ta. Căci pentru Ciri, fiica Pavettei, o să ajungi în ştreang.

Pentru operaţiunea „Centaurul”, brigada a acţionat ca detaşament separat al Armatei a IV-a Cavalerie. Am primit întăriri trei plutoane de cavalerie uşoară din Verden, pe care le-am atribuit Grupului Războinic Vreemde. Urmând exemplul campaniei Aedim, am împărţit restul brigăzii în două Grupuri Războinice – Sievers şi Morteisen –, fiecare compus din câte patru escadroane.

Am părăsit regiunea de concentrare de lângă Drieschot în noaptea de 4 spre 5 august. Grupurile au primit următorul ordin: se ajunge la hotarul Vidort -Carcano-Armeria, se foloseşte trecerea peste Ina, se distruge inamicul, dacă e să se întâmple, dar evitând principalele puncte de rezistenţă. Se provoacă incendii, mai ales pe timp de noapte, pentru a lumina calea către diviziile Armatei a IV-a, se stârneşte panică în rândul populaţiei civile şi se astupă arterele de comunicaţie din spatele duşmanului pentru a preveni evadarea fugarilor. Se purcede la încercuire spre a împinge detaşamentele inamice aflate în retragere către adevăratele capcane. Se trece la eliminarea grupurilor selectate din populaţia civilă şi a prizonierilor de război pentru a provoca teroare, pentru a semăna panică şi a scădea moralul duşmanului.

Brigada şi-a îndeplinit sarcinile cu mare abnegaţie militară.

ELAN TRAHE, *Pentru împărat şi patrie. Gloriosul traseu războinic*
al Brigăzii a VII-a Cavalerie din Daerland

5

Milva n-a reuşit să salveze caii. A fost martoră la capturarea lor, dar o martoră neputincioasă. Iniţial, a fost târâtă de mulţimea bezmetică, panicată, apoi calea i-a fost blocată de căruţe greoaie, după aceea s-a trezit în mijlocul unei turme de oi lânoase şi behăitoare, prin care trebuia să răzbată ca printr-un troian. Mai târziu, ajunsă la malul Chotlei, doar un salt în mlaştina năpădită de hrişcă tătărască a salvat-o de spadele nilfgaardienilor care retezau fără milă toţi fugarii înghesuiţi lângă râu, neiertând nici femeile, nici copiii. S-a aruncat în râu şi a ajuns pe malul celălalt ba înotând, ba plutind printre cadavrele cărate de curent.

Acum, că era în siguranţă, şi-a reluat căutarea. Reţinuse direcţia în care se îndreptaseră sătenii care îi furaseră pe Babuşcă, pe Pegaz, pe armăsar şi pe roibul ei. Iar lângă şaua roibului se afla arcul ei preţios. *Ce să-i faci?* se gândea ea în timp ce alerga şi apa îi ţâşnea din cizme. *Ceilalţi trebuie să aibă grijă doar de ei înşişi, până una-alta. Eu, fir-ar să fie, trebuie să-mi recuperez arcul şi roibul.*

Mai întâi l-a găsit pe Pegaz. Jugănitul poetului nu lua în seamă vrejurile de cânepă care îl şfichiuiau dintr-o parte, nu-i păsa de strigătele insistente ale călăreţului său lipsit de experienţă şi nici nu se sinchisea să meargă la galop, ci păşea agale prin mestecăniş, somnoros şi leneş. Călăreţul necunoscut era cu mult în urma celorlalţi hoţi de cai. Când a auzit-o pe Milva şi a văzut-o în spatele lui, a sărit de pe cal fără şovăire şi s-a repezit în pădure, ţinându-şi pantalonii cu ambele mâini. Milva nu l-a urmărit, şi-a înăbuşit dorinţa aprigă de crimă pe care i-o trezise. A sărit în şaua lui Pegaz din mers, atât de ager, că au răsunat coardele lăutei legate de desagi de lângă şa. Fiind familiarizată cu caii, a reuşit să-l forţeze pe jugănit la galop. Sau mai degrabă la ritmul rapid pe care el îl lua drept galop.

Dar chiar şi pseudogalopul a fost suficient, întrucât un alt cal atipic a izbutit să-i frâneze pe tâlhari. Nărăvaşa Babuşcă a vrăjitorului, iapa murgă pe care Geralt, sătul până peste cap de mofturile ei, promisese de mai multe ori că o schimbă cu altă mârţoagă, cu un măgar, catâr sau chiar cu o capră. Milva i-a prins pe hoţi în momentul în care, iritată de o smucire a hăţurilor, Babuşcă şi-a aruncat călăreţul la pământ. Ceilalţi au descălecat şi încercau să imobilizeze iapa care lovea întruna. Erau atât de preocupaţi, că n-au văzut-o pe Milva decât atunci când s-a năpustit la ei călare pe Pegaz şi l-a lovit pe unul în faţă, spărgându-i nasul. Văzându-l în cădere, răcnind şi cerând îndurare de la zei, l-a recunoscut. Era Chodak, care se vede treaba că nu prea avusese noroc cu oamenii. Şi în special cu Milva.

Din păcate, norocul a părăsit-o şi pe Milva. Mai exact, nu norocul a fost de vină, ci aroganţa ei şi convingerea, bazată pe practică prea puţină, că face faţă atacatorilor în orice moment, aşa cum crede ea de cuviinţă. Dar, când a sărit din şa, a fost lovită la ochi şi, înainte să se dezmeticească, s-a trezit la pământ. Şi-a scos cuţitul, hotărâtă să spintece niscaiva burţi, dar a fost lovită în cap de un par mare, care s-a rupt, răspândind praf şi aşchii care i-au intrat în ochi. Orbită, pe jumătate surdă, a reuşit totuşi să-l apuce de genunchi pe atacator şi să-i aplice lovituri cu parul rupt, până când, surprinzător, l-a dat jos de pe cal şi a căzut. Celălalt a ţipat, protejându-şi capul cu ambele mâini. Milva s-a frecat la ochi şi a văzut că se apăra de loviturile aplicate de un călăreţ pe un cal sur. S-a îndreptat în şa, şi-a luat avânt şi l-a lovit la gât pe ţăranul căzut. Hoţul de cai a gemut, s-a zvârcolit, fluturându-şi picioarele. Milva a profitat şi a lovit dintr-o poziţie bună cu toată furia. Omul s-a chircit ca un ghem, s-a acoperit cu mâinile şi a început să urle atât de tare, că au căzut frunzele din mesteceni.

Între timp, călăreţul de pe calul său sur continua să-l lovească pe al doilea şi pe Chodak, căruia îi sângera nasul, împingându-i pe amândoi în pădure cu biciul. Apoi s-a întors spre cel care răcnea ghemuit, dar şi-a strunit calul. Deoarece Milva deja ajunsese la roibul său, îşi luase arcul şi-şi poziţionase săgeata pe coarda tensionată pe jumătate, ţintindu-l direct în piept.

O clipă, călăreţul şi tânăra s-au privit în ochi. Apoi călăreţul a luat încet de sub brâu o săgeată cu pene lungi şi a aruncat-o la picioarele Milvei.

— Ştiam eu, a spus el liniştit, că o să am ocazia să-ţi dau înapoi săgeata, elfo.

— Nu sunt elfă, nilfgaardianule.

— Nu sunt nilfgaardian. Lasă la o parte arcul! Dacă aş fi vrut să-ţi fac rău, ar fi fost de-ajuns să stau şi să mă uit, cu mâinile în sân, cum te zdrobesc.

— Naiba ştie cine eşti şi ce vrei! i-a spus printre dinţi. Dar îţi mulţumesc că m-ai salvat. Şi mi-ai adus înapoi săgeata. Şi pentru ticălosu' ăla pe care l-am săgetat greşit.

Ghemuit, hoţul pe care îl anihilase Milva gemea cu nasul în frunzele uscate. Călăreţul nu s-a uitat la el. S-a uitat la Milva.

— Ia-ţi caii! i-a spus. Trebuie să ne îndepărtăm de râu cât mai repede, armata piaptănă pădurile de pe ambele maluri.

— Să ne îndepărtăm? l-a întrebat, încruntând şi lăsând arcul în jos. Împreună? Da' de când formăm noi o pereche?

— Te lămuresc numaidecât, i-a răspuns el şi a întors calul sur, dacă-mi dai timp.

— Chestia e că chiar n-am timp. Vrăjitoru' şi ceilalţi…

— Ştiu. Dar nu-i salvăm dacă ne lăsăm prinşi sau, mai rău, ucişi. Ia-ţi caii şi să fugim prin pădure. Grăbeşte-te!

Cahir îl cheamă, şi-a amintit Milva, trăgând cu coada ochiului la tovarăşul ei ciudat. Amândoi îşi găsiseră adăpost în groapa lăsată de un copac dezrădăcinat. *Ciudatul nilfgaardian, care neagă că ar fi nilfgaardian. Cahir.*

— Credeam c-ai fost ucis, a murmurat ea. Roibu' s-a întors fără călăreţ…

— Am avut necazuri, a replicat el repede. Cu un trio de păroşi ca nişte vârcolaci. Mi-au întins o capcană. Calul a scăpat. Păroşii o luaseră pe jos. Până când mi-am făcut rost de alt cal, eraţi departe. Am reuşit să vă ajung doar azi-dimineaţă. Lângă tabără. Am trecut râul în aval şi vă aşteptam pe malul acesta. Ştiam că mergeţi spre răsărit.

Unul dintre caii ascunşi în ariniş a fornăit, a tropotit. Se îngâna ziua cu noaptea. Ţânţarii bâzâiau insistent în jurul urechilor.

— E linişte în pădure, a spus Cahir. Armata a plecat. Bătălia s-a terminat.

— Măcelu’, vrei să spui.

— Cavaleria noastră, a icnit, apoi şi-a dres glasul. Cavaleria imperială a atacat tabăra şi atunci au atacat dinspre miazăzi armatele voastre. Temerienii, poate.

— Dacă lupta s-a terminat, tre’ să ne întoarcem acolo. Ca să-l găsim pe vrăjitor, pe Jaskier şi pe ceilalţi.

— Ar fi mai înţelept să aşteptăm până se lasă seara.

— Locul ăsta mă sperie, a mărturisit în şoaptă în timp ce-şi pregătea arcul. E un colţ aşa de întunecat, că mă ia cu friguri. E aşa de linişte şi în fiecare moment se aud foşnete din tufişuri… Vrăjitorul spunea că ghulii umblă pe câmpu’ de luptă… iar ţăranii căutau un vampir…

— Nu eşti singură, i-a şoptit. Când eşti singur, e şi mai groaznic.

— E drept. Înţeleg despre ce vorbeşti. Îndată sunt două săptămâni de când mergi pe urmele noastre, singur-cuc. Te-ai târât după noi, în timp ce în jur erau ai tăi… Chiar dacă spui sus şi tare că nu eşti nilfgaardian, totuşi sunt ai tăi. Să mă ia naiba dacă pricep ceva… În loc să te întorci acasă, tu îl iscodeşti pe vrăjitor. De ce?

— E o poveste lungă.

Când Scoia’tael cel înalt s-a aplecat peste el, Struycken, legat de stâlp cum era, s-a speriat atât de tare, că a închis ochii. Se spunea că nu există elfi urâţi, toţi erau frumoşi din naştere. Poate că şi legendara căpetenie a Veveriţelor s-a născut aşa. Dar acum, cu cicatricea aia oribilă care îi brăzda faţa, schimonosindu-i fruntea, sprânceana, nasul şi obrazul, nu mai rămăsese nimic din frumuseţea de elf.

Elful pocit s-a aşezat pe un butuc din apropiere.

— Sunt Isengrim Faoiltiarna, s-a prezentat, înclinându-se din nou spre prizonier. Mă lupt cu oamenii de patru ani şi de trei sunt căpetenie. Mi-am îngropat fratele – care a murit pe câmpul de luptă –, patru veri şi mai mult de patruzeci de soldaţi. În lupta mea îl socot pe împăratul tău drept un aliat, ceea ce am demonstrat de mai multe ori transmiţând informaţii către serviciile voastre secrete, ajutându-i pe agenţii şi rezidenţii voştri, lichidând persoanele indicate de dumneata.

Faoiltiarna a tăcut, a făcut un semn cu mâna înmănuşată. Un Scoia'tael care stătea alături a luat un tub de pe pământ, făcut din scoarţă de mesteacăn. Tubul emana un parfum dulce.

— Am avut şi am Nilfgaardul drept aliat, a repetat elful cu cicatrice. De aceea la început nu i-am dat crezare informatorului meu când m-a avertizat că mi se pregăteşte o capcană. Că o să primesc ordinul de a mă întâlni între patru ochi cu un emisar nilfgaardian şi, de îndată ce ajung la întâlnirea secretă, o să fiu capturat. N-am putut să-mi cred urechilor, însă, fiind precaut din fire, am avut grijă să sosesc puţin mai devreme decât era stabilit la întâlnire şi să nu fiu singur. Şi, spre marea mea surpriză şi dezamăgire am descoperit că la locul de întâlnire secretă nu mă aştepta niciun emisar, ci şase zbiri echipaţi cu un năvod, o chingă, o cască de piele şi un caftan închis cu centură şi catarame! Echipamentul standard, aş spune, folosit de serviciile voastre secrete în timpul răpirilor. Serviciul secret nilfgaardian a vrut să mă prindă pe mine, Faoiltiarna, viu şi să mă ducă înfăşurat până peste urechi într-un caftan de forţă! Aceasta este o chestiune tare misterioasă, aş putea spune. Care necesită lămuriri. Mă bucur că măcar unul dintre zbirii care s-au năpustit asupra mea, şeful lor, a fost prins în viaţă şi poate să-mi ofere explicaţii.

Struycken a strâns din dinţi şi a întors capul ca să nu vadă chipul înspăimântător al elfului. Prefera să se uite la cutiuţa din scoarţă de mesteacăn, în jurul căreia zumzăiau două viespi.

— Aşadar, acum, a continuat Faoiltiarna, ştergându-şi cu batista gâtul transpirat, vom avea o mică discuţie, conaşule răpitor. Pentru a o uşura, o să clarific câteva detalii. Acest tub conţine sirop de arţar. Dacă dialogul nostru nu va decurge în spiritul înţelegerii reciproce şi al sincerităţii profunde, o să-ţi turnăm peste cap siropul de care pomeneam. Cu un accent special pe ochi şi urechi. Apoi te punem pe-un muşuroi, o, uite chiar aici unde dau târcoale aceste insecte drăguţe şi harnice. Mai adaug doar că s-a dovedit remarcabil de eficient în cazul mai multor *dh'oine* şi *an'givare* care au fost extrem de încăpăţânaţi şi nesinceri.

— Sunt în slujba împăratului! a strigat spionul, clipind. Sunt ofiţer în cadrul serviciilor speciale imperiale, sub comanda lui Vattier de Rideaux, vicontele de Eiddon. Numele meu este Jan Struycken! Protestez…

— Groaznic ghinion! l-a întrerupt elful. Furnicile roşii de aici, care trag la siropul de arţar, n-au auzit de jupânul De Rideaux. Să începem! Nu te întreb cine a dat ordin să fiu răpit, pentru că e limpede. Aşa că prima mea întrebare este unde trebuia să fiu dus.

Spionul nilfgaardian s-a zbătut în chingi, a clătinat din cap, simţind cum furnicile i se strecoară deja pe obraji. Cu toate acestea tăcea.

— Nasol! a curmat tăcerea Faoiltiarna, făcându-i un semn elfului care adusese tubul. Să fie dezbrăcat!

— Trebuia să vă ducem în Verden, la Castelul Nastrog! a strigat Struycken. Din ordinul jupânului De Rideaux.

— Mulţumesc. Şi ce mă aştepta la Nastrog?

— O anchetă…

— Despre ce ar fi trebuit să fiu întrebat?

— Despre evenimentele din Thanedd! Vă implor, dezlegaţi-mă! O să vă spun tot!

— Bineînţeles că o să spui tot, a oftat elful întinzându-se. Mai ales din moment ce aţi început deja, iar în aceste chestiuni începutul e mai greu. Continuă!

— Mi s-a ordonat să vă forţez să mărturisiţi unde se ascund Vilgefortz şi Rience! Şi Cahir Mawr Dyffryn, fiul lui Ceallach!

— Foarte amuzant! Îmi pregătiţi o capcană ca să mă întrebaţi de Vilgefortz şi Rience? Şi ce ar trebui să ştiu despre ei? Ce legătură am eu cu ei? Iar în ceea ce-l priveşte pe Cahir, e şi mai amuzant. Vi l-am trimis, aşa cum mi-aţi cerut. Legat cu fundiţă în cutiuţă. N-a ajuns?

— Detaşamentul trimis la locul convenit a fost masacrat… Cahir n-a fost găsit printre cei ucişi…

— Aha! Şi jupanul Vattier de Rideaux avea suspiciuni? Dar, în loc să-mi trimită pur şi simplu un nou emisar pentru a-mi cere explicaţii, mi-a întins imediat o capcană. A ordonat să fiu târât la Nastrog şi schingiuit. Să fiu luat la întrebări despre întâmplările din Thanedd.

Spionul tăcea.

— N-ai înţeles? şi-a aplecat elful faţa hidoasă deasupra lui. Întrebarea era: despre ce este vorba?

— Nu ştiu… Asta nu ştiu, jur…

Faoiltiarna şi-a fluturat mâna, a făcut un semn. Struycken a urlat, s-a zvârcolit, l-a blestemat pe Marele Soare, a jurat că nu ştia nimic, a plâns, a clătinat din cap în toate direcţiile şi a scuipat siropul cu care îi era mânjită grosolan faţa. Abia atunci când patru Scoia'tael l-au prins să-l care în direcţia muşuroiului s-a hotărât să vorbească. Deşi consecinţele mărturisirii ar fi putut fi şi mai chinuitoare decât furnicile.

— Jupâne… Dacă se află că am vorbit, sunt mort… Dar o să vă spun… Am văzut ordine secrete. Am ascultat… O să spun tot…

— Sunt sigur, a dat din cap elful. Recordul de rezistenţă, de o oră şi paisprezece minute, a aparţinut unui ofiţer de la serviciile secrete ale regelui Demavend. Dar şi el a vorbit până la urmă. Haide, te ascult! Scurt, concret şi la obiect.

— Împăratul e sigur că a fost trădat pe Thanedd. Crede că trădătorul este Vilgefortz de Roggeveen, magicianul. Ajutat de adjunctul lui, Rience. Dar mai ales de Cahir Mawr Dyffryn aep Ceallach. Vattier… Jupânul Vattier nu e sigur dacă nu v-aţi înmuiat şi Domnia Voastră degetul în această trădare, chiar şi fără să vă daţi seama… De aceea a ordonat să fiţi luat pe sus şi dus la Nastrog… Jupâne Faoiltiarna, de douăzeci de ani lucrez în aceste servicii… Vattier de Rideaux e al treilea şef al meu…

— La obiect, te rog! Şi nu mai dârdâi! Dacă eşti sincer cu mine, vei avea şansa să mai slujeşti câţiva şefi.

— Deşi au păstrat secretul cu sfinţenie, eu ştiam… Ştiam cine trebuia să-i captureze pe insulă pe Vilgefortz şi Cahir. Şi totul părea să indice că au reuşit atunci… Pentru că în Loc Grim a fost adusă acea… Cum îi zice… No, prinţesa de Cintra. Aşa că am crezut că operaţiunea s-a încheiat cu succes, că Rience şi Cahir au devenit baroni, iar acelui magician i s-a acordat cel puţin titlul de conte… În schimb, împăratul l-a chemat pe Roşcat… adică pe jupânul Skellen şi pe jupânul Vattier şi le-a ordonat să-i prindă pe Cahir… şi pe Rience, şi pe Vilgefortz… Pe toţi cei care ar fi putut şti ceva despre evenimentele din Thanedd şi ar fi trebuit să fie supuşi torturii… Inclusiv pe dumneavoastră… Nu era greu de închipuit. Na… Că a fost o trădare. Că în Loc Grim a fost adusă o prinţesă falsă…

Spionul respira greu, jenat de buzele lipite cu sirop de arţar.

— Dezlegaţi-l! le-a ordonat Faoiltiarna Veveriţelor sale. Şi să i se spele faţa.

Ordinul a fost executat fără întârziere. Într-o clipă organizatorul ambuscadei eşuate era deja în picioare, cu capul plecat în faţa legendarului lider al Scoia'tael. Faoiltiarna îl privea indiferent.

— Scoate-ţi siropul din urechi cu atenţie! i-a zis el în cele din urmă. Ciuleşteţi-le bine şi ţine minte, cum îi stă bine unui spion cu mulţi ani de experienţă. Îţi voi da o dovadă a loialităţii mele faţă de împărat, îţi voi da o descriere completă a chestiunilor care vă interesează. Şi apoi vei merge şi îi vei spune tot, cuvânt cu cuvânt, lui Vattier de Rideaux.

Spionul a dat din cap cu nerăbdare.

— La mijlocul lui Blathe, adică la începutul lui aprilie, după calendarul vostru, a început elful, a luat legătura cu mine Enid an Gleanna, o magiciană cunoscută ca Francesca Findabair. La recomandarea ei, mi s-a alăturat în trupă un anumit Rience, probabil un băiat bun la toate, Vilgefortz Roggeveen, tot magician. În cel mai mare secret s-a elaborat un plan de acţiune în scopul eliminării unui anumit număr de magicieni în timpul congresului care urma să se desfăşoare pe insula Thanedd. Planul mi s-a prezentat ca având sprijinul deplin al împăratului Emhyr, al lui Vattier de Rideaux şi al lui Stefan Skellen. Altfel, n-aş fi fost de acord să lucrez cu Dh'oine, fie ei magicieni sau nu, pentru că am văzut prea multe provocări în viaţa mea. Angajamentul împăratului în această chestiune a fost confirmat de sosirea corabiei la sfârşitul Bremervoord, condusă de Cahir, fiul lui Ceallach, care avea autoritate deplină şi era responsabil cu transmiterea ordinelor. În conformitate cu aceste ordine, am ales dintre ortacii mei pentru a forma o trupă specială, care urma să i se supună exclusiv lui Cahir. Ştiam că trupa are misiunea de a răpi şi de a scoate de pe insulă… o anumită persoană…

— Am plecat spre Thanedd, a reluat după o clipă Faoiltiarna, cu corabia cu care sosise Cahir. Rience avea amulete cu ajutorul cărora a înconjurat corabia cu o pâclă magică. Am navigat până în peştera de sub insulă. De-acolo am ajuns prin subteran până sub Garstang.

— Încă din subteran am bănuit că ceva nu era în regulă, Rience primise anumite mesaje telepatice de la Vilgefortz. Ştiam că va trebui să luăm parte la o bătălie cât de curând. Eram pregătiţi. Ne-a prins bine, pentru că, de cum am ieşit din catacombe, am căzut în iad.

O grimasă îngrozitoare i-a schimonosit chipul elfului, ca şi cum simpla menţionare a acestei amintiri îl făcea să sufere.

— După reuşitele de la început, lucrurile s-au complicat. N-am reuşit să-i eliminăm pe toţi magicienii regali, am suferit multe pierderi. Moartea nu i-a cruţat pe magi, mulţi dintre ei au pierit, iar unii au reuşit să se salveze prin teleportare. La un moment dat a dispărut Vilgefortz, apoi Rience şi la scurt timp Enid an Gleanna. Acesta a fost semnalul de retragere. Dar nu am dat ordinul de retragere, fiindcă aşteptam întoarcerea lui Cahir şi a trupei sale, care încă de la începutul ostilităţilor au acţionat în scopul îndeplinirii misiunii încredinţate. Întrucât nu s-au întors, am început să-i căutăm.

— Niciun membru al trupei – Faoiltiarna s-a uitat în ochii spionului nilfgaardian – n-a fost cruţat. Toţi au fost seceraţi cu bestialitate. L-am găsit pe Cahir pe treptele care duc la Tor Lara, la turnul care explodase şi se prăbuşise în timpul luptei. Era rănit şi inconştient, era clar că nu-şi îndeplinise misiunea încredinţată. Nicio urmă a obiectului acestei misiuni nu era vizibilă prin preajmă, iar mai jos am văzut deja aliaţii regali care curgeau dinspre Aretuza şi Loxia. Ştiam că Cahir nu trebuia să le cadă în mâini cu niciun chip, deoarece ar fi demonstrat participarea activă a Nilfgaardului la această acţiune. L-am luat şi am fugit prin subteran până în peşteră. Ne-am urcat pe corabie şi am plecat de pe insulă. Dintre ortacii noştri, erau doar douăsprezece persoane, majoritatea rănite.

Vântul ne era favorabil. Am andocat la apus de Hirundum şi ne-am ascuns în pădure. Cahir încerca să-şi scoată bandajele, îngăima ceva despre o nebună cu ochii verzi, Leuţa din Cintra, despre un vrăjitor care-i secerase trupa, despre Turnul Pescăruşului şi despre un magician care zburase ca o pasăre. Ne-a cerut un cal, a ordonat revenirea pe insulă, a făcut referire la ordinele imperiale... dar la momentul respectiv a trebuit să iau aceste cuvinte drept delirul unui nebun. În Aedirn războiul era în plină desfăşurare, din câte ştiam, şi am considerat că e mai important să refacem echipa decimată şi să reluăm lupta împotriva Dh’oine.

Cahir era tot cu noi când am descoperit ordinul vostru secret din sipeţelul de contact. Am fost uimit. Deşi, evident, Cahir nu-şi îndeplinise misiunea, nu exista nicio dovadă că era vinovat de trădare. Dar n-am deliberat mult, ne-am dat seama că e treaba voastră şi voi trebuie s-o lămuriţi. Cahir n-a opus nicio rezistenţă când l-am legat, era liniştit şi resemnat. L-am pus într-un sicriu de lemn şi cu un *hav’caar* l-am transportat la locul indicat în pădure. Nu l-am escortat, recunosc, pentru că n-am vrut să-mi slăbesc trupa. Nu ştiu cine v-a ucis oamenii la locul de întâlnire. Iar unde se afla respectivul loc eram singurul care ştiam. În cazul în care nu vă convine varianta distrugerii din întâmplare a detaşamentului vostru, n-aveţi decât să-i căutaţi pe trădători printre ai voştri, pentru că, în afară de mine, numai voi cunoşteaţi timpul şi locul.

Faoiltiarna s-a ridicat.

— Asta e tot. Toate informaţiile pe care vi le-am oferit sunt autentice. Nu v-aş fi dezvăluit mai multe în beciurile din Nastrog. Poate c-aş fi inventat câteva minciuni şi fabulaţii pentru deliciul călăilor şi al anchetatorului, dar mai mult v-ar încurca decât v-ar ajuta. Nu ştiu nimic altceva, mai ales nu ştiu unde sunt vizuina lui Vilgefortz sau bârlogul lui Rience şi nici dacă aveţi motive să-i suspectaţi de trădare. De asemenea, afirm categoric că nu ştiu nimic despre prinţesa din Cintra – nici adevărat, nici fals. Am spus tot ce am ştiut. Trag nădejde că jupânul De Rideaux şi Stefan Skellen nu mai doresc să-mi întindă vreo capcană. Dh’oine se chinuie de mult să mă prindă sau să mă omoare, aşa că m-am obişnuit să-i extermin fără discriminare pe toţi cei care doresc să mă atragă într-o capcană. De-acum nici nu-mi mai pierd vremea să aflu dacă vreunul dintre cei care îmi poartă sâmbetele execută din întâmplare ordinele lui Vattier sau ale lui Skellen. Nu mai am nici timp şi nici chef. Am fost destul de clar?

Struycken a dat din cap, apoi a înghiţit în sec.

— Atunci, ia-ţi calul, spionule, şi tai-o din pădurile mele!

— Aşa că te-au pus în sicriu ca să te ducă la călău’ tău, a murmurat Milva. Înţeleg acum, da’ nu chiar totu’. De ce, în loc să te ascunzi undeva, te ţii ca scaiu’ după vrăjitor? E tare supărat pe tine… Te-a cruţat deja de două ori…

— De trei ori.

— Eu ştiam de două. Chiar dacă nu eşti tu cel care i-a rupt oasele pe Thanedd – aşa cum am crezut prima dată –, nu sunt sigură că mai eşti în siguranţă în preajma spadei sale. Nu te prea înţeleg, da’ mi-ai salvat viaţa şi, după ochi, pari om cinstit… Aşa că te voi avertiza, Cahir, pe scurt: când vrăjitoru’ pomeneşte de cei care au luat-o pe Ciri s-o ducă în Nilfgaard, să strângi din dinţi până îţi sar scântei din gură. Iar, dacă scuipi, să ţi se evapore saliva.

— Ciri, a repetat el. Ce nume frumos!

— Nu ştiai?

— Nu, am auzit întotdeauna cum îi spuneau Cirilla sau Leuţa din Cintra… Şi, când era lângă mine – pentru că s-a întâmplat să fie –, nu mi-a spus niciun cuvânt. Deşi îi salvasem viaţa.

— Naiba mai înţelege toate astea, a scuturat ea din cap. Tare încâlcită ţi-i soarta, Cahir, înnodată şi încurcată; nu-i pen’ capu’ meu.

— Dar pe tine cum te cheamă? a întrebat-o brusc.

— Milva… Maria Barring. Da’ spune-mi Milva!

— Vrăjitorul se îndreaptă în direcţia greşită, Milva, a zis el peste o clipă. Ciri nu-i în Nilfgaard. N-a fost dusă în Nilfgaard. Dacă a fost răpită cumva.

— Păi, cum aşa?

— E o poveste lungă.

— Pe Marele Soare!

Stând în uşă, Fringilla şi-a aplecat capul şi s-a uitat uluită la prietena ei. Ce ţi-ai făcut la păr, Assire?

— L-am spălat, i-a răspuns sec Assire var Anahid. Şi l-am încreţit. Intră, te rog, ia loc! Merlin, dă-te jos de pe fotoliu. Pssstt!

Magiciana s-a aşezat în fotoliul eliberat fără chef de motanul negru, neluându-şi ochii de la coafura prietenei ei.

— Nu te mai uita la mine aşa!

Assire şi-a băgat mâna în buclele mătăsoase şi strălucitoare.

— M-am hotărât să schimb ceva, i-a explicat. De fapt, am luat exemplu de la tine.

— De la mine, a chicotit Fringilla Vigo. Eu întotdeauna am fost considerată o ciudată şi o rebelă. Dar, când te vedeam pe tine, la academie sau la Curte…

— Nu mergeam pe la Curte! i-a tăiat-o Assire. Cât despre academie, va trebui să se obişnuiască. Suntem în veacul al XIII-lea. Gata cu prejudecăţile că îngrijirea aspectului fizic, când e vorba despre o magiciană, este sinonimă cu frivolitatea şi superficialitatea.

— Ţi-ai făcut şi unghiile!

Fringilla a strâns uşor din ochii verzi, cărora nu le scăpa nimic.

— Nu te mai recunosc, draga mea! a adăugat.

— O formulă magică simplă, a răspuns cu răceală magiciana. Ar trebui să fie de-ajuns pentru a te convinge că eu sunt în faţa dumitale şi nu vreun doppelgönger. Rosteşte-o, dacă vrei! Şi apoi să revenim la ale noastre.

Fringilla Vigo mângâia motanul care i se freca de coapsă, torcea şi-şi întindea şira spinării, dându-i impresia că din simpatie, nu la sugestia stăpânei, i-a eliberat fotoliul.

— Se pare, a zis fără să-şi ridice privirea, că seneşalul Ceallach aep Gruffyd a apelat la serviciile tale, nu?

— Da, a confirmat Assire în şoaptă. Ceallach m-a vizitat, disperat, m-a rugat să-l ajut, să intervin pentru a-i salva fiul. Emhyr a poruncit să fie întemniţat, schingiuit şi executat. Cui ar trebui să i se adreseze, dacă nu unei rude? Mawr, soţia lui Ceallach şi mama lui Cahir, este nepoata mea, cea mai mică fiică a surorii mele. În ciuda acestui fapt, nu i-am făgăduit nimic. Pentru că am mâinile legate. Nu demult s-au petrecut anumite întâmplări care nu-mi îngăduie să atrag atenţia asupra mea. O să te lămuresc. Dar numai după ce o să ascult informaţiile pe care te-am rugat să le aduni.

Fringillei Vigo i-a scăpat un oftat de uşurare. Se temea că prietena ei încă ar mai dori să încerce să-l salveze pe Cahir, fiul lui Ceallach, de la soarta fatală care îl aştepta. Şi că-i va cere ajutorul, pe care nu i l-ar putea refuza.

— Pe la jumătatea lunii iulie, a început ea, întreaga Curte adunată la Loc Grim a avut ocazia să admire o fată de cincisprezece ani, presupusă prinţesă a Cintrei, pe care împăratul Emhyr a onorat-o cu titlul de regină pe parcursul audienţei şi a tratat-o cu o asemenea afecţiune, încât zvonurile despre o căsătorie iminentă s-au răspândit ca focul.

— Am auzit, a răspuns Assire şi a mângâiat motanul care, plictisindu-se de Fringilla, se străduia să-şi anexeze propriul fotoliu, încă se mai vorbeşte despre această căsătorie politică, fără îndoială.

— Dar se vorbeşte mai discret şi mai rar. Pentru că

Cintreana a fost dusă la Darn Rowan. La Darn Rowan, după cum ştii, sunt ţinuţi de obicei deţinuţii politic. Mai rar candidatele la tronul imperial.

Assire n-a comentat. A aşteptat cu răbdare, admirându-şi unghiile proaspăt tăiate şi lăcuite.

— Bineînţeles că n-ai uitat, a spus Fringilla Vigo, că acum trei ani Emhyr ne-a chemat pe toţi ca să ne ordone să găsim locul în care trăia o anumită persoană. Undeva în teritoriile regatelor de la miazănoapte. Probabil îţi aduci aminte cum s-a înfuriat când a aflat că n-am izbutit. L-a potopit pe Albrich cu toate insultele când a încercat să-i explice că de la o asemenea distanţă era imposibil să sondeze, cât despre ecrane, nici pomeneală. Şi acum, ascultă! La o săptămână după celebra audienţă din Loc Grim, în timp ce se sărbătorea victoria din Aldersberg, Emhyr ne-a văzut pe mine şi pe Albrich în sala castelului. Şi ne-a invitat la o conversaţie. Iată, în esenţă, discursul pe care ni l-a adresat, fără să-l bagatelizez prea mult: „Nu sunteţi buni de nimic, indolenţi şi leneşi! Toate piesele voastre magice mă costă o avere şi n-am niciun folos de la ele. Problema pe care n-a reuşit s-o rezolve toată academia voastră jalnică a fost desluşită în patru zile de un simplu astrolog.”

Assire var Anahad a chicotit batjocoritor, mângâindu-şi în continuare motanul.

— Am aflat fără prea multă trudă, a continuat Fringilla Vigo, că astrologul făcător de minuni a fost nimeni altul decât faimosul Xarthisius.

— Ce-au mai căutat-o pe această tânără cintreană, candidată la titlul de împărăteasă. Şi Xarthisius a găsit-o. Şi ce? A fost cumva numit secretar de stat? Şeful Departamentului Afacerilor Imposibile?

— Nu. A fost aruncat în temniţă în mai puţin de o săptămână.

— Mă tem că nu pricep ce are de-a face cu Cahir, fiul lui Ceallach.

— Puţintică răbdare! Dă-mi voie să le iau în ordine. Este esenţial.

— Iartă-mă! Te ascult.

— Îţi aminteşti ce ne-a dat Emhyr când am început căutarea, acum trei ani?

— O şuviţă de păr.

— Într-adevăr. Fringilla şi-a luat poşeta. Asta. Păr deschis la culoare, aparţinând unei fetiţe de şase ani. Am păstrat un eşantion. Şi bine am făcut! Cea care o are în grijă pe prinţesa cintreană izolată la Darn Rowan e Stella Congreve, contesa Liddertal. Stella a contractat la mine mai multe datorii de recunoştinţă în trecut, aşa că am obţinut foarte lesne de la ea o altă şuviţă de păr. Iat-o! Puţin mai închis la culoare, dar, cu vârsta, părul se mai închide. Totuşi, cele două eşantioane aparţin unor persoane cu totul diferite. Am verificat şi nu încape nicio îndoială.

— Mă aşteptam la o astfel de revelaţie, a spus Assire var Anahid, din momentul în care am aflat că Cintreana a fost izolată la Darn Rowan. Fie că astrologul s-a înşelat, fie că s-a lăsat angrenat într-o urzeală care urma să-i aducă lui Emhyr o persoană falsă. Urzeală care pe Cahir aep Ceallach o să-l coste capul. Mulţumesc, Fringilla. Totul e clar.

— Nu, nu totul, a replicat magiciana, dându-şi un cârlionţ negru după deget. În primul rând, nu Xarthisius a găsit-o pe cintreană şi nu el a dus-o în Loc Grim. Abia după ce Emhyr şi-a dat seama că i s-a dat o prinţesă falsă şi a poruncit ca adevărata prinţesă să fie căutată până în pânzele albe, astrologul a început-o cu horoscopul lui şi cu astrologia. Iar bietul bătrânel a fost azvârlit în temniţă fie pentru o simplă greşeală în practicarea artei sale, fie pentru înşelăciune. Din ceea ce am putut afla, el a determinat locul în care era persoana căutată, dar calculul său avea o rază de toleranţă de o sută de mile. Teritoriul s-a dovedit a fi un deşert, o văgăună sălbatică, pierdută undeva dincolo de masivul Tir Tochair, dincolo de izvoarele Veldei. Trimis la faţa locului, Stefan Skellen a dat numai peste scorpioni şi vulturi.

— Nu m-am aşteptat la mai mult de la Xarthisius. Totuşi, acest lucru nu ar avea nicio influenţă asupra sorţii lui Cahir. Emhyr e impulsiv, dar nu condamnă pe nimeni la tortură sau la moarte fără vreun motiv anume. Cum spuneai şi tu, cineva a adus o prinţesă falsă la Loc Grim, în schimbul celei adevărate. Cineva a avut grijă să găsească o sosie. Aşa că a fost o uneltire, iar Cahir a fost amestecat în ea. Poate chiar fără voia lui. S-au folosit de el.

— Dacă ar fi fost aşa, l-ar fi folosit până la capăt. El însuşi i-ar fi dus sosia lui Emhyr. Pe când Cahir a dispărut fără urmă. De ce? Aşa, dispariţia lui putea să trezească suspiciuni. Te puteai aştepta ca Emhyr să descopere înşelăciunea la prima vedere? Pentru că, la urma urmei, asta s-a întâmplat. Într-un fel sau altul, el şi-ar fi dat seama, pentru că avea…

— O şuviţă de păr, a întrerupt-o Assire. Şuviţa de păr a unei fete de şase ani. Fringilla, Emhyr n-a căutat-o pe această fată numai trei ani, ci mult mai mult. Se pare că Cahir s-a lăsat prins într-o poveste teribilă, o poveste care a început de pe vremea când încă se juca cu un băţ pe post de cal de lemn. Hmm… Lasă-mi mie şuviţele alea. Aş vrea să le compar cu mare atenţie.

Fringilla a clătinat încet din cap şi a mijit ochii verzi.

— Ţi le las. Dar fii atentă, Assire! Nu te băga unde nu-ţi fierbe oala. Asta ar putea atrage atenţia asupra ta. Iar la începutul conversaţiei noastre mi-ai spus că nu-ţi doreşti aşa ceva. De asemenea, mi-ai făgăduit că o să-mi clarifici motivele.

Assire var Anahid s-a ridicat, s-a dus la fereastră şi a fost absorbită de contemplarea acoperişurilor clopotniţei şi bastioanelor care străluceau în asfinţitul soarelui din Nilfgaard, capitala Imperiului, numit Oraşul Turnurilor de Aur.

— Îmi amintesc că mi-ai spus cândva, a vorbit ea, fără să se întoarcă, despre faptul că magia nu trebuie să fie divizată de niciun hotar. Că binele magiei ar trebui să fie binele suprem, mai presus de orice tip de diviziune. Să aibă o structură ca… ca o organizaţie secretă… Un soi de convent sau de lojă…

— Sunt gata, a curmat Fringilla Vigo tăcerea şovăielnică a magicienei nilfgaardiene. Sunt hotărâtă şi pregătită să fac parte din ea. Mulţumesc pentru încredere şi pentru onoare.

Când şi unde va avea loc întâlnirea acestei loje, prietena mea secretă şi enigmatică?

Assire var Anahid, magiciana nilfgaardiană, s-a întors. Umbra unui zâmbet îi juca pe buze.

— În curând, a spus ea. Îţi voi explica tot de îndată. Dar înainte, să nu uit… Poţi să-mi dai adresa croitoresei tale, Fringilla?

— Niciun foc de tabără, a şoptit Milva, privind malul întunecat de dincolo de râul care strălucea în lumina lunii. Niciun suflet viu acolo, din câte văd. În tabără erau vreo două sute de fugari. N-a mai rămas nimeni teafăr?

— Dacă a învins armata imperială, probabil i-a luat pe toţi prizonieri, a vorbit în şoaptă şi Cahir. Dacă au biruit ai voştri, i-au luat cu ei.

Se apropiau de mal, de stufărişul care năpădise mlaştina. Milva a călcat pe ceva şi a sărit într-o parte, înăbuşindu-şi un strigăt la vederea unei mâini rigide, ieşite din mocirlă, pline de lipitori.

— E doar un cadavru, a murmurat Cahir, apucând-o de mână. De-al nostru. Daerlańdez.

— Cine?

— Un membru al Brigăzii a VII-a Cavalerie din Daerlańd. Are un scorpion argintiu pe mânecă…

— Pe toţi zeii! a izbucnit fata, tremurând şi strângând arcul în pumnul transpirat. Ai auzit? Ce-a fost?

— Un lup.

— Sau un ghul… Sau altă spurcăciune. Acolo, în tabără, zac multe cadavre… La naiba, nu merg pe malu’ celălalt noaptea!

— Aşteptăm până în zori… Milva? Ce miroase aşa ciudat?

— Regis… – Săgetătoarea şi-a înăbuşit un strigăt, inspirând mirosul de pelin, salvie, coriandru şi anason. Regis? Tu eşti?

— Da.

Bărbierul a ieşit din beznă.

— Am fost îngrijorat pentru tine, i-a zis. Nu eşti singură, din câte văd.

— Da. Vezi bine.

Milva i-a dat drumul mâinii lui Cahir, care îşi prinsese deja spada.

— Nu sunt singură, nici el nu-i, a continuat. Da-i poveste lungă, cum ar spune unii. Regis, ce ştii de vrăjitor? De Jaskier? De ceilalţi? Ştii ce s-a întâmplat cu ei?

— Da, ştiu. Aveţi cai?

— Da. Ascunşi în sălcii…

— Atunci, pornim spre miazăzi, de-a lungul Chotlei. Fără zăbavă. Trebuie să ajungem înainte de miezul nopţii în Armeria.

— Ce-i cu vrăjitoru' şi poetu'? Trăiesc?

— Trăiesc, dar au necazuri.

— Ce necazuri?

— E o poveste lungă.

Jaskier a gemut când a încercat să se întoarcă, să găsească o poziţie un pic mai bună. Însă avea puţine şanse de reuşită, pentru cineva întins pe un morman de aşchii şi rumeguş, legat ca o şuncă gata de afumat.

— Nu ne-au spânzurat de la bun început, a gemut. Ăsta-i un motiv să tragem nădejde. Atât ne-a mai rămas…

— Stai liniştit!

Vrăjitorul stătea culcat şi nemişcat, privind luna printr-o gaură în acoperişul pădurii.

— Ştii de ce Vissegerd nu ne-a spânzurat încă? Pentru că vrea să o facă public, în zori, când tot corpul va fi reunit pentru marş. Pentru propagandă.

Jaskier a tăcut. Geralt l-a auzit gâfâind puternic.

— Tu mai ai o şansă să scapi, i-a spus ca să-l calmeze. Pe mine, Vissegerd vrea să se răzbune personal, cu tine n-are nimic. Prietenul tău, contele, o să te scoată din temniţă, o să vezi.

— Rahat! a declarat bardul cu o voce perfect calmă, complet lucidă, spre mirarea vrăjitorului. Rahat, rahat şi rahat! Nu mă mai trata ca pe un copil. În primul rând, pentru propagandă, doi spânzuraţi sunt mai buni decât unul. În al doilea rând, nu este lăsat în viaţă un martor la o răzbunare personală. Nu, frate, o mierlim amândoi, ce mai la deal, la vale!

— Încetează, Jaskier! Stai liniştit şi gândeşte-te la o stratagemă!

— Ce stratagemă, la naiba?

— Oricare.

Pălăvrăgeala poetului îl împiedica pe vrăjitor să-şi adune gândurile şi s-a concentrat intens. Se aştepta dintr-un moment în altul ca oamenii din detaşamentele militare ale Temeriei, care, cu siguranţă, erau în corpurile lui Vissegerd, să dea năvală în pădure. Aceşti oameni cu siguranţă ar fi avut chef să-l ia la întrebări cu privire la evenimentele din Garstang pe insula Thanedd. Geralt nu cunoştea aproape niciun detaliu, dar ştia totuşi un lucru, că până o să-l creadă agenţii deja o să fie foarte, foarte bolnav. Singura lui speranţă era că Vissegerd, orbit de dorinţa de răzbunare, nu făcuse publică arestarea lui. Oamenii din detaşamente ar putea dori să-i smulgă pe prizonieri din ghearele mareşalului furios şi să-i ducă la sediul central. Mai precis, să-i ducă la sediu pe prizonierii rămaşi după primul interogatoriu.

Între timp, poetul a găsit o stratagemă.

— Geralt, să ne prefacem că ştim ceva important. Să creadă că suntem de fapt spioni sau ceva de genul ăsta. Atunci…

— Fie-ţi milă, Jaskier!

— Putem încerca şi să-i mituim pe gardieni. Am ceva bani. Ascunşi în talpa pantofului. Pentru vremuri grele. Să-i chemăm pe gardieni…

— O să-ţi ia tot ce ai şi-o să-ţi tragă şi nişte şuturi în fund.

Poetul a îngăimat ceva, nemulţumit, dar în cele din urmă a tăcut din gură. Dinspre tabără răzbăteau strigăte, ropote de cai şi, cel mai rău dintre toate, miros de supă de mazăre de cazarmă. În acel moment, Geralt ar fi dat toate fileurile şi trufele de pe lume pentru un castron de supă. Gărzile postate afară vorbeau alene, chicoteau, din când în când îşi dregeau glasul şi scuipau. Erau soldaţi profesionişti, dovada era capacitatea lor incredibilă de a se înţelege folosind fraze formate doar din pronume şi înjurături scârboase.

— Geralt?

— Ce?

— Mă întreb ce s-o fi întâmplat cu Milva… cu Zoltan, Percival, Regis… Nu i-ai văzut?

— Nu. Nu exclud posibilitatea ca la momentul încăierării să fi fost seceraţi sau călcaţi în picioare de cai. Cadavrele se clădeau unul peste altul acolo, în tabără.

— Nu cred că sunt morţi, a zis Jaskier ferm şi plină de speranţă. Nu cred că lupii bătrâni, cum ar fi Zoltan şi Percival… Sau Milva…

— Nu-ţi mai face iluzii! Chiar dacă au supravieţuit, nu ne ajută.

— De ce?

— Din trei motive. În primul rând, au propriile lor griji. În al doilea rând, suntem legaţi fedeleş în mijlocul taberei unei armate de câteva mii de indivizi.

— Şi al treilea motiv? Ai vorbit despre trei motive.

— În al treilea rând, a replicat cu glas extenuat, reîntâlnirea femeii din Kern cu soţul ei dispărut a încheiat cota de miracol pentru această lună.

— Acolo! a arătat bărbierul punctele strălucitoare ale focurilor de tabără. Acolo se află fortul Armeria, în prezent avanpostul armatelor temeriene concentrate sub Mayen.

— Acolo sunt prizonieri vrăjitoru' şi Jaskier? s-a ridicat Milva în scăriţe. Ha, nasol… Tre' să fie o puzderie de bărbaţi înarmaţi acolo şi santinele în jur. N-o să fie lesne să ne strecurăm.

— N-o să fie nevoie, i-a răspuns Regis, descălecând de pe Pegaz.

Jugănitul se scutura întruna, întorcea capul, era în mod evident indispus de mirosul de plante care îi gâdila nările, exalat de bărbier.

— N-o să fie nevoie să vă strecuraţi în tabără, a repetat el. Mă descurc singur. Voi aşteptaţi cu caii în locul unde străluceşte râul, vedeţi? Sub cea mai strălucitoare stea a Celor Şapte Capre. Acolo se varsă Chotla în Ina. Când o să-l scot pe vrăjitor din bucluc, o să-l îndrum în direcţia aceea. Acolo o să vă întâlniţi.

— Câtă vitejie! a îngăimat Cahir Milvei când s-au aşezat unul lângă altul. Singur, fără niciun ajutor, îşi pune pielea-n saramură, ai auzit? Cine-i?

— Crede-mă, nu ştiu! i-a răspuns Milva. Cât despre scoaterea vrăjitorului de acolo, îl cred. Ieri am văzut cu ochii mei cum a scos cu mâinile goale din flăcări o potcoavă încinsă…

— Magician?

— Nu, i-a răspuns Regis de pe Pegaz, dovedind că avea un auz ieşit din comun. Oare e atât de important de ştiut cine sunt eu? Eu nu te întreb despre persoana ta.

— Sunt Cahir Mawr Dyffryn aep Ceallach.

— Mulţumesc şi sunt plin de uimire, a răspuns bărbierul, cu o nuanţă de sarcasm. Aproape că nu se simte accentul nilfgaardian în numele nilfgaardian.

— Nu sunt…

— Hai, gata! a intervenit Milva. N-avem vreme de gâlceavă şi nici de şovăială. Regis, vrăjitoru’ aşteaptă să fie salvat.

— Nu înainte de miezul nopţii, a spus glacial bărbierul, privind la lună. Aşa că putem sta puţin de vorbă. Cine e acest om, Milva?

— Acest om, l-a cuprins săgetătoarea, oarecum indignată, pe Cahir, m-a scos dintr-o belea. Omu’ ăsta o să-i spună vrăjitorului, când o să se vadă cu el, că se îndreaptă în direcţia greşită. Ciri nu e în Nilfgaard.

— Într-adevăr, o revelaţie! s-a înmuiat glasul bărbierului. Şi din ce sursă ai informaţia, dragă Cahir, fiu al lui Ceallach?

— E o poveste lungă.

Jaskier nu mai zicea nimic de mult, când, deodată, a observat că unul dintre soldaţii din faţa ţarcului s-a oprit în mijlocul unei înjurături, iar al doilea a tuşit sau poate că a icnit. Geralt ştia că erau trei, şi-a făcut urechile pâlnie, dar al treilea soldat n-a scos niciun sunet.

A aşteptat ţinându-şi respiraţia, dar ceea ce îi ajungea curând la ureche nu era scârţâitul porţii de la ţarc, prin care spera să-i vadă pe salvatorii lor. Nu. Era un cor de sforăieli, perfect sincronizat. Santinelele pur şi simplu adormiseră în timpul serviciului.

A oftat, a înjurat în gând şi era pe cale să se cufunde din nou în gândurile sale care gravitau în jurul lui Yennefer, când medalionul vrăjitoresc a început să vibreze puternic în jurul gâtului său şi un parfum de pelin, busuioc, coriandru, salvie şi anason a venit să-i gâdile nările. Şi naiba mai ştie de ce altceva.

— Regis? a şoptit nesigur, încercând în zadar să ridice capul din rumeguş.

— Regis, a şoptit Jaskier, foindu-se şi foşnind. Nimeni altcineva nu mai pute… Unde eşti? Nu te văd…

— Mai încet!

Medalionul s-a oprit din tremurat. Geralt a auzit suspinul profund al poetului şi imediat după aceea şuieratul unei lame care tăia chinga. Un moment mai târziu, Jaskier a dat să geamă de la durerea provocată de sângele care începea să-şi reia circuitul normal prin vene, dar şi-a înăbuşit icnetul introducându-şi pumnul în gură.

— Geralt!

Umbra vagă, pâlpâitoare a bărbierului a apărut înaintea vrăjitorului tăindu-i tacit legăturile.

— Trebuie să vă descurcaţi singuri cu gardienii de la intrarea în tabără, a continuat. O luaţi spre răsărit până în dreptul celei mai strălucitoare stele din Cele Şapte Capre. Direct la Ina. Milva vă aşteaptă acolo cu caii.

— Ajută-mă să mă ridic…

S-a sprijinit mai întâi pe un picior, apoi pe ambele, muşcându-şi pumnul. Lui Jaskier circulaţia sângelui i-a revenit la normal. După câteva minute, vrăjitorul era pregătit şi el.

— Cum ieşim? a întrebat brusc poetul. Deocamdată, santinelele sforăie, dar pot…

— Nu pot, l-a întrerupt Regis în şoaptă. Totuşi, aveţi grijă când ieşiţi! E lună plină, tabăra e luminată de focuri. Deşi e târziu, toată lumea mişună, dar şi asta e bine. Gardienii au obosit de atâta strigat. Plecaţi! Mult noroc!

— Dar tu?

— Nu vă faceţi griji pentru mine! Nu mă aşteptaţi şi mergeţi fără să vă uitaţi înapoi!

— Dar…

— Jaskier! a şuierat vrăjitorul. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru el, n-ai auzit?

— Plecaţi! a repetat Regis. Mult noroc! La revedere, Geralt!

— Mulţumim că ne-ai salvat, s-a întors cele din urmă, dar ar fi mai bine ca drumurile noastre să nu se mai întâlnească. Mă înţelegi?

— Foarte bine. Nu pierdeţi timpul!

Santinelele dormeau în poziţii neobişnuite, sforăind şi horcăind. Nimeni nu a tresărit nici măcar atunci când Geralt şi Jaskier s-au strecurat prin poarta semideschisă. Nimeni nu a reacţionat atunci când, fără nicio ceremonie, vrăjitorul i-a dezbrăcat pe doi dintre ei de mantalele de blană groasă.

— Nu este un vis obişnuit, a spus în şoaptă Jaskier.

— Sigur că nu.

Geralt, ascuns în întunericul zidului, se uita la tabără.

— Înţeleg, a oftat poetul. Regis e magician?

— Nu, nu e.

— A scos potcoava din jar. A adormit santinelele…

— Nu mai vorbi şi concentrează-te! Nu suntem încă liberi. Pune-ţi mantaua şi să trecem prin tabără! Dacă ne opreşte cineva, ne prefacem că suntem soldaţi.

— Bine. Dacă va fi cazul, voi spune…

— Ne prefacem că suntem soldaţi proşti. Să mergem!

Au traversat piaţa ţinându-se departe de soldaţii concentraţi în jurul focurilor de tabără şi pe lângă cazanele de smoală. Era un du-te-vino continuu prin tabără, aşa că încă doi în plus nu săreau în ochi. N-au trezit nicio suspiciune, nimeni nu i-a strigat şi nici nu i-a oprit. Rapid şi fără probleme au ieşit în spatele palisadei.

Totul a mers bine, poate chiar prea bine. Geralt a devenit neliniştit, pentru că a simţit instinctiv o ameninţare, şi această senzaţie, pe măsură ce se îndepărtau de mijlocul taberei, se intensifica, în loc să scadă. Îşi repeta că nu e nimic ciudat – în mijloc, unde era forfotă chiar şi în timpul nopţii, nu li se acordase atenţie, singurul lucru care îi ameninţa era alarma care urma să fie dată când s-ar fi descoperit gardienii dormind lângă poarta ţarcului. Acum, pe de altă parte, se apropiau de perimetrul în interiorul căruia gardienii, prin forţa lucrurilor, trebuiau să fie mai vigilenţi. Se îndepărtau de mijlocul taberei, ceea ce nu avea cum să-i ajute. Geralt şi-a amintit de flagelul dezertărilor, care afecta în măsură din ce în ce mai mare corpurile lui Vissegerd, şi era sigur că gardienii aveau ordin să acorde o atenţie sporită tuturor celor care doreau să plece din tabără.

Luna strălucea îndeajuns de tare ca Jaskier să nu fie nevoit să se mişte orbeşte. Pe o astfel de lumină, vrăjitorul vedea la fel de bine ca ziua, aşa că au evitat două fracţiuni şi s-au ascuns în tufişuri ca să nu-i zărească o patrulă de cai. Chiar în faţa lor se afla un arin întunecat, care părea în afara perimetrului santinelelor. Totul mergea bine. Prea bine.

Însă faptul că nu au ţinut cont de obiceiurile militare le-a fost fatal.

Copacul scund şi întunecat era tentant, întrucât oferea o ascunzătoare excelentă. Dar ostaşii, de când e lumea, când le venea rândul să stea de planton, se ascundeau în tufişuri, de unde puteau pândi atât inamicul, cât şi pe propriii lor ofiţeri, în cazul în care acestora din urmă le trecea prin cap să-i controleze inopinat.

Nici bine n-au ajuns la arin Geralt şi Jaskier, că le-au şi răsărit două siluete în faţă. Precum şi o lamă de suliţă.

— Parola?

— Cintra! a strigat Jaskier fără ezitare.

Soldaţii au chicotit în cor.

— Oameni buni, le-a spus unul, aţi putea da dovadă şi voi de puţină imaginaţie! Măcar unul să inventeze ceva original! Dar de unde? Nimic altceva decât „Cintra”! Vi s-a făcut dor de casă, nu? Bine. Taxa la fel ca ieri.

Lui Jaskier îi clănţăneau dinţii. Geralt a evaluat situaţia şi şansele. Bilanţul a fost dezastruos.

— Haide! i-a grăbit un soldat. Dacă doriţi să plecaţi, plătiţi şi închidem ochii. Mai repejor! Altfel, vine îndată gardianul!

— Acuş!

Poetul şi-a schimbat felul de a vorbi şi accentul.

— Mă pun colea, jos, că am în ciubote…

N-a mai apucat să spună mai multe. Patru soldaţi l-au trântit pe pământ, doi l-au apucat de câte un picior şi i-au scos cizmele. Cel care îi ceruse parola a rupt din interior căptuşeala de pe talpă. A căzut ceva cu un zornăit.

— Aur! a mârâit şeful. Ia descălţaţi-l şi pe celălalt! Şi chemaţi gardianul!

Însă nu l-a ascultat nimeni, nimeni n-a vrut să descalţe sau să cheme pe nimeni, pentru că o parte dintre soldaţi s-au aruncat în genunchii scotocind printre frunzele uscate, împrăştiate. Iar ceilalţi se băteau pe viaţă şi pe moarte pentru perechea ciubotei lui Jaskier. *Acum ori niciodată,* s-a gândit Geralt, după care i-a dat un pumn şefului în maxilar şi apoi în tâmplă. Căutătorii de aur nici n-au băgat de seamă. Fără niciun îndemn, Jaskier s-a ridicat şi a ţâşnit în tufişuri fluturându-şi mantaua. Geralt a fugit în urma lui.

— Ajutor, ajutor! a strigat şeful doborât la pământ, sprijinit imediat de strigătele camarazilor săi. Gardianul!

— Nemernicilor! a strigat Jaskier alergând. Bandiţilor! Mi-aţi luat banii!

— Ţine-ţi gura, deşteptule! Vezi pădurea? La fugă!

— Alarmă! Alarmăăăăă!

Fugeau. Geralt suduia furios, auzind strigătele, fluierele, ropotele şi nechezaturile în spatele lor. Dar şi în faţă. Uimirea lui a fost scurtă, o singură privire era de-ajuns. Ceea ce luase drept o pădure salvatoare era, de fapt, un gard viu de cai ce se îndrepta direct spre ei, curgând ca un val.

— Stai aşa, Jaskier! a strigat el, apoi s-a întors spre patrula galopantă şi a şuierat puternic între degete.

— Nilfgaardul! a strigat cât îl ţineau plămânii. Nilfgaardul atacă! Întoarceţi-vă în tabără, nebunilor! Daţi alarma!

Nilfgaardul!

Călăreţul cel mai avansat, care îi urmărea, şi-a strunit calul, s-a uitat în direcţia indicată, a strigat cu frică şi a dat să se întoarcă. Dar Geralt şi-a zis în sinea lui că a făcut deja destul pentru leii cintreni şi pentru crinii temerieni. A făcut un salt până la călăreţ şi, cu o mişcare abilă, l-a trântit la pământ.

— Urcă-te, Jaskier! Şi ţine-te!

N-a fost nevoie să i se repete de două ori poetului. Calul se deşelase uşor sub greutatea lui, dar, îndemnat cu două perechi de călcâie, s-a avântat într-un galop aprig. Puhoiul de nilfgaardieni ce se apropia la galop reprezenta o ameninţare mult mai mare decât Vissegerd şi corpul său de armată, aşa că Geralt şi Jaskier s-au repezit spre inelul de santinele care proteja tabăra, în încercarea de a se abate cât mai repede posibil de la câmpul confruntării celor două armate, care urma să izbucnească. Nilfgaardienii s-au apropiat totuşi şi i-au văzut. Jaskier a strigat, Geralt s-a uitat în jur şi a văzut, de asemenea, cum zidul întunecat al trupelor nilfgaardiene îşi întindea tentaculele negre, care ameninţau să-i vâneze. Fără nicio ezitare şi-au îndreptat calul spre tabără, depăşindu-i pe gardienii care fugeau. Jaskier a ţipat din nou, dar avertismentul a fost inutil de data aceasta. Vrăjitorul văzuse cavaleria care venea spre ei din tabără. Nici nu se dăduse alarma bine, că cei din corpul lui Vissegerd erau în şa. Geralt şi Jaskier se aflau într-o capcană.

Nu exista nicio cale de ieşire. Vrăjitorul şi-a schimbat din nou direcţia de fugă, trăgând de ultimele puteri ale calului, a încercat să treacă printre ciocanul şi nicovala care continuau să se apropie. Când a întrezărit o mică şansă de a ajunge acolo, săgeţile au umplut brusc atmosfera nocturnă cu şuieratul lor. Jaskier a urlat, de data asta deosebit de tare, şi-a încleştat degetele în trupul lui Geralt. Vrăjitorul a simţit un lichid fierbinte prelingându-i-se pe gât.

— Ţine-te! l-a apucat pe poet de cot şi îl ţinea cu putere sprijinit de spatele său. Stai aşa, Jaskier!

— M-au omorât! a strigat poetul, prea tare pentru un mort. Sângerez! Mor!

— Ţine-te bine!

Grindina de săgeţi şi suliţe lansate de ambele armate, care se dovedise fatală pentru Jaskier, a constituit în acelaşi timp salvarea lor. Armatele bombardate au fost încurcate, şi-au pierdut elanul, iar arcul de cerc dintre ele, gata-gata să se închidă, a lăsat loc suficient pentru a permite calului fornăitor să-i scoată pe cei doi fugari departe de capcană. Geralt a forţat nemilos mârţoaga să-şi continue galopul, pentru că, deşi pădurea salutară se profila deja în faţa lor, în spate răsuna încă ropotul copitelor. Calul gemea, se poticnea, dar galopa şi poate că ar fi reuşit să scape, dar Jaskier, brusc, a gemut, a alunecat brusc din şa, târându-l şi pe vrăjitor în cădere. Geralt, instinctiv, a tras frâiele, calul a cadrat şi ambii au căzut la pământ, printre brazii tineri. Poetul s-a rostogolit inert, n-a fost în stare să se ridice, dar a gemut sfâşietor. La lumina lunii se vedea că avea o emisferă întreagă a craniului şi braţul stâng sângerânde, cu o strălucire neagră.

În spatele lor, armatele s-au ciocnit una cu cealaltă, cu zăngănituri, trosnete şi scrâşnete. Dar, deşi lupta era în toi, urmăritorii lor nilfgaardieni nu i-au uitat. Trei călăreţi galopau în direcţia lor.

Vrăjitorul s-a ridicat brusc, simţind un val rece de ură şi furie, care se înălţa în el. A sărit în faţa urmăritorilor, distrăgând atenţia călăreţilor de la Jaskier. Intenţia lui nu era să se sacrifice pentru prietenul său, nu. Voia să-şi satisfacă dorinţa de a ucide.

Primul călăreţ, din avangardă, a zburat spre el cu toporul ridicat, dar nu se aştepta să găsească un vrăjitor. Geralt, fără niciun efort, a sărit să evite lovitura, l-a apucat pe nilfgaardianul înclinat peste şa de guler, iar cu cealaltă mână i-a strâns centura largă. Cu o mişcare bruscă, a luat călăreţul din şa, s-a repezit la el şi l-a trântit la pământ. Abia atunci şi-a dat seama că era neînarmat. L-a apucat pe omul prăbuşit la pământ de după gât, dar, stânjenit de medalionul lui, nu putea să-l sugrume. Nilfgaardianul a şovăit, l-a lovit pe vrăjitor cu mănuşa de fier, zgâriindu-i obrazul. Vrăjitorul l-a zdrobit cu toată greutatea lui, a apucat pumnalul prins la brâul lat şi l-a scos din teacă. Omul de la pământ a observat şi a început să răcnească. Geralt a împins mâna înmănuşată cu un scorpion argintiu, care încă îl lovea şi a ridicat pumnalul pentru a lovi.

Nilfgaardianul a început să cârâie.

Vrăjitorul l-a înjunghiat cu pumnalul în gura deschisă... Până la plăsele.

Când s-a ridicat, a văzut cai fără călăreţi, cadavre şi un mic detaşament care se îndrepta spre câmpul bătăliei. Cintrenii din tabără îi anihilaseră pe urmăritorii nilfgaardieni, dar în întuneric nu-i observaseră pe poet şi nici pe cei doi bărbaţi care se luptau printre brazii tineri.

— Jaskier! Unde ai fost atins? Unde-i săgeata?

— În… în cap… Împlântată în cap…

— Nu vorbi prostii! La naiba, ai avut noroc… Doar te-a zdrelit…

— Sângerez…

Geralt şi-a scos caftanul, şi-a rupt mânecile cămăşii. Vârful săgeţii îl atinsese pe Jaskier deasupra urechii, lăsând o tăietură groaznică până la tâmplă. Poetul îşi punea mâinile tremurânde pe rană şi apoi se uita la sângele care îi mânjise palmele şi manşetele. Avea o privire pierdută. Vrăjitorul şi-a dat seama că avea în faţa lui un om care se confrunta pentru prima dată în viaţa lui cu durerea, cu realitatea unei răni. Care, pentru prima dată în viaţă, îşi vedea propriul sânge curgând în asemenea cantitate.

— Ridică-te! i-a spus, înfăşurându-i capul rapid cu mâneca cămăşii. N-ai nimic, Jaskier, doar o zgârietură… Ridică-te, trebuie să ne urnim de-aici…

În luncă, bătălia nocturnă se dezlănţuia, zăngănitul lamelor, nechezatul cailor, vuietul strigătelor erau în forţă. Geralt a luat repede doi armăsari nilfgaardieni, dar unul îi era de-ajuns, de fapt. Jaskier a reuşit să se ridice, dar s-a prăbuşit imediat, a icnit şi a izbucnit în lacrimi. Vrăjitorul l-a ridicat, l-a scuturat ca să-şi revină şi l-a flancat în şa. S-a urcat în spatele poetului şi a dat pinteni calului. Spre est – acolo unde, dincolo de fuiorul albastru-deschis, pe care zorii deja îl trasaseră pe cer – se afla cea mai strălucitoare stea din constelaţia Şapte Capre.

— Îndată se crapă de ziuă, a observat Milva, fără să se uite la cer, ci la suprafaţa strălucitoare a râului. Somnu' alungă peştele alb. Şi nici urmă de vrăjitor şi de Jaskier. Of, doar n-o fi încurcat Regis borcanele…

— Nu cobi! a spus Cahir, aranjând dârlogii surului găsit.

— Tfui, tfui… Ce naiba o fi! Toţi ăia care au de-a face cu Ciri parcă intră naiba-n ei… Fata asta aduce nenorocire… Ghinion şi moarte.

— Scuipă, Milva!

— Tfui, tfui, la naiba, fir-ar al Răului! Ba mi-e frig, ba ameţesc. Ba mi-e sete şi am văzut iar un hoit putrezit lângă râu… Brrrr… Mi-e greaţă… Iac… O să borăsc…

— Uite! i-a întins Cahir o gamelă. Bea şi hai lângă mine, o să te încălzesc.

Un alt somn a atacat un banc de obleţi, care au sărit la suprafaţă într-o grindină argintie. În strălucirea lunii cei doi tovarăşi au văzut fâlfâind peste apă o bufniţă sau o vrăjitoare de noapte.

— Cine poate să ştie ce aduce ziua de mâine? a murmurat Milva, sprijinită de umărul lui Cahir. Cine va traversa râul şi cine va săruta pământul?

— Fie ce-o fi! Nu te mai gândi!

— Nu ţi-e frică?

— Ba da. Dar ţie?

— Mi-e greaţă.

Au rămas tăcuţi mult timp.

— Spune-mi, Cahir, când te-ai întâlnit cu Ciri asta?

— Prima dată? Acum trei ani. În timpul bătăliei din Cintra. Am scos-o din târg. Când am găsit-o, era înconjurată din toate părţile de o perdea de flăcări. Am înfruntat focul, fumul şi flăcările ţinând-o strâns în braţe, dar părea şi ea că ar fi ca flăcările.

— Cum?

— Nu poţi să ţii flăcări în braţe.

— Dacă cea din Nilfgaard nu-i Ciri, a spus Milva după o tăcere lungă, atunci cine-i?

— Nu ştiu.

Drakenborg, fortul redanian ce se transformase într-un lagăr pentru elfi şi alte elemente subversive, avea tradiţiile obscure, create în timpul celor trei ani de funcţionare. Una dintre ele era spânzurarea în zori. Alta consta în adunarea preliminară a celor condamnaţi la moarte într-o celulă comună mare, de unde, la ivirea zorilor, erau duşi la eşafod.

Fiecare celulă includea o duzină de condamnaţi, iar în fiecare dimineaţă erau spânzuraţi doi, trei, uneori patru. Ceilalţi îşi aşteptau rândul. Mult. O săptămână uneori. Celor aflaţi în aşteptare li se spunea în lagăr „Veselii”. Pentru că în celula morţii atmosfera era întotdeauna veselă. În primul rând, pentru că prizonierii primeau vin acru, foarte diluat, poreclit „Dijkstra sec” în jargonul lagărului, nu era niciun secret că băutura era servită condamnaţilor *ante-mortem* din ordinul şefului serviciului de informaţii al Redaniei. În al doilea rând, pentru că niciun prizonier din celula morţii nu era târât în Spălătoria sinistră subterană pentru interogatoriu, iar gardienii nu aveau dreptul să-i brutalizeze.

Şi în noaptea aceea tradiţiile au fost respectate. În celula ocupată de şase elfi, un semielf, un hobbit, doi oameni şi un nilfgaardian, atmosfera era veselă. „Dijkstra sec” era turnat solidar pe o tavă de tablă şi sorbit fără a folosi mâinile, pentru că era cel mai bun mod de a se îmbăta măcar un pic cu lichidul preţios. Doar unul dintre elfi, Scoia’tael din comandoul decimat a lui Iorweth, recent schingiuit la Spălătorie, era lăsat în pace, fiind ocupat cu inscripţionarea lozincii „Libertate sau moarte” pe o grindă. Se puteau citi astfel de sloganuri cu sutele pe grinzile celulei. De asemenea, conform tradiţiei, ceilalţi condamnaţi cântau în cor *Imnul Veselilor,* cântec anonim compus la Drakenborg, ale cărui cuvinte erau învăţate de fiecare deţinut în barăci, ascultând noaptea glasurile ce răsunau din celula morţii, ştiind că mai devreme sau mai târziu îi va veni rândul să se alăture corului.

Sus pe eşafod spânzuraţii joacă
Cu spasmele ei ţin tactul,
Joacă, nu se-încurcă.
Ei îşi cântă cântul,
Cânt de jale şi de dor cum altu’ nu-i pe lume
Veselii joacă de zor, se distrează de minune.
Fiecare ţine minte-atunci când moare:
Scaunul de sub picioare cum o ia la trap,
Ochii i se dau de-a dura şi îi ies din cap.

Zăvorul a scârţâit, uşa a scrâşnit. Veselii au întrerupt cântatul. Intrarea gardienilor în zori nu putea însemna decât un singur lucru: într-o clipă corului urma să-i fie curmate câteva voci. Întrebarea era: Ale cui?

Gardienii au năvălit cu duiumul. Cărau funii pentru a lega mâinile celor care urmau să fie duşi la spânzurătoare. Unul dintre ei şi-a suflat nasul, şi-a pus bastonul sub braţ, a desfăcut un pergament şi şi-a dres vocea.

— Echel Trogelton!

— Traighlethan, a corectat mecanic elful din comandoul lui Iorweth. A mai aruncat o privire la inscripţia pe care tocmai o gravase şi s-a ridicat dureros.

— Cosmo Baldenvegg!

Hobbitul a înghiţit în sec cu zgomot. Nazarian ştia de ce ajunsese în lagăr, fusese acuzat că ar fi comis acte de sabotaj la cererea serviciului secret nilfgaardian. Însă Baldenvegg niciodată nu şi-a recunoscut vina, spunând cu încăpăţânare că a furat cei doi cai ai cavaleriei din proprie iniţiativă, pentru beneficiul lor, şi că Nilfgaardul nu a avut nimic de-a face cu aceasta. Dar, evident, nu l-au crezut.

— Nazarian!

Nazarian s-a ridicat ascultător şi a întins mâinile spre gardieni ca să-l lege. Când trioul a fost luat, Veselii rămaşi şi-au reluat imnul.

Sus pe eşafod spânzuraţii joacă
Cu spasmele ei ţin tactul,

Îşi cântă vesel cântul,
Cântul lor de clacă,
Pe care-l duce vântul...

Zorii ardeau purpuriu şi roşiatic. Se anunţa o zi frumoasă şi însorită.

Imnul Veselilor, a zis Nazarian, e greşit. Condamnaţii nu puteau să se angajeze în dansul spânzuratului, pentru că spânzurătoarea care-i aştepta nu avea niciun eşafod, ci un par simplu plantat în pământ. Prin urmare, nu se trăgeau scaune de sub picioarele lor, ci butuci obişnuiţi de mesteacăn, care purtau urme de utilizare frecventă. Autorul anonim al melodiei, care fusese executat în urmă cu trei ani, n-avea de unde să ştie asta când a compus-o. Ca orice spânzurat, el a aflat aceste detalii doar cu puţin înainte de moartea sa. În Drakenborg, execuţiile nu erau niciodată publice. Pedeapsă dreaptă, nu răzbunare sadică. Aceste cuvinte îi erau atribuite, de asemenea, lui Dijkstra.

Elful aflat în subordinea lui Iorweth şi-a scuturat braţele ca să se elibereze din mâinile gardianului, s-a urcat pe butuc fără nicio ezitare şi a lăsat să i se pună ştreangul în jurul gâtului.

— Trăiască...

Butucul a fost împins dintr-odată de sub picioarele lui.

Pentru hobbiţi, trebuia să se aşeze doi butuci unul peste celălalt. Presupusul sabotor nu a încercat să strige nimic patetic. El şi-a fluturat frenetic picioarele scurte şi a rămas atârnat în ştreang. Capul i-a căzut inert pe umăr.

Gardienii l-au apucat pe Nazarian, care s-a decis brusc.

— O să vorbesc! a anunţat răguşit. O să recunosc tot! Am informaţii importante pentru Dijkstra!

— Prea târziu, a spus categoric Vascoigne, asistentul la execuţie, adjunctul comandantului pentru chestiuni politice din Drakenborg. Unuia din doi vederea frânghiei îi trezeşte imaginaţia!

— Nu mint! striga Nazarian, zbătându-se în mâinile călăilor. Am informaţii!

N-a trecut o oră, şi iată-l liniştit, bucurându-se de frumuseţea vieţii, olăcarul stătea pe lângă calul lui, scărpinându-se cu putere în cap, iar Vascoigne citea şi verifica raportul pentru Dijkstra.

Cu smerenie vă informez, Excelenţa Voastră, că criminalul numit Nazarian, condamnat pentru atacarea unui oficial regal, a recunoscut următoarele: acţionând la ordinele unui oarecare Ryens, a luat parte la luna nouă în iulie, anul acesta, împreună cu doi dintre colaboratorii săi, elfii metişi Schirrú şi Jagła, la asasinarea juriştilor Codringher şi Fenn, în oraşul Dorian. Jagła a fost ucis acolo, apoi metisul Schirrú i-a executat pe cei doi jurişti şi le-a dat foc la casă. Criminalul Nazarian pune totul în cârca lui Schirrú, el neagă categoric că a ucis pe cineva, dar probabil că se teme de funie. Excelenţa Voastră ar putea fi, de asemenea, interesată de următoarele: înainte de asasinarea avocaţilor de către criminalii Nazarian, semielfii Schirrú şi Jagła, aceştia se aflau pe urmele unui vrăjitor, un oarecare Geralt din Rivia, care se întâlnise în taină cu juristul Codringher. În ce scop, criminalul Nazarian nu ştie, pentru că în prezenţa lui nici mai sus-pomenitul Ryens, nici semielful Schirrú nu au divulgat secretul. Dar, când i s-a trimis lui Ryens raportul despre aceste conspiraţii, Ryens a dat ordin să fie lichidaţi juriştii.

Mai departe criminalul Nazarian a mărturisit, de asemenea, următoarele: colaboratorul său, Schirrú, a furat din casa juriştilor un document pe care i l-a trimis lui Ryens, la Hanul „La Vulpea Şireată” din Carreras. Despre ce au vorbit Ryens şi Schirrú, Nazarian nu ştie, dar a doua zi trioul criminal a mers la Brugge, unde, în a patra zi după luna nouă, au purces la răpirea unei fete dintr-o casă cu cărămizi roşii, pe ale cărei uşi erau lipite foarfece de cupru. Ryens a ameţit fata cu o băutură magică, iar criminalii Schirrú şi Nazarian au condus-o grabnic într-o călătorie în Verden, la Cetatea Nastrog. Şi acum urmează un lucru, Excelenţa Voastră, căruia vă sfătuiesc să-i acordaţi o mai mare atenţie: răufăcătorii au dat-o pe fata răpită pe mâinile comandantului nilfgaardian al cetăţii, asigurându-l că pe *fata răpită o cheamă Cirilla din Cintra. Comandantul, potrivit celor mărturisite de criminalul Nazarian, a fost foarte încântat să afle această veste.*

Vă trimit, Excelenţa Voastră, cele scrise mai sus printr-un olăcar de taină. De asemenea, o să vă trimit un protocol detaliat al interogatoriului, după ce un scrib o să-l scrie pe curat. Cu smerenie vă rog, Excelenţa Voastră, să-mi trimiteţi instrucţiunile privind răufăcătorul Nazarian. Dacă trebuie să-l fac să vorbească mai mult cu ajutorul cleştelui încins sau să-l atârn în ştreang, în conformitate cu observaţiile.

Vă salut cu respect etc., etc.

Vascoigne a semnat imediat raportul, a aplicat sigiliul şi l-a trimis prin curier.

Dijkstra a luat cunoştinţă de conţinutul epistolei în seara aceleiaşi zile. Filippa Eilhart, a doua zi, la prânz.

Când calul călărit de Geralt şi Jaskier a ieşit din arinişul de pe mal, Milva şi Cahir erau foarte supăraţi. Auziseră ecourile bătăliei cu mult înainte: apa Inei purta sunetele la mare distanţă.

Ajutându-l pe vrăjitor să-l ia pe bard de pe şa, Milva a observat că, văzându-l pe nilfgaardian, s-a schimbat la faţă. N-a avut timp să spună nimic şi nici vrăjitorul, pentru că Jaskier gemea disperat şi le-a alunecat din mâini. L-au aşezat pe nisip şi i-au pus o manta împăturită sub cap. Milva a dat să-i schimbe bandajul provizoriu poetului, deja îmbibat cu sânge, când a simţit pe umăr o mână care mirosea cunoscut, a pelin, anason şi alte plante. Ca de obicei, Regis apăruse din pământ, din iarbă verde, fără să ştie nimeni cum.

— Dă-mi voie, a spuse el, scoţând nişte ustensile şi instrumente medicale din sacul său imens. Mă ocup eu.

Când bărbierul a desprins pansamentul de pe rană, Jaskier a urlat de durere.

— Uşor! l-a liniştit Regis, spălându-i rana. Nu-i mare lucru. Puţin sânge. Doar puţin sânge… Frumos mai miroase sângele tău, poetule.

Şi tocmai atunci vrăjitorul s-a comportat într-un fel în care Milva nu se aştepta. S-a apropiat de cal şi a scos din teacă spada lungă nilfgaardiană.

— Lasă-l în pace! a lătrat, stând deasupra bărbierului.

— Frumos mai miroase sângele ăsta! a repetat Regis, fără să-i acorde nicio atenţie vrăjitorului. Nu simt în el miros de infecţie, care, în cazul unei leziuni a capului, ar putea avea consecinţe fatale. Arterele şi venele nu au fost afectate… Acum o să te tai.

Jaskier a gemut, respirând adânc. Spada din mâna vrăjitorului tremura, strălucind în lumina reflectată de râu.

— Îţi dau câteva puncte, i-a spus Regis, tot aşa, fără să dea nicio importanţă nici vrăjitorului, nici spadei. Fii bărbat, Jaskier!

Jaskier era bărbat.

— Am terminat.

Regis a început să-l bandajeze.

— Până te însori, cum se spune, îţi trece, l-a încurajat. Este o rană perfectă pentru un poet, Jaskier. Vei merge ca un erou de război, cu un bandaj impresionant pe cap, iar inimile fetelor care se vor uita la tine se vor topi precum ceara. Da, o rană poetică în toată regula. Nu ca o săgeată în burtă. Ficatul zdrobit, rinichii şi intestinele rupte, excrementele şi lichidele interne vărsate, inflamarea peritoneului… Ei bine, Geralt, sunt acum la dispoziţia ta.

S-a ridicat în picioare şi, dintr-odată, vrăjitorul i-a pus spada la gât. Cu o mişcare atât de rapidă, ca o clipire din ochi.

— Dă-te la o parte! a strigat la Milva.

Regis nu tremura, chiar dacă vârful spadei i se odihnea delicat pe gât. Săgetătoarea îşi ţinea respiraţia, văzând cum ochii bărbierului ard în întuneric cu o lumină felină, ciudată.

— Haide, mai departe! i-a zis calm Regis. Împunge!

— Geralt, a strigat de la pământ Jaskier, pe deplin conştient, ai înnebunit de-a binelea? Ne-a salvat de la spânzurătoare… Mi-a bandajat căpăţâna…

— Ne-a salvat şi pe noi, şi pe fata din tabără, i-a amintit Milva încet.

— Tăceţi! Nu ştiţi cine e.

Bărbierul nu s-a clintit. Iar Milva, îngrozită, a înţeles brusc ce ar fi trebuit să înţeleagă mult mai devreme.

Regis nu făcea umbră.

— Într-adevăr, a articulat el încet. Nu ştiţi cine sunt. Şi a venit vremea să aflaţi. Mă numesc Emiel Regis Rohellec Terzieff-Godefroy. Trăiesc în această lume de patru sute douăzeci şi opt de ani. Sunt urmaşul creaturilor nefericite închise printre voi după cataclismul pe care îl numiţi Conjuncţia sferelor. Sunt, să spunem mai delicat, un monstru. Un monstru însetat de sânge. Şi acum am dat peste un vrăjitor a cărui misiune e să elimine fiinţe ca mine. Asta-i tot.

— Şi e de-ajuns! a replicat Geralt şi a lăsat spada în jos. Pân-aici! Dispari, Emiel Regis şi nu-mai-ştiu-cum! Pleacă de-aici!

— Aşa ceva e nemaipomenit! a spus Regis. Mă laşi să plec? Pe mine, care sunt o primejdie pentru oameni? Un vrăjitor trebuie să profite de orice ocazie ca să elimine astfel de ameninţări.

— Pleacă de-aici! Departe şi cât mai repede!

— Cât de departe? l-a întrebat Regis încet. La urma urmei, eşti vrăjitor. Ştii multe despre mine. După ce îţi rezolvi problemele, după ce faci ceea ce trebuie să faci, o să te întorci, fără îndoială, pe aceste tărâmuri. Ştii unde locuiesc, pe unde-mi duc veacul, cu ce mă ocup. O să mă cauţi?

— Nu e exclus. Dacă există o recompensă. Sunt vrăjitor.

— Mult noroc!

Regis şi-a închis traista, şi-a desfăcut haina.

— Rămas bun! Ah, şi încă ceva, a adăugat. Cât de mare ar trebui să fie recompensa ca să vrei să te oboseşti? Cât valorez, după tine?

— Foarte scump.

— Mă măguleşti. Dar în mod concret?

— Şterge-o mai repede, Regis!

— Da, îndată. Dar mai întâi dă-mi un preţ. Te implor!

— Pentru un vampir obişnuit, am luat echivalentul unui cal înşeuat. Dar tu nu eşti un vampir obişnuit.

— Cât?

— Mă îndoiesc, i-a răspuns vrăjitorul cu o voce rece ca gheaţa. Mă îndoiesc că ar plăti cineva.

— Înţeleg şi mulţumesc, a zâmbit vampirul, de data asta descoperindu-şi caninii.

Văzându-i, Milva şi Cahir s-au dat înapoi, iar Jaskier şi-a înăbuşit un strigăt de groază.

— Rămas bun! Mult noroc!

— Rămas bun, Regis! Mult noroc şi ţie!

Emiel Regis Rohellec Terzieff-Godefroy şi-a scuturat mantaua, s-a înfăşurat în ea şi s-a făcut nevăzut. Pur şi simplu s-a făcut nevăzut.

— Acum, s-a întors Geralt cu spada încă în mână, ţi-a venit şi ţie vremea, nilfgaardianule…

— Nu, l-a întrerupt imediat Milva. M-am săturat până peste cap. Pe cai, să ne luăm tălpăşiţa! Râu’ cară atâtea răcnete, când ni-i lumea mai dragă, se năpusteşte cineva la noi!

— Nu merg cu el.

— Atunci, du-te-n bună pace! a mârâit Milva din cale-afară de furioasă. În altă direcţie! M-am săturat de mofturile tale, vrăjitorule! Că l-ai gonit pe Regis după ce ţi-a salvat viaţa, asta-i treaba ta. Da’ Cahir mi-a salvat mie viaţa, aşa că-i pretinu’ meu! Dacă, pe de altă parte, tu îl socoţi duşman, apoi întoarce-te frumuşel în Armeria, n-ai decât! Pretinii tăi te-aşteaptă cu funia-n mână!

— Nu ţipa!

— Atunci, nu sta acolo ca bou’! Ajută-mă să-l pun pe Jaskier pe jugănit.

— Ai luat caii înapoi? Şi pe Babuşcă?

— *El* i-a luat înapoi, i l-a arătat ea, dând din cap, pe Cahir. La drum!

Au traversat apele Inei. Au mers pe malul drept, trecând peste grădişti şi belciuge, prin răchitişuri şi păpurişuri, prin mlaştini în care răsunau orăcăieli de broaşte, măcăieli de raţe şi de raţe cârâitoare invizibile. Soarele roşu inunda cerul, reverberând într-o strălucire orbitoare pe suprafaţa netedă a iazurilor, invadată de nuferi. Trupa a virat acolo unde unul dintre numeroasele braţe ale Inei se vărsa în Jaruga. Acum avansau prin păduri mohorâte şi întunecate, în care arborii creşteau direct din mlaştini acoperite cu un covor de mătasea-broaştei.

Milva mergea în frunte, lângă vrăjitor, relatându-i întruna, cu o voce joasă, povestea lui Cahir. Geralt tăcea ca un crap şi de-atunci nu i-a mai aruncat nicio privire nilfgaardianului care mergea în spate, pe jos, pentru a-l sprijini pe poet. Jaskier gemea din când în când, icnind şi plângându-se de durere de cap, dar era ferm, curajos şi nu încetinea marşul. Starea de spirit i s-a îmbunătăţit considerabil, deoarece îşi regăsise jugănitul şi lăuta intactă, legată la şa.

Pe la prânz au ieşit din nou în lunca însorită a râului, dincolo de care se afla şesul larg al Jarugăi Mari. Mărşăluiau printre belciuge, prin răchitişuri şi păpurişuri. Printre numeroasele braţe ale râului, au nimerit pe o insulă, un loc uscat, în mijlocul mlaştinilor şi al grindurilor. Insula era presărată cu tufişuri şi năpădită de stuf, crescuseră pe ea câţiva copaci goi, uscaţi, albiţi de la găinaţul cormoranilor.

Milva a văzut prima în stufăriş o barcă pe care probabil o târâse curentul până acolo. Şi tot ea a fost prima care a distins o curătură mică în răchitiş, care se potrivea perfect pentru un bivuac.

S-au oprit, iar vrăjitorul a simţit că a sosit timpul să aibă o discuţie cu nilfgaardianul. Între patru ochi.

— Ţi-am cruţat viaţa pe Thanedd, mi-a fost milă de tine, flăcăule. Am făcut cea mai mare greşeală din viaţa mea. Azi-dimineaţă l-am iertat de lama mea pe un vampir superior care, fără îndoială, n-are pe conştiinţă numai o viaţă umană. Ar fi trebuit să-l omor. Dar nu m-am gândit la el, pentru că la un singur lucru îmi stă mintea: să-i măcelăresc pe cei care au rănit-o pe Ciri. Mi-am jurat că aceia care i-au făcut rău vor plăti cu sângele lor.

Cahir tăcea mâlc.

— Ce mi-a povestit Milva nu schimbă cu nimic situaţia. Rezultă doar un singur lucru: cu toate că te-ai străduit din răsputeri, n-ai izbutit s-o iei pe Ciri de pe insulă. Aşa că acum te ţii după mine ca să te duc la ea. Ca să-ţi poţi pune din nou labele murdare pe ea, că poate-aşa împăratul tău o să se îndure de tine şi o să te scape de eşafod.

Cahir tăcea mâlc. Lui Geralt i s-a făcut rău, foarte rău.

— Din cauza ta strigă noaptea, i-a reproşat el. În ochii ei de copilă, ai devenit un coşmar. Iar tu ai fost şi eşti doar un instrument, o slugă supusă a împăratului tău. Nu ştiu ce i-ai făcut de-i bântui coşmarurile. Dar cel mai rău este că nu înţeleg de ce, în ciuda tuturor acestor lucruri, nu pot să te ucid. Nu ştiu ce mă ţine.

— Poate că, i-a răspuns delicat Cahir, în ciuda circumstanţelor şi aparenţelor, avem ceva în comun, eu şi cu tine?

— Zău? Oare ce? Sunt curios.

— La fel ca tine, vreau s-o salvez pe Ciri. La fel ca tine, nu-mi pasă dacă cineva este uimit sau surprins de acest lucru. La fel ca tine, n-am de gând să-i explic nimănui motivele.

— Asta-i tot?

— Nu.

— Atunci, te ascult.

— Ciri, a început nilfgaardianul fără grabă, străbate călare un sat prăfuit. Cu şase tineri. Printre ei este o fată cu părul scurt. Ciri dansează pe o masă într-o colibă şi e fericită…

— Milva ţi-a povestit visele mele.

— Nu. Nu mi-a povestit nimic. Nu mă crezi?

— Nu.

Cahir a plecat capul, săpând nisipul cu călcâiul.

— Am uitat, a oftat, că nu mă poţi crede, că nu poţi avea încredere în mine. Te înţeleg. Dar ai mai visat, la fel ca mine, încă un vis. Un vis pe care nu l-ai împărtăşit nimănui. Pentru că mă îndoiesc că ai vrut să-l împărtăşeşti oricui.

Se poate spune că Servadio avea noroc. Nu venise la Loredo cu intenţia să iscodească pe cineva anume. Dar satului, nu fără niciun motiv, i se spunea Hanul Hoţilor. Loredo era situat pe Drumul Bandiţilor, golanii şi pungaşii din toate colţurile Veldei de Sus veneau să se întâlnească ca să vândă ori să schimbe prada, să se relaxeze sau să se distreze în compania aleasă a răufăcătorilor. Satul arsese de mai multe ori, dar puţinii locuitori rămaşi şi numeroşii venetici îl reconstruiau întruna. Coabitarea cu bandiţii funcţiona perfect. Iar spionii sau turnătorii ca Servadio aveau întotdeauna posibilitatea de a aduna în Loredo ceva informaţii să le furnizeze prefectului în schimbul câtorva florini.

Acum Servadio se aştepta să obţină mai multe, nu numai vreo două. Pentru că Şobolanii tocmai sosiseră în sat. Procesiunea era condusă de Giselher, flancat de Scânteia şi Kayleigh. În spatele lor se aflau Mistle şi cea nouă, fata cu părul cenuşiu, pe nume Falka. Asse şi Reef închideau marşul, trăgând după ei nişte cai care fuseseră, fără îndoială, furaţi şi aduşi la vânzare în Loredo. Şobolanii erau obosiţi şi prăfuiţi, dar se ridicau vesel în şezut, răspunzând cu entuziasm la felicitările prietenilor sau cunoştinţelor care locuiau în sat. Au sărit de pe cai şi au fost întâmpinaţi cu bere, imediat au început negocierile zgomotoase cu comercianţii şi amatorii de chilipiruri. Toţi, cu excepţia lui Mistle şi a noii recrute, cea cu păr cenuşiu, care purta o spadă la spate. Amândouă au intrat printre tarabele care, ca de obicei, inundau oborul. Loredo avea zilele sale de târg, în care oferta pentru bandiţii aflaţi în tranzit era deosebit de bogată şi diversificată. Astăzi era tocmai o astfel de zi.

Servadio le urmărea cu prudenţă pe tinere. Pentru bani, trebuia să toarne, iar ca să toarne, trebuia să asculte.

Fetele admirau eşarfele colorate, colierele, bluzele brodate, caparasoanele şi ornamentele pentru cai. Analizau mărfurile, dar nu cumpărau nimic. Mistle îşi ţinea mâna pe umărul tovarăşei ei cu părul cenuşiu aproape permanent.

Delatorul se apropia atent, prefăcându-se că examinează curelele şi chingile de pe taraba unui pielar. Fetele vorbeau, dar încet, îi era imposibil să înţeleagă ce-şi spun şi nu îndrăznea să se apropie mai mult. Ar fi putut să-l observe, să aibă suspiciuni.

Într-una dintre prăvălii se vindea vată-de-zahăr pe băţ. Fetele s-au apropiat, Mistle a cumpărat două beţe înconjurate de o zăpadă dulce şi i-a oferit unul tovarăşei sale cu părul cenuşiu. A început să ciugulească delicat. Fulgi albi de zăpadă îi rămâneau lipiţi pe buze. Mistle o ştergea cu un gest delicat şi afectuos. Fata cu păr cenuşiu a deschis larg ochii de smarald, şi-a trecut limba peste buze foarte încet şi a zâmbit, scuturându-şi capul jucăuş. Servadio a simţit un fior îngheţat coborându-i de la gât printre umeri. Şi-a adus aminte de bârfele care circulau despre cele două bandite.

S-a gândit că ar trebui să se furişeze înapoi, era clar că nu va auzi nimic, că nu va putea surprinde nimic de interes. Cele două fete nu vorbeau nimic important. Pe de altă parte, în apropiere se adunase crema bandei, Giselher, Kayleigh şi ceilalţi se certau zgomotos, chicoteau, se târguiau, îşi puneau ulcelele sub robinetul butoiului. De la ei, Servadio avea şanse să afle mai multe. Unul dintre Şobolani ar fi putut să scape un cuvânt sau măcar o jumătate de cuvânt care să trădeze proiectele iminente ale trupei, traseul sau scopul ei. Dacă ar putea auzi ceva şi transmite la timp informaţia către soldaţii prefectului sau către agenţii nilfgaardului, care manifestau un real interes faţă de Şobolani, răsplata îi era deja, practic, în buzunar. Dacă, ulterior, pe baza acestor informaţii, prefectul ar fi reuşit să creeze o capcană eficientă, Servadio ar putea conta pe un adevărat fluviu considerabil de fonduri. *O să-i cumpăr un cojoc de oaie bătrânei mele,* se gândea el febril. *Copiilor le iau ciubote, în sfârşit şi vreo două jucării... Iar mie...*

Fetele se plimbau pe la tarabe, lingând şi ciugulind de pe beţe vata-de-zahăr. Servadio şi-a dat seama brusc că erau urmărite. Şi arătate cu degetul. Îi cunoştea pe cei care arătau spre ele, banditii şi hoţii de cai din gaşca lui Pinto, poreclit Vidremor.

Hoţii schimbau replici provocatoare cu voce tare, se hlizeau necuviincios.

Mistle a mijit ochii, a pus mâna pe umărul fetei cu părul cenuşiu.

— Hei, turturelelor! a râs unul dintre tâlharii din gaşca lui Vidremor, un par a cărui mustaţă arăta ca un smoc de câlţi. Staţi niţel, că nu mai au mult şi se giugiulesc îndată!

Servadio a văzut că fata cu păr cenuşiu s-a cutremurat, iar Mistle o strângea cu degetele de umăr. Hoţii hohoteau în cor. Mistle s-a întors încet, unii dintre hoţi au încetat pe loc să râdă, dar cel cu mustaţa încâlcită era fie prea beat, fie total lipsit de bun-simţ.

— Poate că vreuna dintre voi are nevoie de un flăcău?

S-a dus mai aproape de ele făcând gesturi obscene.

— Eu zic că vouă vă trebuie o mârleală bună şi vă trece cheful de perversiuni într-o clipă! Hei, tu, eu cu tine vorbesc...

N-a mai avut timp s-o atingă. Fata cu păr cenuşiu a ţâşnit ca un şarpe gata de atac, spada a strălucit şi l-a lovit înainte ca vata de zahăr, pe care o scăpase, să atingă pământul. Mustăciosul s-a prăbuşit, i-a ieşit un *glu-glu-glu* ca de curcan din grumazul tăiat, din care sângele îi curgea strălucitor într-un şuvoi lung. Fata s-a repliat, s-a apropiat de el în doi paşi de dans, l-a lovit din nou, un val de sânge a stropit tarabele, trupul s-a rostogolit şi în jurul său nisipul s-a înroşit instantaneu. Cineva a ţipat. Un al doilea tâlhar s-a aplecat, şi-a scos un cuţit din cizmă, dar în acelaşi moment a căzut, lovit de mânerul de fier al cravaşei lui Giselher.

— Un singur cadavru e de-ajuns! a strigat conducătorul Şobolanilor. El a fost de vină, că n-a ştiut cu cine are de-a face. Gata, Falka!

Abia atunci fata cu părul cenuşiu şi-a lăsat spada în jos. Giselher şi-a luat tăşcuţa şi a fluturat-o.

— După regulile frăţiei noastre, plătesc pentru cel ucis. Corect, în funcţie de greutatea sa, un taler pentru fiecare funt al hoitului ăsta scârbos! Să terminăm bâlciul! E bine aşa, ortaci? Hei, Pinto, ce-ai de zis?

Scânteia, Kayleigh, Reef şi Asse stăteau în spatele liderului. Feţele le erau înmărmurite, mâinile le aveau pe spade.

— Corect, a spus unul din gaşca bandiţilor Vidramor, un bărbat scund şi crăcănat, într-o haină de piele. Cum spui tu, Giselher. Să terminăm bâlciul!

Servadio a înghiţit în sec şi a încercat să se topească în mulţimea care se adunase la locul incidentului. Dintr-odată a simţit că nu are niciun chef să mai rămână în preajma Şobolanilor, nici în preajma fetei cu părul cenuşiu, pe care o chema Falka. Şi-a dat brusc seama că recompensa promisă de prefect nu era, la urma urmei, atât de mare.

Falka şi-a aşezat calm spada în teacă şi s-a uitat în jur. Servadio a înţepenit, văzând că făţuca ei s-a transformat şi s-a schimonosit instantaneu.

— Vata mea, a suspinat furioasă fata, văzându-şi delicatesa în nisipul murdar. Mi-a căzut vata…

Mistle a îmbrăţişat-o.

— Lasă că-ţi cumpăr alta!

Vrăjitorul stătea pe nisipul dintre răchite, posomorât, furios şi îngândurat. Se uita la cormoranii cocoţaţi pe copacul plin de găinaţ.

După discuţia lor, Cahir a dispărut în tufişuri şi nu s-a mai arătat. Milva şi Jaskier căutau ceva de mâncare. În barca adusă de curent au avut şansa de a descoperi sub năvoade un ceaun de cupru şi un coş cu legume. Au derulat năvodul în jurul coşului de răchită găsit în barcă şi au pornit de-a lungul ţărmului, lovind plantele acvatice cu bastoane pentru a scoate peştele şi a-l atrage în capcană. Poetul se simţea deja mai bine, mergea cu capul bandajat eroic, ţanţoş ca un păun.

Geralt era îngândurat şi furios.

Milva şi Jaskier au scos coşul şi au început să suduie, căci în locul somnului şi crapului la care se aşteptau, se zbăteau peşti mărunţei.

Vrăjitorul s-a ridicat.

— Veniţi aici, amândoi! Lăsaţi capcana şi veniţi aici. Am ceva să vă spun.

— Întoarceţi-vă acasă! a început fără ocolişuri când s-au apropiat, cu hainele umede, mirosind a peşte. Spre miazănoapte, în direcţia Mahakamului. Eu mă duc singur mai departe.

— Ce?

— Drumurile noastre se despart, Jaskier. Gata cu distracţia! E timpul să mergi acasă şi să scrii versuri. Milva te va însoţi prin pădure… Ce este?

— Nimic, i-a răspuns Milva şi şi-a împins părul înapoi, scuturând din cap. Nimic. Vorbeşte, vrăjitorule! Sunt curioasă să aud mai multe.

— Nu mai am nimic de adăugat. Mă duc spre miazăzi, dincolo de Jaruga. Prin teritoriile nilfgaardiene. E un drum primejdios şi lung. Şi nu mai am vreme de pierdut. De aceea plec singur.

— Scăpând de bagajul incomod, a spus Jaskier, dând din cap, de ghiulelele de la picioare care întârzie marşul şi provoacă necazuri. Cu alte cuvinte, de mine.

— Şi de mine, a adăugat Milva, privind într-o parte.

— Ascultaţi-mă! le-a zis Geralt mai liniştit. E treaba mea proprie şi personală. Nu vă priveşte. Nu vreau să vă împovărez cu ceva care îmi aparţine numai mie.

— Asta îţi aparţine numai ţie, a repetat Jaskier încet. Văd că nu mai ai nevoie de nimeni. Compania te încurcă şi îţi încetineşte marşul. Nu aştepţi ajutor de la nimeni şi nu mai ai de gând să vezi pe nimeni. În plus, îţi place singurătatea. Am uitat ceva?

— Absolut, i-a răspuns Geralt repede. Ai uitat să-ţi schimbi capul ăla sec cu unul care să aibă şi creier în el. Dacă săgeata ar fi deviat chiar şi un centimetru spre dreapta, idiotule, în acest moment, corbii ţi-ar fi ciugulit ochii. Eşti poet, ai imaginaţie, aşa că încearcă să-ţi zugrăveşti acest tablouaş. Repet: voi vă întoarceţi spre nord, eu mă îndrept în direcţia opusă. Singur.

— Da’ du-te odată! a replicat Milva, care s-a ridicat brusc în picioare. Poate crezi c-o să te implor? Du-te naibii, vrăjitorule! Hai, Jaskier, hai să încropim ceva de mâncare. Mă roade foamea şi mi se face greaţă când îl ascult.

Geralt a întors capul. Privea cormoranii cu ochi verzi cum îşi usucă aripile pe ramurile copacilor coloraţi cu găinaţ. Dintr-odată, a simţit un miros puternic de plante şi a înjurat furios.

— Îmi pui răbdarea la încercare, Regis.

Vampirul, care, ca de obicei, a apărut de nicăieri şi nu se ştie de când, nu s-a tulburat şi a luat loc lângă vrăjitor.

— Trebuie să schimb bandajele poetului, a spus el liniştit.

— Atunci, du-te la el! Şi stai departe de mine!

Regis a oftat, n-avea nicio intenţie să plece.

— Am ascultat o clipă conversaţia pe care aţi purtat-o cu Jaskier şi cu săgetătoarea, a strecurat puţină ironie în voce. Trebuie să recunoşti că ai un talent real să atragi favorurile oamenilor. În timp ce întreaga lume pare să aibă grijă de tine, îţi permiţi să-i calci în picioare pe camarazii şi aliaţii care doresc să te ajute.

— S-a întors lumea cu fundul în sus! Acum a ajuns un vampir să mă înveţe cum să mă comport cu oamenii! Ce ştii tu despre oameni, Regis? Singurul lucru care te interesează e gustul sângelui lor. La naiba, de ce am început eu să discut cu tine?

— S-a întors lumea cu fundul în sus, a recunoscut vampirul destul de serios. Da, ai început. Poate că vei vrea şi să-mi asculţi sfatul?

— Nu, nu. N-am nevoie de el.

— Aşa e, am uitat. N-ai nevoie de sfaturi, n-ai nevoie de aliaţi, de asemenea te descurci la drum şi fără tovarăşi de călătorie. Obiectivul tău e strict personal şi privat. Mai mult, natura scopului cere să-l atingi singur, în persoană. Riscul, ameninţarea, efortul, lupta cu îndoielile trebuie să te copleşească numai pe tine şi pe nimeni altcineva în afară de tine. Pentru că sunt elemente de penitenţă, de răscumpărare a vinovăţiei, la care năzuieşti să ajungi. Ca un botez al focului. Vei trece prin focul care cu siguranţă arde, dar şi purifică. Singur, singurel. Căci, dacă cineva te-ar sprijini în acest proces, te-ar ajuta, ar lua asupra lui chiar şi cea mai mică parte din acel botez, din acea durere, din acea penitenţă, ar diminua-o. Prin participarea sa la acea parte a ispăşirii care ar trebui să fie exclusiv ispăşirea ta. Numai tu ai o datorie de plătit şi nu vrei s-o plăteşti împrumutându-te de la altcineva. Am înţeles corect logica?

— Atât de bine, încât e surprinzător faptul că eşti treaz. Prezenţa ta mă deranjează, vampirule. Lasă-mă în pace singur singurel, cu ispăşirea mea, te rog. Şi cu datoria mea.

— Îndată, s-a ridicat Regis. Stai acolo şi cugetă! Dar, oricum, îţi dau un sfat. Nevoia de ispăşire, de un botez al focului purificator, sentimentul de vinovăţie, astea nu sunt lucruri asupra cărora să ai drept deplin. În această situaţie, viaţa e diferită de lumea financiară, ştie datoriile plătite prin îndatorarea la altcineva.

— Pleacă, te rog!

— Îndată.

Vampirul s-a îndepărtat, s-a alăturat Milvei şi lui Jaskier. În timp ce el schimba bandajele poetului, tustrei se întrebau ce ar putea să mănânce. Milva a scos din năvod peştii mărunţei privindu-i cu un ochi critic.

— Nu mai staţi pe gânduri! a spus ea. Tre' să puneţi mărunţeii ăştia pe un băţ şi să-i frigeţi.

— Nu, a contrazis-o Jaskier, întorcându-şi capul proaspăt bandajat, nu e o idee bună. Nu-i mult peşte, n-o să ne săturăm. Vă propun să facem nişte supă.

— Supă de peşte?

— Bineînţeles. Avem destui peştişori, avem şi sare... a numărat Jaskier ingredientele pe degete. Am găsit ceapă, morcovi, pătrunjel, ţelină cu frunze. Şi un ceaun. Până la urmă, o să facem o supă.

— Ceva condimente ar fi bine-venite.

— Oh! a zâmbit Regis, luându-şi traista. Pentru asta, nicio problemă. Vă pot oferi busuioc, piper, mentă, frunze de dafin, salvie...

— Destul, destul! l-a întrerupt Jaskier. Ajunge, n-avem nevoie de mandrake pentru supă. Haide, la treabă! Curăţă peştele, Milva.

— Curăţă-l! No, ia uite, măi, la ei! Gândesc că, dacă există o femeie în compania lor, ea tre’ să trebăluiască în bucătărie! Aduc apă şi aprind focu’. Bate-ţi tu capu’ cu curăţatu’ caracudelor!

— Nu sunt caracude, a contrazis-o Regis. Aici avem clean, babuşcă, ghiborţ şi crăpişori.

— Ah! nu s-a putut abţine Jaskier. Văd că te pricepi la peşte!

— Mă pricep la multe, a răspuns vampirul, impasibil, fără nici cea mai mică aroganţă în voce. Am învăţat pe ici, pe colo.

— Dacă tot eşti aşa de învăţat, i-a zis Milva şi a mai suflat o dată în foc, după care s-a ridicat, curăţă cu grijă peştele. Mă duc după apă.

— Nu ţi-e greu să aduci un ceaun plin? Geralt, du-te să-i dai o mână de ajutor!

— Nu mi-e greu, a spus Milva. Şi nu-mi tre’ ajutoru’ lui. Are problemele lui proprii şi personale, aşa că nu-l deranjez!

Geralt a întors capul, prefăcându-se că nu aude. Jaskier şi vampirul au început să curăţe peştişorii.

— O să iasă cam chioară supa, a observat Jaskier, atârnând ceaunul deasupra focului. La naiba, ar fi bun un peşte mai mare.

— Ăsta ar fi bun?

Cahir a apărut brusc din răchitiş cu o ştiucă de trei funţi, care încă dădea din coadă şi-şi deschidea şi închidea branhiile.

— Oho! Ce minune! De unde-ai prins-o, nilfgaardianule?

— Nu sunt nilfgaardian. Mă trag din Vicovar şi mă cheamă Cahir…

— Bine, bine, ne-ai mai spus asta. Te-am întrebat unde ai găsit ştiuca.

— Am făcut o plasă. Am folosit o broască drept momeală. Am aruncat-o în canal, lângă mal. Ştiuca a fost prinsă imediat.

— Sunt înconjurat numai de specialişti! a exclamat Jaskier, clătinând din capul pansat. Păcat că n-am propus friptură în meniu, că ai fi găsit imediat o vacă! Bine, dar hai să ne îngrijim de ce avem. Regis, aruncă toţi peştişorii în ceaun, cu tot cu cap şi coadă. Cât despre ştiucă, trebuie s-o preparăm corespunzător. Te pricepi, Nilf… Cahir?

— Mă pricep.

— Atunci, la treabă! Geralt, la naiba, ai de gând să mai stai mult singur şi supărat în colţul tău? Treci şi curăţă legumele!

Vrăjitorul s-a ridicat ascultător, s-a alăturat celorlalţi, dar, ostentativ, s-a ţinut departe de Cahir. N-a apucat să se plângă că nu are cuţit, că nilfgaardianul – sau Vicovarianul – i l-a dat pe al lui şi a scos într-o secundă altul din tureacul cizmei. Geralt a luat cuţitul, bălmăjind o mulţumire.

Munca colectivă se derula în armonie. Curând ceaunul plin de peşte şi legume a început să bolborosească şi să dea pe-afară. Vampirul îndepărta cu îndemânare spuma care se forma la suprafaţă cu lingura cioplită de Milva. După ce Cahir a curăţat şi a tăiat ştiuca, Jaskier a aruncat coada, aripioarele, coloana vertebrală şi fălcile cu dinţi ascuţiţi ai prădătorului în oală, apoi le-a amestecat.

— Mniam, mniam, ce bine! Când totul e bine gătit, strecurăm gunoaiele.

— Cu şosetele, poate – Milva s-a scărpinat, a făcut o grimasă în timp ce cioplea o nouă lingură. Cum vrei să le strecurăm fără sită?

— Dar vezi, dragă Milva? i-a replicat Regis, zâmbind. Nu-i chiar aşa. O să înlocuim uşor ce nu avem cu ce avem. Este doar o chestiune de iniţiativă şi de gândire pozitivă.

— Du-te naibii, vampirule, cu pălăvrăgeala ta cu tot!

— Putem folosi capişonul meu ca să strecurăm supa, a sugerat Cahir. La o adică, o clătesc după aceea.

— O clătesc şi înainte, a spus Milva. Altfel, n-o să putem mânca supa.

Strecuratul a decurs excelent.

— Acum aruncă ştiuca în bulion, Cahir, l-a îndemnat Jaskier. Dar ce miros rafinat, mniam, mniam! Nu mai puneţi lemne, arde aşa de bine! Geralt, ce faci cu lingura aia? Acum nu mai trebuie să amestecăm!

— Nu ţipa! Nu ştiam.

— Neştiinţa, a observat Regis cu un zâmbet, nu poate fi o scuză pentru faptele nesăbuite. Când nu ştii, când ai îndoieli, e bine să te sfătuieşti…

— Taci, vampirule!

Geralt s-a ridicat şi s-a întors cu spatele. Jaskier a chicotit.

— Uită-te la el! S-a supărat!

— Aşa e el, a spus Milva, umflându-şi buzele. Un palavragiu. Când nu ştie ce să facă, doar pălăvrăgeşte şi stă supărat. N-ai băgat de seamă?

— Ba da, de mult, a răspuns încetişor Cahir.

— Trebuie să adăugăm piper, a lins Jaskier lingura şi a plescăit. Şi sare mai trebuie. Acum e perfect. Să luăm ceaunul de pe foc! La naiba, ce fierbinte e! N-am mănuşi…

— Am eu, s-a oferit Cahir.

— Şi n-am nevoie de ele.

Regis a apucat ceaunul din cealaltă parte.

— Bine! şi-a şters poetul lingura pe pantaloni. Companie, stai jos! Şi poftă bună! Păi, Geralt, aştepţi invitaţie specială? Cu vestitori şi fanfară?

S-au aşezat toţi într-un cerc restrâns în jurul ceaunului instalat pe nisip şi pentru mult timp nu s-a auzit nimic în afară de sorbiturile din supa prea caldă, întrerupte de încărcările lingurilor în ture lacome. După ce s-a mâncat jumătate din supă, a început pescuirea cu îndemânare a bucăţelelor de ştiucă până când, în cele din urmă, lingurile au ajuns să răzuiască fundul ceaunului.

— Mi-am pus burta la cale, a gemut Milva. N-a fost o idee rea supa, Jaskier.

— Într-adevăr, a recunoscut Regis. Ce zici, Geralt?

— Eu zic „mulţumesc”, a răspuns Vrăjitorul, s-a ridicat cu greu, apoi şi-a masat genunchiul, care începea să-l doară din nou. E de ajuns? Sau trebuie să chemăm fanfara?

— Aşa e el, a intervenit poetul, fluturându-şi mâna. Nu-l luaţi în seamă! Şi încă sunteţi norocoşi, mie mi s-a întâmplat să fiu cu el când s-a sfădit cu Yennefer a lui, o frumuseţe palidă, cu părul de abanos.

— Mai discret! l-a avertizat vampirul. Şi nu uita, are probleme.

— Problemele… şi-a înăbuşit Cahir un râgâit, ar trebui rezolvate.

— Bah! a spus Jaskier. Dar cum?

Milva a pufnit şi s-a aşezat confortabil pe nisipul fierbinte.

— Vampiru’ e învăţat. Tre’ să ştie el cum.

— Rezolvarea nu stă în cunoaştere, ci în înţelegerea corectă a situaţiei, a spus calm Regis. Iar atunci când se înţelege situaţia, putem concluziona că avem de-a face cu o problemă fără rezolvare. Toată treaba e sortită eşecului. Şansele de a o găsi pe Ciri sunt egale cu zero.

— N-ai dreptu’ să vorbeşti aşa! l-a persiflat Milva. Tre’ să gândim pozitiv şi să dăm dovadă de iniţiativă. Cum am făcut cu sita aia. Dacă n-avem, tre’ s-o înlocuim cu altceva. Aşa mă gândesc.

— Până recent, a continuat vampirul, am crezut că Ciri este în Nilfgaard. Să ajungi acolo şi s-o eliberezi sau chiar s-o răpeşti părea ceva peste puteri. Astăzi, având în vedere revelaţiile lui Cahir, nu mai avem nicio idee unde e Ciri. E greu să vorbeşti despre iniţiativă când n-ai habar încotro s-o apuci.

— Ce-ar tre’ să facem atunci? s-a abţinut Milva. Vrăjitoru’ ţine morţiş s-o ia spre miazăzi.

— Pentru el, a răspuns Regis zâmbind, punctele cardinale ale lumii n-au nicio semnificaţie specială. Îi e totuna încotro se duce, numai să nu stea fără să facă nimic. Acesta este un principiu real în rândul vrăjitorilor. Lumea este plină de Rău, aşa că du-te oriunde vezi cu ochii şi distruge Răul pe care-l întâlneşti pe drum, slujind astfel cauzei Binelui. Restul va veni de la sine. Cu alte cuvinte, mişcarea este totul, scopul nu înseamnă nimic.

— Ce tâmpenie! a comentat Milva. Scopu’ lui este Ciri. Cum adică, nu înseamnă nimic?

— Am glumit, a recunoscut vampirul, aruncându-i o privire lui Geralt, care stătea tot cu spatele. Dar mi-a lipsit tactul. Iertare! Ai dreptate, dragă Milva. Scopul nostru este Ciri. Şi, din moment ce nu ştim unde e, trebuie să încercăm să aflăm şi să ne orientăm corespunzător acţiunile.

Chestiunea Copilului-Surpriză, după cum am văzut, îmbină magia, predestinarea şi alte elemente supranaturale. Am însă habar de cineva care ştie să se orienteze în astfel de situaţii şi care sigur ne va ajuta.

— Ah! s-a bucurat Jaskier. Cine? Şi unde e? E departe?

— Mai aproape decât capitala Nilfgaardului. De fapt, e foarte aproape. În Angren. Pe malul acesta al Jarugăi. Vorbesc despre cercul druizilor, cu sediul în codrul din Caed Dhu.

— Atunci, să mergem fără întârziere!

— Oare niciunul dintre voi, s-a enervat Geralt în cele din urmă, nu consideră oportun să-mi ceară şi mie părerea?

— Ţie? s-a întors Jaskier. Dar tu habar n-ai ce trebuie să faci. Chiar şi supa pe care tocmai ai înfulecat-o ne-o datorezi. Fără noi, ai fi crăpat de foame. Şi noi la fel, dacă am fi aşteptat părerea ta. Ceaunul ăsta cu supă e rezultatul unei cooperări. Rodul muncii în echipă, o echipă unită în jurul unui scop comun. Înţelegi, prietene?

— Cum să-nţeleagă el? a intervenit Milva, încruntată. El nu ştie să spună decât „eu, cu mine, mie, singur singurel”! Se crede un lup singuratic. E clar că nu are nimic de vânător în el, nu cunoaşte deloc pădurea. Lupii nu vânează singuri! Niciodată! Un lup singur, ha, poveste de adormit copiii. Da’ el nu-nţelege!

— Ba înţelege, înţelege, şi-a afişat Regis zâmbetul său obişnuit cu buzele strânse.

— Da, a confirmat Jaskier. Doar face pe prostul. Mă tot gândesc că într-o bună zi se hotărăşte şi el să-şi pună creierul la contribuţie. Oare o să tragă concluziile corecte? Oare o să înţeleagă până la urmă că în singurătate se face numai laba?

Cahir Mawr Dyffryn Aep Ceallach a tăcut, plin de tact.

— Duceţi-vă naibii cu toţii! a replicat în cele din urmă vrăjitorul, punându-şi lingura în tureacul cizmei. Să vă duceţi naibii voi, echipa de cooperare a idioţilor, unită sub un scop comun, pe care niciunul dintre voi nu-l înţelege… Şi să mă ia naiba şi pe mine!

De data asta, ceilalţi, urmând modelul lui Cahir, au tăcut şi ei, plini de tact. Jaskier, Maria Barring, zisă Milva, şi Emiel Regis Rohellec Terzieff-Godefroy.

— Ce companie mi-am mai găsit şi eu! a continuat Geralt, dând din cap. Tovarăşi de arme! Echipă de eroi! De unde? De râsul curcilor! Un muzicant cu lăuta lui. O sălbatică bună de gură, pe jumătate driadă, pe jumătate muiere, un vampir pe punctul de a sufla în cinci sute de lumânări. Şi un bastard nilfgaardian care stăruie că nu este nilfgaardian.

— Şi în fruntea echipei, un vrăjitor cu conştiinţa încărcată de remuşcări, absolut incapabil să ia o hotărâre! a terminat Regis calm. Sincer, propun să călătorim incognito ca să nu stârnim senzaţii.

— Şi să nu stârnim nici râsul, a adăugat Milva.

Regina a răspuns: „Nu de la mine să ceri îndurare, ci de la cei cărora le-ai făcut rău cu magiile tale. Ai avut curaj să săvârşeşti fapte rele, să ai şi acum curajul să te confrunţi cu urmăritorii şi cu justiţia! Nu stă în puterea mea să-ţi iert păcatele”. În clipa aceea vrăjitoarea a fulgerat cu ochii săi plini de ură. „Sfârşitul mi-e aproape”, a strigat, „dar nici al tău nu-i prea departe, regină. Să-ţi aminteşti în ceasul morţii tale groaznice de Lara Dorren şi de blestemul ei! Şi să mai ştii că blestemul meu o să-i ajungă şi pe urmaşii tăi, până la a zecea generaţie.” Dar, când a băgat de seamă că inima reginei continua să bată calm în sânul ei, magiciana elfă cea rea a isprăvit cu insultele şi ameninţările şi a început să cerşească ajutorul şi mila ca o căţea…

Povestea Larei Dorren, în varianta oamenilor

…dar rugăciunile nu au înmuiat inima de piatră a Dh’oine, aceste fiinţe crude şi nemiloase. Iar când Lara a cerut îndurare nu pentru ea, ci pentru copilul ei, s-au deschis uşile caleştii şi, la porunca regelui, călăul a lovit-o cu sabia şi i-a tăiat degetele. Şi noaptea, când muşca îngheţul lunii februarie, Lara s-a stins în pădure, pe culmea muntelui, dând naştere fiicei sale, apărând-o cu rămăşiţele căldurii care mai mocnea în ea. Şi astfel, deşi domneau noaptea, gerul şi zăpada, s-a făcut dintr-odată primăvară pe culmea muntelui şi a înflorit feainneweddul. Până în prezent, florile acestea cresc în numai două locuri: în Dol Blathanna şi pe culmea muntelui unde şi-a dat duhul Lara Dorren aep Shiadhal.

Povestea Larei Dorren, varianta elfilor

6

— Te-am rugat! a strigat iritată Ciri, lungită pe spate. Te-am rugat să nu mă mai atingi.

Mistle şi-a retras mâna şi iarba cu care o mângâiase pe Ciri pe gât. S-a tolănit lângă ea, se uita la cer, cu ambele mâini îndoite sub ceafa rasă.

— Te comporţi ciudat în ultima vreme, Şoimuleţ.

— Nu vreau să mă atingi, asta-i tot.

— E doar o joacă.

— Ştiu, şi-a strâns buzele Ciri. Doar o joacă. Totul a fost doar o joacă. Dar nu mă mai distrează, înţelegi? Deloc!

Mistle a rămas tăcută multă vreme, lungită pe spate, cu ochii la orizontul brăzdat de norii zdrenţuiţi. Un vultur se înălţa pe cerul de deasupra pădurii.

— Visele alea ale tale, a spus în cele din urmă. E din cauza viselor, nu-i aşa? Aproape în fiecare seară te trezeşti strigând din senin. Ce-ai trăit cândva ţi se întoarce în vis. Ştiu.

Ciri nu i-a răspuns.

— Nu mi-ai povestit niciodată despre tine, i-a spus Mistle, rupând din nou tăcerea. Prin ce-ai trecut. Nu ştiu de unde vii. Nici dacă ai apropiaţi…

Ciri şi-a mişcat rapid mâna pe gât, dar de data asta era doar o buburuză.

— Am avut câţiva, a explicat ea cu o voce groasă, fără să-şi privească prietena. Ei bine, am crezut că am avut… M-ar fi găsit, chiar şi aici, chiar şi la capătul lumii, numai să fi vrut… Sau să fi fost în viaţă… Ce vrei să ştii, Mistle? Vrei să-ţi vorbesc despre mine?

— Nu trebuie.

— Cu atât mai bine. Pentru că sigur e doar o distracţie. Ca tot ce e între noi.

— Nu înţeleg, a răspuns Mistle şi a întors capul, de ce nu pleci dacă ţi-e aşa de rău cu mine.

— Nu vreau să fiu singură.

— Doar atât?

— E mult.

Mistle şi-a muşcat buzele. Înainte să mai răspundă ceva, a auzit fluierul. Amândouă au sărit în sus, s-au scuturat de acele de pin şi s-au apropiat de cai.

— Începe distracţia, Falka, a spus Mistle, sărind în şa şi apucându-şi spada, cea care-ţi place de la o vreme mai mult decât orice. Să nu-ţi închipui că n-am observat.

Ciri, furioasă, a dat pinteni calului. Galopau nebuneşte de-a lungul ravenei, prin defileu, auzind de-acum strigătele sălbatice ale celorlalţi Şobolani ieşind din codru de pe celălalt versant. Fălcile capcanei s-au închis.

Audienţa privată s-a încheiat. Vattier de Rideaux, viconte de Eiddon, şeful serviciilor speciale din slujba împăratului Emhyr var Emreis, a părăsit biblioteca, înclinându-se în faţa Reginei Văii Florilor mai curtenitor decât cerea protocolul de la palat. În acelaşi timp, reverenţa a fost atent măsurată, mişcările lui Vattier au fost studiate şi prudente – spionul imperial nu şi-a luat ochii de la cei doi oceloţi aflaţi la picioarele suveranei elfilor. Pisicile cu ochii aurii păreau leneşe şi somnoroase, dar Vattier ştia că nu erau simple mascote, ci gardieni vigilenţi, gata să se năpustească şi să transforme cât ai clipi într-un terci sângeros pe oricine ar fi încercat să se apropie de regină mai mult decât ar permite protocolul.

Francesca Findabair, zisă şi Enid an Gleanna, Margareta din Vale, a aşteptat până s-au închis uşile în urma lui Vattier, apoi şi-a mângâiat oceloţii.

— Gata, Ida, a spus ea.

Ida Emean aep Sivney, o magiciană elfă, o Aen Seidhe liberă din Munţii Azurii, care în timpul audienţei rămăsese ascunsă sub o magie de invizibilitate, materializată într-un colţ al bibliotecii, şi-a aranjat rochia şi părul roşu-aprins. Oceloţii reacţionau doar deschizând mai larg ochii. Ca toate felinele, vedeau invizibilul, nu puteau fi păcălite cu o magie atât de simplă.

— Începe să mă scoată din sărite festivalul ăsta al spionilor, a spus Francesca ironic, luând o poziţie mai confortabilă pe scaunul de abanos. Henselt de Kaedwen mi-a trimis recent un „consul”, Dijkstra a condus până în Dol Blathanna o „misiune comercială”. Iar astăzi l-am primit în vizită pe spionul suprem Vattier de Rideaux! Ah, era să-l uit pe Stefan Skellen, Marele Nimic Imperial, care se învârtea pe-aici. Dar nu i-am acordat audienţă. Eu sunt regina, iar Skellen e un nimeni. O fi deţinând el o anumită poziţie, dar e un nimeni.

— Stefan Skellen, a spus încet Ida Emean, a venit şi la noi, unde a fost mai norocos. A stat de vorbă cu Filavandrel şi Vanadain.

— Şi, aşa cum a făcut şi Vattier cu mine, a pus întrebări despre Vilgefortz, Yennefer, Rience şi Cahir Mawr Dyffryn aep Ceallach?

— Printre altele. Vei fi surprinsă, dar a fost mai interesat de versiunea originală a profeţiei Ithlinnei Aegli aep Aevenien, în special de fragmentele care vorbesc despre Aen Hen Ichaer, Sângele Mai Vechi. A fost, de asemenea, interesat de Tor Lara, Turnul Pescăruşului, şi de portalul legendar ce lega odinioară Turnul Pescăruşului de Tor Zireael, Turnul Rândunicii. Tipic pentru oameni, Enid. Ei îşi imaginează că noi, cât ai pocni din degete, vom dezvălui enigmele şi misterele pe care ne străduim să le elucidăm de sute de ani.

Francesca a ridicat mâna şi s-a uitat la inel.

— Mă întreb, a spus, dacă Filippa are idee despre interesele ciudate ale lui Skellen şi Vattier… Şi ale lui Emhyr var Emreis, pe care îl slujesc amândoi.

— Ar fi riscant să punem rămăşag că n-are nicio idee, a răspuns Ida Emean şi a aruncat o privire ageră la regină, şi la fel de riscant ar fi să nu dezvăluim la conferinţa de la Montecalvo ce ştim, atât în faţa Filippei, cât şi a întregii loji. Ne-ar pune într-o lumină proastă. Iar noi ne dorim, la urma urmei, ca această lojă să existe. Vrem să aibă încredere în noi, elfele magiciene, şi nu să fim bănuite că jucăm la două capete.

— Adevărul este că jucăm la două capete, Ida. Şi ne cam jucăm cu focul. Cu Flăcările Albe ale Nilfgaardului…

— Focul arde – Ida Emean şi-a ridicat spre regină ochii care păreau mai mari datorită machiajului puternic –, dar şi purifică. Trebuie să treci prin el. Trebuie să accepţi riscul, Enid. Această lojă trebuie să existe, trebuie să înceapă să acţioneze. Cu toate membrele sale, douăsprezece magiciene, inclusiv cea despre care vorbeşte profeţia. Chiar dacă e un joc, să ne bazăm pe încredere.

— Şi dacă este o provocare?

— Ştii mai bine decât mine oamenii implicaţi.

Enid an Gleanna a căzut pe gânduri.

— Sheala din Tancarville, a răspuns ea în cele din urmă, e o singuratică ascunsă, care n-are nicio legătură. Triss Merigold şi Keira Metz au avut, dar au fost forţate să emigreze, iar Regele Foltest a scos toţi magicienii din Temeria. Margarita Laux-Antille nu este interesată decât de şcoala ei. În prezent, Triss, Keira şi Margarita sunt, într-adevăr, sub influenţa puternică a Filippei, iar Filippa e o enigmă. Cât despre Sabrina Glevissig, nu va renunţa la influenţa politică pe care o are în Kaedwen, dar nu va trăda loja. E prea atrasă de puterea pe care i-o dă loja.

— Dar cum rămâne cu Assire var Anahid? Şi cu cealaltă nilfgaardiană, pe care o vom întâlni la Montecalvo?

— Nu ştiu prea multe despre ele, a recunoscut cu un zâmbet uşor Francesca. Dar voi şti de îndată ce le văd. Mi-e de-ajuns să văd cu ce şi cum sunt îmbrăcate.

Ida Emean şi-a fluturat genele machiate, dar s-a abţinut să pună întrebări.

— A mai rămas statueta de jad, a spus Francesca după o clipă. Figurina de jad, imprevizibilă şi enigmatică, pomenită, de asemenea, în *Ithlinnespeath.* Poate că e timpul s-o lăsăm să se exprime. Şi s-o anunţăm ce urmează. Ai nevoie de ajutor la decomprimare?

— Nu, mă descurc singură. Ştii cum reacţionează la decomprimare. Cu cât are mai puţini martori, cu atât e mai puţin rănită în orgoliu.

Francesca Findabair a verificat din nou dacă toată curtea e izolată ermetic, vizual şi fonic de restul palatului printr-un câmp de protecţie. A aprins trei lumânări negre în sfeşnice reflectate în oglinzi concave. Sfeşnicele erau aşezate pe pământ, pe simbolurile lui Belleteyn, Lammas şi Yule, în interiorul unui mozaic circular, care reprezenta cele opt semne ale Vicca, zodiacul elfesc. În mozaicul circular zodiacal se afla un al doilea mozaic circular, mai mic şi plin de simboluri magice, înconjurat de o pentagramă. Francesca a instalat pe trei simboluri din cercul mai mic nişte trepieduri de fier, pe care apoi a montat delicat şi meticulos trei cristale. Prin forţa împrejurărilor, baza cristalelor corespundea perfect cu capetele trepiedurilor, poziţionarea trebuia să fie exactă, dar Francesca verifica tot, de mai multe ori. Nu voia să rişte nicio greşeală.

Nu departe susura o fântână, apa curgea dintr-o găleată de marmură, ţinută de o naiadă tot din marmură, patru şuvoaie se revărsau într-un havuz, antrenând în mişcare frunzele de nufăr printre care înotau peşti aurii.

Francesca a deschis un cufăraş, a scos o figurină mică, de jad, moale ca un săpun, a aşezat-o în mijlocul pentagramei. S-a îndepărtat, a aruncat o ultimă privire la grimoire de pe măsuţă, a respirat adânc, a ridicat braţele şi a rostit o vrajă.

Imediat lumânările au început să ardă mai puternic, faţetele cristalelor străluceau şi eliberau fascicule de lumină. Fasciculele s-au îndreptat spre figurină, care şi-a schimbat culoarea din verde în auriu şi apoi a devenit transparentă. Aerul vibra din cauza energiei magice care lovea ecranul protector. Una dintre lumânări arunca scântei, umbrele dansau pe paviment, mozaicul a început să revină la viaţă, să-şi schimbe formele. Cu braţele ridicate, Francesca şi-a continuat incantaţia.

Figurina creştea vizibil, pulsând şi vibrând, îşi schimba structura şi forma, părând un nor de fum ce se târa pe jos. Lumina proiectată de cristale străpungea fumul, în razele strălucitoare prindea contur o masă de materie în mişcare. După un moment a apărut în centrul cercului magic o formă umană, cea a unei femei cu părul negru, care zăcea inertă, alungită pe paviment.

Lumânările s-au stins cu panglici de fum, cristalele şi-au pierdut strălucirea. Francesca a lăsat braţele în jos, şi-a răsfirat degetele, şi-a şters sudoarea de pe frunte.

Femeia cu părul negru s-a ridicat de jos şi a ţipat.

— Cum te cheamă? a întrebat-o Francesca tare.

Femeia s-a cutremurat, a ţipat, ţinându-se cu mâinile de burtă.

— Cum te cheamă?

— Ye… Yennef… Yennefeeeer!!! Aaahhh…

Elfa a oftat uşurată. Femeia continua să se zbată, să ţipe, să geamă, bătând cu pumni, vrând să vomite. Francesca aştepta cu răbdare. Şi în linişte. Cea care o clipă mai devreme era doar o figurină de jad suferea, era evident. Şi normal. Dar creierul nu-i era afectat.

— Ei bine, Yennefer! i s-a adresat Francesca după un timp, întrerupându-i gemetele. Ajunge de-acum, nu?

Cu un efort evident, Yennefer s-a târât în patru labe, ştergându-şi nasul cu antebraţul, rotindu-şi ochii în jur, dezorientată. A trecut cu privirea peste Francesca de parcă elfa nici n-ar fi existat, apoi s-a oprit şi s-a însufleţit doar la vederea apei care curgea din fântână. Târându-se cu chiu, cu vai până la ghizdul fântânii, a sărit peste el, în apă, cu un pleoscăit. A căzut, era să se înece, a început să se sufoce, să tuşească, să scuipe, dând în cele din urmă la o parte nuferii din cale, a ajuns de-a buşilea la cele patru naiade de marmură şi s-a aşezat, rezemându-şi spatele de piedestalul statuii. Apa îi ajungea până la piept.

— Francesca, a îngăimat, atingându-şi steaua de obsidian de la gât şi ţintuind-o pe elfă cu o privire ce părea puţin mai lucidă, tu…

— Da, eu. Ce-ţi aminteşti?

— M-ai comprimat… La naiba, m-ai comprimat?

— Te-am comprimat şi te-am decomprimat. Ce-ţi mai aminteşti?

— Garstang… Elfii. Ciri. Tu. Şi cinci sute de chintale care mi-au căzut brusc pe spinare… Acum ştiu ce-a fost. O comprimare…

— Memoria îţi funcţionează. E bine.

Yennefer a lăsat capul în jos şi a aruncat o privire între coapsele deasupra cărora zburdau peştişori aurii.

— Poate schimbi apa din havuz, Enid, a mormăit. Tocmai m-am pişat în ea.

— Un fleac! a zâmbit Francesca. Fii, totuşi, atentă dacă nu se vede sânge în apă. Uneori comprimarea distruge rinichii.

— Doar rinichii? a inspirat adânc Yennefer. În mine nu mai există, cred, niciun organ sănătos… Cel puţin, aşa simt. La naiba, Enid, nu ştiu ce folos are tratamentul…

— Ieşi din havuz!

— Nu. Mi-e bine aici.

— Ştiu. Deshidratarea.

— Degradarea. Degringolada! De ce mi-ai făcut asta?

— Ieşi, Yennefer!

Magiciana s-a ridicat în picioare, sprijinindu-se cu ambele mâini de naiada de marmură. S-a scuturat de nuferii agăţaţi de ea, şi-a sfâşiat rochia din care i se scurgea apa, s-a aşezat goală în faţa fântânii, sub şuvoaiele care o încadrau. S-a curăţat şi a băut, a ieşit din havuz, s-a aşezat pe ghizdul fântânii, şi-a răsucit părul şi s-a uitat în jur.

— Unde mă aflu?

— În Dol Blathanna.

Yennefer şi-a şters nasul.

— Mai e balamuc în Thanedd?

— Nu. S-a terminat. De acum o lună şi jumătate.

— Trebuia să te rănesc zdravăn, a spus Yennefer după o clipă. Trebuia să-ţi pun eu pielea pe băţ, Enid. Dar poţi să te gândeşti că suntem chit. Te-ai răzbunat frumos, deşi metoda ta poate fi cam prea sadică pentru gustul meu. Nu-ţi era de-ajuns să-mi tai doar gâtul?

— Nu mai abera! s-a strâmbat elfa. Te-am comprimat şi te-am scos din Garstang pentru a-ţi salva viaţa. Mai revenim noi la asta, dar mai târziu. Aici ai un prosop. Şi un halat. Îţi dau o rochie nouă după ce faci o baie. O baie adevărată, într-o cadă cu apă fierbinte. Le-ai făcut destul rău peştilor aurii.

În timp ce Ida Emean şi Francesca beau vin, Yennefer bea suc de morcovi cu glucoză. În cantităţi uriaşe.

— Să rezumăm, a spus ea după ce a ascultat relatările Francescăi. Nilfgaardul a învins Lyria, în colaborare cu Kaedwenul a biruit Aedirnul, a ars Vengerbergul, a îngenuncheat Verdenul şi e pe cale să supună Brugge şi Sodden. Vilgefortz a dispărut fără urmă. Tissaia de Vries s-a sinucis. Iar tu ai devenit regina Văii Florilor, împăratul Emhyr ţi-a oferit un sceptru şi o coroană drept mulţumire că i-ai servit-o pe tavă pe Ciri a mea, pe care a căutat-o atât timp şi pe care astăzi o are la dispoziţie după bunul plac. Pe mine m-ai comprimat şi m-ai ţinut o lună şi jumătate într-o cutie, sub formă de statuetă de jad. Şi bineînţeles că te aşteptai să-ţi mulţumesc pentru asta.

— N-ar fi rău, i-a răspuns cu răceală Francesca Findabair. Pe Thanedd era un anumit Rience, care şi-a făcut o datorie de onoare din a-ţi pregăti o moarte lentă şi dureroasă, iar Vilgefortz îi făgăduise că-l ajută. Rience a răscolit tot Garstangul în căutarea ta. Dar nu te-a găsit, pentru că erai deja o statuetă de jad, ascunsă cu grijă în decolteul meu.

— Şi am fost figurina aceea patruzeci şi şapte de zile.

— Da. Când m-au întrebat, am putut să răspund calm că Yennefer de Vengerberg nu era în Dol Blathanna. La urma urmei, m-au întrebat despre Yennefer, nu despre o statuetă, nu?

— Ce s-a întâmplat de te-ai hotărât să mă eliberezi?

— Multe. Îţi explic totul îndată.

— Mai întâi explică-mi altceva! Geralt, vrăjitorul, se afla pe Thanedd. Îţi aminteşti, ţi l-am prezentat la Aretuza. Ce-i cu el?

— Calmează-te! E în viaţă.

— Dar *sunt* calmă. Vorbeşte, Enid!

— Vrăjitorul tău, a spus Francesca, a făcut într-un ceas mai mult decât au făcut mulţi alţii într-o viaţă. Fără a intra în amănunte: i-a rupt un picior lui Dijkstra, i-a retezat capul lui Artaud Terranova şi a ucis cu bestialitate vreo zece Scoia’tael. Ah! Era să uit. Şi i-a trezit dorinţe nesănătoase Keirei Metz.

— Îngrozitor! s-a schimonosit chipul lui Yennefer, aflând vestea. Dar probabil Keira şi-a revenit, nu? N-are resentimente faţă de el? Cu siguranţă că e lipsă de timp, şi nu de respect dacă, după ce i-a trezit dorinţele, nu i le-a îndeplinit. Poţi s-o asiguri de asta, în numele meu.

— Vei avea ocazia s-o asiguri tu însăţi, i-a răspuns rece Margareta din Vale. Şi foarte curând. Dar să ne întoarcem la treaba faţă de care manifeşti atâta indiferenţă. Vrăjitorul tău a fost atât de îndârjit în dorinţa lui de a o proteja pe Ciri, că a acţionat nesăbuit. L-a întărâtat pe Vilgefortz. Iar Vilgefortz l-a distrus. Dacă nu i-a luat zilele de tot a fost, fără îndoială, din lipsă de timp, şi nu din lipsă de motiv... Deci? Vei continua să te prefaci că nu-ţi pasă?

— Nu, a răspuns Yennefer şi grimasa de pe buzele ei şi-a pierdut orice urmă de sarcasm. Nu, Enid, îmi pasă. Şi unii oameni vor simţi în curând cât de mult îmi pasă. Ai cuvântul meu.

Aşa cum ignorase jignirile anterioare ale magicienei, Francesca nu i-a luat în seamă nici ameninţarea.

— Triss Merigold l-a teleportat pe vrăjitorul vătămat în Brokilon, a continuat ea. Din câte ştiu eu, driadele încă îl mai îngrijesc acolo. S-ar părea că se simte deja mai bine, dar n-ar strica dacă până una-alta nu şi-ar scoate nasul din Brokilon. Îl caută agenţii lui Dijkstra şi serviciile de spionaj din toate regatele. Şi pe tine te caută.

— Cum de merit eu o asemenea onoare? Nu i-am rupt nimic lui Dijkstra... O, nu-mi spune nimic, ghicesc eu! Am dispărut de la Thanedd fără urmă. Nimeni nu s-a gândit că am aterizat în buzunarul tău, diminuată şi comprimată. Toţi sunt convinşi că m-am refugiat în Nilfgaard, împreună cu colaboratorii mei spioni. Toţi, cu excepţia spionilor adevăraţi, se înţelege, dar aceştia nu vor deschide ochii nimănui. Războiul nu s-a terminat, dezinformarea este o armă al cărei tăiş trebuie să fie mereu ascuţit. Iar azi, după patruzeci şi şapte de zile, a venit timpul să fie folosită această armă. Casa mea din Vengerberg a fost arsă, eu sunt căutată. Nu pot decât să mă lipesc de comandourile de Scoia'tael. Sau să mă alătur altfel luptei pentru libertatea elfilor.

Yennefer a luat câteva guri de suc de morcovi şi a ţintuit-o cu privirea pe Ida Emean aep Sivney, care îşi păstra calmul şi tăcerea.

— Ce crezi, domniţă Ida? Domniţa liberă Aen Seidhe din Munţii Azurii. Mi-am ghicit bine destinul? De ce taci ca peştele?

— Tac, domniţă Yennefer, i-a răspuns elfa cu părul roşcat, pentru că n-am nimic înţelept de spus. Întotdeauna e mai bine decât să faci ipoteze neîntemeiate şi să-ţi maschezi îngrijorarea cu vorbe insipide. Să trecem la subiect, Enid! Explică-i domniţei Yennefer despre ce este vorba.

— Sunt numai ochi şi urechi, a zis Yennefer şi şi-a atins steaua de obsidian de pe panglica de catifea. Vorbeşte, Francesca!

Margareta din Vale îşi odihnea bărbia pe mâinile încrucişate.

— Astăzi, a anunţat ea, e a doua noapte de la luna plină. Într-o clipită ne vom teleporta la castelul din Montecalvo, sediul Filippei Eilhart. Vom lua parte la întâlnirea unei organizaţii care ar trebui să te intereseze. Ai crezut mereu că magia are cea mai mare valoare, mai presus de diviziuni, dispute, alegeri politice, interese personale, ranchiune, resentimente şi animozităţi. Aşadar, sigur o să te bucuri să afli că nu demult s-a creat nucleul unei instituţii, un fel de lojă secretă, dedicată exclusiv apărării intereselor magiei şi responsabilă cu asigurarea locului ei corespunzător în ierarhia afacerilor de tot felul. Profitând de privilegiul de a recomanda noi membri pentru loja pomenită, mi-am permis să iau în considerare două nominalizări: a Idei Emean aep Sivney şi a ta.

— Ce onoare şi ce promovare neaşteptate! a exclamat Yennefer ironic. Mutarea directă de la o inexistenţă magică la statutul unui membru al unei loji misterioase, elitiste şi omnipotente. Mai presus de ranchiunele şi resentimentele personale... Dar oare chiar am profilul corespunzător? Voi găsi în mine suficientă forţă de caracter ca să mă eliberez de această ură împotriva celor care mi-au răpit-o pe Ciri, ne-au chinuit pe mine şi pe un om care nu mi-e indiferent…

— Sunt sigură, a întrerupt-o elfa, că vei găsi în tine destulă forţă de caracter, Yennefer. Te cunosc şi ştiu că nu-ţi lipseşte această forţă. Nu-ţi lipseşte nici ambiţia, care ar trebui să-ţi risipească îndoielile despre onoarea şi promovarea care te aşteaptă. Dacă vrei, o să-ţi vorbesc sincer: te recomand pentru lojă, fiindcă te consider o persoană care îşi merită locul acolo şi care poate să-i slujească cu abnegaţie cauza.

— Mulţumesc, a răspuns, dar nici gând să-i dispară zâmbetul sardonic. Mulţumesc, Enid. Într-adevăr mă simt plină de ambiţie, mândrie şi încredere în mine. Stau să plesnesc dintr-un moment într-altul. Dar nu înainte de a te întreba de ce nu recomanzi pentru lojă o altă elfă din Dol Blathanna sau din Munţii Azurii.

— În Montecalvo, i-a răspuns cu răceală Francesca, vei afla de ce.

— Aş prefera să aflu acum.

— Spune-i! a murmurat Ida Emean.

— E vorba despre Ciri, a vorbit Francesca după o clipă de ezitare, privind-o pe Yennefer cu ochii săi impenetrabili. Loja este interesată de ea şi nimeni nu o cunoaşte mai bine pe această fată decât tine. Restul vei afla la faţa locului.

— Bine.

Yennefer s-a scărpinat cu putere pe umăr, căci pielea uscată de compresie încă o mai mânca insuportabil.

— Spune-mi atunci, a continuat, cine mai face parte din această lojă? În afară de voi două şi de Filippa.

— Margarita Laux-Antille, Triss Merigold şi Keira Metz, Sheala din Tancarville din Kovir, Sabrina Glevissig. Şi două magiciene din Nilfgaard.

— O republică internaţională a femeilor?

— Putem spune şi aşa.

— Sigur mă mai consideră o aliată a lui Vilgefortz. Oare mă vor accepta?

— M-au acceptat pe mine. De restul vei avea tu grijă. Ţi se va cere relatarea legăturilor tale cu Ciri. Încă de la început, de la întâmplările care au avut loc în Cintra acum cincisprezece ani, prin mijlocirea vrăjitorului tău, până la evenimentele de acum o lună şi jumătate. Sinceritatea şi veridicitatea vor fi absolut indispensabile. Şi îţi vor confirma loialitatea faţă de convent.

— Cine a zis că trebuie să confirm ceva? Nu cumva e prea devreme să vorbim despre loialitate? Nici măcar nu cunosc statutul şi programul acestei organizaţii internaţionale feminine…

— Yennefer, şi-a încruntat elfa uşor sprâncenele perfecte, eu te recomand pentru lojă. Dar nu intenţionez să constrâng pe nimeni. Şi mai ales nu în ceea ce priveşte loialitatea. Ai de ales.

— Îmi imaginez, oare ce?

— Poţi să-ţi imaginezi. Dar rămâne o alegere liberă. Totuşi, eu te încurajez să alegi loja. Crede-mă, astfel o vei ajuta pe Ciri a ta mult mai bine decât dacă te arunci orbeşte cu capul în jos în vârtejul evenimentelor, aşa cum tare ţi-ar plăcea. Ciri e ameninţată cu moartea. Numai acţiunea noastră solidară o poate salva. Când vei auzi ce se va discuta în Montecalvo, te vei convinge că ţi-am spus adevărul… Yennefer, nu-mi plac fulgerele pe care le observ în ochii tăi. Dă-ţi cuvântul că nu vei încerca să fugi!

— Nu, a întors capul Yennefer, ascunzându-şi steaua de obsidian cu palma. Nu ţi-l dau, Francesca.

— Vreau să te avertizez cu loialitate, draga mea. Toate portalurile staţionare din Montecalvo au o blocadă coruptă. Oricine încearcă să intre sau să iasă din ele fără consimţământul Filippei aterizează în temniţe cu ziduri care sunt acoperite cu dvimerit. Nu vei putea să-ţi deschizi propriul teleport dacă nu dispui de componente. Nu vreau să te privez de steaua ta, deoarece trebuie să ai controlul total al minţii, dar, dacă încerci să mă păcăleşti… Yennefer, eu nu pot să-ţi permit… Loja nu-ţi permite să zbori de nebună, de una singură, ca s-o salvezi pe Ciri şi pentru a-ţi satisface setea de răzbunare. Încă am matricea ta, am algoritmul magiei. Te pot diminua din nou şi comprima într-o statuetă de jad. Dacă este cazul, pentru câteva luni. Sau pentru câţiva ani.

— Mulţumesc pentru avertizare. Dar, oricum, nu-mi dau cuvântul de onoare.

Fringilla Vigo şi-a revenit, dar era supărată şi tensionată. Ea însăşi îi mustrase în repetate rânduri pe tinerii magicieni nilfgaardieni pentru preluarea fără discernământ a părerilor de-a gata şi a ideilor preconcepute, ea însăşi ridiculiza tot timpul portretul tipic al magicienei nordice, zugrăvit de propagandă şi de bârfă – o femeie arogantă, de o frumuseţe artificială, frivolă şi depravată până la limita cu perversiunea. Astăzi, totuşi, cu cât corespondenţa teleportării o aducea mai aproape de castelul din Montecalvo, se întreba cu înfrigurare ce urmează să descopere la locul de întâlnire al lojii enigmatice. Şi ce o aştepta acolo. Imaginaţia ei sălbatică îi înfăţişa tablouri cu femei fermecătoare mortale, purtând coliere de diamante pe sânii goi, cu sfârcuri înroşite cu carmin, femei cu buze umede şi cu ochi strălucitori de la alcool şi narcotice. Fringilla a văzut deja cu ochii imaginaţiei cum întâlnirea misterioasei loji se preschimbă într-o orgie sălbatică, dezlănţuită, cu o muzică frenetică în fundal, cu afrodiziace, sclavi de ambele sexe şi tot soiul de accesorii sofisticate.

Ultimul teleport o lăsase între două coloane de marmură neagră, cu buzele uscate, cu ochii umezi din cauza vântului magic şi cu mâna strângând convulsiv colierul de smarald care îi împodobea pătratul decolteului. Alături de ea se materializase Assire var Anahid, şi ea vizibil nervoasă. Fringilla a avut totuşi un motiv să presupună că prietena ei nu se simţea bine în noua şi neobişnuita ei ţinută: o rochie de culoarea zambilei, simplă, dar elegantă, completată cu un colier de alexandrit, discret şi mic.

Dar le-au trecut nervii imediat. În sala mare, luminată de felinarele magice era răcoare şi linişte. Nici picior de bărbat gol care să bată ritmul într-o tamburină, nici picior de fetişoare care să danseze pe masă, cu paiete strălucitoare pe Muntele lui Venus, nici urmă de miros de haşiş sau cantaridă. Magicienele nilfgaardiene au fost întâmpinate îndată de Filippa Eilhart, amfitrioana castelului, elegantă, serioasă, plăcută şi organizată. Celelalte magiciene s-au apropiat şi s-au prezentat, iar Fringilla a răsuflat uşurată. Magicienele din Nord erau minunate, îmbrăcate în culori vibrante şi pline de bijuterii, dar în ochii lor conturaţi cu un machiaj luminos nu era nici urmă de narcotice sau nimfomanie. De asemenea, niciuna nu era cu pieptul gol. Dimpotrivă, două dintre ele erau acoperite până în gât cu o modestie ieşită din comun: Sheala din Tancarville, sobră, îmbrăcată în negru, şi tinerica Triss Merigold, cu ochii albaştri şi părul şaten, bogat. Bruneta Sabrina Glevissig şi blondele Margarita Laux-Antille şi Keira Metz aveau decolteu, dar mai discret decât al Fringillei.

În aşteptarea celorlalte participante la convent, s-a recurs la o conversaţie politicoasă, fiecare având ocazia de a spune câte ceva despre sine, iar remarcile inteligente şi observaţiile discrete ale Filippei Eilhart au spart gheaţa repede, deşi singura gheaţă din preajmă era cea de la bufet, pe care se aşternuseră stridii gigantice. Sheala din Tancarville, cercetătoarea, a găsit imediat multe puncte comune cu Assire var Anahid şi, pasionată de cercetare, Fringilla a simpatizat-o imediat pe vesela Triss Merigold. În timp ce făceau conversaţie, au mâncat cu poftă stridii. Numai Sabrina Glevissig, demna reprezentantă a pădurilor virgine din Kaedwen, nu mânca şi chiar şi-a permis să-şi exprime dispreţul faţă de „monstruozităţile vâscoase”, precum şi pofta de o bucată de carne de vânat rece cu prune. În loc să reacţioneze la insultă cu o indiferenţă rece şi trufaşă, Filippa Eilhart a tras de cordonul unui clopoţel şi un platou de carne a apărut într-o clipă, adus discret de o servitoare scundă. Fringilla era profund uluită. *Măi-măi,* s-a gândit ea, *câte bordeie, atâtea obiceie.*

Teleportul dintre coloane a fost iluminat şi a vibrat zgomotos. Pe chipul Sabrinei Glevissig a apărut o uluire fără limite. Keira Metz şi-a aruncat stridiile şi cuţitul în gheaţă. Triss şi-a ţinut respiraţia.

Din portal au apărut trei magiciene. Trei elfe. Una cu părul auriu-închis, cealaltă cu părul roşcat, iar a treia cu părul negru ca abanosul.

— Bun venit, Francesca! a spus Filippa.

În glasul ei nu se putea auzi emoţia pe care o exprimau ochii, mijiţi imediat.

— Bun venit, Yennefer!

— Am avut privilegiul de a alege două candidate la lojă, a spus cu voce melodioasă Francesca, elfa cu părul auriu-închis, sigur observând uimirea Filippei. Iată-le: Yennefer de Vengerberg, cunoscută de toate, şi domniţa Ida Emean aep Sivney, Aen Saevherne din Munţii Azurii.

Ida Emean şi-a înclinat uşor chipul îmbujorat, strălucind în îmbrăcămintea asemănătoare cu narcisele.

— Bănuiesc, a continuat Francesca, privind în jur, că acum suntem în efectiv complet?

— Lipseşte doar Vilgefortz, a şoptit Sabrina Glevissig, dar cu furie evidentă, privind-o pe Yennefer cu coada ochiului.

Filippa a făcut prezentările. A urmărit-o cu atenţie pe Francesca Findabair, al cărei nume real era Enid an Gleanna, Margareta din Vale, faimoasa regină din Dol Blathanna, suverana elfilor care îşi recuperaseră recent ţara. *Zvonurile despre frumuseţea Francescăi nu sunt exagerate,* şi-a zis Fringilla.

Ida Emean, roşcata cu ochii mari, evident că a trezit interesul tuturor, inclusiv celor două magiciene din Nilfgaard. Elfele libere din Munţii Azurii nu aveau nicio relaţie nici cu oamenii şi nici măcar cu rudele care locuiau în apropiere. Iar câţiva dintre elfii liberi Aen Saevherne, Cunoscătorii, erau o enigmă vecină cu legenda. Chiar şi printre elfi, puţini se puteau lăuda că s-au apropiat de un Aen Saevherne. Ida nu se distingea numai prin culoarea părului ei. Printre bijuteriile pe care le purta, nu era nicio uncie de mineral, niciun carat de piatră preţioasă, doar perle, corali şi chihlimbar.

Dar cea mai mare senzaţie au făcut-o, fără îndoială, cele trei magiciene proaspăt sosite, Yennefer cu părul de abanos, îmbrăcată în negru şi alb, care, contrar aparenţelor, nu era o elfă. Apariţia ei în Montecalvo a fost probabil o surpriză imensă, nu neapărat plăcută pentru toată lumea. Fringilla a simţit aura antipatiei şi a duşmăniei din jurul anumitor magiciene.

Când au fost prezentate magicienele nilfgaardiene, Yennefer a ţintuit-o cu ochii săi violet pe Fringilla. Ea însăşi avea ochii obosiţi şi încercănaţi, ceea ce nici măcar machiajul nu putea să ascundă.

— Ne cunoaştem, a spus ea, atingându-şi steaua de obsidian ataşată la panglica de catifea.

O tăcere greoaie şi încărcată de aşteptare s-a aşternut brusc în sală.

— Ne-am mai văzut, a repetat Yennefer.

— Nu-mi amintesc, a zis Fringilla şi i-a susţinut privirea.

— Nu mă surprinde. Însă eu am o memorie bună a feţelor şi a siluetelor. Te-am văzut când eram pe Muntele Sodden.

— Atunci, nu poate fi vorba despre o confuzie, a ridicat Fringilla capul cu mândrie, uitându-se în jur. Am fost pe Muntele Sodden.

Filippa Eilhart a anticipat replica lui Yennefer.

— Şi eu am fost acolo, a zis ea. Şi îmi amintesc foarte multe lucruri. Dar am senzaţia că aici, în această încăpere, nu e de niciun folos să scormonim prin memorie şi să reînsufleţim anumite amintiri. Uitarea, iertarea şi împăcarea ne sunt de mai mare folos în activitatea pe care intenţionăm să o desfăşurăm. Probabil că eşti de acord cu mine, nu-i aşa, Yennefer?

Magiciana brunetă şi-a retras o şuviţă de păr de pe frunte.

— Când o să aflu şi eu în sfârşit ce intenţionaţi să faceţi, a răspuns ea, o să-ţi spun, Filippa, cu ce anume sunt de acord. Sau nu.

— Atunci, să începem fără întârziere! Doamnelor, vă rog să luaţi loc!

Toate locurile din jurul mesei rotunde erau rezervate pentru anumite participante, cu excepţia unuia. Fringilla stătea alături de Assire var Anahid, având în stânga un loc liber, care o separa de Sheala de Tancarville, lângă care stăteau Sabrina Glevissig şi Keira Metz. În dreapta lui Assire erau Ida Emean, Francesca Findabair şi Yennefer. Exact în faţa lui Assire se afla Filippa Eilhart, având-o în dreapta pe Margarita Laux-Antille, iar în stânga pe Triss Merigold.

Toate scaunele aveau braţe sculptate în formă de sfincşi.

Filippa a deschis sesiunea. A repetat cuvintele de bun venit şi a trecut imediat la chestiuni serioase. Fringilla, căreia Assire îi făcuse un raport detaliat al reuniunii anterioare a lojii, nu a aflat nimic nou din preambul. Nu a fost surprinsă nici de declaraţiile de aderare la convent pronunţate de toate magicienele, nici de primele luări de cuvânt. A fost, totuşi, oarecum stânjenită, pentru că luările de cuvânt se refereau la războiul Imperiului împotriva Nordlingenilor şi în special la operaţiunile demarate recent în Sodden şi Brugge, pe parcursul cărora armatele nilfgaardiene se confruntaseră cu cele temeriene. Deşi conventul fusese declarat apolitic, magicienele nu puteau să-şi ascundă convingerile. Evident, apropierea trupelor Nilfgaardului le îngrijora pe unele. Sentimentele Fringillei erau ambigue. Presupunea că astfel de persoane educate ar trebui să înţeleagă că Imperiul a adus cultură, bunăstare, ordine şi stabilitate politică în Nord. Pe de altă parte, nu ştia cum ar fi reacţionat ea însăşi dacă armatele străine s-ar fi apropiat de casa ei.

Filippa Eilhart era vizibil sătulă de discuţiile despre acţiunile militare.

— Nimeni nu poate anticipa rezultatul acestui război, a spus ea. Mai mult, o astfel de predicţie nu are niciun rost. Deci să gândim la rece. În primul rând, războiul nu reprezintă un rău atât de mare. Mai degrabă mă tem de consecinţele suprapopulării care, în acest stadiu al dezvoltării agriculturii şi industriei, ar însemna o foamete totală. În al doilea rând, războiul e doar o continuare a politicii suveranilor. Câţi dintre conducătorii noştri actuali vor mai trăi încă o sută de ani? Niciunul, evident. Câte dinastii vor rezista? Imposibil de prezis. Actualele dispute teritoriale şi dinastice, ambiţiile actuale şi speranţele actuale nu vor mai reprezenta nimic peste o sută de ani, vor fi praf şi pulbere în cronici. Dar, dacă nu suntem atente, dacă ne lăsăm târâte în război, şi de noi o să se aleagă praful şi o să fim condamnate la uitare. Dacă, pe de altă parte, privim puţin dincolo de standarde, dacă ne închidem urechile la lozincile războinice şi patriotice, o să rezistăm. Şi trebuie să rezistăm. Trebuie, pentru că purtăm povara răspunderii pe umerii noştri. Nu faţă de împăraţi şi interesele lor particulare, limitate la interesele unei singure împărăţii. Ci faţă de lume. Suntem responsabile de progres. De schimbările aduse de progres. Suntem responsabile pentru viitor.

— Tissaia de Vries ar fi văzut lucrurile altfel, a vorbit Francesca Findabair. Întotdeauna ea avea în vedere răspunderea noastră faţă de oamenii obişnuiţi. Nu pentru viitor, ci pentru aici şi acum.

— Tissaia de Vries nu mai trăieşte. Dacă ar fi trăit, ar fi fost aici, printre noi.

— Fără doar şi poate, a zis Margareta din Vale zâmbind. Dar mă îndoiesc că ar fi fost de acord cu teoria despre război ca remediu pentru foamete şi suprapopulare. Dragi surori, să ne oprim o clipă la ultimul cuvânt. Să recurgem la exprimarea obişnuită, care ar trebui să faciliteze înţelegerea, această limbă e pentru mine o limbă străină. Din ce în ce mai străină. În limba mamei mele nu există cuvântul „suprapopulare”, iar „supraelfare” ar fi un neologism. Memorabila Tissaia de Vries era preocupată de soarta oamenilor obişnuiţi. Pentru mine, nu e mai puţin importantă soarta elfilor simpli. Aş aplauda ideea de a zbura cu mintea în viitor şi de a trata prezentul ca pe o efemeridă. Dar observ cu părere de rău că ziua de azi o condiţionează pe cea de mâine, fără de care nu există viitor. Vouă, oamenilor, probabil vi se pare ridicol să jeleşti pentru o tufă de liliac care a ars în timpul războiului, la urma urmelor se poate trăi şi fără liliac, iar, dacă nu-i liliacul acela, e altul, nu-i aşa? şi, în cel mai rău caz, dacă nu mai e nici urmă de liliac, e bun şi salcâmul. Iertaţi-mi aceste metafore botanice! Dar luaţi aminte că ceea ce pentru voi, oamenii, este o chestiune de politică, pentru noi, elfii, este o chestiune de supravieţuire fizică.

— Nu mă interesează politica, a intervenit cu un ton ridicat Margarita Laux-Antille, rectorul academiei de magie. Pur şi simplu nu vreau să folosesc fetele pentru a căror educaţie m-am sacrificat drept condotieri, tulburându-le mintea cu sloganuri despre dragostea de patrie. Patria acestor tinere este magia, asta le învăţ. Dacă cineva le angajează pe elevele mele în război, le amplasează pe un nou munte Sodden, ele vor pierde, indiferent de rezultatul de pe câmpul de luptă. Îţi înţeleg temerile, Enid, dar trebuie să ne ocupăm de viitorul magiei, nu de problemele rasiale.

— Trebuie să ne ocupăm de viitorul magiei, a repetat Sabrina Glevissig, însă viitorul magiei condiţionează statutul magicienilor. Statutul nostru. Importanţa noastră. Rolul pe care îl îndeplinim în societate. Încrederea, respectul şi credibilitatea de care ne bucurăm, credinţa generală că suntem folositori, că magia este necesară. Alternativa cu care ne confruntăm pare simplă: fie ne pierdem statutul şi ne izolăm în turnurile noastre de fildeş, fie acceptăm să slujim. Să slujim chiar de pe muntele Sodden, chiar ca condotieri…

— Sau ca fete de companie, a zis Triss Merigold, aruncându-şi înapoi părul bogat. Cu gâtul plecat, gata să se supună împăratului când face semn cu degetul! Pentru că asta ne aşteaptă, dacă peste tot va domni Pax nilfgaardiana.

— Dacă va domni, a replicat răspicat Filippa. Nu avem alternativă. Trebuie să slujim. Dar magia. Nu regii şi împăraţii, nu politicile lor actuale. Nu cauzei integrării rasiale, deoarece aceasta este, de asemenea, supusă obiectivelor politice actuale. Conventul nostru, dragele mele domniţe, nu a fost convocat pentru a ne adapta politicilor şi schimbărilor zilnice care au loc pe linia frontului. Nu a fost convocat ca să căutăm febril soluţii adecvate pentru o anumită situaţie, schimbându-ne culoarea pielii precum cameleonii. Loja noastră trebuie să joace un rol activ. În opoziţie totală. Să-l îndeplinim cu toate mijloacele pe care le avem la dispoziţie.

— Dacă înţeleg corect, a intervenit Sheala din Tancarville, ridicând capul, ne încurajezi să avem o influenţă activă asupra cursului evenimentelor? Cu toate mijloacele, inclusiv cele care ies din dreptul legal?

— Despre ce drept vorbeşti? Despre dreptul celor mici? Despre cel înscris în codurile pe care noi le-am elaborat şi le-am dictat juriştilor regali? Suntem supuşi unui singur drept. Al nostru!

— Înţeleg, a zâmbit magiciana din Kovir. Prin urmare, vom influenţa activ cursul evenimentelor. Dacă nu ne convine politica conducătorilor, o schimbăm pur şi simplu. Nu, Filippa? Sau poate ar fi mai bine să-i răsturnăm din capul locului pe aceşti imbecili încoronaţi, să-i detronăm şi să-i izgonim? De ce să nu luăm imediat puterea?

— I-am pus deja pe tron pe conducătorii care ne convin. Greşeala noastră a fost că nu am pus magia pe tron. Nu i-am dat niciodată magiei puterea absolută. A venit vremea să îndreptăm această greşeală.

— Te ai în vedere pe tine, nu-i aşa? a întrebat Sabrina Glevissig, care s-a aplecat peste masă. Bineînţeles pe tronul Redaniei? Înălţimea Sa Filippa întâia, cu Dijkstra ca prinţ consort?

— Nu mă am în vedere pe mine. Nu am în vedere regatul Redaniei. Am în vedere marele Regat Nordic, în care se dezvoltă actuala împărăţie din Kovir. Un imperiu a cărui putere va fi egală cu cea a Nilfgaardului şi datorită căruia echilibrul lumii, în prezent precar, în cele din urmă va fi regăsit. Un imperiu guvernat de magie, pe care o vom instala pe tron prin căsătoria dintre moştenitorul tronului Kovirului şi o magiciană. Da, aţi auzit bine, dragi surori, căutaţi în direcţia bună. Este chiar aici, în jurul acestei mese, mai precis în acest loc gol, în care o vom instala pe cea de-a douăsprezecea magiciană a lojii. Şi apoi o vom instala pe tron.

Tăcerea care s-a aşternut a fost întreruptă de Sheala de Tancarville.

— Un proiect cu adevărat foarte ambiţios, a comentat ea cu o nuanţă de sarcasm. Cu adevărat demn de noi toate. Justifică în totalitate existenţa acestui convent. Fără îndoială, proiectele mai puţin glorioase, deşi le putem face, ar fi jignitoare pentru noi, nu? Ar fi ca şi cum ai planta un cui cu un astrolab. Nu, nu, mai bine să impunem de la început obiective absolut imposibile.

— De ce imposibile?

— Fie-ţi milă, Filippa! a spus Sabrina Glevissig. Niciun rege nu se va însura cu o magiciană, nicio societate nu va accepta o magiciană la tron. Un obicei secular le-ar sta în cale. Poate că acest obicei nu-i foarte înţelept, dar există.

— Le-ar sta în cale, a adăugat Margarita Laux-Antille, şi alte obstacole, aş zice de natură tehnică. Persoana care s-ar pripăşi în casa din Kovir ar trebui să îndeplinească o serie de condiţii, atât din punctul nostru de vedere, cât şi din punctul de vedere al casei din Kovir. Aceste condiţii se exclud reciproc, în mod clar. Nu-ţi dai seama, Filippa? Nouă ne-ar plăcea o persoană iniţiată în magie, dedicată trup şi suflet magiei, care să-şi înţeleagă rolul şi să şi-l joace abil, discret şi fără a trezi suspiciuni. Fără dirijori sau sufleori, fără eminenţe cenuşii ascunse în umbră şi împotriva cărora s-ar îndrepta mânia celor revoltaţi cu prima ocazie. Ar trebui, de asemenea, să fie o persoană pe care Kovirul însuşi, fără nicio presiune vizibilă din partea noastră, s-o aleagă de soţie pentru moştenitorul tronului.

— Evident.

— Şi ce crezi? Pe cine ar alege Kovirul? Fără îndoială, pe o tânără domniţă dintr-o familie regală, căreia să-i curgă prin vene sânge regal de generaţii. O domniţă tinerică, potrivită unui tânăr prinţ. O femeie capabilă să dea naştere, căci se pune problema aici despre perpetuarea dinastiei. Aceste criterii te exclud automat, Filippa, mă exclud şi pe mine, le exclud chiar şi pe Keira şi Triss, cele mai tinere dintre noi. De asemenea, le exclud pe toate adeptele şcolii mele, care, până la urmă, sunt neinteresante şi pentru noi, întrucât sunt deocamdată numai nişte lăstari despre care nu ştim ce hram poartă, cu niciun chip n-o să poată vreuna dintre ele să ocupe al doisprezecelea loc la această masă. Cu alte cuvinte, chiar dacă tot Kovirul ar lua-o razna şi ar fi în favoarea căsătoriei regelui său cu o magiciană, n-am avea de unde să scoatem o asemenea magiciană. Cine ar putea deveni regină a Nordului?

— O domniţă de sânge albastru, a zis calm Filippa. Prin venele căreia curge sânge regal, sângele câtorva mari dinastii. Tinerică şi aptă să aducă pe lume urmaşi. O tânără cu abilităţi fenomenale magice şi divinatorii, pomenită în profeţiile Sângelui mai Vechi. O tânără domniţă care îşi va îndeplini impecabil rolul, fără dirijori sau sufleori, fără consilieri sau eminenţe cenuşii, pentru că aşa a hotărât destinul ei. O domniţă ale cărei abilităţi, de la sine înţeles, sunt şi vor fi cunoscute numai de noi. Cirilla, fiica Pavettei din Cintra, nepoata Leoaicei Calanthe. Sângele mai Vechi, Flacăra de Gheaţă a Nordului, Distrugătoarea şi Renovatoarea, a cărei venire a fost prorocită acum sute de ani. Ciri din Cintra, Regina Nordului. Şi sângele lui, din care se va naşte Regina Lumii.

Când i-au văzut pe Şobolani, doi dintre călăreţii care însoţeau trăsura au făcut stânga-mprejur imediat şi au luat-o la fugă. N-au avut noroc. Giselher, Reef şi Scânteia i-au blocat şi, după o luptă scurtă, i-au lichidat fără mare tam-tam. Kayleigh, Asse şi Mistle s-au năpustit pe ceilalţi doi, gata să-şi apere cu disperare trăsura la care erau înjugaţi patru cai bălţaţi. Ciri a simţit o dezamăgire profundă amestecată cu furie. Nu-i mai rămăsese niciunul cu care să lupte. N-avea pe cine să omoare, se pare.

Însă mai era un călăreţ care mergea înaintea trăsurii şi acţiona ca un paznic, uşor înarmat, pe un cal iute. Ar fi putut să fugă, dar nici măcar nu a încercat. S-a întors şi şi-a rotit spada, îndreptându-se direct spre Ciri.

Fata l-a lăsat să se apropie, chiar şi-a încetinit uşor calul. Când a lovit îndreptându-se în scări, ea s-a rotit pe şa, evitând lama, apoi s-a lăsat în jos imediat, eliberându-se încet din scări. Călăreţul era rapid şi iscusit, aşa că a reuşit să lovească din nou. De data asta a parat ea, când spada i-a alunecat, l-a lovit de jos, scurt, apoi a adus spada într-o fentă, prefăcându-se că îl atinge pe faţă, şi, când el şi-a ridicat instinctiv mâna stângă să se apere, ea şi-a întors repede spada în mână şi l-a plesnit sub axilă printr-o schemă pe care o exersase ore întregi la Kaer Morhen. Nilfgaardianul a alunecat din şa şi s-a prăbuşit la pământ, s-a ridicat în genunchi, a urlat sălbatic, făcând gesturi largi ca să oprească sângele care-i curgea din artera retezată. Ciri l-a urmărit câteva secunde, fascinată ca întotdeauna de spectacolul unui om care se lupta cu moartea înverşunat, cu toată puterea. A aşteptat până n-a mai sângerat, apoi a plecat, fără să se uite înapoi.

Ambuscada se terminase. Escorta era la picioarele lor. Asse şi Reef opriseră trăsura, ţinând frâiele cu coapsele. Surugiul care ţinuse hăţurile din dreapta, un băiat cu o tunică colorată, stătea în genunchi pe pământ, plângea şi cerea îndurare. Căruţaşul aruncase dârlogii şi implora milă, strângându-şi mâinile ca şi când s-ar fi rugat. Giselher, Scânteia şi Mistle au galopat spre trăsură, Kayleigh a sărit de pe cal şi a deschis portiera. Ciri s-a apropiat şi a descălecat, încă ţinând spada plină de sânge.

În trăsură stătea o matroană corpolentă, într-o rochie somptuoasă şi cu bonetă, îmbrăţişând o fetiţă palidă, înspăimântată, care purta o rochie neagră, încheiată până la gât, cu guler de dantelă. Ciri a observat că pe rochie avea prinsă o piatră preţioasă. Foarte frumoasă.

— Ce cai! a exclamat Scânteia, cu ochii la două perechi de cai. Sunt mişto! Pe ăştia patru facem ceva florini!

— Iar la trăsură – Kayleigh a rânjit la femeie şi la fetiţă – o să fie înhămaţi surugiul şi căruţaşul. O s-o duceţi în târg, iar la urcuşuri cele două domniţe o să vă ajute!

— Jupânilor bandiţi! le-a vorbit matroana, care şi-a scuipat în sân, evident înspăimântată mai mult de rânjetul libidinos al lui Kayleigh decât de lama însângerată din mâinile lui Ciri. Apelez la onoarea voastră! Nu-i faceţi niciun rău acestei tinere domniţe!

— Hei, Mistle! a strigat Kayleigh cu un zâmbet larg pe buze. Uite-aici se apelează la onoarea ta, din câte aud eu!

— Ţine-ţi gura! a intervenit Giselher, încă în şa. Glumele tale nu amuză pe nimeni. Iar tu, femeie, calmează-te! Noi suntem Şobolanii. Nu ne batem cu femeile şi nu le dezonorăm. Reef, Scânteie, dezleagă hamurile! Mistle, prinde caii! Ne cărăm!

— Noi, Şobolanii, nu ne batem cu femeile, a repetat Kayleigh, rânjind cu toţi dinţii şi tot cu ochii la faţa palidă a fetei în rochie neagră. Numai uneori ne distrăm cu ele, dacă au chef. Tu ai, domniţă? Nu te mănâncă cumva între picioruşe, din întâmplare? Hai, nu-i nicio ruşine! Doar dă din cap.

— Mai mult respect! a exclamat cu voce sugrumată cucoana cu rochie somptuoasă. Cum îndrăzneşti să te adresezi astfel unei fiice de baron, jupânule bandit?

Kayleigh a chicotit, apoi s-a aplecat excesiv.

— Îmi cer scuze. Nu am avut de gând să jignesc. Ce, chiar e interzis să pui întrebări?

— Kayleigh! l-a strigat Scânteia. Vino aici! Ce faci? Lasă vrăjeala! Ajută-ne să pregătim caii! Falka, mişcă-te!

Ciri nu-şi mai lua ochii de pe stema de pe portiera trăsurii, un unicorn argintiu pe un fundal negru. *Unicorn,* se gândea ea. *Am văzut cândva un unicorn ca ăsta... Dar când? Într-o altă viaţă? Sau poate o fi fost doar un vis?*

— Ce-i cu tine, Falka?

Eu sunt Falka. Dar nu am fost întotdeauna. Nu, nu întotdeauna.

S-a scuturat, şi-a întins buzele. *Nu m-am purtat frumos cu Mistle,* şi-a spus. *Am rănit-o. Trebuie să-i cer iertare.*

A pus piciorul pe scara trăsurii, cu ochii la bijuteria de la rochia fetei palide.

— Dă-mi-o! i-a ordonat ea sec.

— Cum îndrăzneşti?! a replicat matroana cu glas strangulat. Ştii cu cine vorbeşti? Aceasta este fiica baroanei Casadei.

Ciri s-a uitat în jur, asigurându-se că nu o aude nimeni.

— Baroanei? a şuierat. Titlu modest! Şi, dacă era contesă, trebuia să se încline până la pământ în faţa mea. Haide, dă-mi broşa! Ce mai aştepţi? Vrei să ţi-o smulg cu tot cu corset?

Tăcerea aşternută în jurul mesei după declaraţia Filippei a fost urmată imediat de o rumoare. Magicienele îşi exprimau stupoarea şi scepticismul, cereau explicaţii. Unele ştiau, fără nicio îndoială, foarte multe despre Cirilla sau Ciri, căreia îi fusese scris să fie Suverana Nordului, altora acest nume nu le spunea mare lucru, dar ştiau mai puţine. Fringilla Vigo nu ştia nimic, dar avea suspiciuni şi se cufundase în gânduri care gravitau, în esenţă, în jurul unei anumite şuviţe de păr. Întrebând-o în şoaptă pe Assire, aceasta a rămas tăcută şi i-a cerut şi ei să tacă. Pentru că Filippa Eilhart a luat cuvântul din nou.

— Majoritatea dintre noi au văzut-o pe Ciri în Thanedd, unde a provocat o mare harababură vorbind într-o transă de clarviziune. Unii dintre noi au avut o relaţie apropiată, chiar foarte apropiată, cu ea. Mă gândesc mai ales la tine, Yennefer. E timpul să iei cuvântul.

În timp ce Yennefer vorbea celor prezente la întâlnire despre Ciri, Triss Merigold îşi urmărea îndeaproape prietena. Vorbea calm şi fără emoţii, dar Triss o cunoştea de prea mult şi prea bine. O văzuse deja în diferite situaţii, inclusiv în unele care provocau stres, epuizare şi, uneori, chiar duceau în pragul bolii sau chiar la boală. Acum Yennefer se afla, e limpede, exact într-o astfel de situaţie. Părea abătută, epuizată şi bolnavă.

Magiciana vorbea, iar Triss, care cunoştea foarte bine atât conţinutul povestirii sale, cât şi persoana care o spunea, le studia discret pe toate ascultătoarele. În mod deosebit pe cele două magiciene din Nilfgaard. Assire var Anahid, metamorfozată la propriu, dar încă incomodată de machiajul şi de rochia modernă. Şi Fringilla Vigo, la fel de tânără, simpatică, cu o graţie naturală şi o eleganţă simplă, cu ochii verzi şi părul negru ca al lui Yennefer, deşi mai puţin bogat, mai scurt şi mai neted. Cele două nilfgaardiene nu lăsau impresia că s-au rătăcit în labirintul povestirii lui Ciri, deşi naraţiunea lui Yennefer era lungă şi destul de încâlcită. A început cu celebra poveste de dragoste a Pavettei din Cintra şi a tânărului vrăjit, Arici, a vorbit despre rolul lui Geralt şi Dreptul la Surpriză, despre destinul care îl legase pe vrăjitor de Ciri. Yennefer a povestit despre întâlnirea lui Geralt cu Ciri din Brokilon şi despre război, despre despărţire şi regăsire, despre Kaer Morhen. Despre Riense şi agenţii nilfgaardieni care o urmăreau pe fată. Despre studiile la Templul Melitele, despre abilităţile stranii ale lui Ciri.

Ascultă cu feţele înmărmurite, se gândea Triss, privindu-le pe Assire şi *Fringilla. Ca sfincşii. Dar sigur ascund ele ceva. Oare ce? Uimirea? Oare nu ştiau pe cine a adus Emhyr în Nilfgaard? Sau poate că ştiu tot de mai mult timp, poate că ştiu şi mai mult decât noi? Îndată Yennefer va vorbi despre şederea lui Ciri în Thanedd, despre viziunea pe care o avusese în transă şi care provocase atâta învălmăşeală. Despre bătălia sângeroasă din Garstang, în urma căreia Ciri a fost răpită, iar Geralt a fost măcelărit. Las' că se termină şi timpul prefăcătoriei,* şi-a zis Triss, *şi cad şi măştile. Toată lumea ştie că Nilfgaardul se află în spatele balamucului din Thanedd. Şi, când toţi ochii vor fi aţintiţi spre voi, nilfgaardienelor, nu va mai fi nicio scăpare, n-o s-aveţi încotro şi o să vă dezlegaţi limbile. Atunci se vor limpezi anumite chestiuni, atunci poate că şi eu voi afla mai multe. Cum a dispărut Yennefer din Thanedd? De ce a apărut brusc aici, în Montecalvo, cu Francesca? Cine este şi ce rol joacă elfa Ida Emean, Aen Saevherne din Munţii Azurii? De ce am impresia că Filippa Eilhart spune întotdeauna mai puţin decât ştie, deşi se declară devotată şi credincioasă magiei, şi nu lui Dijkstra, cu care corespondează necontenit?*

Şi poate că, în sfârşit, voi afla şi eu cine e Ciri... Ciri, care pentru ele este Regina Nordului, iar pentru mine e vrăjitoarea cu părul cenuşiu din Kaer Morhen, la care mă gândesc mereu ca la o surioară.

Fringilla Vigo auzise câte ceva despre vrăjitori, indivizi care-şi câştigau pâinea ucigând monştri şi fiare ciudate. A ascultat cu atenţie povestea lui Yennefer, a fost atentă la intonaţiile vocii, i-a studiat faţa. Nu se înşelase. Legătura emoţională puternică dintre Yennefer şi pomenita Ciri, care era atât de vrednică de interesul tuturor, era limpede ca lumina zilei. Curios era că legătura dintre magiciană şi vrăjitorul pomenit mai înainte era la fel de limpede. Şi la fel de puternică. Fringilla a început să reflecteze, dar o deranjau vocile ridicate din jur.

Şi-a dat seama îndată că în timpul răzvrătirii din Thanedd unele dintre magicienele prezente se aflaseră în tabere rivale, aşa că nu a fost deloc surprinsă de antipatia stârnită în jurul mesei, sub forma rafalei de remarci caustice, aţintite asupra lui Yennefer. Se anunţa o ciondăneală, împiedicată totuşi de Filippa Eilhart, care, fără nicio ceremonie, a bătut cu palma în masă, de au zdrăngănit urcioarele şi ulcelele.

— Destul! a strigat ea. Taci, Sabrina! Nu te lăsa provocată, Francesca! Ajunge de-acum cu Thanedd şi Garstang! Este deja istorie!

Istorie, s-a gândit Fringilla, cu o senzaţie surprinzătoare de regret. *Dar o istorie pe care ele, deşi în tabere diferite, au influenţat-o. Şi-au aranjat-o. Au ştiut ce fac şi de ce. Cât despre noi, magicienele nilfgaardiene, nu ştim nimic. De fapt, suntem ca nişte slujnice care ştiu ce trebuie să facă, dar nu ştiu de ce. Bine că există loja asta! Dracu' ştie cum o să se termine, dar bine că a început.*

— Continuă, Yennefer! a ordonat Filippa.

— N-am ce să mai spun, a replicat magicianul cu părul negru, strângându-şi buzele. Repet, Tissaia de Vries mi-a poruncit s-o duc pe Ciri la Garstang.

— Sigur, mortu-i de vină a izbucnit Sabrina Glevissig, dar Filippa a redus-o la tăcere.

— N-am vrut să mă amestec în ce s-a întâmplat în acea noapte în Aretuza, a spus Yennefer, palidă şi enervată. Am vrut s-o iau pe Ciri şi să fugim din Thanedd. Dar Tissaia m-a convins că apariţia copilei în Garstang ar fi un şoc pentru mulţi şi că viziunea ei profetică, rostită în timp ce se afla într-o transă, va pune capăt conflictului. N-o învinovăţesc, pentru că şi eu am crezut la fel. Amândouă am făcut o greşeală. A mea însă a fost cea mai mare. Dacă aş fi lăsat-o pe Ciri în grija Ritei…

— Ce-a fost a fost, a întrerupt-o Filippa. Cine nu greşeşte? Până şi Tissaia de Vries greşeşte. Când a văzut-o

Tissaia prima dată pe Ciri?

— Cu trei zile înainte de congres, a răspuns Margarita Laux-Antille. În Gors Velen. Şi eu tot atunci am cunoscut-o. De cum văzut-o, am ştiut că e o persoană neobişnuită!

— Neobişnuit de neobişnuită, a intervenit Ida Emean aep Sivney, care până atunci tăcuse. Pentru că s-a concentrat în ea moştenirea unui sânge neobişnuit. Hen Ichaer, Sângele mai Vechi. Un material genetic care determină abilităţile extraordinare ale celui care îl are. Şi marele rol pe care-l va juca. Pe care *va trebui* să-l joace.

— Pentru că aşa hotărăsc legendele, miturile şi prorocirile? a întrebat ironic Sabrina Glevissig. Toată povestea asta mi s-a părut de la început un basm, o fantezie. Acum nu mai am îndoieli. Dragele mele domniţe, vă propun să trecem la lucruri serioase, raţionale şi reale.

— Mă înclin în faţa raţionalităţii reci, forţa şi izvorul calităţilor de netăgăduit ale rasei tale, a declarat Ida Emean cu un zâmbet vag. Totuşi, într-un grup de persoane capabile să facă uz de o forţă care nu se pretează întotdeauna analizei raţionale şi logicii, mi se pare oarecum deplasat să dispreţuieşti prorocirile elfilor. Rasa noastră nu-i atât de raţională, nu-şi trage seva din raţiune. Însă dăinuieşte de zeci de mii de ani.

— Dar materialul genetic, Sângele mai Vechi despre care vorbim, n-a rezistat, a atras atenţia Sheala de Tancarville. Până şi legendele şi profeţiile elfilor, pe care eu nu le dispreţuiesc deloc, descriu Sângele mai Vechi ca fiind dispărut în totalitate, mort. E adevărat, domniţă Ida? Nu mai există niciun Sânge mai Vechi pe lumea asta. Ultima căreia i-a curs în vene a fost Lara Dorren aep Shiadhal. Cunoaştem cu toţii legenda Larei Dorren şi a lui Cregennan din Lod.

— Nu chiar cu toţii, Assire var Anahid, luând cuvântul pentru prima dată. Am frunzărit mitologia voastră, iar această legendă nu mi-e cunoscută.

— Nu este o legendă, a corectat-o Filippa Eilhart. Este o poveste adevărată. Printre noi se află cineva care ştie perfect nu numai povestea Larei şi a lui Cregennan, ci şi impactul ei, care sunt convinsă că i-ar interesa pe toţi deopotrivă. Te rugăm să iei cuvântul, Francesca.

— De aici, a zâmbit regina elfilor, reiese că tu ştii povestea mai bine decât mine.

— Nu tăgăduiesc. Dar te rog totuşi pe tine să ne-o spui.

— Ca să-mi puneţi la încercare sinceritatea şi loialitatea faţă de lojă, a clătinat din cap Enid an Gleanna. Fie! Vă invit să vă găsiţi o poziţie confortabilă, pentru că povestea nu-i tocmai scurtă.

— Povestea Larei şi a lui Cregennan e o poveste adevărată, dar atât de înflorită cu brizbrizuri de basm în zilele noastre, încât e şi greu de recunoscut. Există, de asemenea, numeroase discrepanţe între varianta oamenilor şi cea a elfilor a legendei, din ambele răzbătând ecouri ale şovinismului şi ale urii de rasă. Aşa că las la o parte brizbrizurile şi mă voi limita la faptele pure şi dure. Prin urmare, Cregennan din Lod era un magician, Lara Dorren aep Shiadhal era o elfă magiciană, Aen Saevherne era o savantă, una dintre purtătoarele enigmatice chiar şi pentru noi, elfii, de Hen Ichaer, Sângele mai Vechi. Prietenia şi apoi dragostea care i-a unit pe cei doi tineri au fost întâmpinate iniţial cu bucurie de ambele rase, însă în curând au apărut duşmani, opunându-se ferm unei uniuni între magia umană şi cea elfească. Atât printre elfi, cât şi printre oameni au fost unii care au considerat-o o trădare. Cregennan şi Lara au fost, de asemenea, anumite probleme personale nelămurite nici până în ziua de azi, gelozii şi invidii. Pe scurt: în urma unui complot împotriva lui, Cregennan a fost eliminat. Lara Dorren, urmărită şi hărţuită, a murit de epuizare într-un loc pustiu, dând naştere unei fete. Copila a fost salvată printr-un miracol. A fost înfiată de Cerro, regina Redaniei.

— Pentru că s-a speriat de blestemele pe care i le-a aruncat Lara când a refuzat s-o ajute şi a azvârlit-o în ger, a intervenit Keira Metz. Dacă Cerro n-ar fi înfiat copil, s-ar fi abătut asupra ei şi a familiei sale blestemele năprasnice…

— Tocmai aici sunt înfloriturile l-a care a renunţat

Francesca, a întrerupt-o Filippa Eilhart. Să rămânem la fapte.

— Abilităţile premonitorii ale Savantei din Sângele mai Vechi sunt faptele, a spus Ida Emean, ridicând ochii spre Filippa. Iar motivul profeţiei, repetat în diferitele variante ale legendei, dă de gândit.

— A dat de gândit încă din vremurile vechi şi continuă să dea şi astăzi, a confirmat Francesca. Zvonurile despre blestemele Larei n-au încetat, şi-au amintit de ele şi după şaptesprezece ani, atunci când fata înfiată de Cerro, cu numele de Riannon, a devenit o domniţă tânără, de o frumuseţe care eclipsa până şi frumuseţea legendară a mamei sale. Riannon, care fusese adoptată, purta titlul oficial de prinţesă redaniană şi multe case regale erau interesate de ea. Atunci când, dintre numeroşii peţitori, Riannon l-a ales în cele din urmă pe Goidemar, tânărul rege al Temeriei, mai era puţin şi zvonurile despre blesteme le-ar fi împiedicat căsătoria. Ele s-au răspândit însă cu o forţă nemaipomenită la trei ani după căsătoria celor doi. Pe vremea rebeliunii Falkăi.

Fringilla, care nu auzise niciodată de Falka şi nici de rebeliunea ei, a ridicat din sprâncene. Francesca a observat-o.

— Pentru regatele din Nord, a explicat ea, au fost evenimente tragice şi sângeroase, care le-au rămas încă vii în memorie, deşi au trecut mai bine de o sută de ani. Întrucât pe-atunci Nordul nu avea aproape niciun contact cu Imperiul, cu siguranţă că povestea nu e cunoscută în Nilfgaard, de aceea îmi permit să evoc pe scurt anumite fapte. Falka era fiica lui Vridank, regele Redaniei. Născută dintr-o primă căsnicie pe care Vridank a desfăcut-o când i-a ieşit în cale frumoasa Cerro, cea care a înfiat-o mai târziu pe fiica Larei. S-a păstrat un document în care sunt explicate în detaliu motivele divorţului, aşa cum s-a păstrat şi un portret foarte elocvent al primei soţii a lui Vridank, o nobilă din Kovir, fără îndoială o semielfă, dar cu trăsături dominante umane. Ochii de pustnică dementă, părul de înecată şi buzele de şopârlă. Ce să mai lungim vorba, pocitania a fost trimisă înapoi în Kovir, împreună cu fiica sa de un an, Falka. Şi în scurt timp au fost date uitării şi una, şi cealaltă.

— Falka, a urmat după un timp Enid an Gleanna, le-a reamintit de ea după douăzeci şi cinci de ani, provocând o rebeliune şi ucigându-şi cu mâna ei propriul tată, pe Cerro şi doi fraţi după tată. Rebeliunea armată a izbucnit iniţial prin susţinerea de către o parte a nobilimii temeriene şi koviriene a luptei primei născute pentru tronul care i se cuvenea, dar în curând a fost transformată într-o răscoală ţărănească pe un domeniu considerabil. Ambele părţi s-au dedat la atrocităţi macabre. Falka a rămas în legendă ca un demon sângeros, dar în realitate probabil că ea a scăpat de sub control situaţia şi diferitele sloganuri scrise pe pancartele rebelilor: *Moarte regilor! Moarte magicienilor! Moarte preoţilor, nobililor, bogaţilor şi boierilor!* Pe scurt, moarte pentru tot ceea ce mişcă, fiindcă nu mai era chip să se stăvilească spiritele îmbătate de sânge. Rebeliunea s-a răspândit şi în alte ţări…

— Istoricii nilfgaardieni au scris despre asta, a întrerupt-o Sabrina Glevissig cu o ironie evidentă. Iar coniţa Assire şi coniţa Fringilla sigur au citit. Scurtează, Francesca! Treci la Riannon şi la cei trei copii din Houtborg.

— Mă rog. Riannon, fiica Larei Dorren, înfiată de Cerro, de-acum soţia lui Goidemar, regele Temeriei, a fost capturată din întâmplare de rebelii Falkăi şi întemniţată în castelul Houtborg. Era însărcinată. Castelul s-a apărat mult timp după reprimarea revoltei şi executarea Falkăi, dar în cele din urmă Goidemar l-a cucerit, şi-a eliberat soţia, împreună cu cei trei copii – două fete, care deja mergeau, şi un băieţel care încerca. Riannon era furioasă. Goidemar, turbat, i-a schingiuit pe toţi prizonierii şi din fragmentele mărturiilor întrerupte de urlete sfâşietoare şi-a făcut un chip credibil.

— Falka, fata care moştenise frumuseţea mai degrabă de la bunica elfă decât de la mamă, şi-a oferit uşor toate farmecele „hetmanilor” săi, de la nobili până la bandiţi şi criminali, asigurându-se astfel de credinţa şi loialitatea lor.

Până la urmă, a rămas gravidă şi a născut exact în momentul în care Riannon, întemniţată în Houtborg, a dat naştere gemenilor. Falka a poruncit ca bebeluşul ei să fie amestecat cu copiii lui Riannon. După cum s-a exprimat ea, doar o regină e demnă de a fi mamă adoptivă pentru bastarzii ei, şi aceeaşi soartă le aşteaptă pe toate capetele încoronate în noua ordine pe care ea, Falka, o va instaura după victoria sa. Problema era că nimeni, nici măcar Riannon, nu ştia care dintre cei trei copii era al Falkăi. S-a presupus, fără niciun motiv, că ea era una dintre fetiţe, pentru că Riannon, evident, n-avea cum să nască decât o fată şi un băiat. Până la urmă însă, în ciuda declaraţiilor lăudăroase ale Falkăi, copiii au fost alăptaţi de o simplă ţărancă. Riannon, când în sfârşit şi-a revenit din nebunie, nu şi-a adus aminte aproape de nimic. Da, născuse. Da, uneori i-au adus trei copii, care se aflau lângă ea în pat. Dar atât şi nimic mai mult.

— Apoi au fost chemaţi magicienii să examineze cei trei copii şi să stabilească identitatea fiecăruia. Goidemar era atât de furios, încât ar fi fost gata să-l execute pe bastardul Falkăi în public imediat ce l-ar fi descoperit. N-am putut îngădui aşa ceva. După înăbuşirea revoltei, rebelii arestaţi au fost supuşi unor atrocităţi inexplicabile, trebuia să se pună capăt în cele din urmă. Executarea unui copil de nici măcar doi ani, vă daţi seama? Ar fi apărut şi legende! Şi aşa a început să circule un zvon că Falka, în sine, s-a născut monstru, ca urmare a blestemelor Larei Dorren, ceea ce era de fapt un nonsens, întrucât ea se născuse înainte de a-l cunoaşte Lara pe Cregennan. Dar, nu ştiu de ce, puţini oameni s-au deranjat să socotească anii. Chiar şi la Academia din Oxenfurt s-au scris şi s-au publicat broşuri şi documente stupide. Dar să ne întoarcem la cercetarea pe care Goidemar ne-a încredinţat-o…

— Nouă? a întrebat Yennefer, ridicându-şi capul. Adică cui?

— Tissaiei de Vries, Augustei Wagner, Leticiei Charbonneau şi lui Hen Gedymdeith, i-a răspuns Francesca senină. M-am alăturat grupului mai târziu. Eram o magiciană tânără, dar elfă pursânge. Iar tatăl meu… biologic, pentru că m-a renegat, a fost Savant. Ştiam ce înseamnă gena Sângelui mai Vechi.

— Şi o astfel de genă ai găsit la Riannon, când ai examinat-o împreună cu regele, înainte de a-i examina pe copii, a completat Sheala de Tancarville. Şi la doi dintre copii, ceea ce ţi-a fost de folos la identificarea bastardului Falkăi, singurul dintre cei trei care nu avea această genă. Cum l-ai salvat de mânia împăratului?

— Foarte simplu, a răspuns elfa zâmbind. Ne-am prefăcut că nu ştim. I-am explicat regelui că e complicat cazul, că ne continuăm cercetarea, dar că ia timp… mult timp. Goidemar, în esenţă un om bun şi nobil, a acceptat şi nu ne-a presat, iar cei trei copii, Amavet, Fiona şi Adela, creşteau şi zburdau în palat, spre deliciul cuplului regal şi al întregii Curţi. Copiii semănau ca trei picături de apă. Desigur, erau studiaţi cu prudenţă, suspiciuni apăreau mereu, mai ales atunci când unul făcea năzbâtii. Într-o zi, Fiona a vărsat oala de noapte pe fereastră pe un jandarm cu grad înalt, care a strigat în gura mare că e un bastard nenorocit şi a fost concediat pe loc. Uneori, Amavet ungea scările cu untură, iar o anumită doamnă de la palat, când i se punea mâna în gips, a mârâit ceva despre un sânge blestemat şi a fost dată afară de la Curte. În ceea ce priveşte musafirii de stare inferioară, au gustat imediat biciul şi stâlpul, după care toată lumea a învăţat repede să-şi ţină limba-n gură. Chiar şi un baron dintr-o familie foarte veche, pe care Adela, cu arcul său, l-a străpuns cu o săgeată în spate pur şi simplu…

— Nu e nevoie să insistăm pe giumbuşlucurile îngeraşilor, i-a retezat-o Filippa Eilhart. Când a aflat în sfârşit adevărul Goidemar?

— Niciodată. Nu ne-a mai întrebat şi ne-a convenit.

— Dar ştiaţi care era bastardul Falkăi?

— Evident. Adela.

— Nu Fiona?

— Nu, Adela. A murit de ciumă. Bastardul naibii, sângele blestemat, fiica demonicei Falka, în timpul epidemiei, în ciuda protestelor regelui, a ajutat preoţii în spitalul de la marginea târgului, a tratat copiii bolnavi, s-a molipsit şi a murit. Avea şaptesprezece ani. Un an mai târziu, falsul ei frate, Amavet, a avut o poveste de dragoste cu contesa Anna Kameny şi a fost asasinat de nişte zbiri năimiţi de conte. Riannon a murit în acelaşi an, răpusă de moartea copiilor pe care îi adora. Atunci Goidemar ne-a convocat din nou. Coram, regele Cintrei, era interesat de prinţesa Fiona, ultima dintre cei trei copii renumiţi. O voia de soţie pentru fiul său, cunoscut tot sub numele de Coram, dar ştia zvonurile şi nu dorea să-l însoare cu fata din flori a Falkăi. L-am asigurat cu toată autoritatea noastră că Fiona era fiică legitimă. Nu ştiu dacă ne-a crezut, dar tinerii s-au plăcut unul pe altul şi astfel fiica lui Riannon, stră-străbunica lui Ciri asta a voastră, a devenit regina Cintrei.

— Aducându-i dinastiei Coram faimoasa genă după care umblaţi întruna.

— Fiona, a zis sec Enid an Gleanna, nu era purtătoarea genei Sângelui mai Vechi, pe care mai devreme am numit-o gena Larei.

— Cum aşa?

— Purtătorul genei a fost Amavet, iar cercetările noastre au continuat. Întrucât Anna Kameny, în timp ce era în doliu pentru soţul şi pentru iubitul ei, care-şi pierduseră viaţa din vina ei, a dat naştere unor gemeni. Un băiat şi o fată. Tatăl a fost, fără îndoială, Amavet, pentru că fetiţa era purtătoare a genei. A primit numele Muriel.

— Muriel Magnifica Secătură? s-a mirat Sheala de Tancarville.

— Porecla asta i s-a dat mult mai târziu, i-a zâmbit Francesca. La început era Muriel Micuţa. Era, într-adevăr, un copil adorabil. La paisprezece ani i se spunea Muriel Ochidecatifea. Mulţi s-au înecat în ochii ei. În cele din urmă, s-a măritat cu Robert, contele de Garramone.

— Şi băiatul?

— Crispin. Nu era purtătorul genei, aşa că nu ne-a interesat. Se pare că a dispărut într-o bătălie, pentru că numai la război îi stătea gândul.

— Stai aşa! a exclamat Sabrina, scuturându-şi părul printr-o mişcare bruscă. Muriel Magnifica Secătură a fost mama Adaliei, zisă Văzătoarea…

— Da, a confirmat Francesca. Interesantă, Adalia asta! Sursă puternică, material perfect pentru o magiciană. Din păcate, nu era interesată de magie. Prefera să fie regină.

— Şi gena? a întrebat Assire var Anahid. Era purtătoare?

— Interesant, dar nu.

— Mă gândeam eu, a comentat Assire, scuturând din cap. Gena Larei se poate transmite încontinuu numai pe linie feminină. Dacă purtătorul e bărbat, gena dispare la a doua generaţie, cel mai târziu la a treia.

— Dar după aceea se poate reactiva, a precizat Filippa Eilhart. Adalia, care nu avea gena, era mama lui Calanthe, iar Calanthe, bunica lui Ciri, era purtătoarea genei Larei.

— Primele de la Riannon, a intervenit brusc Sheala de Tancarville. Ai făcut o greşeală, Francesca. Au existat două gene. Una, cea reală, a fost ascunsă, latentă, la Fiona, iar tu ai pierdut-o din vedere, fiind fascinată de gena aparent mai puternică a lui Amavet. Amavet însă nu găzduia gena, ci doar activatorul. Domniţa Assire are dreptate. Moştenit pe linie masculină, activatorul era deja la Adalia, dar atât de slab, încât nu l-aţi detectat. Adalia a fost prima odraslă a Secăturii, următoarea sigur n-avea nici urmă de activator. La fel, gena latentă a Fionei ar fi dispărut, probabil, la urmaşii săi de sex masculin, până la a treia generaţie. Dar n-a dispărut şi ştiu de ce.

— Fir-ar să fie! a spus Yennefer printre dinţi.

— M-am pierdut, a recunoscut Sabrina Glevissig, în toată jungla asta de genetică şi genealogie.

Francesca a tras fructiera mai aproape, şi-a ţinut mâna întinsă şi a bălmăjit o magie.

— Îmi cer iertare pentru această psihokinezie demnă de un spectacol, a zis ea zâmbind, ridicând un măr roşu deasupra mesei. Dar, cu ajutorul acestor fructe în levitaţie, îmi va fi mai uşor să explic totul, inclusiv greşeala pe care am comis-o. Mărul roşu înseamnă purtătorii genei Larei, Sângele mai Vechi. Mărul verde înseamnă gena latentă.

Rodia este pseudogena, activatorul. Să începem. Asta-i Riannon, mărul roşu. Fiul său, Amavet, rodia. Fiica acestuia, Muriel Magnifica Secătură, şi nepoata sa, Adalia, ultima din familia lui, tot rodii. Iar aici avem a doua linie: Fiona, fiica lui Riannon, măr verde. Fiul său, Corbett, regele Cintrei, măr verde. Dagorad, fiul lui Corbett şi al lui Elen de Kaedwen, verde. După cum puteţi observa, în cele două generaţii care urmează una după alta şi unde sunt doar descendenţi de sex masculin, gena, deja foarte slabă, dispare. În partea de jos, mai avem totuşi o rodie şi un măr verde. Adalia, prinţesa din Maribor, şi Dagorad, regele Cintrei. Şi fiica lor: Calanthe. Mărul roşu. Gena reînnoită, puternică, a Larei.

— Gena Fionei, a dat din cap aprobator Margarita Laux-Antille, s-a întâlnit cu activatorul lui Amavet printr-o căsătorie incestuoasă. Nimeni nu a acordat atenţie consangvinităţii? Niciunul dintre heraldiştii sau cronicarii regali nu a înţeles că a fost un incest evident?

— Nu era chiar atât de evident. Anna Kameny n-a trâmbiţat că gemenii ei erau bastarzi, pentru că familia soţului ei ar fi lepădat-o imediat, cu tot cu copiii, de la stemă, titlu şi moşteniri. Bineînţeles că zvonurile au circulat şi au trecut de la o generaţie la alta, nu numai în rândul plebei. Tocmai în îndepărtatul Ebbing, unde nu ajunseseră bârfele, a trebuit să-şi caute soţ Calanthe, întinată de incest.

— Adaugă două mere roşii în piramida ta, Enid, i-a sugerat Margarita. Astăzi, în conformitate cu remarca înţeleaptă a coniţei Assire, gena reînviată a Larei urmează în mod uniform linia feminină.

— Da. Aceasta este Pavetta, fiica lui Calanthe. Şi fiica Pavettei, Cirilla. Acum singura moştenitoare a Sângelui mai Vechi, purtătoarea genei Larei.

— Singura? a întrebat aspru Sheala de Tancarville. Eşti foarte sigură pe tine, Enid.

— Ce vrei să spui?

Sheala s-a ridicat brusc, şi-a întins degetele pline de inele spre fructieră şi a forţat restul fructelor să leviteze, distrugând şi transformând construcţia Francescăi într-un bazar multicolor.

— Asta vreau să spun, a răspuns cu răceală, arătând haosul fructelor. Deoarece acestea sunt posibilele combinaţii genetice. Şi ştim atâtea câte vedem aici. Adică nimic. Greşeala ta a fost răzbunată, Francesca, a provocat o avalanşă de greşeli. Gena a reapărut din întâmplare, după o sută de ani, într-o perioadă în care s-au petrecut întâmplări despre care n-avem habar. Întâmplări ascunse, misterioase, şterse. Copii înainte de căsătorie, copii în afara căsătoriei, adoptaţi în secret, chiar schimbaţi. Incesturi, încrucişări rasiale, sângele strămoşilor uitaţi reînnoit în generaţiile viitoare. În concluzie, acum o sută de ani aveaţi gena la îndemână, chiar în mână. Şi vi s-a scurs printre degete. Mare greşeală, Enid, greşeală, greşeală! Prea multe lăsate la voia întâmplării, prea multe accidente. Lipsă de control, lipsă de vigilenţă…

— N-am avut de-a face, a strâns din buze Enid an Gleanna, cu iepuri pe care poţi să-i zăvorăşti în cuşti, să se împerecheze, prin parcuri.

Fringilla, care nu o slăbea din ochi pe Triss Merigold, a văzut că mâinile lui Yennefer se încleştează brusc pe cotierele sculptate ale fotoliului.

Iată ce le uneşte pe Yennefer şi Francesca acum, s-a gândit cu amărăciune Triss, evitând în continuare privirea prietenei sale. *O reglare de conturi. Toate acestea nu s-au întâmplat fără vreo legătură cu parcurile şi cuştile de iepuri. Da, planurile lor pentru Ciri şi fiul regelui lui Kovir, deşi a priori neplauzibile, sunt destul de reale. N-ar fi prima dată când ar face-o. Au pus pe tron pe cine-au vrut, au creat alianţe şi dinastii după bunul plac, cum le-a convenit lor. Şi-au pus la bătaie farmecele, afrodiziacele, elixirurile. Regii şi reginele au încheiat brusc căsătorii bizare, uneori morganatice, adesea în deplină contradicţie cu toate proiectele, acordurile şi tratatele. Iar mai târziu celor care voiau un copil, dar n-ar fi trebuit să dea naştere le-au dat în secret remedii pentru evitarea sarcinii. Cei care,* *dimpotrivă, nu voiau să nască, dar ar fi trebuit, în loc de leacurile promise, primeau placebo, apă cu aromă de lemn-dulce. De aici vin toate aceste consangvinităţi incredibile. Calanthe, Pavetta... Şi Ciri. Yennefer a fost implicată în asta. Iar acum îi pare rău. Şi pe bună dreptate. Vai de ea, dacă Geralt o să afle cândva!*

Sfincşi, se gândea Fringilla Vigo. *Sfincşi, sculptaţi pe cotierele fotoliilor. Da, ar trebui să fie marca şi emblema acestei loji. Cunoaştere, mister, tăcere. Ele sunt sfincşii. Obţin lesne tot ce vor. Să-l însoare pe Kovir cu acea Ciri pentru ele e floare la ureche. Au putere. Au cunoaştere. Şi au mijloace. Colierul cu briliante de la gâtul Sabrinei Glevissig valorează, cu siguranţă, la fel de mult ca zona împădurită şi stâncoasă din Kaedwen. Ele ar reuşi fără cine ştie ce trudă tot ce şi-ar dori. Dar există un obstacol...*

Aha! îşi zicea Triss Merigold. *În sfârşit, discutăm subiectul cu care ar fi trebuit să începem. Ciri este în Nilfgaard, sub influenţa lui Emhyr. Departe de planurile care se urzesc aici...*

— Nu încape nicio îndoială, a spus Filippa, că Emhyr o căuta de mult pe Ciri. Toţi s-au gândit la o căsătorie politică cu Cintra, care i-ar permite împăratului să profite de moştenirea legală a fetei. Dar nu despre politică e vorba, ci despre gena Sângelui mai Vechi, pe care Emhyr vrea să-l introducă în linia imperială. Dacă Emhyr ştie ce ştim noi, el poate dori ca profeţia să fie împlinită în linia lui şi ca viitoarea Regină a Lumii să se nască în Nilfgaard.

— Corecţie, a intervenit Sabrina Glevissig. Nu Emhyr e cel care doreşte asta, ci magicienii nilfgaardieni. Doar ei puteau să detecteze gena şi să-l informeze pe Emhyr despre sensul ei. Femeile din Nilfgaard prezente aici vor confirma, fără îndoială, şi vor explica rolul pe care l-au jucat în această intrigă.

— Mă surprinde, nu s-a putut abţine Fringilla, tendinţa domniţelor de a-şi imagina sursa intrigilor în îndepărtatul Nilfgaard, când totul ne arată că trebuie căutaţi conspiratorii şi trădătorii mult mai aproape de voi.

— O observaţie pe cât de directă, pe atât de pertinentă, a intervenit cu o privire pătrunzătoare Sheala de Tancarville, care a redus-o la tăcere pe Sabrina, care se pregătea să riposteze. Noi am informat Nilfgaardul despre Sângele mai Vechi, toate dovezile o indică. Aţi uitat de Vilgefortz?

— Eu nu! Eu n-am uitat!

Ochii negri ai Sabrinei au săgetat o clipă cu ură.

— Va veni vremea şi pentru el, a fulgerat Keira Metz ameninţător. Dar acum nu e vorba despre el, ci despre Ciri, Sângele mai Vechi, atât de important pentru noi, aflat în mâinile lui Emhyr var Emreis, împăratul Nilfgaardului.

— Împăratul, a vorbit cu calm Assire, cu ochii la Fringilla, n-are nimic în mâini. Fata ţinută în Darn Rowan nu poartă nicio genă extraordinară. E atât de comună şi banală. Nu-i Ciri din Cintra, e limpede. Nu-i fata pe care o caută împăratul. El o caută pe cea care poartă gena. Are la dispoziţie şi părul ei. L-am studiat şi am găsit ceva ce n-am înţeles. Acum înţeleg.

— Ciri nu e, aşadar, în Nilfgaard, a spus Yennefer încet. Nu e ea acolo.

— Nu e ea acolo, a confirmat Filippa Eilhart tare. Emhyr a fost păcălit, i s-a dat o sosie. Ieri am aflat. Dar mă încântă această mărturisire sinceră a coniţei Assire. Confirmă că loja noastră a început să funcţioneze.

Yennefer abia îşi stăpânea tremurul mâinilor şi buzelor. *Calm, calm,* îşi repeta, *nu trebuie să mă dau de gol, trebuie să aştept momentul potrivit. Şi să ascult, să ascult, să strâng informaţii. Sfinx. Să fiu ca un sfinx.*

— Aşadar, Vilgefortz, a bătut Sabrina cu pumnul în masă. Nu Emhyr, ci Vilgefortz, drăgălaşul, golanul fermecător! Ne-a fraierit şi pe Emhyr, şi pe noi!

Yennefer încerca să se controleze inspirând adânc. Assire var Anahid, care, evident, nu se simţea confortabil în rochia ei strâmtă, vorbea despre un tânăr nobil nilfgaardian. Yennefer ştia despre cine era vorba şi-şi încleşta pumnii fără să vrea. Cavalerul negru, cu coiful înaripat, coşmarul din visele lui Ciri… A simţit ochii Francescăi şi ai Filippei aţintiţi asupra ei. Triss, pe de altă parte, căreia încerca să-i atragă atenţia, îi evita privirea. *La naiba,* se *g*ândea Yennefer, încercând să-şi păstreze o expresie indiferentă, *am încurcat-o. În ce bucluc am băgat-o pe fata aia? La naiba, cum o să mă uit în ochii vrăjitorului…*

— Deci vom avea o ocazie excelentă s-o recuperăm pe Ciri, a exclamat Keira Metz cu înflăcărare, şi totodată să-l învăţăm minte pe Vilgefortz. Lasă că găsim noi ac pentru cojocul nemernicului!

— Până să găsim ac, ar trebui să-l găsim pe el! a spus Sheala de Tancarville, magiciana din Kovir, pe care Yennefer nu o avusese la inimă niciodată. Căci până acum n-a izbutit nimeni. Nici măcar una dintre domniţele de la masa asta, care nu şi-au precupeţit timpul şi nici talentele lor deosebite ca să încerce să dea de el.

— Două dintre ascunzătorile lui Vilgefortz au fost deja descoperite, a răspuns Filippa Eilhart glacial. Dijkstra le caută cu înverşunare pe celelalte şi nu l-aş subestima. Când magia eşuează, câteodată spionii şi turnătorii se dovedesc a fi de folos.

Unul dintre agenţii care îl însoţeau pe Dijkstra a aruncat o privire în temniţă, după care s-a răsucit brusc pe călcâie, s-a rezemat de perete şi a devenit alb ca varul, parcă gata-gata să leşine. Dijkstra şi-a notat într-un colţ al memoriei că acest filfizon ar trebui transferat la o muncă de birou. Dar, când s-a uitat el însuşi în celulă, şi-a schimbat imediat părerea. Spectacolul i-a întors stomacul pe dos. Însă nu se putea compromite în faţa subordonaţilor. Fără grabă, a scos din buzunar o batistă parfumată, a apăsat-o pe nas şi pe gură şi s-a aplecat peste cadavrele goale, aşezate pe podeaua de piatră.

— Pântecele şi uterul rupte, a diagnosticat el încercând să adopte un ton calm şi rece. Câtă măiestrie! Mână de chirurg. Din fată au fetusul. Era încă în viaţă când s-a întâmplat. Dar nu s-a petrecut aici. Sunt toate în aceeaşi stare? Lennep, cu tine vorbesc!

— Nu… s-a cutremurat agentul şi şi-a luat ochii de la cadavru. Celelalte aveau gâtul sugrumat cu garota. Nu erau însărcinate… Dar le vom diseca…

— În total câte s-au găsit?

— În afară de asta de-aici, patru. Niciuna n-a putut fi identificată.

— Nu-i adevărat, l-a contrazis Dijkstra cu batista la gură. Eu am izbutit deja s-o identific pe cea de aici. Este Jolie, mezina contelui Lanier. Cea care a dispărut acum un an. O să arunc un ochi şi la celelalte.

— Unele au fost desfigurate de foc, a spus Lennep. Va fi greu să le recunoaştem… Dar, în afară de astea, am mai găsit…

— Nu te mai bâlbâi, vorbeşte!

— În celălalt puţ, a arătat agentul o gaură săpată în pământ, sunt oase. O puzderie de oase. N-am avut timp să le scoatem sau să le examinăm, dar pun capul că sunt oase de fete tinere. Cu ajutorul magicienilor, ar putea exista modalităţi de a le identifica… şi de a informa părinţii care încă îşi caută fiica dispărută…

— Cu niciun chip! s-a întors brusc Dijkstra. Nicio vorbă despre ce am găsit aici! Nimănui. Şi mai ales nu magicienilor. După ce am văzut aici, mi-am pierdut încrederea în ei. Spune-mi, Lennep, nivelurile superioare au fost cercetate corespunzător? Nu s-a găsit nimic care să ne ajute în investigaţie?

— Nimic, conaşule, şi-a lăsat capul în jos Lennep. De îndată ce am aflat denunţul, am fugit la castel, dând bice cailor. Dar am ajuns prea târziu. Totul se prefăcuse în scrum. Un foc de o forţă nemaipomenită. De origine magică, fără îndoială. Numai aici, în temniţe, magia nu a funcţionat. Nu ştiu de ce…

— Eu ştiu. Nu Vilgefortz a aprins focul, ci Rience sau un alt suspus al magicianului. Vilgefortz n-ar fi făcut nicio greşeală, n-ar fi lăsat pe pereţi nimic altceva decât funingine. Da, ştie că focul purifică… şi şterge urmele.

— Da, le şterge, a murmurat Lennep. Nu-i nicio umbră de dovadă că acest Vilgefortz a trecut chiar aici…

— Ei bine, ce mai aşteptaţi? Inventaţi-le! a zis Dijkstra, care şi-a luat batista de pe faţă. Trebuie să vă arăt eu ce să faceţi? Ştiu că Vilgefortz a fost pe-aici. În subsol, pe lângă cadavre, nu s-a salvat nimic? Ce-i acolo, în spatele uşilor de fier?

— Îngăduiţi-mi, conaşule.

Agentul a luat torţa din mâna adjunctului:

— O să vă arăt.

Nu încăpea nicio îndoială că focul magic, care trebuia să facă scrum tot ce se afla în subsol, fusese pus exact aici, în încăperea spaţioasă, ascunsă după uşile de fier. O eroare în incantaţie stricase planul, dar în orice caz focul fusese de o mare forţă şi de o rară violenţă. Flăcările arseseră rafturile de pe întreaga parte a zidului, lichefiaseră vasele de sticlă, transformaseră tot într-o masă umedă. Singurele elemente încă intacte din încăpere erau o masă cu blat de tablă şi două scaune ancorate în podea, cu forme bizare. Bizare, dar nu lăsau niciun dubiu cu privire la utilizarea lor.

— Acestea au fost concepute, a explicat Lennep în timp ce înghiţea în sec şi arăta mânerele ataşate la scaune, pentru a ţine… picioarele… desfăcute. Foarte desfăcute.

— Nenorocitul! a spus printre dinţi Dijkstra. Nenorocitul naibii…

— În şanţul de sub scaunul din lemn, a continuat agentul încet, am găsit urme de sânge, fecale şi urină. Scaunul din fier e nou-nouţ, probabil nefolosit. Nu ştiu ce să cred…

— Ştiu eu, a zis Dijkstra. Scaunul din fier era destinat unei persoane speciale. O persoană pe care Vilgefortz o bănuia de abilităţi speciale.

— Nu-l subestimez deloc pe Dijkstra şi nici pe serviciul său de informaţii, a spus Sheala de Tancarville. Ştiu că Vilgefortz o să fie găsit, este doar o chestiune de timp. Lăsând la o parte dorinţa de răzbunare care pare să vă motiveze pe unele dintre voi, îndrăznesc să vă atrag atenţia că nu există absolut nicio dovadă că el este cel care o ţine pe Ciri.

— Dacă n-o ţine Vilgefortz, atunci, cine? Era pe insulă.

Din câte am înţeles, niciuna dintre noi nu s-a teleportat de acolo. N-o ţine Dijkstra şi niciunul dintre regi, ştim asta. Iar în molozul de la Turnul Pescăruşului nu i s-a găsit cadavrul.

— Tor Lara, a spus încet Ida Emean, ascundea odinioară un portal foarte puternic. Excludeţi posibilitatea ca fata să fi fugit din Thanedd prin acel portal?

Yennefer şi-a coborât pleoapele, şi-a înfipt unghiile în capetele sfincşilor care împodobeau cotierele fotoliului. *Calm,* se gândea ea. *Calm.* Simţea că Margarita se uita la ea, dar n-a ridicat capul.

— Dacă Ciri a intrat în teleportul din Tor Lara, a vorbit rectorul Aretuzei cu o voce puţin modificată, mă tem că putem uita de planurile şi proiectele noastre. Mă tem că n-o s-o mai vedem niciodată pe Ciri. Portalul Turnului Pescăruşului, acum distrus din temelii, a fost deteriorat. Mortal.

— Despre ce vorbim noi aici? a izbucnit Sabrina. Numai ca să poţi descoperi teleportul în turn, numai ca să poţi să-l vezi, ar fi fost necesar să foloseşti magia de gradul al patrulea! Iar pentru a activa portalul îţi trebuie capacităţi de maestru suprem! Nu ştiu dacă Vilgefortz ar fi fost în stare de aşa ceva, ce să mai zic de o puştoaică de cincisprezece ani? Cum poate să vă treacă prin cap aşa ceva? Cine credeţi că-i fata asta? Ce puteri aşa de speciale credeţi că are?

— Oare este atât de important, a întrebat Stefan Skellen, zis Huhurezul, colonelul împăratului Emhyr var Emreis, să ştiţi ce puteri aşa de speciale are, jupâne Bonhart? Şi dacă într-adevăr are ceva în ea? Ceea ce mă interesează este să nu mai existe deloc. Vă dau o sută de florini pentru asta. Dacă muriţi de curiozitate, n-aveţi decât să verificaţi ce are atât de special în ea înainte sau după ce-i faceţi felul, cum aveţi chef. Preţul nu creşte însă, indiferent dacă găsiţi ceva sau nu, vă avertizez solemn şi loial.

— Dar dacă o prind vie?

— Nici aşa.

De statură uriaşă, dar osos ca un schelet, bărbatul pe nume Bonhart îşi răsucea mustaţa grizonantă. Cealaltă mână şi-o ţinea pe mânerul spadei, ca şi cum ar fi ascuns sculptura de ochii lui Skellen.

— Trebuie să vă aduc capul?

— Nu! s-a răstit Huhurezul. Ce naiba să fac cu capul ei? Să-l pun la păstrare în miere?

— Dovada.

— Te cred pe cuvânt. Ţi s-a dus vestea, Bonhart. Şi că eşti cinstit.

— Mulţumesc pentru compliment, a zâmbit vânătorul de recompense şi, cu toate că în faţa hanului erau douăzeci de bărbaţi înarmaţi, zâmbetul i-a dat lui Skellen fiori reci pe şira spinării. Aşa ar trebui să fie, dar rar se întâmplă. Jupânului baron şi jupânului Varnhagen trebuie să le arăt căpăţânile tuturor Şobolanilor, că altfel nu mă plătesc. Dacă tot n-aveţi nevoie de capul Falkăi, n-o să aveţi, bănuiesc, nimic împotrivă dacă o s-o adaug la garnitura lor?

— Ca să încasaţi încă o răsplată? Dar etica profesională?

— Eu, stimate jupâne Skellen, a mijit ochii Bonhart, nu sunt răsplătit pentru ucidere, ci pentru serviciul pe care-l fac prin ucidere. Doar vă servesc pe amândoi, şi pe dumneata, şi pe Varnhagen.

— Logic, a fost de acord Huhurezul. Faceţi cum credeţi. Când ne putem vedea din nou pentru răsplată?

— În curând.

— Adică?

— Şobolanii se duc pe Drumul Bandiţilor, au de gând să ierneze în munţi. O să le tai calea. Douăzeci de zile, nu mai mult.

— Sunteţi sigur de traseul lor?

— Au fost văzuţi în Fen Aspra, au atacat un convoi şi au jefuit doi negustori. Au mişunat prin Tyffi. Apoi au înnoptat în Druigh, unde au dansat la o sărbătoare câmpenească. În cele din urmă, s-au dus la Loredo. Acolo, în Loredo, Falka asta a ucis un flăcău cu spada. Într-un asemenea hal, încât până şi în ziua de azi le clănţănesc dinţii în gură când pomenesc despre asta. De aceea am şi întrebat ce zace aşa special în Falka.

— Poate ceva ce zece şi în Domnia Voastră, a răspuns Stefan Skellen şovăitor. Deşi nu, iertaţi-mă! Domnia Voastră nu luaţi bani pentru a ucide, ci pentru un serviciu oferit. Sunteţi un adevărat meseriaş, Bonhart, un profesionist desăvârşit. Vânător de vânători, un loc de muncă precum oricare altul, nu? Sunteţi plătit pentru asta, trebuie să trăiţi şi domnia voastră, nu? Hă?

Vânătorul de recompense l-a privit lung. Atât de lung, încât zâmbetul de pe buzele Huhurezului a dispărut.

— Tocmai, a spus el. Tre' să trăim. Unii îşi câştigă traiul făcând ce se pricep. Alţii, făcând ce tre' să facă. De fapt, am avut noroc în viaţă, cum rareori are un meşter. Sunt plătit să fac o treabă pe care o iubesc sincer şi cu adevărat.

Yennefer a salutat cu uşurare, bucurie şi speranţă pauza propusă de Filippa pentru a lua o gustare şi a-şi umezi gâturile uscate după discursuri. În curând s-a dovedit însă că speranţele erau deşarte. Filippa a târât-o imediat pe Margarita, care, fără îndoială, dorea să vorbească cu ea, în celălalt capăt al sălii. Triss Merigold, care se apropia de ea, era însoţită de Francesca. Fără nici cea mai mică jenă, elfa urmărea conversaţia. Yennefer a observat totuşi o anumită îngrijorare în ochii lui Triss, ca cicoarea, şi era sigură că, chiar dacă ar fi putut să vorbească între patru ochi cu ea, n-avea rost să-i ceară ajutorul. Evident, Triss era dedicată trup şi suflet lojii şi simţea că loialitatea lui Yennefer era încă neclară.

Triss a încercat să o liniştească, a asigurat-o că Geralt era în siguranţă în Brokilon şi că datorită îngrijirii driadelor se va face bine în curând. Ca de obicei, când vorbea despre Geralt, se înroşea în obraji. *Sigur o mulţumise atunci,* se gândea cu răutate Yennefer. *Nu mai întâlnise pe nimeni ca el. Nu-l va uita curând. Şi asta e bine.*

Yennefer a răspuns la revelaţia prietenei sale cu o ridicare din umeri, aparent indiferentă. Nu-i păsa că nici Tris, nici Francesca nu credeau în indiferenţa ei. Voia să fie singură, voia să le dea de înţeles.

Şi ele au înţeles.

Yennefer a ales un loc retras lângă bufet şi s-a dedicat stridiilor. Mânca cu grijă, pentru că încă simţea dureri, efecte secundare ale comprimării ei. Îi era frică să bea vin, nu ştia cum ar reacţiona.

— Yennefer?

S-a întors. Fringilla Vigo i-a zâmbit uşor, cu ochii la cuţitaşul pe care Yennefer îl ţinea în palma încleştată.

— Văd şi simt, i-a spus Fringilla, că ai prefera să mă desfaci pe mine, nu stridiile. Tot neprietenoasă?

— Loja, a replicat Yennefer glacial, cere loialitate reciprocă. Prietenia nu este obligatorie.

— Nu este şi n-ar trebui să fie, a replicat magiciana nilfgaardiană, aruncând o privire în sală. Prietenia apare fie ca rezultat al unui proces îndelungat, fie spontan.

— E acelaşi lucru cu vrăjmăşia, a replicat Yennefer, a desfăcut o stridie şi a înghiţit conţinutul amestecat cu puţină apă de mare. Uneori este suficientă o fracţiune de secundă ca să credem că iubim o persoană, dar, imediat după ce ne orbeşte, n-o mai iubim.

— Oh, oh! Este mult mai complicat decât vrăjitoria! a exclamat Fringilla, mijind ochii. Să luăm de exemplu pe cineva pe care nu l-ai văzut în viaţa ta, pe culmea unui munte, îi sparge burta prietenului tău în faţa ochilor tăi. Nu-l vezi, nu-l ştii, dar nu-ţi place.

— Se-ntâmplă, a răspuns Yennefer, ridicând din umeri. Soarta îţi joacă tot felul de feste.

— Soarta, a zis Fringilla încet, e de fapt imprevizibilă ca un copil capricios. Se întâmplă uneori ca prietenii să-ţi întoarcă spatele şi ca un duşman să-ţi dea o mână de ajutor. De pildă, e posibil să discuţi cu el între patru ochi. Nimeni nu încearcă să intervină, să întrerupă, să asculte. Toată lumea se întreabă despre ce-or fi discutând cele două duşmance?... Despre nimic esenţial. Îşi spun banalităţi, îşi aruncă săgeţi din când în când.

— Fără doar şi poate, a clătinat din cap Yennefer, că aşa gândeşte toată lumea. Şi pe bună dreptate.

— În aceste condiţii, a continuat Fringilla, fără să se grăbească, ne va fi cu atât mai uşor să abordăm o anumită chestiune importantă şi deloc banală.

— Ce chestiune?

— Fuga pe care o pui la cale.

Yennefer, care tocmai deschidea a doua stridie, a fost cât pe ce să-şi taie degetul. S-a uitat în jur, apoi s-a uitat la nilfgaardiană printre gene. Fringilla Vigo a zâmbit uşor.

— Fii drăguţă, împrumută-mi cuţitul! Pentru stridii. Stridiile voastre sunt delicioase. La noi, în sud, nu găseşti ca acestea. Mai ales acum, cu blocada militară… O blocadă e ceva foarte rău, nu?

Yennefer şi-a dres vocea.

— Mi-am dat seama. Fringilla şi-a înghiţit stridia, a luat alta. Da, Filippa e cu ochii pe noi. Şi Assire. Este îngrijorată, cu siguranţă, de loialitatea mea faţă de lojă. O loialitate ameninţată. E gata să creadă că voi oferi compasiune. Hmmm… Omul iubit a fost sacrificat. Fata, considerată ca propria fiică, a dispărut, a fost întemniţată poate… Poate e ameninţată cu moartea, cine ştie? Sau poate va fi folosită drept o carte într-un joc de noroc. Pe cuvânt, eu nu mai rezist. Aş fugi de aici fără întârziere. Ia, te rog, cuţitul! Am mâncat destule stridii, trebuie să am grijă de siluetă.

— Blocada, aşa cum bine spuneai, a şoptit Yennefer privind în ochii verzi ai magicienei nilfgaardiene, e ceva foarte rău. Chiar dăunător. Nu-ţi îngăduie să faci ce ai chef. Blocada poate fi depăşită dacă avem… mijloace. Eu, una, nu le am.

— Şi te bazezi pe mine să ţi le dau? a întrebat nilfgaardiana, cu ochii la cochilia aspră a scoicii pe care încă o ţinea în mână. Dar nu face parte din regulile jocului! Sunt loială lojii, iar loja, desigur, nu-şi doreşte să sari în ajutorul persoanei pe care o iubeşti. Pe deasupra, îţi sunt duşman. Cum ai putea să uiţi aşa ceva, Yennefer?

— Într-adevăr, cum aş putea?

— O prietenă, a reluat Fringilla calm, te-ar avertiza că, deşi dispui de elementele necesare pentru magia de teleportare, nu reuşeşti să rupi direct blocada. O astfel de operaţie necesită timp şi prea sare în ochi. Un magnet natural discret ar fi un pic mai eficient. Spun „un pic”.

Teleportarea pe un magnet improvizat este, cum bine ştii, foarte riscantă. Pe o prietenă, dacă se hotărăşte să-şi asume un astfel de risc, aş sfătui-o să se mai gândească. Dar tu nu eşti o prietenă.

Fringilla a înclinat cochilia pe care încă o ţinea în mână şi a vărsat un pic de apă pe masă.

— Şi cu asta încheiem conversaţia noastră banală, a adăugat ea. Loja ne cere doar loialitate reciprocă. Prietenia, din fericire, nu e obligatorie.

— S-a teleportat, a declarat glacial şi fără emoţie Francesca Findabair după încetarea zarvei provocate de dispariţia lui Yennefer. N-are rost să ne mai frământăm, domniţelor. Nu mai putem face nimic. E prea departe. E vina mea. Am bănuit eu că steaua ei de obsidian a mascat ecoul magiei…

— Cum naiba a reuşit? a strigat Filippa. A atenuat ecoul, asta nu-i greu. Dar prin ce minune şi-a deschis portalul? Montecalvo are o blocadă!

— N-am simpatizat-o niciodată, a ridicat din umeri Sheala de Tancarville. Nu mi-a plăcut niciodată stilul ei de viaţă. Dar niciodată nu i-am pus la îndoială potenţialul.

— O să trâmbiţeze tot! i-a sărit ţandăra Sabrinei Glevissig. Tot! O să zboare direct la…

— Ce tâmpenii! le-a întrerupt brusc Triss Merigold, privindu-le pe Francesca şi pe Ida Emean. Yennefer nu ne va trăda. N-a fugit ca să ne trădeze.

— Triss are dreptate, a fost de acord Margarita Laux-Antille. Ştiu de ce a fugit, pe cine vrea să salveze. Le-am văzut împreună, pe Ciri şi pe ea. Şi înţeleg totul.

— Iar eu nu înţeleg nimic! a sărit Sabrina şi s-a stârnit din nou rumoare.

Assire var Anahid s-a aplecat spre prietena ei.

— Nu te întreb de ce ai făcut asta, a murmurat ea. Nu te întreb cum ai făcut. Te întreb: încotro?

Fringilla Vigo a zâmbit uşor, mângâind cu vârful degetelor capul de sfinx sculptat pe cotiera scaunului.

— Dar de unde pot eu să ştiu, a şoptit ea, de unde sunt stridiile astea?

Itlina, *mai precis Ithlinne Aegli, fiica lui Aevenien, legendara tămăduitoare elfă, astroloagă şi ghicitoare, faimoasă pentru prezicerile, viziunile şi profeţiile sale, dintre care cea mai vestită rămâne* Aen Ithlinnespeath, Profeţia Itlinei. *Copiată de mai multe ori şi transcrisă în diferite forme, profeţia s-a bucurat de o mare popularitate în diferite perioade, iar comentariile, cheile şi explicaţiile privitoare la ea au fost adaptate la evenimentele momentului, ceea ce a întărit convingerea marelui har al profeţiei* ***I.*** *Mai precis, se presupune că a prezis Războaiele Nordice (1239-1268), Marile Ciume (1268, 1272 şi 1294), Războiul Sângeros al Celor Doi Unicorni (1309-1318) şi invazia Haakilor (1350). De asemenea, ar fi prevestit schimbările climatice observate la sfârşitul veacului al XIII-lea (Gerul Alb), considerate dintotdeauna de superstiţii începutul sfârşitului lumii şi asociate cu sosirea profetică a Distrugătorului (reg.). Acest fragment din Profeţia* ***I.*** *a iscat vânătoarea infamă de vrăjitoare (1272-1276) şi a provocat moartea multor femei şi fete nefericite, greşit considerate întrupări ale Distrugătorului. În zilele noastre* ***I.*** *este pentru mulţi cercetători o figură legendară, iar* „proferările” *ei sunt un apocrif contemporan fabricat şi o fraudă literară ingenioasă.*

EFFENBERG şi TALBOT, *Encyclopaedia Maxima Mundi, Tomul X*

7

Copiii care îl înconjurau ca o coroniţă pe Şuierător, povestitorul itinerant, îşi manifestau nemulţumirea cu o furie de nedescris. În cele din urmă Connor, fiul fierarului, cel mai mare, cel mai puternic şi cel mai îndrăzneţ, cel care îi adusese povestitorului un castron cu supă de varză şi cartofi cu şuncă, a luat cuvântul ca avocat şi reprezentant al opiniei generale.

— Păi, cum aşa? a strigat el. Cum adică, moşule? Cum vine asta „gata pe azi”? Păi, se poate aşa ceva, să ne zici povestea pe jumătate? Ne laşi aşa, să ne perpelim? Vrem să ştim ce s-a întâmplat în continuare! Doar n-o să aşteptăm până mai vii dumneata prin sat, că s-ar putea să fie peste juma’ de an sau un an! Spune-ne mai departe!

— Soarele a asfinţit! i-a replicat bătrânul. E timpul să vă duceţi la culcare, ştrengarilor! Că mâine, la treabă, când o să căscaţi şi o să vă căzniţi, ce-o să creadă părinţii voştri? Vă spun eu ce. Hodorogu’ ăla de Şovăitor le-a tot povestit, până la miezu’ nopţii, că a dat şi el în mintea copiilor, nu i-a lăsat în pace să doarmă. Când o să mai treacă prin sat, nu-i mai daţi nica, nici terci, nici paste, nici slănină, că nu-i bun hodorogu’ decât să atârne-n ştreang, pentru că poveştile lui n-aduc decât necazuri şi panaramă…

— Nu, n-o să spună! au strigat copiii în cor. Mai povesteşte-ne, moşule! Te rugăm!

— Hmmmmm! a murmurat bătrânul, văzând că soarele dispare în spatele copacilor de pe celălalt mal al Jarugăi. Bine, fie! Dar uitaţi-vă cum stă treaba, unu’ dintre voi trage o fugă pân-acasă şi îmi aduce nişte lapte cald să-mi ung gâtu’. Între timp, ceilalţi vă gândiţi a cui poveste vreţi s-o auziţi, pentru că n-o să am vreme să vă istorisesc aventurile tuturor, chiar dacă stăm aici până mâine. Deci tre’ s-alegeţi despre cine acum şi despre cine data viitoare.

Copiii au strigat mai multe nume.

— Tăceţi! le-a poruncit Şuierătorul, fluturându-şi bastonul. V-am spus să alegeţi, nu să faceţi ca gaiţele: ret-

ret, re-re-ret! Deci? Despre a cui soartă vreţi să ştiţi?

— Despre Yennefer, a chiţăit Nimue, cea mai mică dintre ascultători, poreclită Piticuţa din cauza staturii mici, mângâind un pisoi care dormea pe podea. Spune-ne mai departe despre soarta magicienei, moşule. Cum a fugit folosind magia de la acel con… covent de pe Muntele Chel ca s-o salveze pe Ciri. Aş fi bucuroasă s-aud această poveste. Pentru că, atunci când o să fiu mare, o să mă fac magiciană.

— Vezi să nu! a exclamat Bronik, fiul morarului. Mai întâi şterge-ţi mucii, Piticuţă, pentru că la şcoala de magiciene nu primesc mucoase! Şi tu, moşule, povesteşte-ne, dar nu despre Yennefer, ci despre Ciri şi Şobolani, cum au jefuit ei şi cum au bătut…

— Gura! a intervenit Connor, uimit şi grijuliu. Sunt nişte proşti, asta-i tot. Dacă tre' să ascultăm altă poveste astăzi, să facem lucrurile în ordine. Spune-ne, moşule, ce a făcut vrăjitoru' cu tovarăşii lui, unde s-au dus după reîntâlnirea lor de la Jaruga…

— Eu vreau povestea despre Yennefer, s-a scâncit Nimue.

— Şi eu, a licitat Orla, sora ei mai mare. Despre ea şi despre drăguţu' ei vrăjitor. Cum s-au iubit. Da' să se termine cu bine, moşule! Nu vreau să fie cu moarte, nu!

— Taci, bleago! Cui îi arde de dragoste? Vrem s-auzim despre război, despre lupte!

— Despre spada vrăjitorului!

— Despre Ciri şi Şobolani!

— Ciocu' mic! i-a repezit Connor şi a privit în jur ameninţător. Că, de nu, iau un par şi vă zdrobesc oasele, gâştelor! Am spus în ordine. Lăsaţi-l pe moş să ne povestească despre vrăjitor, când a călătorit el cu Jaskier, Milva şi…

— Da, a chiţăit Nimue din nou. Despre Milva vreau să ascult, despre Milva! Pentru că, dacă nu mă primesc la şcoala de vrăjitoare, o să mă fac săgetătoare!

— Ei bine, am ales, a strigat Connor. Şi în timpu' ăsta, moşu', ia uitaţi-vă la el, a aţipit, i se bălăngăne capu' sur, şi nasu’ ca la cârstel… Hai, moşule! Nu dormi! Spune-ne povestea vrăjitorului Geralt. De când era cu ortacii pe malul Jarugăi.

— Da’ mai întâi, oricum, a intervenit Bronik, ca să nu murim de curiozitate, zi-ne câte ceva despre ceilalţi. Ce-au păţit. Aşa o să aşteptăm mai lesne până vii iar pe la noi prin sat să termini povestea. Măcar niţel povesteşte-ne de ei, de Yennefer şi de Ciri. Te rugăm.

— Yennefer, a chicotit bătrânul Şuierător, a fugit din castelul magicienilor numit Muntele Chel printr-o magie. Şi hodoronc-tronc a ajuns în mare. Într-un ocean cu valuri înfuriate, printre stânci înalte. Da’ să nu vă faceţi griji, că nu s-a înecat! Pentru magiciană a fost floare la ureche. Apoi a poposit în Insulele Skellige, unde şi-a găsit aliaţi. Pentru că, vedeţi, mânia ei împotriva vrăjitorului Vilgefortz creştea din ce în ce mai mult. Era convinsă că el a răpit-o pe Ciri şi avea de gând să se răzbune cumplit şi s-o elibereze pe Ciri. Şi asta-i tot. Când vin data viitoare, o să vă spun cum a fost.

— Şi Ciri?

— Ciri umbla teleleu tot cu Şobolanii, se ascundea sub numele de Falka. Îi era pe plac viaţa de tâlhar, pentru că, chiar dacă nu ştia nimeni, copila aia avea în ea multă furie şi barbarie, tot ce-i mai rău, ceea ce e ascuns de fapt în fiecare dintre noi ieşea din ea şi încet-încet biruia binele. Ah, mare greşeală au făcut vrăjitorii din Kaer Morhen c-au învăţat-o să ucidă! Ciri însăşi – jucându-se cu moartea – nici măcar nu bănuia că Grim Reaper era pe urmele ei. Deoarece groaznicul Bonhart o urmărea, o vâna. Le era scris, ei şi lui Bonhart, să se întâlnească. Dar despre asta, altă dată. Şi acum, ascultaţi puţin povestea vrăjitorului…

Copiii s-au liniştit şi s-au înghesuit în jurul moşului într-un cerc restrâns. Ascultau. Se lăsa seara. Cânepa, zmeurişul şi nalbele care creşteau lângă colibă se transformaseră brusc într-o pădure înspăimântătoare şi întunecată. Dar, oare, ce şuiera acolo? Vreun şoarece sau vreun elf îngrozitor, cu ochii în flăcări? Poate vreun strigoi sau Baba Jaga, căreia îi e poftă de copii mici? O fi fost vreun bou care mugea în grajd sau vreun vuiet de cai ai unor războinici invadatori feroce, ca acum o sută de ani, care traversează Jaruga? O fi fost un caprimulg care planează spre o colibă sau vreun vampir însetat de sânge? Sau poate vreo magiciană fermecătoare, purtată de o vrajă, care zbura frumos spre o mare îndepărtată?

— Vrăjitorul Geralt, a început povestitorul, şi ortacii lui au pornit spre Angren, unde cât vezi cu ochii sunt numai mlaştini şi păduri. La acea vreme erau păduri, ho, ho, nu ca astăzi, acum nu mai găsim aşa păduri, doar în Brokilon… Apoi au călătorit spre est, spre izvorul Jarugăi, spre locurile sacre din pădurea neagră. La început le-a mers bine, dar după un timp, ho, ho… O să vă zic ce s-a-ntâmplat…

Povestea curgea mai departe, despre întâmplări de demult, din vremuri apuse. Copiii ascultau.

Vrăjitorul stătea pe un jgheab în amontele pârâului, de unde privea spre luncă şi spre stufărişul de pe malul Jarugăi. Soarele asfinţea. Cocorii se înălţau din mlaştini, trâmbiţau şi zburau pe cer în formaţie perfectă.

Totul s-a dus de râpă, se gândea el, cu ochii la ruinele colibei pădurarului şi la fumuleţul înălţat din focul de tabără pregătit de Milva. *Totul este împotriva noastră. Totuşi, a mers bine până acum. Compania mea era ciudată, dar era o companie. Aveam înainte un ţel aproape, real, concret. Prin Angren către Caed Dhu. Ne mergea din plin. Dar a trebuit să se ducă de râpă. Păcat sau fatalitate?*

Cocorii trâmbiţau.

Emiel Regis Rohellec Terzieff-Godefroy îi conducea de pe murgul nilfgaardian capturat de vrăjitor în apropiere de Almeria. Armăsarul, la început nărăvaş în prezenţa vampirului şi a mirosului de plante, s-a obişnuit repede cu noul călăreţ şi nu i-a dat mai mult de furcă decât Babuşcă. Iapa şchiopăta pe lângă ei, muşcată de streche. În urma lui Regis şi a lui Geralt mergea Jaskier, care compusese un cântec eroic ritmat, cu melodie şi rime războinice, inspirate de urmările aventurilor recente. Cuvintele sugerau clar că el, autorul şi interpretul acestei capodopere, se dovedise a fi cel mai viteaz dintre viteji la momentul acelor aventuri. Milva şi Cahir Mawr Dyffryn aep Ceallach închideau marşul. Cahir călărea iapa găsită, trăgând în urmă surul, încărcat cu echipamentul lor modest.

Ieşind, în cele din urmă, din zonele umede, au ajuns pe terenul uscat situat mai sus, pe un deal, de unde se observa la sud panglica strălucitoare a Jarugăi Mari, iar la nord versanţii înalţi şi stâncoşi ai îndepărtatului masiv Mahakam. Vremea era splendidă, soarele încălzea, ţânţarii nu mai bâzâiau pe la urechile călătorilor. Bocancii şi jambierele li se uscaseră. Pe pantele însorite ale coastei coacăzii erau negri de fructe, caii găsiseră iarbă, micile pâraie care curgeau de pe culme aduceau apă curată, cristalină, plină cu păstrăvi. După înserat puteai să aprinzi un foc de tabără şi chiar să te culci în apropiere. Într-un cuvânt, totul era perfect, iar starea de spirit a trupei ar fi trebuit să se îmbunătăţească imediat. Dar n-a fost aşa. Primul şi singurul bivuac a dezvăluit motivul.

— Aşteaptă o clipă, Geralt! a început poetul, privind în jur şi dregându-şi glasul. Nu te mai zori atât spre tabără! Vrem să discutăm ceva cu tine personal, Milva şi cu mine. E vorba despre… Ei bine, despre Regis!

— Aha! a răspuns vrăjitorul şi a pus vreascurile pe pământ. Aţi început să vă temeţi? A venit vremea.

— Încetează! s-a încruntat Jaskier. L-am acceptat ca tovarăş, ne-a declarat că e gata să ne ajute s-o găsim pe Ciri. Mi-a salvat pielea de la ştreang, asta n-o să uit niciodată. Dar, la naiba, simţim ceva, un soi de spaimă. Te surprinde? Toată viaţa ai vânat şi ai ucis de-alde el!

— Pe el nu l-am ucis. Şi nici n-am de gând. Te mulţumeşti cu declaraţia asta? În caz contrar, chiar dacă mi-e inima plină de jale, nu sunt în stare să vă oblojesc spaimele. Paradoxal, singurul dintre noi care se pricepe să vindece este Regis.

— Ţi-am spus să încetezi! s-a enervat trubadurul. Nu vorbeşti cu Yennefer, aşa că scuteşte-ne de elocinţa asta întortocheată! Răspunde simplu la întrebări simple.

— Atunci, întreabă-mă. Fără elocinţă întortocheată.

— Regis e vampir. Şi nu e niciun secret cu ce se hrănesc vampirii. Ce-o să se întâmple dacă o să i se facă o foame de lup? Da, da, l-am văzut cum a mâncat supă de peşte şi de atunci a mâncat şi a băut cu noi, perfect normal, ca fiecare dintre noi. Dar oare… oare o să fie în stare să-şi controleze apetitul? Geralt, chiar trebuie să te trag de limbă?

— Până acum s-a stăpânit perfect, cu toate că a avut o mare ocazie de a-şi satisface pofta de mâncare când îţi curgea sângele din ţeastă. Când te-a tratat, nu s-a lins nici măcar pe degete. Iar în acea noapte cu lună plină, când ne-am îmbătat cu ginars de mandragoră şi am dormit în coliba lui, ne-ar fi putut ataca pe toţi. Ai verificat dacă ai avut urme de muşcături pe gât?

— Lasă vrăjeala, vrăjitorule! a murmurat Milva. Ştii mai multe despre vampiri decât noi. Dacă îl iei în râs pe Jaskier, mie tre’ să-mi răspunzi, n-ai încotro. Am crescut în sălbăticie, nu m-am dus la şcoală, sunt o toantă… Nu-i vina mea, aşa că nu tre’ să-ţi baţi joc de mine. Mi-e ruşine să recunosc, da’ şi eu mă cam tem de ăsta… de Regis.

— Şi nu fără motiv, a clătinat el din cap. Este unul dintre aşa-zişii vampiri superiori. Nemaipomenit de primejdios. Dac-ar fi duşmanul nostru, mi-ar fi şi mie frică. Dar, la naiba, din motive pe care nu le cunosc, el este tovarăşul nostru. Şi ne călăuzeşte spre Caed Dhu, la druizii care mă pot ajuta să obţin informaţii despre Ciri. Sunt disperat, aşa că vreau să profit de această şansă, nu renunţ. De aceea accept compania sa vampirică.

— Numai din acest motiv?

— Nu, a răspuns el cu o uşoară ezitare, dar în cele din urmă s-a hotărât să vorbească sincer. Nu numai. El… se comportă cum se cuvine. În tabăra de la Chotla, în timpul judecăţii acelei fete, n-a ezitat să acţioneze. Cu toate că ştia că se dă de gol.

— A scos o potcoavă încinsă din foc, şi-a amintit Jaskier. Câteva minute a ţinut-o în palmă şi nici nu s-a clintit. Niciunul dintre noi n-ar putea să facă aşa ceva, nici măcar cu un cartof copt.

— Este insensibil la foc.

— Ce altceva poate să facă?

— Poate, dacă vrea, să se facă invizibil. Poate să te farmece cu privirea, să-ţi provoace un somn adânc, aşa cum a procedat cu santinelele din Vissegerd. Poate să ia înfăţişare de liliac şi să zboare ca el. Cred că poate face toate astea numai noaptea şi numai când e lună plină. Dar poate că mă înşel. M-a uluit de mai multe ori, aşa că este posibil să mai aibă multe trucuri în mânecă. Bănuiesc că este excepţional, chiar şi între vampiri. Se adaptează perfect omului, de ani întregi. Caii şi câinii, care ar putea să-i simtă adevărata natură, sunt păcăliţi de plantele pe care le are întotdeauna la el. Nici măcar medalionul meu nu reacţionează în prezenţa lui, deşi ar trebui. Repet, nu poate fi măsurat cu o măsurătoare obişnuită. În rest, n-aveţi decât să-l întrebaţi voi singuri. E tovarăşul nostru. N-ar trebui să fie nicio neînţelegere între noi, ca să nu mai vorbim de neîncredere sau de teamă. Să ne întoarcem în tabără. Daţi-mi o mână de ajutor cu surcelele astea!

— Geralt?

— Te ascult, Jaskier.

— În caz că… întreb şi eu teoretic… dacă…

— Nu ştiu, a răspuns vrăjitorul sincer. Nu ştiu dacă aş putea să-l omor. De fapt, aş prefera să nu încerc.

Jaskier a luat în serios sfatul vrăjitorului şi a decis să înlăture neînţelegerile şi să clarifice îndoielile. A făcut primul pas îndată ce s-au pornit din nou la drum… cu tactul său caracteristic.

— Milva! a exclamat brusc, privindu-l cu coada ochiului pe vampir. Ai putea să mergi în faţă cu arcul tău şi să străpungi vreun mistreţ sau vreo căprioară. M-am săturat, la naiba! De mure şi ciuperci, peşti şi scoici. Aş mânca o bucată de carne adevărată, ca să mai schimb. Ce zici, Regis?

— Poftim? şi-a ridicat privirea vampirul de după grumazul calului.

— Carne! a repetat poetul cu accent. Încerc s-o conving pe Milva să vâneze. N-ai mânca nişte carne proaspătă?

— Ba da.

— Dar sânge, sânge proaspăt, n-ai bea?

— Sânge? a înghiţit în sec Regis. Nu, mulţumesc, în niciun caz. Dar dacă aveţi poftă, nu vă faceţi griji pentru mine.

Geralt, Milva şi Cahir au tăcut, o tăcere greoaie şi mormântală.

— Ştiu unde baţi, Jaskier, i-a spus încetişor Regis. Şi lasă-mă să te liniştesc. Sunt vampir, e drept. Dar nu beau sânge.

Tăcerea a devenit grea ca plumbul. Dar Jaskier n-ar fi fost Jaskier dacă ar fi rămas tăcut.

— Probabil că m-ai înţeles greşit, a răspuns el, aparent confuz. Nu vreau să spun…

— Nu beau sânge, l-a întrerupt Regis. N-am mai băut de mult. M-am dezobişnuit.

— Cum anume te-ai dezobişnuit?

— Obişnuit.

— Sincer, nu înţeleg…

— Iartă-mă, dar e o chestiune personală.

— Dar…

— Jaskier! nu s-a mai abţinut vrăjitorul şi a intervenit întorcându-se în şa. Doar acum o clipă Regis ţi-a cerut să-l laşi în pace. Numai că a făcut-o mai politicos. Aşa că fii bun şi tacă-ţi fleanca!

Seminţele de îngrijorare şi incertitudine au încolţit în cele din urmă şi au răsărit la suprafaţă. Când s-au oprit ca să înnopteze, atmosfera era în continuare grea şi tensionată, nici măcar gâsca grasă de opt pfunzi, vânată de Milva pe râu, pe care au copt-o în ţest de lut şi pe care au devorat-o până i-au lustruit şi oasele, nu a reuşit să le înmoaie inimile. Şi-au potolit foamea, dar neliniştea persista. Conversaţia nu se încropea, în ciuda eforturilor titanice ale lui Jaskier. Pălăvrăgeala poetului s-a transformat într-un monolog nesfârşit, în cele din urmă a devenit conştient de acest lucru şi s-a oprit. Numai trosnetul fânului rumegat de cai tulbura tăcerea mormântală, aşternută lângă focul de tabără.

Deşi era târziu, nimeni nu părea dispus să meargă la culcare. Milva încălzise apă într-un ceaun suspendat deasupra focului şi folosea aburul emanat din el pentru a netezi cojile încreţite ale beţelor de la săgeţi. Cahir îşi repara o cataramă ruptă de la bocanc, Geralt scrijelea un băţ. Regis îşi arunca privirea de la unul la altul, pe rând.

— Ei bine, a oftat în cele din urmă, văd că n-am încotro. Se pare că ar fi trebuit să vă explic anumite chestiuni…

— Nu-ţi cere nimeni aşa ceva, a răspuns Geralt, apoi a aruncat în foc băţul pe care îl scrijelise cu atâta răbdare şi pasiune şi şi-a ridicat capul. N-am nevoie de explicaţiile tale. Sunt un tip de modă veche, atunci când dau mâna cu cineva şi îi accept compania, asta înseamnă mai mult decât un contract semnat în prezenţa unui notar.

— Şi eu sunt de modă veche, a intervenit Cahir, aplecat deasupra bocancului.

— Nu ştiu alte mode, a spus Milva sec, plasând o săgeată nouă deasupra ceaunului aburind.

— Nu băga în seamă pălăvrăgeala lui Jaskier! a adăugat vrăjitorul. Aşa-i el. Iar nouă nu trebuie să ne faci confesiuni sau să ne dai explicaţii. Nici noi nu ne-am confesat.

— Presupun, totuşi, a zâmbit uşor vampirul, că veţi dori să auziţi ce am de spus, fără să fiu obligat deloc. Simt nevoia de a fi sincer cu oamenii cărora le strâng mâna şi pe care îi accept ca tovarăşi.

De data aceasta nimeni n-a scos o vorbă.

— Înainte de toate, a început Regis după un moment, trebuie să vă spun că toate temerile legate de natura mea vampirică sunt fără temei. N-o să sar pe nimeni, n-o să mă strecor în puterea nopţii ca să-mi înfig dinţii în grumazul cuiva. Şi această regulă nu este doar pentru tovarăşii mei de drum, cu care am relaţii la fel de demodate ca demodaţii prezenţi aici de faţă. Nu mă ating de sânge. Niciodată şi nicăieri. M-am dezbărat de el când a devenit o problemă pentru mine. O problemă serioasă, pe care mi-a fost greu s-o rezolv. De fapt, a continuat după un timp, problema a apărut treptat şi a devenit o bătaie de cap. Încă din tinereţe mi-a plăcut… să mă distrez într-o companie bună, din acest punct de vedere, nu mă deosebeam de majoritatea oamenilor de vârsta mea. Ştiţi cum e, aţi fost şi voi tineri. Printre voi există totuşi un sistem de interdicţii şi limite, întruchipat de puterea părintească, tutori, bătrâni, pe scurt, de tradiţie. La noi nu există aşa ceva. Tinerii au toată libertatea şi profită de ea. Ei îşi creează propriile standarde de educaţie, tâmpite, se înţelege, doar nu e tâmpenia una dintre trăsăturile tinereţii? Nu vrei să bei? Păi, ce vampir eşti tu? Nu bea? Atunci, nu-l invita, că ne strică petrecerea! Nu voiam să stric nicio petrecere, dar ideea de a nu mai fi acceptat de tovarăşii mei mă speria. Şi apoi am ţinut-o într-o petrecere. Chefuri, zbenguieli, beţii… La fiecare lună plină zburam în sat şi chefuiam cu cine se nimerea. Cea mai oribilă… hmm… băutură dintre toate, cea mai scârboasă. Nu conta de la cine era… hmm… hemoglobina… Fără sânge, n-avea niciun fason petrecerea! Nu îndrăzneam să ne încercăm norocul cu vampirele dacă nu luam un stimulent în prealabil.

Regis tăcea, pierdut în gânduri. Nimeni nu comenta. Geralt simţea că are un chef straşnic de băut.

— Împingeam limitele de fiecare dată, a continuat vampirul. Şi, pe măsură ce trecea timpul, era tot mai rău. Câteodată eram aşa de prins în mrejele petrecerii, încât nu mă întorceam în criptă preţ de trei sau patru nopţi la rând! O cantitate de… lichid, care odinioară ar fi fost derizorie, mă făcea să-mi pierd controlul, ceea ce nu mă împiedica să continui distracţia. În ceea ce priveşte colegii… Pe cei care încercau cu bunăvoinţă să se gândească la mine îi respingeam. Ceilalţi mă îndemnau să merg cu ei, mă scoteau din criptă ca să mă ducă la chefuri, îmi ofereau… obiective. Şi se distrau pe seama mea.

Milva, încă ocupată cu netezirea cojilor boţite ale săgeţilor, a mârâit dintr-odată. Cahir îşi reparase bocancul, puteai să crezi că dormea.

— Mai târziu, a continuat Regis, au apărut fenomene alarmante. Distracţia şi gaşca au devenit preocupări secundare pentru mine. Am descoperit că puteam trăi fără ele. Cel mai important era să beau sânge, chiar dacă trebuia să o fac de unul singur…

— În oglindă? a intervenit Jaskier.

— Nici măcar, a răspuns încetişor Regis. Eu nu am reflexie.

A tăcut un timp.

— Am cunoscut o anumită… vampiră. Ar fi putut fi şi poate că a fost ceva serios între noi. O terminasem cu chefurile. Dar nu prea mult. M-a părăsit. Şi am început să beau de două ori mai mult. Disperarea, decepţia, după cum bine ştiţi, sunt pretexte bune. Toată lumea are impresia că înţelege. Chiar şi mie mi se părea că înţelegeam. Şi am aplicat teoria în practică admirabil. Vă plictisesc? Termin îndată. Am ajuns să fac lucruri absolut inacceptabile, lucruri intolerabile, pe care niciun vampir nu le face. Am început să zbor beat. Într-o noapte, băieţii m-au trimis în sat după sânge şi am ratat o fată care mergea la fântână. În entuziasmul meu, m-am prăbuşit peste ghizdul fântânii… Sătenii nu ştiau cum să-mi vină de hac, dar, spre norocul meu, nu se pricepeau cum… M-au străpuns cu tot felul de mizerii, mi-au tăiat capul, m-au stropit cu apă sfinţită şi în cele din urmă m-au îngropat. Vă închipuiţi cum m-am simţit când m-am trezit…

— Ne închipuim, a spus Milva, uitându-se la o săgeată.

Toată lumea s-a uitat la ea ciudat. Săgetătoarea şi-a dres glasul şi a întors capul. Regis a zâmbit imperceptibil.

— Acum termin, a asigurat-o el. În mormânt am avut destul timp să mă gândesc la mine…

— Destul? a întrebat Geralt. Cam cât?

Regis l-a privit.

— Curiozitate profesională? Vreo cincizeci de ani sau cam aşa ceva. Când m-am regenerat, am decis să mă abţin. N-a fost uşor, dar am scăpat. Din acel moment nu mai beau.

— Deloc? a gemut Jaskier, dar curiozitatea era mai puternică. Deloc? Niciodată? Dar dacă…

— Jaskier, l-a apostrofat Geralt, abţine-te! Mai gândeşte-te! În tăcere.

— Iertaţi-mă! a murmurat poetul.

— Nu-ţi cere iertare, a spus vampirul, conciliant. Iar tu, Geralt, nu-l mustra! Îi înţeleg curiozitatea. Vampirii sau mai degrabă mitul care îi înconjoară cristalizează toate temerile umane. E greu să-i ceri unui om să-şi ignore temerile. În psihicul uman, ele joacă un rol la fel de important ca toate celelalte stări emoţionale. Un psihic lipsit de frică ar fi un psihic infirm.

— Imaginează-ţi, a vorbit Jaskier, reînsufleţindu-se, că nu sunt îngrozit de tine. Ar însemna că sunt infirm?

Geralt s-a gândit o clipă că Regis îşi va arăta dinţii pentru a-l vindeca pe Jaskier de presupusa lui infirmitate, dar se înşelase. Vampirul n-avea înclinaţii spre gesturi teatrale.

— Vorbeam despre temeri înrădăcinate adânc în conştient şi subconştient, a explicat el calm. Nu fi ofensat de metaforă, dar cioara, odată ce-şi învinge frica, nu mai are nicio teamă de pălăria şi capotul atârnate în par şi se aşază confortabil pe sperietoare. Dar, de îndată ce vântul agită paiele, pasărea reacţionează luându-şi zborul.

— Comportamentul ciorii se explică prin instinctul de supravieţuire, a subliniat Cahir din întuneric.

— Ce mai tura-vura? a punctat Milva. Cioara nu se teme de sperietoare, ci de omul care are doar pietre şi săgeţi pentru ea.

— Instinctul de supravieţuire, a fost de acord Geralt, dar în versiune umană, nu corvidă... Îţi mulţumim pentru explicaţii, Regis, le acceptăm în întregime. Dar nu săpa în adâncurile subconştientului uman. Milva are dreptate. Motivele pentru care oamenii reacţionează îngroziţi de panică la vederea unui vampir însetat de sânge nu sunt iraţionale, ci vin din dorinţa lor de a supravieţui.

— Ascultăm vocea specialistului, a zis vampirul şi s-a aplecat uşor în direcţia lui. A profesionistului căruia conştiinţa nu-i îngăduie să accepte bani ca să lupte împotriva temerilor himerice. A vrăjitorului care se respectă pe sine însuşi şi se angajează doar într-o luptă împotriva unui rău adevărat, care reprezintă o ameninţare directă. A profesionistului dispus să ne ofere explicaţii, bunăoară de ce un vampir este un rău mai mare decât un dragon sau un lup. Din câte ştiu, şi ei au colţi.

— Poate că ultimii doi îşi folosesc colţii doar atunci când sunt înfometaţi sau ca să se apere, niciodată ca să se distreze, ca să spargă gheaţa când sunt în gaşcă sau ca să-şi depăşească timiditatea faţă de sexul opus.

— Oamenii nu cunosc diferenţa, a răspuns pe loc Regis. Tu o ştii de mult, restul companiei doar de câteva minute. Majoritatea oamenilor cred cu tărie că vampirii nu se distrează, ci se hrănesc cu sânge, exclusiv cu sânge şi exclusiv cu sânge uman. Dar sângele este un fluid vital, pierderea lui este însoţită de o slăbire a corpului, a forţei vitale. Putem rezuma astfel: un monstru care ne varsă sângele este duşmanul nostru de moarte. Dar un monstru care ne pândeşte sângele ca să se hrănească cu el e de două ori mai rău, îşi sporeşte propria forţă vitală pe seama noastră, ca să prospere specia lui, în vreme ce a noastră trebuie să se stingă. În plus, un astfel de monstru este oribil, deoarece, cu toate că toată lumea cunoaşte valoarea vitală a sângelui, este respingător. Oare ar vrea cineva dintre voi să bea sânge? Mă îndoiesc. Sunt oameni care numai când văd sânge ameţesc şi leşină. În unele societăţi, femeile sunt considerate necurate câteva zile pe lună şi sunt izolate…

— Poate printre sălbatici, l-a întrerupt Cahir. Şi probabil că pe la voi, Nordicii, se întâmplă să leşine când văd sânge.

— Ne rătăcim, a ridicat capul vrăjitorul, îndepărtându-ne de calea simplă şi luând-o pe căile întortocheate ale filosofiei sceptice. După părerea dumitale, Regis, oamenii ar reacţiona diferit dacă ar şti că sunt trataţi de vampiri, nu ca o sursă de hrană, ci ca una de băut? Unde vezi dumneata temeri iraţionale? Vampirii sug sângele oamenilor, acest fapt e incontestabil. Că omul tratat ca o sticlă de vodcă de un vampir îşi pierde puterea este tot un fapt. Un om, ca să mă exprim aşa, uscat, îşi pierde vitalitatea definitiv. De obicei moare. Să-mi fie cu iertare, dar nu putem pune în aceeaşi balanţă teama de moarte cu aversiunea faţă de sânge. Menstrual sau de orice natură.

— Vorbiţi atât de înţelept, că m-aţi ameţit, a chicotit Milva. Da', într-un fel sau altu', toate aceste cuvinte înţelepte se rotesc în juru' unui singur lucru, aflat sub poalele femeilor. Filosofi de soi!

— Să lăsăm o clipă simbolistica sângelui! a propus Regis. Căci aici miturile se bazează pe anumite fapte. Să ne concentrăm asupra altor mituri, care nu sunt bazate pe fapte, dar sunt totuşi răspândite. Bunăoară, toată lumea ştie că cel care este muşcat de un vampir, dacă supravieţuieşte, devine, la rândul lui, el însuşi vampir. Nu-i aşa?

— Aşa e, a confirmat Jaskier. Există şi o baladă…

— Cunoşti elementele de bază ale aritmeticii?

— Am studiat cele şapte arte liberale. Şi am absolvit cu diploma *summa cum laude.*

— După Conjuncţia Sferelor, în lumea voastră au rămas doar vreo mie două sute de vampiri superiori. Abstinenţii, pentru că în afară de mine mai sunt mulţi, sunt echilibraţi de numărul celor care beau peste medie, cum am fost şi eu la vremea mea. Ca regulă generală, un vampir bea la fiecare lună plină, căci luna plină e o sărbătoare pe care suntem obişnuiţi… hmmmm… s-o udăm. Verificând chestiunea în calendarul uman şi având în vedere că există douăsprezece luni pline într-un an, vom obţine un număr teoretic de paisprezece mii patru sute de oameni muşcaţi în fiecare an. De la Conjuncţie, dacă socotim din nou după calendarul vostru, au trecut aproximativ o mie cinci sute de ani. Socotind rotunjit, în zilele noastre, teoretic, ar exista în lume vreo douăzeci şi unu de milioane şase sute de mii de vampiri. Dacă adăugăm şi creşterea geometrică…

— Destul! a spus Jaskier. N-am niciun abac, dar îmi pot imagina perfect cam cât reprezintă. Sau mai degrabă nu, nu pot. Ceea ce înseamnă că molipsirea de vampirism este o tâmpenie fără margini şi o pură născocire.

— Mulţumesc, s-a înclinat Regis. Să trecem la următorul mit, care spune aşa: vampirul este un om mort, dar nu de tot. În groapă el nu putrezeşte şi nici nu se transformă în praf. El zace în mormânt prospeţel şi rumenior, gata să iasă şi să muşte. De unde vine acest mit, dacă nu din teama inconştientă şi iraţională de venerabilul vostru defunct? Îi înconjuraţi pe cei răposaţi cu omagii şi comemorări, visaţi la nemurire, în miturile şi legendele voastre se găseşte de fiecare dată câte cineva care să biruiască moartea, să învie. Dar, dacă venerabilul vostru strămoş răposat ar ieşi pur şi simplu, brusc, din mormânt şi ar cere o bere, ar urma o panică generală. Şi nu mă surprinde. Materia organică, în care încetează procesele vitale, suferă un proces neplăcut de descompunere. Pute, devine cleioasă. Sufletul nemuritor, un element indispensabil în miturile voastre, scapă de trupul lui murdar şi zboară. Este pur şi, prin urmare, poate fi onorat liniştit. Cu toate acestea, v-aţi imaginat încă un fel de suflet dezgustător, care nu zboară, nu-şi abandonează stârvurile, şi chiar refuză să miroasă urât. E dezgustător şi nefiresc. Un mort viu reprezintă pentru voi cea mai scârboasă dintre anomaliile cele mai scârboase. Un cretin chiar a inventat cuvântul „moroi”, cu care ne apelaţi cel mai adesea.

— Oamenii, a zis Geralt cu un zâmbet uşor, sunt o rasă primitivă şi superstiţioasă. Le e greu să înţeleagă deplin şi să numească corect o entitate care se întoarce din morţi, deşi au străpuns-o cu suliţe, au decapitat-o şi au îngropat-o preţ de cincizeci de ani în pământ.

— Da, da, e greu, într-adevăr, a ignorat vampirul sarcasmul. Rasa voastră mutantă este capabilă să-şi regenereze unghiile, părul şi pielea, dar nu poate accepta ideea că există rase mai performante din acest punct de vedere. Totuşi, această incapacitate nu rezultă din primitivism. Ci, dimpotrivă, mai degrabă dintr-un egocentrism şi din conştientizarea perfecţiunii voastre. Orice lucru care atinge un nivel de perfecţiune mai mare decât al vostru poate fi doar o aberaţie dezgustătoare. Iar aberaţiile dezgustătoare se potrivesc în mituri. În scopuri sociologice.

— Am înţeles un rahat! a comentat Milva, împingându-şi încet părul de pe frunte cu arborele unei săgeţi. Am priceput că vorbeşti din poveşti, da’ poveşti ştiu şi eu, chiar dacă sunt doar o toantă din pădure. Da’ cel mai mult mă minunez că nu ţi-e frică de soare, Regis. În poveşti, soarele îi face scrum pe vampiri. Tre’ să trec şi asta la poveşti?

— Cum să nu? a confirmat Regis. Crezi că vampirul e periculos noaptea, că prima rază de soare îl transformă în praf! La baza acestui mit fals, zămislit în jurul primelor focuri de tabără, se află solaritatea voastră, adică iubirea de căldură, precum şi ritmul zilnic care stabileşte activitatea cotidiană. Pentru voi noaptea este rece, întunecată, rea, ameninţătoare, plină de primejdii, răsăritul vi se pare, aşadar, o nouă victorie în lupta pentru supravieţuire, simbolizează o nouă zi, continuarea existenţei. Lumina soarelui aduce claritate şi căldură, razele revigorante ale soarelui duc la anihilarea monştrilor inamici. Vampirul este transformat în scrum, trolul este prefăcut în stană de piatră, vârcolacul se dezvârcoleşte, goblinul părăseşte tabăra, acoperindu-şi ochii. Fiarele nocturne se întorc în bârlogurile lor şi nu mai reprezintă o ameninţare. Până la apusul soarelui, lumea vă aparţine. Repet şi insist: acest mit s-a plăsmuit în jurul focurilor de tabără ancestrale. Astăzi nu e decât un mit, deoarece casele voastre sunt acum iluminate şi încălzite; deşi continuă să vă guverneze ritmul solar, aţi izbutit să anexaţi noaptea. Şi noi, vampirii superiori, ne-am mişcat puţin din criptele noastre primitive. Am anexat ziua. Analogia se aplică atât pentru voi, cât şi pentru noi. Eşti mulţumită de explicaţia mea, dragă Milva?

— Nu prea.

Săgetătoarea şi-a aruncat săgeata, adăugând:

— Da’ cre’ c-am înţeles. Învăţ. O să fiu mai deşteaptă. Sociologie, activism, monstrologie, vârcologie… Cică la şcoală se face carte cu băţu’. De la dumneata învăţ cu drag. Simt că-mi explodează capu’, da’ vai şi de fundu’ meu.

— Un lucru e limpede şi uşor de observat, a zis Jaskier. Razele soarelui nu te fac scrum, Regis, căldura lor are asupra ta un efect la fel de slab ca potcoava aia de cal încinsă, pe care ai scos-o curajos cu mâna goală din foc. Întorcându-ne la analogiile dumitale, pentru noi, oamenii, ziua va rămâne întotdeauna o perioadă naturală de activitate, iar noaptea, o perioadă naturală de odihnă. Aşa e construcţia noastră fizică, de pildă, ziua vedem mai bine decât noaptea. Geralt este o excepţie – el vede clar noaptea, ca ziua –, dar el e mutant. Şi în cazul vampirilor e o chestiune de mutaţie?

— Putem să-i spunem şi aşa, a replicat Regis. Deşi consider că o mutaţie care are loc pe o perioadă relativ lungă încetează să mai fie o mutaţie şi devine o evoluţie. Dar ceea ce aţi spus despre construcţia fizică este relevant. Adaptarea la lumina soarelui a fost pentru noi o necesitate regretabilă. Pentru a supravieţui, a trebuit să semănăm cu oamenii în această privinţă. Prin imitaţie, aş zice. Ceea ce, la urma urmei, a determinat anumite consecinţe. Pentru a folosi o metaforă, ne-am aşezat în patul bolnavului.

— Poftim?

— Există motive să presupunem că lumina soarelui, pe termen lung, e letală. Conform unei anumite teorii, peste aproximativ cinci mii de ani, modest vorbind, această lume va fi locuită numai de creaturi lunare, active noaptea.

— Bine că n-o să mai trăiesc până atunci! a răsuflat uşurat Cahir, apoi a căscat cu poftă. Nu ştiu cum o fi la voi, dar, personal, activitatea sporită din timpul zilei îmi aminteşte tocmai de nevoia de somn nocturn.

— La fel şi mie, a adăugat vrăjitorul întinzându-se. Şi au mai rămas doar câteva ore până la răsăritul soarelui ucigaş… Dar până să ne răzbească somnul… Regis, să rămânem la consideraţii ştiinţifice şi la extinderea cunoştinţelor, mai dezvăluie-ne nişte mituri despre vampirism. Pun rămăşag că ţi-a mai rămas ceva de spus.

— Întocmai, a dat din cap vampirul. Mai am un lucru. Ultimul, dar nu înseamnă că e mai puţin important. Cel care ţi-a provocat fobiile sexuale.

Cahir a chicotit pe înfundate.

— Special am păstrat acest mit pentru sfârşit, l-a măsurat cu privirea Regis. Şi eu, cu tact, nu l-aş fi pomenit din proprie iniţiativă, dacă nu m-ar fi provocat Geralt, aşa că n-o să vă cruţ. Temerile legate de sexualitate îi sperie cel mai mult pe oameni. O fecioară leşinată în braţele unui vampir care îi sugea sângele, un tinerel pus la dispoziţie pentru practicile abominabile ale unei vampire care îşi plimba buzele peste trupul lui... Închipuiţi-vă! Un viol oral. Vampirul îşi paralizează victima prin frică şi o obligă la o partidă de sex oral. Sau mai degrabă la o parodie scârboasă de sex oral. Şi astfel de practici sexuale, care exclud orice posibilitate de procreare, desigur, sunt oarecum respingătoare.

— Vorbeşte pentru tine! a mormăit vrăjitorul.

— Actul încununat nu de procreare, ci de voluptate şi moarte, a continuat Regis. Aţi făcut din asta un mit rău. Voi visaţi în subconştient la aceste lucruri, dar aveţi scrupule în a le oferi partenerului sau partenerei. Atunci o face pentru voi aşa-numitul vampir mitologic, devenind încarnarea fascinantă a răului.

— N-am spus eu? a izbucnit Milva imediat ce Jaskier i-a explicat la ce se referea Regis. Aşa-i mereu! Încep cu vorbe meşteşugite şi termină tot timpul cu cururi!

Croncănitul cocorilor se stingea în depărtare.

În ziua următoare, îşi amintea vrăjitorul, *am pornit la drum într-o stare mult mai bună. Şi, din nou, pe nepusă masă, ne-a prins războiul.*

Cutreierau un teritoriu nepopulat, cufundat în păduri sălbatice, era de interes strategic şi nu putea să-i ispitească pe invadatori. Deşi Nilfgaardul era aproape şi numai un braţ al Jarugăi Mari despărţea acest teritoriu de teritoriile imperiale, era o zonă de graniţă dificil de traversat. Cu atât mai mare le-a fost surpriza.

Acolo războiul părea mai puţin spectaculos decât în Brugge şi Sodden, unde, pe timp de noapte, orizontul era luminat de incendii, în timp ce ziua coloanele negre de fum brăzdau cerul. Aici, în Angren, nu era atât de impresionant. Era mai rău. Au văzut dintr-odată un stol de corbi care se învârtea cu croncănituri sălbatice şi s-a năpustit glonţ la cadavre. Cu toate că era dezbrăcat şi imposibil de identificat, vizitiul purta urmele incontestabile ale unei morţi extrem de violente. Oamenii fuseseră ucişi în luptă. Şi asta nu era tot. Cei mai mulţi zăceau fără suflare în tufişuri, iar unii, mutilaţi macabru, atârnau cu braţele sau picioarele legate de crengile copacilor ori îşi scoteau extremităţile arse din jaruri stinse sau erau claie peste grămadă. Şi puţeau. Întregul Angren era impregnat cu duhoarea oribilă a barbarismului.

N-a durat mult până când au trebuit dintr-odată să se ascundă în tufişuri şi desişuri, pentru că pământul răsuna din toate direcţiile de copitele cailor ce treceau pe sub ochii lor, în detaşamente de cavalerie reînnoite întruna, ridicând nori de praf.

— Iarăşi! a exclamat Jaskier, întorcând capul. Iarăşi nu ştim cine cu cine se luptă şi de ce! Aşa cum nu ştim cine e în spatele nostru şi cine e înainte şi în ce direcţie se îndreaptă. Cine atacă şi cine se retrage? Să-i ia naiba pe toţi! Nu-mi amintesc dacă v-am mai spus, dar războiul mă duce cu gândul de fiecare dată la un bordel cuprins de flăcări…

— Ne-ai mai spus, l-a întrerupt Geralt. De sute de ori.

— Nu ştiu, zău, pentru ce luptă aici? a scuipat Jaskier. Pentru ienuperi şi nisip? Asta-i tot ce are de oferit această ţară divină!

— Printre cei care zăceau în tufişuri, a intervenit Milva, se aflau şi elfi. Comandourile de Scoia’tael trec pe aici, au trecut mereu. Voluntarii din Dol Blathanna şi din Munţii Azurii se îndreaptă spre Temeria. Cineva vrea să le blocheze drumu’. Aşa mă gândesc.

— Nu este exclus, a fost de acord Regis, ca armata temeriană să organizeze raiduri împotriva Veveriţelor de aici. Dar sunt prea mulţi soldaţi în preajmă. Bănuiesc că nilfgaardienii au traversat Jaruga în cele din urmă.

— Aşa bănuiesc şi eu, s-a încruntat uşor vrăjitorul, uitându-se la înfăţişarea încremenită a lui Cahir. Cadavrele pe care le-am văzut de dimineaţă purtau semnele metodelor lor de luptă.

— Nici unii, nici alţii nu sunt mai breji, a intervenit Milva, luând în mod neaşteptat apărarea tânărului nilfgaardian. Şi nu tre’ să te uiţi chiorâş la Cahir, că acum sunteţi amândoi în aceeaşi barcă. Pe el îl aşteaptă moartea dacă ajunge în ghearele Negrilor, iar tu, Geralt, abia ai scăpat de ştreangu’ făgăduit de Temerieni. N-are rost să pierdeţi vremea cu ciondăneala, că armata-i în spatele nostru, care-i în faţă, care-s de-ai noştri şi care-s străini, care-i bun şi care-i rău. Până una-alta, toţi sunt duşmanii noştri comuni, indiferent de culorile pe care le poartă.

— Ai dreptate.

— Ciudat! a constatat Jaskier a doua zi, când el şi tovarăşii săi se ascundeau în tufişuri, în aşteptarea următoarei cavalcade. Armata tropăie pe dealuri de duduie pământul, iar în jos, dinspre Jaruga, se aud securile. Tăietorii de lemne îşi fac treaba ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Îi auziţi?

— Poate că nu sunt tăietorii de lemne? s-a întrebat Cahir. Poate că sunt tot soldaţi? Străjeri?

— Nu, sunt tăietori de lemne, a confirmat Regis. Aparent, nimic nu poate opri mineritul aurului în Angren.

— Care aur?

— Uitaţi-vă la copaci! a zis vampirul, din nou pe tonul plin de superioritate al înţeleptului atotştiutor, care îi instruieşte pe copii şi pe cei mai nătângi, ton pe care-l adopta destul de des, ceea ce îl deranja, într-o oarecare măsură, pe Geralt.

— Aceşti copaci, a repetat Regis, sunt cedrii, stejarii şi pinii de Angren. Material foarte valoros. Pretutindeni există porturi flotabile din care se lansează trunchiuri, care plutesc purtate de curent în aval. Pretutindeni există zone de tăiere, topoarele cioplesc zi şi noapte. Războiul pe care îl observăm şi îl auzim capătă sens. Nilfgaardul, după cum ştiţi, şi-a însuşit gura de vărsare a Jarugăi, Cintra şi Verden, precum şi Soddenul de Sus. În momentul de faţă, mai mult ca sigur şi Brugge, şi o parte din Soddenul de Jos. Asta înseamnă că lemnul care pluteşte din Angren aprovizionează deja fabricile de cherestea şi şantierele navale imperiale. Regiunile nordice încearcă, prin urmare, să stăvilească plutăritul, în timp ce nilfgaardienii, pe de altă parte, vor să taie şi să transporte cât mai mulţi pomi.

— Iar noi, ca de obicei, ne-am lipit precum cocoşatul de gard, a încheiat Jaskier, scuturând din cap. Pentru că trebuie să ajungem în Caed Dhu, chiar în mijlocul Angrenului şi al acestui război al lemnului. La naiba, altă cale n-avem?

Aceeaşi întrebare îi venise în minte şi vrăjitorului, privind apusul deasupra Jarugăi, şi i-a adresat-o lui Regis imediat ce ropotul copitelor s-a stins în depărtare, s-a făcut linişte şi în sfârşit am putut pleca mai departe.

— Altă cale până la Caed Dhu? se gândea vampirul. Ca să ocolim dealurile şi să ieşim din calea armatei? Desigur, există una. Nu prea bună şi nici prea sigură. Şi mai lungă. Dar garantez că nu dăm nas în nas cu armata pe-acolo.

— Spune!

— Ne întoarcem spre sud şi încercăm să ne deplasăm prin depresiune, printre meandrele Jarugăi. Prin Ysgith. Ai auzit de Ysgith, vrăjitorule?

— Am auzit.

— Ai trecut vreodată prin dumbravă?

— Bineînţeles.

— Seninătatea din vocea ta, a tuşit uşor vampirul, dă de înţeles că accepţi ideea. Fie! Suntem cinci, inclusiv un vrăjitor, un luptător şi un arcaş. Experienţă, două spade şi un arc. Prea puţin pentru a face faţă patrulelor nilfgaardiene, dar pentru Ysgith ar trebui să fie suficient.

Ysgith, reflecta vrăjitorul. *Peste treizeci de kilometri pătraţi de mlaştini şi bălţi, presăraţi cu ochiuri de iazuri. Răchitişuri printre dumbrăvi în care cresc copaci ciudaţi. Unii au trunchiurile acoperite cu solzi şi bazele bulboase precum cepele, din care se ridică tulpini subţiri în partea de sus, spre coroanele lor plate, cu frunze. Alţii sunt scunzi şi bondoci, sprijiniţi pe rădăcini răsucite ca tentaculele unei caracatiţe, iar pe ramurile lor goale atârnă bărbi de muşchi* *şi licheni de baltă scorojiţi. Bărbile se mişcă constant, dar nu de la vânt, ci de la un gaz otrăvitor eliberat de mlaştină. Ysgith, adică Bahnă.* „Groapă puturoasă” *ar fi fost mai potrivit.*

Şi meleagurile acestea mlăştinoase şi mocirloase, cu iazuri şi lacuri împânzite de mătasea-broaştei şi alte plante plutitoare, mustesc de viaţă. Îşi duc veacul nu numai castori, broaşte, broaşte-ţestoase şi păsări de apă, ci şi alte multe creaturi periculoase, înzestrate cu cleşti, tentacule şi picioare prehensibile, utilizate în general pentru a prinde, a-şi răni, a-şi sufoca şi a-şi devora victimele. Astfel de creaturi sunt atât de numeroase, încât nimeni n-a izbutit niciodată să le cunoască şi să le clasifice. Nici măcar vrăjitorii. Lui Geralt însuşi rar i-a căzut să vâneze ceva la Ysgith şi în general în Angrenul de Jos. Ţinutul era slab populat, puţinii locuitori de pe marginea mlaştinilor se obişnuiseră să trateze monştrii ca parte din peisaj. Îi respectau şi rar le trecea prin cap să apeleze la serviciile unui vrăjitor pentru a-i extermina. Rar, dar nu niciodată. Geralt cunoştea, aşadar, Ysgithul şi ameninţările lui. *Două spade şi un arc,* se gândea. *Şi experienţa mea de vrăjitor. În grup ar trebui să fie bine. Mai ales dacă merg în avangardă şi rămân atent la tot. La trunchiurile putrede, la mormanele de plante acvatice, la tufişuri, la căpiţele de fân, la plante şi chiar la orhidee. Pentru că în Ysgith te poţi aştepta ca până şi orhideea să aibă o floare doar în aparenţă, şi în realitate să fie un crab-păianjen otrăvitor. Va trebui să stăm cu ochii pe Jaskier ca să nu pună mâna pe nimic. Mai ales că acolo nu lipsesc plantele cărora le place să-şi completeze clorofila din dietă cu o bucată de carne. De genul celor ai căror lăstari, în contact cu pielea, se dovedesc la fel de periculoase precum crabul-păianjen. Ca să nu mai vorbim despre gaz, desigur. Abur otrăvitor. Trebuie să ne gândim cum să ne apărăm gura şi nasul.*

— Cum rămâne, aşadar? l-a smuls Regis din meditaţie. Accepţi planul?

— Accept. La drum!

Ceva m-a făcut, îşi amintea vrăjitorul, *să nu le spun celorlalţi hotărârea de a trece prin Ysgith. Să-i cer lui Regis să nu se laude nici el cu asta. Nu ştiu nici eu de ce am amânat atât să le zic. Azi, când mi-e totuna, aş putea încerca să mă conving că am acordat atenţie comportamentului Milvei. Problemelor ei. Fricilor ei evidente. Dar n-ar fi deloc adevărat. N-am observat nimic, iar, dacă am observat ceva, nu i-am dat importanţa cuvenită. Ca un tâmpit. Şi am urmat drumul către est, ezitând în faţa scurtăturilor prin mlaştini.*

Pe de altă parte, bine că am ezitat, cugeta el în timp ce-şi scotea spada şi îi atingea muchea lamei, ascuţită ca o lamă de ras. *Dacă mergeam direct prin Ysgith, acum n-aş fi avut arma asta.*

Din zori nu mai văzuseră şi nu mai auziseră nicio oaste. Milva mergea înainte, cu mult în faţa celorlalţi. Regis, Jaskier şi Cahir discutau.

— Numai să vrea druizii să facă un efort ca să ne ajute cu Ciri, se frământa poetul. Am întâlnit nişte druizi şi, credeţi-mă, sunt nişte bâlbâiţi irecuperabili, nişte ursuzi, ceva de speriat. Poate că n-o să vrea nici măcar să stea de vorbă cu noi, darămite să-şi mai şi folosească magia…

— Regis, a spus vrăjitorul, cunoaşte pe cineva din Caed Dhu.

— Şi, oare, nu dăinuie cunoştinţa aceea de vreo trei sau patru sute de ani?

— E mult mai tânără, i-a asigurat vampirul cu zâmbetul său enigmatic. În plus, druizii sunt nemuritori. Dintotdeauna se bucură de aer curat, în mijlocul naturii neprihănite şi primitive, iar acest lucru le influenţează foarte mult sănătatea. Inspiră puternic aerul în piept, Jaskier, umple-ţi plămânii cu aer de pădure şi vei fi sănătos tun.

— De la aerul de pădure, a răspuns Jaskier ironic, nu mai trece mult şi mă umplu de păr peste tot, la naiba! Noaptea visez hanuri, bere şi băi publice. Cât despre natura primitivă, s-o ia naiba de primitivă! Mă îndoiesc de influenţa ei benefică asupra sănătăţii, în special asupra psihicului.

Druizii mai devreme pomeniţi sunt cel mai bun exemplu, deoarece sunt din cale-afară de ursuzi. Au o adevărată manie, după cum reiese din povestirile lor, pentru natură şi pentru protecţia ei. De câte ori n-am fost martor la petiţiile trimise autorităţilor? Să interzică ba vânătoarea, ba tăierea copacilor, ba vărsarea gunoiului de grajd în râu şi tot soiul de tâmpenii de genul ăsta. Iar culmea prostiei au atins-o atunci când, îmbrăcaţi în crenguţe de vâsc, au format o delegaţie care s-a prezentat în faţa regelui Ethan în Cidaris. M-am nimerit exact acolo…

— Ce voiau? l-a întrebat Geralt, curios.

— După cum ştiţi, Cidaris e un regat unde pescuitul reprezintă ocupaţia de bază a majorităţii populaţiei. Druizii s-au înfiinţat la rege, cerându-i să poruncească folosirea unor năvoade cu o dimensiune specifică a ochiurilor şi să-i pedepsească aspru pe cei care ar folosi plase cu ochiuri mai mici decât cele permise. Ethain a rămas cu gura căscată! Iar purtătorii de vâsc i-au explicat că aceste năvoade erau singura modalitate de a păstra rezervele de peşte pe termen lung. Regele i-a condus pe terasă, le-a arătat marea şi apoi le-a povestit cum odată unul dintre cei mai curajoşi marinari ai săi, după ce navigase două luni spre vest, fără să vadă niciun uscat la orizont, a trebuit să se întoarcă după ce şi-a epuizat rezervele de apă dulce de pe corabie. Păi, druizii îşi închipuie că am putea să epuizăm rezervele de peşte dintr-o mare atât de mare? Cum să nu, au răspuns purtătorii de vâsc, chiar dacă pescuitul maritim dăinuie ca mijloc de trai, extrăgând în mod direct resursele naturii, va veni timpul când peştele va fi pe sponci şi foamea îşi va arăta colţii. Şi atunci va trebui să folosim, fără să mai stăm la discuţii, năvoadele cu ochiuri mari, astfel încât să fie prinşi doar peştii adulţi pentru a salva puietul. Atunci Ethain a întrebat când, după părerea druizilor, va veni teribila foamete şi ei au spus că, după socotelile lor, cam în două mii de ani. Regele şi-a luat rămas-bun politicos de la ei, cerându-le să se întoarcă peste o mie de ani şi să se mai sfătuiască. Purtătorii de vâsc n-au înţeles gluma şi s-au răzvrătit, aşa că au fost alungaţi din târg.

— Aşa sunt druizii, a confirmat Cahir. La noi, în Nilfgaard…

— Te-ai dat de gol! a exclamat Jaskier triumfător. La noi, în Nilfgaard! Aşa ai spus. Iar ieri, când ţi-am zis nilfgaardian, ai sărit ca ars. Poate că a venit timpul, Cahir, să te hotărăşti odată pentru totdeauna cine eşti.

— Pentru voi, a ridicat din umeri Cahir, trebuie să fiu nilfgaardian. Din câte văd, n-o mai scot la capăt cu voi. Totuşi, ca să ştiţi şi voi, aşa sunt numiţi în Imperiu numai locuitorii născuţi în capitală sau în împrejurimile situate pe cursul inferior al Albei. Familia mea se trage din Vicovar, aşadar…

— Ciocu’ mic! l-a întrerupt brusc, cu o voce neprietenoasă, Milva, aflată în avangardă.

Cu toţii au tăcut imediat strunindu-şi caii, învăţaţi deacum cu felul ei de a-i avertiza că a văzut, a auzit sau a simţit cu un anumit instinct prezenţa unui prade comestibile în apropiere, pe care s-o poată străpunge cu săgeata. Milva şi-a pregătit arcul, dar n-a coborât de pe cal. Nu era vorba despre vânătoare. Geralt s-a apropiat cu prudenţă.

— Fum, a spus ea scurt.

— Nu văd nimic.

— Adulmecă cu nasul.

Mirosul n-o înşelase, deşi fumul se simţea vag. Nu putea veni de la un incendiu sau de la o jarişte, deoarece, aşa cum a constatat şi Geralt, mirosea bine. Venea de la un foc de tabără la care se frigea ceva.

— Ocolim? a întrebat cu jumătate de gură Milva.

— După ce aruncăm o privire, a răspuns Geralt, coborând de pe iapă şi dându-i frâiele lui Jaskier. Ar fi bine să ştim ce ocolim. Şi pe cine avem în spate. Hai cu mine! Ceilalţi să rămână în şei. Fiţi cu băgare de seamă!

Printre tufişurile de la marginea pădurii se zărea o zonă defrişată, în care trunchiurile erau stivuite în grămezi egale. Un fir subţire de fum se înălţa chiar dintre stivele de buşteni. Lui Geralt i-a mai venit inima la loc – la prima vedere, nu era nicio mişcare şi era prea puţin spaţiu între buşteni pentru ca să se ascundă un grup mare. Şi Milva era de aceeaşi părere.

— Nu-s cai, a murmurat ea. Nu-s soldaţi. Tăietori de lemne, pare-mi-se.

— Aşa cred şi eu. Dar mă duc să verific. Acoperă-mă!

Când se apropia, mişcându-se precaut printre stivele de buşteni, a auzit voci. S-a apropiat şi mai mult. Şi a fost uluit. Dar auzul nu-l înşela.

— Juma' de coteţ în treflă!

— Doiar de cupă mică!

— Gvint!

— Pas. Floare! Pune latrinele. Oh, că tu…

— Ha-ha-ha! Doar un valet mic! Pân' la măduvă! Înainte de a pune un rahat bun, dă la o parte o cupă mică!

— Mai vedem. Pun valet. Ce, l-a luat? Hei, Yazon, ai jucat ca târtiţa raţei!

— De ce n-ai pus dama, tontălăule? Ce-aş pune eu paru' pe tine, zău…

În altă situaţie, vrăjitorul ar fi putut să mai aibă răbdare, să mai aştepte – multă lume putea să joace gvint, iar Yazon e un nume comun. Dar, printre vocile entuziasmate ale jucătorilor de cărţi, a apărut dintr-odată un strigăt răguşit, pe care l-ar fi recunoscut dintr-o mie.

— Zzz… zda mă-sii!

— Salutare, flăcăi! a exclamat Geralt, ieşind din ascunzătoare. Mă bucur să vă văd din nou. Mai ales în efectiv complet, chiar şi papagalul.

— La naiba!

Zoltan Chivay a aruncat cărţile, după care le-a ridicat atât de brusc, încât Feldmareşalul Duda, cocoţat pe umăr, a dat din aripi şi a ţipat, speriat.

— Vrăjitorule, bun venit! Sau este fata morgana? Percival, vezi şi tu ce văd eu?

Percival Schuttenbach, Munro Bruys, Yazon Varda şi Figgis Merluzzo l-au înconjurat pe Geralt şi fiecare i-a strâns mâna puternic. Iar când ceilalţi tovarăşi ai lui Geralt au apărut de după stivele de buşteni, bucuria a fost şi mai mare.

— Milva! Regis! a strigat Zoltan, strângându-i în braţe pe toţi. Jaskier, eşti în viaţă, chiar dacă ai scăfârlia bandajată! Ei, ce ne spui, şmecheraşule, despre această nouă banalitate melodramatică? Viaţa asta nu-i o poezie! Şi ştii de ce? Pentru că nu cedează la critici.

— Dar unde-i, s-a uitat în jur Jaskier, Caleb Stratton?

Zoltan şi ceilalţi au tăcut brusc şi au devenit serioşi.

— Caleb, a spus în cele din urmă piticanul, pufnind pe nas, îşi doarme somnul în pământ, într-un mestecăniş, departe de culmile de munte îndrăgite şi de munţii Carbon. Când ne-au atacat Negrii la Ina, nu şi-a pus picioarele lui mici în mişcare prea repede şi n-a putut să ajungă în pădure… A primit o spadă în căpăţână, când a căzut, i-au înfipt şi o suliţă… Hai să trecem peste! Noi l-am bocit destul. Să ne bucurăm că suntem împreună! Că am ieşit cu toţii în viaţă din lagărul ăla mizerabil! Ba chiar s-a şi mărit echipa, după cum văd.

Cahir, fără niciun cuvânt, şi-a înclinat uşor capul sub privirea atentă a piticanului.

— Hai, staţi jos! i-a invitat Zoltan. Noi frigem o mioară aici. Am găsit-o acum câteva zile, singură şi tristă, nu ne-am îndurat s-o lăsăm să moară de moarte grea, de foame sau mâncată de lupi. Ne-a fost milă de ea şi am belit-o cu pioşenie şi am hăcuit-o, iar acum suntem gata s-o mâncăm. Şedeţi! Regis, te-aş ruga să vii niţel. Şi tu, Geralt, te rog!

Două femei stăteau în spatele buştenilor stivuiţi. Una alăpta un nou-născut şi, când i-a văzut, s-a întors ruşinată. Nu departe de ea, o fată cu mâna bandajată în zdrenţe nu foarte curate se juca în nisip cu doi copii. Vrăjitorul a recunoscut-o de îndată ce l-a privit cu ochii ei tulburi şi indiferenţi.

— Am dezlegat-o din căruţa care ardea, a explicat piticanul. N-ar mai fi avut mult şi ar fi pierit aşa cum ar fi vrut preotul, care o ura din tot sufletul. Cu toate acestea, botezul focului n-a cruţat-o în întregime. Au lins-o flăcările de-au lăsat-o cu carne vie. Am oblojit-o cum ne-am priceput, am uns-o cu seu, dar n-arată prea bine. Bărbierule, dacă ai putea…

— Chiar acum.

Când Regis a vrut să-i desfacă bandajul, fata s-a zbătut, s-a retras, acoperindu-şi faţa cu mâna sănătoasă. Geralt s-a apropiat să o ţină, dar vampirul l-a oprit. Şi-a fixat privirea pătrunzătoare în ochii ei pierduţi şi sărmana s-a liniştit pe loc. Capul i-a căzut uşor pe piept. Nici măcar nu a tremurat când Regis i-a dezlipit cu atenţie zdrenţele murdare de pe arsură şi i-a aplicat un unguent cu un miros înţepător, ciudat pe braţul ars.

Geralt a întors capul, s-a uitat la cele două femei, la cei doi copii, apoi la pitican. Zoltan şi-a dres glasul.

— Pe femei, l-a lămurit în şoaptă, şi pe cei mici i-am găsit aici, în Angren. S-au rătăcit în timpul refugiului, erau singuri, speriaţi şi flămânzi, i-am luat, i-am îngrijit. Aşa a fost să fie.

— Aşa a fost să fie, a repetat Geralt cu un zâmbet uşor. Eşti un altruist incorigibil, Zoltan Chivay.

— Fiecare cu defectele lui. Şi tu te grăbeşti tot ca să-ţi ajuţi copila?

— Tot. Deşi lucrurile s-au complicat.

— Din cauza acestui nilfgaardian care te-a urmărit în trecut şi care vi s-a alăturat?

— Şi din cauza asta. Zoltan, de unde vin refugiaţii? De cine fugeau? De nilfgaardieni sau de Veveriţe?

— Greu de spus. Prichindeii habar n-au, femeile nu prea vorbesc şi se tem nu ştiu nici eu de ce. Numai să blestemi sau să tragi o înjurătură în prezenţa lor, şi se fac roşii ca tomatele… Oricum, nu contează. Pe drum ne-am întâlnit cu alţi fugari, tăietori de lemne şi am aflat din gura lor că Nilfgaardul face ravagii pe-aici. Vechile noastre cunoştinţe, fără îndoială, plutoanele din vest, de pe celălalt mal al Inei. Dar trebuie să fie pe-aici şi detaşamente din sud. De pe malul celălalt al Jarugăi.

— Şi cu cine se luptă?

— E un mister. Tăietorii de lemne spuneau ceva despre o armată condusă de o anumită Regină Albă. Această regină luptă împotriva Negrilor. Se pare că a avansat deja până pe celălalt mal al Jarugăi cu oastea ei şi trece prin foc şi spadă ţinuturile imperiale.

— Ce oaste o fi?

— N-am nici cea mai mică idee, s-a scărpinat la ureche Zoltan. Am văzut în fiecare zi cum duduie pământul sub copitele cailor oamenilor înarmaţi, dar nu-i întrebăm cine sunt. Ne ascundem în tufişuri…

Regis, care terminase cu braţul ars al fetei, a întrerupt conversaţia.

— Bandajul trebuie schimbat în fiecare zi, i-a spus el piticanului. Vă las alifia şi tifonul, care nu se lipeşte de carnea arsă.

— Mulţumesc, bărbierule.

— Mâna o să i se vindece, l-a asigurat vampirul încet pe vrăjitor. Cu timpul, şi cicatricile vor dispărea, pielea tânără se reface uşor. Mai rău e cu ce se întâmplă cu capul nefericitei. Acolo, alifiile mele nu sunt de folos.

Geralt tăcea. Regis şi-a şters mâna cu o cârpă.

— Soartă sau blestem, a şoptit el, să simţi boala în sânge, toată esenţa bolii… şi să nu poată fi vindecată…

— Aşa, a zis Zoltan. Să oblojeşti pielea este una, dar când mintea o ia razna, nu mai este nimic de făcut. Doar să ai grijă, s-o ocroteşti… Mulţumesc pentru ajutor, bărbierule. Te-ai înscris şi tu în echipa vrăjitorului?

— Aşa a fost să fie.

— Hmm… Zoltan şi-a mângâiat barba. Şi pe unde aveţi de gând s-o căutaţi pe Ciri?

— Mergem spre est, spre Caed Dhu, la druizi. Tragem nădejde că ne pot ajuta…

— Niciun ajutor de nicăieri, a tunat cu o voce sonoră, metalică, fata cu mâna pansată, care stătea lângă stiva de buşteni. Niciun ajutor de nicăieri. Numai sânge. Şi botezul focului. Focul curăţă. Dar şi omoară.

Regis l-a prins de braţ pe Zoltan, care era uluit, i-a impus tăcere cu un gest.

Geralt, care ştia ce înseamnă transă hipnotică, a tăcut, încremenit.

— Cel care a vărsat sânge şi a băut sânge, a continuat fata, fără a ridica tonul, cu sânge va plăti. N-o să treacă trei zile şi o să moară unul după altul până o să piară toţi. O să moară pe capete, încet-încet… Şi în cele din urmă, când o să fie aruncaţi saboţii de fier şi o să se usuce lacrimile, o să moară şi rămăşiţa care a supravieţuit. O să moară chiar şi ce nu moare niciodată.

— Vorbeşte! a murmurat încetişor Regis. Spune-mi ce vezi.

— Negură. Un turn în negură. E Turnul Rândunicii… Pe un lac plin de gheaţă.

— Ce mai vezi?

— Negură.

— Ce simţi?

— Durere…

Regis n-a apucat să-i mai pună următoarea întrebare. Ea a clătinat din cap, a scos un răcnet sălbatic şi a înţepenit. Când a ridicat ochii, nu era în ei decât ceaţă.

După întâmplarea asta, îşi amintea Geralt, plimbându-şi întruna degetele pe lama plină de rune, *Zoltan a început să-l respecte pe Regis, a renunţat la tonul familiar pe care îl folosea la adresa bărbierului…*

Aşa cum le-a cerut Regis, nu le-au suflat niciun cuvânt celorlalţi despre acest fenomen ciudat. Vrăjitorul nu fusese prea impresionat. Mai asistase la transe asemănătoare şi nu credea că hipnoza e o predicţie, ci doar receptarea gândurilor şi sugestiilor subconştiente ale hipnotizatorului. Ce-i drept, în acest caz, nu era vorba despre hipnoză, ci doar despre o vrajă vampirică şi se întreba ce ar mai fi interceptat fata din subconştientul lui Regis, dacă transa ar fi durat mai mult.

O jumătate de zi au mers cu piticanii şi protejaţii lor. Apoi Zoltan Chivay a oprit procesiunea şi l-a luat deoparte pe vrăjitor.

— E timpul să ne despărţim, i-a zis sec. Tre’ să luăm o decizie, Geralt. Mahakamul se zăreşte deja spre nord, iar valea duce direct în munţi. Gata cu aventurile! Ne întoarcem la ale noastre. Sub muntele Carbon.

— Înţeleg.

— Mă bucur că vrei să înţelegi. Vă doresc mult noroc, ţie şi alor tăi! O echipă ciudată, dacă pot îndrăzni să spun aşa.

— Vor să mă ajute, a spus vrăjitorul încet. E ceva nou pentru mine. De aceea am hotărât să nu cer lămuriri.

— Foarte bine! a vorbit Zoltan, care şi-a scos sihillul piticănesc, în teaca lui de lac, înfăşurată în blană de pisică. Ia-l, e-al tău. Înainte ca drumurile noastre să se despartă.

— Zoltan…

— Nu spune nimic, doar ia-l! Noi, în munţii noştri, scăpăm de război, n-avem nevoie de fier. Dar o să fie plăcut să-mi amintesc la o bere că sihillul lucrat în Mahakam e pe mâini bune şi slujeşte o cauză nobilă. Că nu-i e ruşine. În ceea ce te priveşte, când o să-i loveşti cu lama asta pe răufăcătorii lui Ciri, trage-le cel puţin una din partea lui Caleb Stratton. Şi aminteşte-ţi de Zoltan Chivay şi de forjele piticăneşti!

— Să fii sigur, l-a asigurat Geralt, luând sihillul şi trecându-şi-l peste umăr. În lumea asta mârşavă, bunătatea, onestitatea şi nobleţea se ţin minte.

— Da, fără doar şi poate, i-a răspuns piticanul şi şi-a îngustat ochii. De aceea nu te voi uita nici pe tine – cu maruderii din poiană –, nici pe Regis, cu potcoava din jar. Şi, din moment ce e vorba despre reciprocitate…

A tuşit uşor, şi-a dres glasul şi a scuipat.

— Am jefuit un negustor în Dillingen, un bogătaş care făcuse bani frumoşi din negoţ havecarian, a continuat. După ce şi-a încărcat aurul şi giuvaierurile în car, pregătindu-se să părăsească târgul în grabă, ne-am năpustit pe el. Şi-a apărat comoara ca un leu, când a strigat după ajutor, a luat câteva ciocane pe scăfârlie, după care a tăcut. Îţi aminteşti sipeţelele pe care le-am târât şi le-am cărat cu căruţa, iar în cele din urmă le-am îngropat lângă râul O? Ei bine, acelea erau bunurile furate de la havecar! O pradă pe care avem de gând să ne construim viitorul.

— De ce îmi spui asta, Zoltan?

— Pentru că, dacă nu greşesc, n-a trecut mult de când te-ai lăsat păcălit de aparenţele înşelătoare. Ceea ce ai luat drept bun şi drept s-a dovedit a-ţi fi vrăjmaş şi nedemn sub o mască frumoasă. Eşti uşor de înşelat, vrăjitorule, pentru că nu vezi motivele. Dar nu vreau să te amăgesc. Aşadar, nu lua aceste femei şi aceşti plozi, nici pe piticanul din faţa ta drept oameni sinceri şi neprihăniţi. În faţa ta nu stau decât un hoţ, un tâlhar şi poate chiar un criminal. Căci nu-i exclus ca havecarul să fi dat ortul popii la marginea drumului către Dillingen.

Au rămas tăcuţi mult timp, privind în depărtare, la munţii din nord, cufundaţi în nori.

— Rămâi cu bine, Zoltan! a spus Geralt în cele din urmă. Poate că forţele de a căror existenţă, încetul cu încetul, încep să nu mă mai îndoiesc, o să facă în aşa fel încât să ne mai întâlnim într-o bună zi. Tare-aş vrea să fie-aşa! Aş vrea să ţi-o prezint pe Ciri, să te cunoască. Dar să ştii că, orice s-ar întâmpla, n-o să te uit. Rămas-bun, piticanule!

— Dai mâna cu mine? Cu un hoţ şi un bandit?

— Fără şovăială. Nu mă mai las păcălit aşa de uşor ca înainte. Cu toate că nu văd motivele, descopăr treptat arta de a vedea dincolo de măşti.

Geralt a mânuit sihillul şi a tăiat în două o molie care flutura pe lângă el.

După despărţirea de Zoltan şi de ai săi, îşi aducea el aminte, *am întâlnit un grup de ţărani rătăcind prin pădure. Unii, văzându-ne, au fugit de le-au scăpărat călcâiele, dar Milva a reuşit să-i reţină pe alţii, ameninţându-i cu arcul. Ţăranii, cum am aflat mai târziu, fuseseră până recent prizonieri ai nilfgaardienilor. Fuseseră folosiţi la tăierea cedrilor, dar după câteva zile un detaşament a atacat tabăra, i-a lichidat pe străjeri şi i-a eliberat pe prizonieri. Acum se întorceau la casele lor. Jaskier, hotărât să descopere cine erau eliberatorii misterioşi, i-a luat la întrebări pe fugari cu tenacitate şi cu insistenţă.*

— Soldaţii ăia, a repetat bătrânul, sunt în slujba Reginei Albe. Îi tratează pe Negri cu dispreţ! Dacă i-ai fi auzit! Au spus că sunt ca nişte gorile în spatele duşmanului.

— Cum aşa?

— Dar tocmai am zis. Gorile.

— Gorile, la naiba! a izbucnit Jaskier fluturându-şi mâna. Of, oameni buni… Ce embleme, v-am întrebat, purtau soldaţii ăia?

— Diferite, conaşule. Mai cu seamă călăreţii. Infanteriştii aveau ceva cu roşu.

Săteanul a luat un băţ şi a desenat un romb pe nisip.

— Diamant, s-a mirat Jaskier, priceput la heraldică. Nu crinul temerian, ci diamantul. Stema Riviei. Ciudat… De aici până la Rivia sunt două sute de kilometri. Mai mult, armatele Lyriei şi Riviei au fost decimate în totalitate în luptele pentru Dol Angra şi de la Aldersberg, iar ţara a fost cotropită de Nilfgaard… Nu mai înţeleg nimic!

— Normal, i-a retezat-o vrăjitorul. Gata cu trăncăneala! La drum!

— Ha! a strigat poetul, reflectând şi analizând mai departe informaţiile de la săteni. M-am prins! Nu sunt gorile, ci gherile! Partizani, pe urmele inamicului, v-aţi dat seama?

— Ne-am dat, a spus Cahir, clătinând din cap. Pe scurt, partizanii Nordlingeni acţionează pe aceste meleaguri. Anumite detaşamente, probabil formate din supravieţuitori ai armatelor Lyriei şi Riviei, înfrânte la jumătatea lui iulie la Aldersberg. Am auzit despre această bătălie când eram la Veveriţe.

— Mi se pare o veste oarecum liniştitoare, a spus Jaskier, mândru că a fost primul care a descifrat enigma gorilelor. Chiar dacă ţăranii au confundat însemnele heraldice, putem considera că nu avem de-a face cu oastea Temeriei. Şi nu cred că la gherilele riviene a ajuns vestea că doi spioni au evadat recent de sub ştreangul mareşalului Vissegerd. Dacă dăm nas în nas cu partizanii, avem şansa să ne eschivăm.

— Putem să tragem nădejde, a spus Geralt, calmând-o pe recalcitranta Babuşcă. Dar, sincer să fiu, n-aş vrea să dăm nas în nas.

— Sunt compatrioţii tăi, vrăjitorule, a remarcat Regis. Doar eşti Geralt din Rivia?

— *Nota bene,* a replicat el cu răceală. Eu însumi mi-am ales numele, pentru că sună bine. Un nume cu o astfel de adăugire le inspiră încredere clienţilor mei.

— Înţeleg, a surâs vampirul. Dar de ce ai ales tocmai Rivia?

— Am tras la sorţi dintre beţişoare cărora le-am pus câte un nume care mi s-au părut mai interesante. Mentorul meu în ale vrăjitoriei mi-a sugerat metoda. Dar nu chiar de la început. Abia atunci când ţineam morţiş să-mi iau numele Geralt Roger Eryk du Haute-Bellegarde. Vesemir a găsit numele ăsta caraghios, pompos şi cretin. Se pare că avea dreptate.

Jaskier a pufnit în râs, privindu-i ostentativ pe vampir şi pe nilfgaardian.

— Numele meu întreg, a reacţionat Regis, oarecum rănit de privirea poetului, e un nume real. Şi în concordanţă cu tradiţia vampirică.

— Şi al meu, s-a grăbit să explice Cahir. Mawr e numele mamei mele, iar Dyffryn, al străbunicului. Şi nu este nimic amuzant, poetule. Dar pe tine, chiar aşa, pe tine cum te cheamă? Aş fi curios să ştiu… Jaskier este, bineînţeles, un pseudonim.

— N-am dreptul să-mi folosesc numele adevărat sau să-l dezvălui, a răspuns enigmatic bardul, ridicându-şi nasul cu mândrie. Este destul de faimos.

— Cât despre mine, s-a alăturat dintr-odată discuţiei Milva, după ce rămăsese mult timp posomorâtă şi tăcută, mă scoteau din sărite când mă strigau Maia, Mania sau Marilka. Când aude cineva un asemenea nume, crede imediat că poate să mă pişte de cur.

Se lăsa întunericul. Cocorii îşi luau zborul, iar croncănitul lor se domolea în depărtare. Se domolea şi vântul care adia dinspre munţi. Vrăjitorul şi-a pus sihillul în teacă.

A fost azi-dimineaţă. În această dimineaţă. Iar după-amiază a început balamucul.

Ar fi trebuit să ne dăm seama mai devreme, se gândea vrăjitorul. *Dar care dintre noi, în afară de Regis, să se* *priceapă la aşa ceva? Ce-i drept, toată lumea a observat că Milva a vomat de mai multe ori în zori. Dar am mai mâncat noi anumite chestii care ne-au întors stomacul pe dos. Şi Jaskier a dat la raţe de vreo două sau trei ori, iar Cahir a făcut o baligă, de s-a temut că a dat cufureala peste el. Când am văzut că fata se ridică şi se duce una-două în tufişuri, m-am gândit că putea fi la fel de bine din cauza vezicii urinare…*

Ce idiot am fost!

S-ar părea că Regis şi-a dat seama care e adevărul. Dar a tăcut. A tăcut până în clipa în care n-a mai putut să tacă. Când ne-am oprit să înnoptăm într-o colibă părăsită, Milva l-a luat în pădure şi a stat de vorbă cu el cam mult şi uneori cam tare. Vampirul s-a întors singur din pădure. A cântărit din ochi, a amestecat nişte plante şi ne-a chemat pe toţi în colibă. Ne-a vorbit pe tonul lui enervant de atotştiutor.

— Mă adresez tuturor, a spus Regis, pentru că alcătuim o echipă şi avem o răspundere reciprocă. Nu schimbă nimic faptul că nu se află printre noi cel care are cea mai mare răspundere. Directă, ca să mă exprim aşa.

— Exprimă-te mai clar, la naiba! s-a enervat Jaskier. Echipă, responsabilitate… Ce se întâmplă cu Milva? Ce are, la naiba?

— Nu este o boală, a zis încetişor Cahir.

— Cel puţin, nu în sensul strict al termenului, a confirmat Regis. Fata e însărcinată.

Cahir a dat din cap, indicând că a ghicit. Jaskier a încremenit pe loc. Geralt a strâns din buze.

— În ce lună?

— A refuzat, destul de nepoliticos, să-mi dea vreo dată, inclusiv data ultimei menstruaţii. Dar mă cam pricep. Trebuie să fie în săptămâna a zecea.

— Atunci, mai las-o baltă cu apelul tău patetic la responsabilitate reciprocă! a spus Geralt mâhnit. Nu e vorba despre niciunul dintre noi. Dacă ai îndoieli, pot să ţi le risipesc chiar acum. Dar ai perfectă dreptate să vorbeşti despre responsabilitate comună. Ea e cu noi în prezent.

Dintr-odată am avansat cu toţii la rolul de soţi şi de taţi. Ascultăm cu sufletul la gură ce spune doctorul.

— Are nevoie de hrană corectă şi regulată, şi-a început enumerarea vampirul. Fără stres. Somn odihnitor. Şi în curând să renunţe la călărit.

Au tăcut cu toţii mult timp.

— Am înţeles, a vorbit Jaskier în cele din urmă. Avem o problemă, conaşilor soţi şi taţi.

— Mai mare decât credeţi, a confirmat vampirul. Sau mai mică. Totul depinde de punctul de vedere.

— Nu înţeleg.

— Ar trebui, totuşi, a murmurat Cahir.

— Mi-a cerut, a reluat Regis după un moment, să-i pregătesc un leac care să acţioneze puternic şi radical. Se gândeşte că ar fi un remediu pentru a scăpa de toate necazurile. E hotărâtă.

— I l-ai dat?

Regis a zâmbit.

— Fără consultarea prealabilă a celorlalţi taţi?

— Leacul pe care-l cere nu e miraculos, a spus Cahir încet. Am trei surori, ştiu bine despre ce vorbesc. Ea crede că, dacă a băut ieri decoctul, se poate întoarce mâine în şa să-şi continue călătoria. Da’ de unde! Vreo zece zile nici gând să poată să stea în şa. Înainte să-i dai leacul, trebuie să-i spui, Regis. Şi i-l poţi da numai după ce îi găsim un pat. Un pat curat.

— Înţeleg, a dat din cap Regis. Un vot pentru. Şi tu, Geralt?

— Ce, eu?

— Conaşii mei, a spus vampirul, fixându-i cu ochii lui negri, nu vă prefaceţi că nu înţelegeţi!

— În Nilfgaard, a explicat Cahir, înghiţind în sec şi lăsând capul în jos, numai femeia poate hotărî în această chestiune. Nimeni n-are dreptul s-o influenţeze. Regis a spus că Milva e hotărâtă să… ia un leac. Din acest motiv, şi numai din acest motiv, am început să mă gândesc cu mâhnire în suflet la acest lucru ca la un fapt împlinit. Şi la consecinţele care ar rezulta de aici. Dar eu sunt un străin, care nu ştie… Nici măcar n-ar fi trebuit să vorbesc. Îmi cer iertare.

— Ce vrei să spui? s-a mirat trubadurul. Ne iei drept sălbatici, nilfgaardianule? Drept un trib primitiv, care se raportează la nu ştiu ce tabu şamanic? Bineînţeles, numai femeia poate lua o astfel de hotărâre, e dreptul ei inalienabil. Dacă Milva este hotărâtă să…

— Tacă-ţi fleanca, Jaskier! a murmurat vrăjitorul. Taci, te rog frumos!

— Ai altceva de gând? a ridicat tonul poetul. Vrei să-i impui sau…

— Taci, la naiba, că mă scoţi din minţi! Regis, din ceea ce văd, iniţiezi printre noi un fel de plebiscit. Pentru ce? Tu eşti doctorul. Mijlocul pe care ţi-l cere ea… Da, prefer să folosesc cuvântul „mijloc”, şi nu „leac”, nu ştiu de ce nu mi se leagă cuvântul „leac” în acest caz… Numai tu poţi să-l pregăteşti şi să i-l administrezi. Şi o să i-l administrezi, dacă ţi-l cere din nou. N-o refuza.

— Mijlocul este pregătit.

Regis le-a arătat tuturor un flaconaş din sticlă închisă la culoare.

— În caz că mi-l cere din nou, a continuat, n-o refuz. În caz că mi-l cere din nou…

— Ei bine, atunci, despre ce este vorba? Despre unanimitate? Despre aprobarea tuturor? Asta aştepţi?

— Ştii foarte bine despre ce este vorba, a spus vampirul. Simţi exact ce trebuie să faci. Dar, pentru că mă întrebi, îţi răspund. Da, Geralt, exact despre asta este vorba. Da, exact asta e de făcut. Şi nu sunt eu cel care aşteaptă.

— Te poţi exprima mai clar?

— Nu, Jaskier, i-a replicat vampirul. Mai clar de-atât nu pot. Mai ales că e inutil, nu-i aşa, Geralt?

— Într-adevăr.

Vrăjitorul şi-a aplecat fruntea în palmele strânse.

— Da, la naiba, ai dreptate! a recunoscut el. Dar de ce te uiţi la mine? Eu trebuie s-o fac? Nu mă pricep la asta. Nu mă descurc. Chiar nu sunt făcut deloc pentru rolul ăsta. Deloc, înţelegeţi?

— Nu prea, l-a contrazis Jaskier. Nu înţelegem deloc. Cahir? Tu înţelegi ceva?

Nilfgaardianul s-a uitat la Regis, apoi la Geralt.

— Cred că da, a răspuns el încet. Cel puţin, aşa cred.

— Aha! a clătinat din cap trubadurul. Geralt s-a prins din zbor, Cahir crede că înţelege. Eu sigur aş avea nevoie de clarificări, dar la început mi s-a spus să tac, apoi să ascult, căci nu-i nevoie să înţeleg. Mulţumesc frumos! Douăzeci de ani în slujba poeziei înseamnă destul ca să ştiu că putem prinde anumite lucruri din zbor, fără să avem neapărat nevoie de cuvinte sau să nu le înţelegem niciodată.

Vampirul a zâmbit.

— Nu cunosc pe nimeni, i-a spus, care ar fi putut să se exprime atât de admirabil ca tine.

Se întunecase de-a binelea. Vrăjitorul s-a ridicat.

Toţi suntem datori cu o moarte, şi-a spus în sinea lui. *Nu-i nicio scăpare. N-are rost s-o mai lungim. Trebuie. Trebuie şi gata.*

Milva stătea singură lângă focuşorul pe care-l aprinsese în pădure, în groapa făcută de un copac scos din rădăcini, departe de coliba tăietorului de lemne, în care înnoptau ceilalţi. Nu a tresărit când a auzit paşii vrăjitorului. Ca şi cum l-ar fi aşteptat să vină. S-a dat uşor la o parte ca să-i facă loc pe trunchiul căzut.

— Ei, care-i treaba? a strigat, fără să-l aştepte să vorbească. Nasol, nu?

El nu i-a răspuns.

— Nu te-ai aşteptat, nu, când am pornit la drum? Ce te-ai gândit? Las’ că-i o fată de la ţară, o toantă ciudată? Mi-ai îngăduit să te însoţesc. De vorbit cu ea pe drum despre lucruri deştepte, n-ai ce vorbi, bineînţeles, dar poate fi de ajutor. E sănătoasă, vânjoasă, ştie să tragă cu arcu’, nu-i înţepeneşte curu’n şa şi, dacă lucrurile scapă de sub control, n-o să facă în pantaloni, o fi de folos. Şi s-a dovedit că, în loc să fiu de folos, sunt o piedică. O ghiulea legată de picior. Toanta ciudată de la ţară s-a transformat într-o fată naivă!

— De ce ai vrut să mă însoţeşti? a întrebat-o încet. De ce n-ai rămas în Brokilon? Doar ştiai că…

— Ştiam, l-a întrerupt brutal. Doar am trăit printre driade, iar ele ghicesc dintr-o privire ce se petrece cu tine, n-ai cum să le ascunzi nimic. Au ştiut înaintea mea chiar… Dar nu m-am aşteptat să mă doboare slăbiciunea aşa iute. M-am gândit c-o să am ocazia, c-o să găsesc nişte ciuperci sau o să beau un decoct, că n-o să-ţi dai seama, că n-o să observi…

— Nu-i chiar aşa de simplu.

— Ştiu. Vampiru’ m-a lămurit. Am amânat prea mult, m-am tot gândit, am şovăit. Acum s-a complicat…

— Nu la asta m-am referit.

— Fir-ar al naibii! a oftat ea după o clipă. M-am gândit la Jaskier ca la o ultimă soluţie! Pentru că am băgat de seamă că şi-a luat aerul ăla de viteaz şi ştie-tot, dar era cam bleg, cam slab, nu trăgea în ham… eram sigură c-o să vină o vreme când el n-o să poată merge mai departe şi o să se oprească… M-am gândit că, atunci când o să-mi fie rău, o să mă întorc cu el… şi ce să vezi? El e erou, iar eu…

Vocea i s-a stins brusc. Geralt a îmbrăţişat-o. Şi a înţeles pe loc că era gestul pe care ea îl aştepta, cel de care avea nevoie mai presus de orice. Austeritatea şi asprimea săgetătoarelor din Brokilon au dispărut ca prin farmec, rămânând doar blândeţea delicată şi tremurândă a unei fete necăjite. Însă tot ea a întrerupt tăcerea lungă.

— Aşa mi-ai spus cândva… în Brokilon. Că o să am nevoie de… umeri. Că o să ţip noaptea, în întuneric… Eşti aici, îţi simt umerii, braţele cum mă înconjoară… Şi tot vreau să ţip… Ah! Zeilor! Zeii mei… De ce dârdâi?

— N-am nimic. Amintiri.

— Ce mă fac?

Nu i-a răspuns. Întrebarea nu era pentru el.

— Tăticu’ mi-a arătat odată… La noi, pe malu’ râului, trăieşte o viespe neagră care îşi depune ouăle într-o omidă vie. Larvele ies apoi din ouă şi mănâncă omida de vie… pe dinăuntru… Acum aşa ceva e în mine. Înăuntru’ meu, în burta mea. Creşte, tot creşte întruna şi mă mănâncă de vie…

— Milva…

— Maria. Eu sunt Maria, nu Milva. Ce Zmeoaică mai sunt şi eu? Sunt o cloşcă cu un ou, nu o Zmeoaică… Milva se aruncă vitează pe câmpu’ de luptă alături de driade, îşi smuceşte săgeţile din hoiturile sângerânde – nu tre’ pierdute săgeţile bune, că-i păcat de ele! Şi, dacă mai suflă careva, tre’ înjunghiat la grumaz! Milva îi conducea cu bună ştiinţă pe oamenii ăia spre soarta aia, prin trădare, iar ea râdea… Sângele lor o cheamă acum. Sângele, ca veninul viespii negre, o mănâncă pe Milva din interior. Maria plăteşte pentru Milva.

El tăcea. Din simplul motiv că nu ştia ce să spună. Fata s-a înghesuit cu forţă la pieptul lui.

— Am dus un comando în Brokilon, a şoptit ea. În Arsură, prin iunie, cu o săptămână înainte de Sânziene. Ne-au urmărit, a fost o bătălie şi doar şapte dintre noi am reuşit să fugim pe cai, cinci elfi, o elfă şi cu mine. Până la Curea să tot fie vreo jumătate de milă, da’ cai în urma noastră, cai în faţa noastră, beznă în jur, bălţi, mlaştini… Noaptea ne-am ascuns în răchitiş, tre’ să lăsăm caii să se odihnească şi noi la fel.. Atunci elfa s-a dezbrăcat fără nicio vorbă, s-a întins… şi un elf a venit la ea… Am înţepenit că nu ştiam ce să fac… Să mă duc mai încolo, să mă prefac că nu văd nimic? Sângele îmi plesnea în tâmple şi numa’ ce-o aud cum spune: „Cine ştie ce-aduce ziua de mâine? Cine o să treacă Cureaua şi cine rămâne în ţărână? *En’ca minne”. O mică iubire.* Numai aşa se poate depăşi moartea. Şi frica. Ei se temeau, ea se temea şi eu mă temeam… Aşa c-am făcut şi eu la fel, m-am dezbrăcat şi m-am întins un pic mai departe, pe o pătură… Când m-a îmbrăţişat primul, am strâns din dinţi, că nu eram pregătită, eram îngrozită şi uscată… Dar el a fost isteţ, că de, era elf, la figură arăta ca un tânăr… Isteţ… Sensibil… Mirosea a muşchi, a iarbă şi a trandafiri… La al doilea, m-am aruncat eu în braţele lui… Cu plăcere… O mică iubire. Numa’ naiba ştie câtă iubire a fost acolo, câtă frică, da’ cre’ că era mai mult frică, de-asta sunt sigură! Pen’ că dragostea a fost falsă, bună, da’ falsă oricum, ca la jocurile din iarmaroc, ca la teatru, dacă actorii sunt înzestraţi, nu mai deosebim ce e adevărat de ce e fals. Da’ a fost frică. Chiar a fost.

Geralt tăcea.

— Oricum, n-am reuşit să depăşim moartea. În zori, i-au ucis pe doi înainte să ajungem pe malu’ Curelei. Dintre cei trei supravieţuitori, n-am mai văzut de-atunci pe niciunul niciodată în faţa ochilor. Mămica mea îmi spunea că o fată ştie întotdeauna al cui rod îl poartă în pântece… Da’ eu nu ştiu. Nici măcar numele elfilor ălora nu le-am ştiut, păi, cum să le ştiu? Spune-mi, cum?

El tăcea. A lăsat braţele să vorbească pentru el.

— Şi, la urma urmei, la ce bun să ştiu? Vampiru’ îmi pregăteşte îndată un leac. Tre’ să mă laşi pe undeva, într-un sat… Nu, nu spune nimic, taci! Ştiu cum eşti tu. Nici iapa ta nărăvaşă n-ai abandona-o, n-ai schimba-o cu alta, chiar dacă o tot ameninţi întruna. Nu eşti din cei care părăsesc. Da’ acum trebuie. După ce iau leacu’, n-o să mai pot să călăresc o vreme. Da’ să ştii că, de cum o să mă simt mai bine, numaidecât vin după voi. Pen’ că vreau s-o găseşti pe Ciri aia a ta, vrăjitorule. Cu ajutoru’ meu ai s-o găseşti şi ai s-o salvezi.

— De aceea ai venit cu mine, a spus el frecându-şi fruntea. De aceea.

Ea şi-a plecat capul.

— De aceea ai mers cu mine, a repetat el. Ca să mă ajuţi să salvez un copil străin. Voiai să plăteşti. Să-ţi plăteşti datoria pe care, încă de-atunci, din momentul plecării, ai avut de gând s-o contractezi… Un copil străin pentru cel propriu. Iar eu ţi-am făgăduit că te ajut când ai nevoie. Milva, n-am cum să te-ajut. Crede-mă, n-am cum.

De data asta, ea tăcea. El nu putea, simţea că nu are voie.

— Acolo, în Brokilon, mi-am luat asupra mea o îndatorire şi am jurat că mă voi achita de ea. Nechibzuit. Neghiob. M-ai ajutat când am avut mare nevoie. Nu-i chip să mă achit de datorie. Nu pot achita ceva ce nu are preţ. Unii spun că fiecare, absolut fiecare lucru de pe lumea asta, are un preţ. Nu este adevărat. Sunt lucruri care nu au preţ, care sunt nepreţuite. Sunt uşor de recunoscut prin faptul că, odată pierdute, rămân pierdute pentru totdeauna. Eu însumi am pierdut multe astfel de lucruri. De aceea astăzi n-am cum să te ajut.

— Tocmai m-ai ajutat, a răspuns ea foarte calm. Nici măcar nu ştii cât m-ai ajutat. Acum, pleacă, te rog! Lasă-mă singură! Du-te, vrăjitorule! Pleacă până nu-mi strici lumea de tot.

Când au pornit iar la drum în zori, Milva mergea înainte, liniştită şi zâmbitoare. Iar când Jaskier, care venea în urma ei, a început să zdrăngănească coardele lăutei, i-a ţinut isonul fluierând.

Geralt şi Regis închideau marşul. La un moment dat, vampirul s-a uitat la vrăjitor, a zâmbit, a dat din cap cu recunoştinţă şi admiraţie. Fără un cuvânt. Apoi şi-a scos din traista cu remedii un flaconaş de sticlă.

Vrăjitorul tăcea.

Când s-au oprit să adape caii, Geralt l-a luat deoparte pe Regis.

— Schimbare de plan, l-a anunţat sec. Nu mai mergem prin Ysgith.

Vampirul a tăcut o clipă, sfredelindu-l cu ochii săi negri.

— Dacă n-aş fi ştiut că, a vorbit el în cele din urmă, ca vrăjitor, nu te temi decât de adevăratele primejdii, aş fi crezut că-ţi faci griji în legătură cu discuţiile absurde.

— Însă ştii. Aşadar gândeşte logic!

— Într-adevăr. Aş dori totuşi să-ţi atrag atenţia la două lucruri. În primul rând, starea actuală a Milvei nu e nici o boală, nici o infirmitate. Trebuie să aibă grijă de ea, dar e perfect sănătoasă şi în formă. Aş spune chiar că în cea mai bună formă. Hormonii…

— Ia mai lasă tonul ăsta superior, de mentor! l-a întrerupt Geralt. Începe să mă calce pe nervi.

— Asta în primul rând, a reluat Regis. Vorbeam despre două lucruri. Iată care e al doilea: când Milva o să devină conştientă de îngrijorarea ta, când o să înţeleagă că tremuri pentru ea şi te porţi cu ea cum te porţi cu un ou, o să-şi iasă din pepeni. Asta o s-o streseze, ceea ce, în starea ei, este complet contraindicat. Geralt, nu vreau să fac pe mentorul. Încerc doar să fiu raţional.

El nu i-a replicat.

— Există şi un al treilea lucru, a adăugat Regis, sfredelindu-l în continuare cu privirea. Nu ne împing să trecem prin Ysgith nici entuziasmul, nici setea de aventură, ci nevoia. Armatele au împânzit munţii şi trebuie să ajungem la druizii din Caed Dhu. Am înţeles că nu suferă amânare. Că pentru tine contează foarte mult să obţii informaţii cât mai rapid ca să ajungi la Ciri, s-o salvezi.

— Contează, a privit într-o parte Geralt. Contează foarte mult. Vreau s-o salvez pe Ciri şi s-o iau cu mine. Nu demult aş fi adăugat: cu orice preţ. Dar nu. Nu mai este cazul. Acel preţ nu-l plătesc, acel risc nu mi-l asum. Nu vom trece prin Ysgith.

— Ai alternativă?

— Celălalt mal al Jarugăi. Vom merge pe râu în amonte, lăsând mlaştinile departe. Apoi traversăm înapoi Jaruga când ajungem pe culmea Caed Dhu. Dacă o să fie prea greu, doar noi doi o să ne vedem cu druizii. Eu o să trec râul înot, iar tu o să zbori ca un liliac. Ce te uiţi aşa la mine? Povestea cu râul care ar fi un obstacol în calea vampirilor e un mit, o superstiţie. Sau poate mă înşel eu?

— Nu, nu te înşeli. Dar nu pot zbura decât în timpul lunii pline.

— Mai sunt numai două săptămâni. Când ajungem la locul cu pricina, o să fie lună plină.

— Geralt, i s-a adresat vampirul fără a-şi lua ochii de la el, eşti ciudat. Ca să fim lămuriţi, n-o spun în sens peiorativ... Ei bine, fie! Renunţăm la Ysgithul prea primejdios pentru femeile aflate într-o stare mai delicată. Trecem pe celălalt mal al Jarugăi care, crezi tu, este mai sigur.

— Ştiu să evaluez gradul de risc.

— Nu mă îndoiesc.

— Nicio vorbă Milvei sau celorlalţi. Dacă pun întrebări, e o parte din planul nostru.

— Negreşit. Ar fi bine să căutăm o barcă mai întâi.

N-au căutat mult, iar ceea ce au descoperit le-a depăşit chiar toate aşteptările. N-au pus mâna pe o barcă, ci pe un bac. Ascuns în sălcii, bine mascat de ramuri şi tulpini de stuf, l-a dat de gol funia care îl lega de malul stâng. L-au găsit chiar şi pe cârmaci. O zbughea în tufişuri când a văzut că se apropiau, dar Milva l-a descoperit şi l-a scos de guler din ascunziş, l-a dat la iveală şi pe ajutorul său, voinic, lat în umeri şi cu faţă de nătăfleţ. Cârmaciul tremura din toate încheieturile de frică, iar ochii i se roteau ca o pereche de şoareci care se rostogolesc într-un hambar gol.

— Pe malul celălalt? a gemut când a auzit ce aşteptau de la el. Pentru nimic în lume! Acolo este pământu’ nilfgaardian şi acuma-i război! Dacă pun laba pe mine, mă atârnă pe stâlp! Nu vă trec! Omorâţi-mă, dacă vreţi, da’ nu vă trec!

— Chiar putem să te omorâm, l-a ameninţat Milva, strângându-şi buzele, chiar acuma te omorâm. Mai scoate tu o vorbă din fleanca aia o dată, şi-o să vezi că nu glumesc!

— Războiul cu siguranţă nu împiedică contrabanda, nu-i aşa, omule bun? l-a fulgerat cu privirea vampirul pe cârmaci. La asta serveşte bacul tău ascuns cu dibăcie de pontoanele regale şi nilfgaardiene, n-am dreptate? Ia dă-i drumul, împinge-l în apă!

— E cel mai înţelept, a adăugat Cahir, mângâindu-şi mânerul spadei. Dacă mai stai mult pe gânduri, trecem noi singuri, fără tine, iar bacul o să rămână pe celălalt mal. Ca să ţi-l recuperezi, va trebui să înoţi ca o broască. Aşa că mai bine ne duci pe noi şi te întorci. O oră de frică şi după aceea uiţi.

— Da’ dac-o mai faci mult pe catâru’, l-a zgâlţâit din nou Milva, o să te-nvăţăm minte, de nu ne uiţi pân’ la iarnă!

În faţa acestor argumente serioase, care nu lăsau loc de întors, bacul a fost pregătit şi întreaga companie s-a instalat de îndată pe el. Unii cai, mai ales Babuşca, s-au împotrivit, n-au vrut să se îmbarce, dar cârmaciul şi ajutorul său nătăfleţ le-a mânat cu beţe, pari şi bice. Îndemânarea cu care au acţionat dovedea că nu era pentru prima dată când transportau cai furaţi peste Jaruga. Tontul lat în umeri a întors roata care propulsa bacul şi a început traversarea.

Când s-au văzut plutind pe apă şi au simţit adierea vântului, atmosfera s-a mai relaxat. Traversarea Jarugăi marca o nouă etapă, un pas important, care indica un progres în călătorie. În faţa lor se întindea ţărmul nilfgaardian, limita, hotarul. Cu toţii s-au însufleţit dintr-odată, inclusiv ajutorul nătăfleţ al cârmaciului, care a început să fluiere o melodie cretină. Şi Geralt simţea o euforie ciudată, ca şi cum ar fi aşteptat-o pe Ciri să iasă din mijlocul arinilor şi să strige de fericire că-l vede.

Dar, în locul ei, a strigat cârmaciul. Şi nu părea deloc un strigăt de bucurie.

— Zei! Suntem pierduţi!

Geralt s-a întors în direcţia indicată şi a înjurat. Printre arinii de pe malul înalt sclipeau armurile şi tropăiau copitele cailor. Într-o clipită, debarcaderul de pe malul stâng a fost invadat de călăreţi.

— Negrii! a strigat cârmaciul, albindu-se şi eliberând roata. Nilfgaardienii! Moartea! Salvaţi-ne, zei milostivi!

— Ţine caii, Jaskier! a murmurat Milva, încercând să-şi scoată cu o singură mână arcul de la şa. Ţine caii!

— Nu sunt imperialii, a spus Cahir. Nu mi se pare…

Vocea i-a fost acoperită de zgomotul călăreţilor care invadaseră digul şi de răcnetele cârmaciului. Stimulat de urletele stăpânului său, ajutorul nătăfleţ a înşfăcat un topor, şi-a luat avânt şi l-a aruncat pe funie. Cârmaciul l-a ajutat cu un alt topor. Călăreţii au observat şi au urlat şi mai tare. Unii au sărit în apă, au apucat funia. Alţii s-au aruncat să înoate spre bac.

— Lăsaţi funia! a exclamat Jaskier. Nu e Nilfgaardul! N-o tăiaţi…

Era deja prea târziu. Funia tăiată s-a scufundat în apă, bacul s-a întors uşor şi a început să coboare pe râu. Călăreţii de pe ţărm făceau un vacarm teribil.

— Jaskier are dreptate, a zis Cahir mânios. Nu sunt imperiali… Sunt pe ţărmul nilfgaardian, dar nu sunt nilfgaardieni.

— Sigur că nu! a exclamat Jaskier. Recunosc emblemele! Vulturul şi diamantul! Însemnele Lyriei! Sunt lyrienii de gherilă! Hei! Oameni buni…

— Ascunde-te, idiotule!

Ca întotdeauna, în loc să asculte avertismentele, poetul voia să ştie ce se petrece. Săgeţile şuierau în aer. Unele s-au înfipt în marginea bacului, altele au zburat mai sus şi au ajuns în apă. Două se îndreptau direct spre Jaskier, dar vrăjitorul avea deja spada în mână, a sărit în sus, a dat repede câteva lovituri şi le-a deviat pe amândouă.

— Pe Marele Soare! a strigat Cahir. Le-a deturnat… A deturnat două săgeţi! Incredibil! N-am mai văzut aşa ceva în viaţa mea…

— Şi nici n-o să mai vezi! Este prima dată în viaţa mea când am reuşit să deviez două deodată! Ascunde-te!

Dar, văzând că curentul împinge bacul direct spre mal, soldaţii din apropierea debarcaderului au încetat focul. Apa se înspuma în jurul picioarelor cailor împinşi în râu. Debarcaderul se umplea de alţi călăreţi. Erau cel puţin două sute.

— Ajutor! a strigat cârmaciul. Puneţi mâna pe vâsle, conaşilor nobili! Ne duce la ţărm!

Au înţeles imediat şi, din fericire, erau destule vâsle la bord. În timp ce Regis şi Jaskier ţineau caii, Milva, Cahir şi Geralt susţineau eforturile cârmaciului şi ale acolitului său nătăfleţ. Împins de cele cinci vâsle, bacul s-a întors şi a pornit mai iute, alunecând pe curentul din mijlocul apei. Soldaţii de pe ţărm au început să urle şi să-şi întindă arcurile din nou, câteva săgeţi au şuierat iarăşi, unul dintre cai s-a încovoiat sălbatic. Târât de curentul mai puternic, bacul se mişca rapid şi se îndepărta din ce în ce mai mult de ţărm, de şuieratul săgeţilor.

Pluteau de-acum prin mijlocul râului, alunecau. Bacul se întorsese ca un rahat într-o gaură. Caii fornăiau şi nechezau trăgându-i pe Jaskier şi pe vampir, care îi ţineau de frâie cu fermitate. Călăreţii de pe mal vociferau, ameninţându-i cu pumnii. Dintr-odată, Geralt a văzut printre ei un cavaler pe un cal alb, care flutura o spadă şi dădea ordine. O clipă mai târziu, cavalcada s-a retras în pădure şi a coborât la galop pe coasta versantului înalt. Armurile străluceau prin stufărişul de pe mal.

— Se ţin de capu' nostru, a strigat cârmaciul. Şi-au dat seama că, după cotu' ăla, curentu' o să ne ducă înapoi la mal... Ţineţi vâslele la îndemână, conaşilor! Când suntem împinşi spre malu' drept, tre' s-ajutăm bacu', să depăşim curentu' şi să sărim pe mal... Altminteri, vai ş-amar de noi...

Navigau în timp ce se întorceau din când în când, pluteau în derivă spre malul drept, cu stânci înalte şi abrupte, presărate cu pini contorsionaţi. Malul stâng, de care se îndepărtau, a devenit plat, avansând în râu cu o renie semicirculară, nisipoasă. Călăreţii au ajuns în galop pe renie şi, entuziasmaţi, au intrat în apă. În faţa reniei era un cordon de nisip, dincolo de care apa le ajungea cailor până la burtă, iar călăreţii pătrunseseră destul de departe în râu.

— Suntem la cheremu' săgeţilor lor, a apreciat Milva posomorâtă. Ascundeţi-vă!

Săgeţile au şuierat din nou, unele bocănind în bordul bacului. Dar curentul ducea rapid bacul spre o cotitură strânsă a malului drept.

— Acuma la vâsle! a strigat cârmaciul. Rapid, tre' să debarcăm, altminteri repezişurile o să ne ducă mai departe!

Uşor de zis, greu de făcut. Curentul era năvalnic, apa era adâncă, iar bacul era mare, greoi şi neputincios. La început nu a reacţionat deloc la eforturile lor, dar în cele din urmă vâslele au ajuns mai uşor la fund. Părea că izbutesc când Milva şi-a aruncat brusc vâsla şi, fără niciun cuvânt, a arătat spre malul drept.

— De data asta... Cahir şi-a şters sudoarea de pe frunte. De data asta, e Nilfgaardul, ce mai la deal, la vale.

Geralt îi văzuse şi el. Călăreţii care au apărut brusc pe malul drept aveau mantale negre şi verzi, armăsarii aveau ochelari de cal. Erau cel puţin o sută.

— Am dat de naiba de data asta… a strigat cârmaciul. Oh, mămicuţa mea, ăştia-s Negrii!

— La vâsle! a răcnit vrăjitorul. La vâsle, împotriva curentului! Ţinem cât mai departe de mal!

Încă o dată, uşor de spus, greu de făcut. Curentul spre malul drept era puternic, împingea bacul direct spre cotul malului, sub coasta dinspre care se auzea deja hărmălaia nilfgaardienilor. După o clipă, încremenit cu mâna pe vâslă, Geralt s-a uitat în sus, a văzut crengile brazilor deasupra capului. O săgeată trasă din vârful coastei se înfipsese în platforma bacului, aproape vertical, la doi paşi de el. Altă săgeată, destinată lui Cahir, a fost retezată cu spada de Geralt, din zbor.

Milva, Cahir, cârmaciul şi ajutorul lui încercau acum să împingă cu vâslele nu în jos, ci spre mal, spre coasta abruptă. Geralt a aruncat spada, a luat vâsla şi le-a sărit în ajutor, bacul plutind iar în derivă. Însă erau în continuare primejdios de aproape de malul drept, iar călăreţii îi urmăreau de-a lungul malului. Înainte să scape, coasta se terminase, iar pe malul plat, acoperit cu stufărişuri năvăliseră nilfgaardienii. Zeci de săgeţi şuierau în aer.

— Ascundeţi-vă!

Brusc, ajutorul cârmaciului a început să tuşească ciudat, şi-a aruncat vâsla în apă. Geralt a observat vârful însângerat şi patru ţoli din arborele săgeţii ieşind din spatele acestuia. Roibul lui Cahir a cadrat, a nechezat de durere, şi-a scuturat grumazul străpuns de săgeată şi a sărit peste bord, după ce l-a lovit pe Jaskier. Ceilalţi cai s-au împleticit şi s-au răsturnat unul peste altul, iar bacul trepida sub copitele lor.

— Ţineţi caii! a urlat vampirul. Ţine…

S-a oprit brusc, a fost aruncat cu spatele pe marginea bacului, s-a aşezat şi şi-a aplecat capul. O săgeată cu pene negre i-a ieşit din piept.

A văzut şi Milva. A urlat înfuriată, apoi a apucat arcul şi şi-a vărsat la picioare săgeţile din tolbă. S-a apucat să tragă. Foarte repede. Săgeată după săgeată. Niciuna nu rata ţinta.

Pe ţărm s-a iscat agitaţie, nilfgaardienii s-au retras în pădure, lăsându-şi în stufăriş morţii şi răniţii care ţipau. Ascunşi în desişuri, au continuat să tragă, dar săgeţile lor abia atingeau bacul tras de curentul tare spre mijlocul râului. Distanţa era prea mare pentru ca săgeţile nilfgaardian să ajungă la ţintă. Dar nu şi pentru arcul Milvei.

Printre nilfgaardieni a apărut ca din senin un ofiţer cu o manta neagră şi un coif pe care fluturau pene de corb. A strigat, şi-a agitat buzduganul, a arătat spre aval. Milva şi-a depărtat picioarele, şi-a tras coarda spre gură, măsurând-o o clipă. Săgeata a ţâşnit în aer, ofiţerul a fost aruncat în spate din şa şi s-a prăbuşit în braţele soldaţilor care l-au ţinut. Milva şi-a întins din nou arcul, a dat drumul corzii. Unul dintre soldaţii care-l sprijineau pe ofiţerul nilfgaardienilor a răcnit sfâşietor şi a căzut de pe cal. Ceilalţi au dispărut în pădure.

— Câtă măiestrie! a apreciat Regis liniştit, în spatele umerilor vrăjitorului. Dar ar trebui să puneţi mâna pe vâsle. Suntem încă prea aproape de ţărm şi suntem atraşi de vârtejuri.

Săgetătoarea şi Geralt s-au întors.

— Eşti în viaţă? au întrebat într-un glas.

— Ce-aţi crezut – vampirul le-a arătat săgeata cu pene negre –, că-mi vine mie de hac un simplu băţ?

Nu era vreme pentru uimire. Bacul se învârtea din nou, aruncat de curent şi plutea în derivă. Dar în cotul râului a reapărut dintr-odată plaja cu cordonul de nisip şi malul era înnegrit de nilfgaardieni. Unii au intrat în apă, ajustându-şi arcurile. Toţi, inclusiv Jaskier, s-au repezit la vâsle. Curând vâslele nu mai atingeau fundul, curentul transportase bacul spre mijlocul râului.

— E bine, a şoptit Milva, aruncându-şi vâsla, de-acum nu ne mai ajung…

— Unul a înaintat în nisip, a spus Jaskier. Îşi întinde arcul! Să ne-ascundem!

— Nu izbuteşte, a răspuns Milva cu răceală.

Săgeata a plonjat în apă, la doi stânjeni de prova bacului.

— Mai trage o dată! a strigat trubadurul, aruncându-şi privirea peste bord. Atenţie!

— Nu izbuteşte, a repetat Milva, potrivindu-şi protecţia la încheietura stângă. Arcu’ nu-i rău, da’ el îi bun de arcaş cum îi un cur de capră bun de corn de vânătoare. Se înfierbântă. După fiecare săgeată dârdâie şi se scutură ca o muiere cu un melc între buci. Ţine caii, să nu care cumva să mă răstoarne!

De data asta nilfgaardianul a tras prea sus, săgeata a zburat peste bac. Milva s-a ridicat, şi-a depărtat picioarele, a ridicat arcul, a tras repede coarda pe obraz şi a eliberat-o uşor, fără să-şi schimbe poziţia nici măcar un centimetru. Ca şi cum ar fi fost lovit de fulger, nilfgaardianul a plonjat în apă şi a luat-o la vale cu curentul. Mantaua lui neagră s-a umflat ca un balon.

— Aşa se face, a spus Milva, lăsând arcul în jos. Da’ e prea târziu pentru el să mai bage la cap.

— Ceilalţi ne urmăresc, a arătat Cahir spre malul drept. Şi pun rămăşag că nu se lasă cu una, cu două. Nu după ce Milva le-a săgetat un ofiţer. Cursul râului are vârtejuri, la următorul cot curentul o să ne ducă din nou la malul lor. Ei ştiu şi o să ne aştepte…

— Am dat de altă belea acum, a strigat cârmaciul, în timp ce îngenunchea ca să-şi arunce ajutorul mort în apă. Curentu’ ne împinge direct spre malu’ drept… Pe toţi zeii! Suntem prinşi între două focuri… Şi totu’ din cauza voastră, conaşilor! Să cadă sângele ăsta pe capu’ vostru…

— Tacă-ţi fleanca şi pune mâna pe vâslă!

Pe malul stâng, întins, acum mai apropiat, mişunau călăreţii identificaţi de Jaskier ca fiind partizani lyrieni. Ţipau şi dădeau din mâini. Geralt a observat printre ei un călăreţ pe un cal alb. Nu era sigur, dar i se părea că era o femeie. O femeie cu păr blond, în armură, dar fără coif.

Strigătele de pe malul stâng se înteţeau. Zăngănitul fierului suna tot mai clar în urechi.

— Se luptă, a comentat Cahir. Ia uitaţi-vă! Soldaţii imperiali ies din pădure. Din calea lor fugeau nordlingenii. Acum sunt prinşi în capcană.

— Singura ieşire din capcană, a zis Geralt şi a scuipat în apă, ar fi fost bacul. Au vrut, mi se pare, să-şi salveze regina şi bătrânii, transportându-i pe celălalt mal. Iar noi le-am furat bacul… Şi nu prea ne iubesc acum, nu ne iubesc deloc…

— Ba ar trebui, a spus Jaskier. Bacul n-ar fi salvat pe nimeni! I-ar fi dus direct în ghearele nilfgaardienilor de pe malul drept. Şi noi ocolim malul drept. Am putea face un pact cu Lyrienii, dar Negrii o să ne omoare fără să mai stea la discuţii…

— Curentu' o să ne conducă din ce în ce mai repede, a anticipat Milva, scuipând şi ea în apă şi uitându-se cum se depărtează saliva. Şi o să ne ţină în mijlocu' râului. Să ne pupe-n cur şi unii, şi alţii! Pantele sunt line, malurile sunt plate şi acoperite de sălcii. Plutim în jos, pe Jaruga, n-o să ne prindă. O să-şi piardă răbdarea în curând.

— Rahat! a exclamat cârmaciul. În faţa noastră e Bastionu' Roşu… E un pod acolo! Şi un debarcader! Bacu' o să rămână blocat… Dacă ne depăşesc, o să ne aştepte…

— Nordlingenii nu ne depăşesc – din pupă Regis a arătat spre malul stâng –, ei au necazurile lor.

Într-adevăr, pe malul drept izbucnise o bătălie sângeroasă. Miezul bătăliei era ascuns de pădure şi prefigurat doar de strigătele de război, dar în multe locuri călăreţii negri şi cei coloraţi se luptau cu spadele în apele de lângă mal, unde cadavrele căzute erau îndepărtate de curentul Jarugăi. Tumultul şi zăngănitul spadelor s-au oprit, bacul plutea maiestuos, deşi destul de repede, în aval.

Navigau prin mijlocul Jarugăi, iar pe malurile năpădite de vegetaţie nu se mai vedeau bărbaţi înarmaţi, nu se mai auzea nici cel mai mic ecou al potenţialilor urmăriţi. Geralt începea să spere că totul se va sfârşi cu bine, când au văzut în faţă un pod de lemn care lega cele două maluri. Sub el se strecura râul printre ostroave şi insule, pe cea mai întinsă dintre ele fiind aşezat unul dintre pilonii podului. Pe malul drept era amenajat un gater – se vedeau stive de buşteni, trunchiuri de copaci şi grămezi de lemne de foc.

— Nu-i prea adânc, a oftat cârmaciul. Numa' prin mijloc se poate trece, prin dreapta insulei. Curentu’ ne poartă exact acolo, da’ ţineţi vâslele la îndemână, poate avem nevoie de ele, dacă ne împotmolim…

— Pe podul ăla, a mormăit Cahir, punându-şi mâna streaşină la ochi, sunt soldaţi. Pe pod şi pe debarcader…

Cu toţii i-au văzut pe soldaţi. Şi cu toţii au observat că hoardele călăreţilor, în mantale negre şi verzi au ieşit din pădurea din spatele debarcaderului şi s-au năpustit asupra lor. Erau deja atât de aproape, că li se auzeau urletele războinice.

— Nilfgaardul, a spus sec Cahir. Ei ne urmăresc. Soldaţii de pe debarcader sunt nordlingeni…

— La vâsle! a exclamat cârmaciul. Cât se luptă între ei, s-ar putea s-avem norocu’ să trecem.

Dar norocul nu le-a surâs. Erau deja foarte aproape de pod când acesta a început brusc să trepideze sub greutatea soldaţilor care alergau. Cei din urmă purtau tunici albe, împodobite cu un romb roşu. Cei mai mulţi aveau arbalete, pe care acum le sprijineau de balustradă, îndreptându-le spre bacul care se apropia de pod.

— Nu trageţi, pe credinţa mea! a strigat Jaskier din toţi rărunchii! Nu trageţi! Suntem de-ai voştri!

Soldaţii nu l-au auzit. Sau n-au vrut să-l audă.

Salvele de arbalete au avut consecinţe tragice. Dintre oameni, a fost lovit doar cârmaciul, când încă vâslea. Proiectilul l-a străpuns dintr-o parte în alta. Cahir, Milva şi Regis s-au ascuns la timp, în spatele bordului bacului. Geralt şi-a apucat spada şi a respins din nou un proiectil, dar arbaletele erau prea numeroase. Printr-un miracol inexplicabil, Jaskier, care ţipa întruna, dând din mâini, n-a fost atins. Însă ploaia proiectilelor a provocat daune foarte mari în rândul cailor. Străpuns de trei săgeţi, surul s-a prăbuşit în genunchi. Murgul Milvei a căzut peste armăsarul lui Regis. Babuşcă, atinsă la greabăn, s-a cabrat şi a sărit peste bord.

— Nu trageeeeţi! a strigat Jaskier cu speranţă. Suntem de-ai voştri!

De data aceasta, l-au auzit.

Bacul împins de curent s-a împotmolit cu un scrâşnet într-un banc de nisip şi nu s-a mai clintit. Au sărit cu toţii de pe bac direct pe insulă sau în apă, având grijă să evite copitele cailor care se zvârcoleau de durere. Milva a părăsit vasul ultima, mişcările devenindu-i dintr-odată lente. O fi fost atinsă de vreun proiectil, a crezut vrăjitorul, văzând că s-a deplasat cu stângăcie pe lângă bordul bacului şi s-a prăbuşit nemişcată pe nisip. S-a grăbit spre ea, dar vampirul a fost mai rapid.

— Am simţit că mi s-a rupt ceva pe dinăuntru, a spus fata cu o voce foarte stinsă… şi foarte artificială.

Apoi şi-a pus mâna spre perineu. Geralt a observat că cracul pantalonilor din lână se înnegreşte de sânge.

— Toarnă-mi-l pe mâini!

Regis i-a dat un flaconaş scos din traistă.

— Ce-i?

— Avort spontan. Dă-mi un cuţit! Trebuie să-i tai hainele. Şi du-te!

— Nu, a spus Milva. Vreau să stea lângă mine.

O lacrimă i-a alunecat pe obraz.

Podul de deasupra lor duduia de bocancii soldaţilor.

— Geralt! a strigat Jaskier.

Vrăjitorul, văzând ce-i făcea vampirul Milvei, a întors capul jenat. A văzut soldaţii în tunici albe avansând cu viteză maximă de-a lungul podului. De pe malul drept, dinspre debarcader, se auzea în continuare vacarm.

— Ei fug, a răsuflat uşurat Jaskier, trăgându-l de mânecă pe vrăjitor şi încleştându-i mâna pe braţ. Nilfgaardienii sunt deja pe debarcaderul din dreapta! Încă se mai luptă acolo, dar majoritatea soldaţilor pleacă pe malul stâng! Ai auzit? Şi noi trebuie să fugim!

— Nu putem, i-a răspuns el. Milva are un avort spontan. Nu va putea să meargă.

Jaskier a înjurat scârbos.

— Aşa că va trebui să o cărăm, a continuat el. E singura şansă…

— Nu, nu e singura, l-a contrazis Cahir. Geralt, hai pe pod!

— Pentru ce?

— Ca să-i reţinem pe fugari. Dacă nordlingenii ţin partea dreaptă a podului destul, am putea să scăpăm prin stânga.

— Cum vrei să-i reţii pe fugari?

— Am mai condus trupe. Urcaţi pe stâlp şi săriţi pe pod!

Odată ajuns acolo, Cahir a demonstrat de îndată că ştie să controleze panica din rândul trupelor.

— Încotro, câini laşi? Încotro, bitangi? a strigat, însoţindu-şi cuvintele cu lovituri care îi izbeau pe fugari în balustrada podului. Staţi! Staţi că v-arăt eu vouă, nemernicilor!

Unii dintre fugari se opreau, derutaţi de strigătele lui Cahir şi de strălucirile spadei pe care o flutura pitoresc. Alţii încercau să se furişeze prin spatele lui. Dar Geralt şi-a scos spada şi s-a alăturat spectacolului.

— Încotro? a exclamat el, apucându-l cu forţă pe unul dintre soldaţi. Încotro? Stai aşa! Stânga-mprejur!

— Nilfgaardul, conaşilor! a strigat soldatul. E măcel acolo! Lăsaţi-ne!

— Laşilor! striga Jaskier, alăturându-li-se pe pod, cu o voce pe care Geralt n-o mai auzise niciodată. Laşi mârşavi! Inimi de iepure! Daţi bir cu fugiţii ca să vă salvaţi pielea? Ca să trăiţi restul zilelor în ruşine, laşilor?

— Sunt prea puternici, conaşule! Nu facem faţă!

— Sutaşul a fost ucis, a strigat altul. Decurionii sunt praf! Vine moartea!

— Capul sus!

— Camarazii voştri, a strigat Cahir, fluturându-şi spada în toate direcţiile, continuă să lupte pe debarcader şi pe dig! N-au renunţat la luptă! Ruşine celor care nu le sar în ajutor! După mine!

— Jaskier, i-a şoptit vrăjitorul, du-te pe insulă! Trebuie să încercaţi, tu şi cu Regis, s-o transportaţi cumva pe Milva pe malul stâng. Ce mai stai?

— După mine, flăcăi! i-a îndemnat Cahir rotindu-şi spada. După mine, toţi cei care credeţi în zei! La debarcader! Luptăm! Biruim!

Cam o duzină de soldaţi şi-au fluturat braţele şi au ţipat, vocile lor diferite dezvăluind cât de hotărât e fiecare. Altă duzină, dintre cei care fugiseră deja, s-a întors cu coada-ntre picioare şi li s-a alăturat trupelor adunate pe pod. Trupele în fruntea cărora se aflau vrăjitorul şi nilfgaardianul.

Trupele s-ar fi putut îndrepta spre debarcader, dar mantalele călăreţilor inamici înnegriseră brusc digul. Nilfgaardienii şi-au croit drum prin apărarea adversarilor şi s-au grăbit pe podul pe ale cărui scânduri tropăiau caii. Unii dintre soldaţii pe care Geralt şi Cahir reuşiseră să-i reţină au luat-o din nou la fugă, alţii rămăseseră nehotărâţi. Cahir a înjurat. În nilfgaardiană. Dar nimeni, cu excepţia vrăjitorului, nu i-a acordat atenţie.

— Trebuie să terminăm ce am început! a strigat Geralt, ţinându-şi spada în mână. Să mergem la ei! Trebuie să ne încurajăm trupele să lupte.

— Geralt! s-a oprit Cahir, privindu-l nesigur. Vrei să… să-i omor pe-ai mei? Nu pot…

— Fir-ar al naibii de război! a mormăit vrăjitorul, scrâşnind din dinţi. Dar e vorba de Milva. Ni te-ai alăturat nouă. Aşadar, hotărăşte-te! Vii cu mine sau lupţi de partea celor în mantale negre? Repede!

— Merg cu tine.

Şi uite-aşa un vrăjitor şi aliatul său nilfgaardian au strigat sălbatic, şi-au învârtit spadele şi au sărit întruna, doi tovarăşi, doi prieteni, doi camarazi în asaltul unor inamici comuni, într-o luptă inegală. Şi acesta a fost botezul focului. Botezul luptei comune, al furiei, al nebuniei şi al morţii. Mergeau la moarte, ei, cei doi camarazi. Aşa credeau. N-aveau de unde să ştie că nu vor muri în acea zi, chiar pe podul aruncat peste Jaruga. Nu aveau de unde să ştie că altă moarte le era hărăzită. Altundeva şi altcândva.

Nilfgaardienii purtau pe mâneci broderii de argint în formă de scorpioni. Cahir a doborât doi cu loviturile spadei sale lungi. Geralt a mai secerat doi cu sihillul de la Zoltan. Apoi a sărit peste balustrada podului şi, în alergare, îi ataca pe ceilalţi. Era vrăjitor; păstrarea echilibrului era floare la ureche pentru el, dar performanţa acrobatică i-a surprins şi i-a descumpănit pe atacatorii nilfgaardieni. Şi au pierit, surprinşi şi descumpăniţi de loviturile armei piticăneşti, cu tăiş formidabil, care intra în armuri ca în brânză. Sângele împroşca panourile şi pilonii podului.

Observând superioritatea tehnică a conducătorilor lor, trupele deja consistente aflate pe pod au scos o exclamaţie, un vuiet care a demonstrat că le-a revenit moralul şi li s-a revigorat spiritul războinic. Apoi fugarii până nu demult panicaţi s-au năpustit ca nişte lupi flămânzi asupra nilfgaardienilor, i-au retezat cu topoarele şi spadele, i-au străpuns cu lăncile, i-au lovit cu bâtele şi halebardele. S-au desprins balustradele, caii au zburat în râu cu tot cu călăreţii lor în mantale negre. Trupele s-au grăbit mugind spre dig, împingându-i pe Geralt şi pe Cahir, căpeteniile ad-hoc, nelăsându-i să facă ce voiau să facă. Şi voiau să se retragă discret, ca să se întoarcă la Milva şi să coboare pe malul stâng.

Lupta continua pe debarcader. Nilfgaardienii i-au încercuit pe pod pe soldaţii care nu fugiseră, iar aceştia se apărau cu înverşunare în spatele baricadelor din trunchiuri de pin şi de cedru. Văzând că sosesc întăriri, oamenii care se apărau au strigat cu bucurie. Dar s-a dovedit a fi un pic prematur. Batalionul de întărire i-a împins şi i-a aruncat pe nilfgaardienii de pe pod, iar acum s-au lansat pe dig contraatacuri spre flancurile cavaleriei. Dacă nu ar fi fost pe dig baricadele şi stivele de buşteni, care împiedicau atât fuga, cât şi avântul cavaleriei, infanteria ar fi fost spulberată într-o clipită. La adăpostul stivelor de buşteni, soldaţii s-au angajat într-o luptă aprigă.

Pentru Geralt, era ceva ce nu mai văzuse, o formă de luptă cu totul nouă. Nu mai era vorba despre scrimă sau mobilitatea picioarelor, ci despre o luptă haotică şi pararea neîntreruptă a atacurilor violente din toate direcţiile. Cu toate acestea, a beneficiat mai departe de privilegiile conferite de titlul de căpetenie oarecum uzurpat – soldaţii s-au mobilizat în jurul lui, l-au acoperit din laterale, i-au apărat spatele, i-au eliberat faţa, i-au făcut loc să lovească şi să ucidă. Dar tumultul creştea tot mai mult. Vrăjitorul şi armata lui s-au luptat umăr la umăr cu apărătorii baricadei, în mare parte piticani mercenari, însângeraţi şi obosiţi. S-au luptat în inelul încercuirii.

Apoi a venit focul.

Pe o parte a baricadei dintre debarcader şi pod se afla un morman enorm de crengi şi rădăcini de pin, un obstacol de netrecut pentru cai şi infanterişti. Mormanul era acum cuprins de vâlvătăi – cineva aruncase peste el o torţă aprinsă. Apărătorii s-au retras, împinşi de căldură şi de fum. Copleşiţi, orbiţi, încurcându-se unul pe altul, au început să cadă sub loviturile atacatorilor nilfgaardieni.

Cahir a salvat situaţia. Având experienţă de luptă, n-a permis oştii adunate în jurul lui să înconjoare baricada. Se desprinsese de grupul lui Geralt, dar acum se întorcea. Îşi făcuse rost chiar şi de un cal cu un caparason negru, iar acum ataca pe flancuri, lovind cu spada în jur. În spatele lui, ţipând ca nebunii, halebardierii şi lăncierii în caftane cu diamantul roşu se aruncau în gol.

Geralt şi-a împreunat degetele şi a făcut Semnul Aard deasupra mormanului în flăcări. Fiind lipsit săptămâni la rând de elixirurile lui vrăjitoreşti, nu se aştepta la cine ştie ce efecte. Dar s-a înşelat. Mormanul a explodat şi s-a împrăştiat, răspândind scântei în toate părţile.

— După mine! a strigat el, înfigându-şi spada în tâmpla unui nilfgaardian care se ridicase de după baricadă. După mine! Prin foc!

Şi au pornit, lansând suliţe în mormanul încă în flăcări, îndemnând caii nilfgaardieni cu beţele pe care le ţineau cu mâinile goale! *Botezul focul,* s-a gândit vrăjitorul, împărţind lovituri în stânga şi-n dreapta ca un nebun. *Trebuia să trec prin foc pentru Ciri. Şi trec prin focul unei bătălii care nu mă priveşte deloc. Pe care nu o înţeleg deloc. Focul care ar fi trebuit să mă cureţe mi-a ars doar părul şi faţa.*

Sângele care l-a împroşcat s-a prelins şi s-a evaporat.

— Du-te înainte! Cahir! Pentru mine!

— Geralt!

Cahir a smucit un alt nilfgaardian din şaua lui şi i-a zis:

— Pe pod! Pe pod cu toţii! Să întărim apărarea…

Nu şi-a terminat îndemnul, pentru că un călăreţ îmbrăcat în negru, fără coif s-a repezit spre el neputincios, cu pletele sângerânde în vânt. Cahir a parat lovitura unei spade lungi, dar abia mai stătea pe calul care se cabra. Nilfgaardianul s-a aplecat ca să-l trântească la pământ. Dar n-a făcut-o, s-a oprit. Pe banderola de pe braţ îi strălucea un scorpion argintiu.

— Cahir! a strigat el, uimit. Cahir aep Ceallach!

— Morteisen…

În glasul lui Cahir, trântit la pământ, era tot atâta stupefacţie.

Mercenarul pitican care fugea alături de Geralt, cu dubletul lui alb, pârlit şi parţial ars, cu diamantul roşu, n-avea vreme să se mire de nimeni. Şi-a înfipt suliţa cu sete în burta nilfgaardianului, apoi l-a împins cu arborele, doborându-l pe călăreţ din şa. Altcineva a sărit, l-a apăsat cu ciubota pe mantaua neagră, şi-a aruncat vârful suliţei direct în grumazul inamicului. Nilfgaardianul s-a zbătut, a vărsat sânge, a arat nisipul cu pintenii.

În acelaşi moment, ceva foarte greu l-a lovit pe vrăjitor în spate. Genunchii i s-au îndoit. A căzut, auzind un uriaş urlet de triumf. Vedea călăreţii în haine negre dispărând în pădure. Auzea podul care duduia sub copitele cavaleriei venite de pe malul stâng, purtând stindardul cu un vultur înconjurat de diamante roşii.

Şi astfel s-a încheiat pentru Geralt marea luptă de pe podul de peste Jaruga, căreia cronicile care vor veni, e de la sine înţeles, nu-i vor acorda nici cea mai mică atenţie.

— Nu-ţi face griji, stăpâne! îl liniştea felcerul, ascultându-l pe vrăjitor şi masându-i spatele. Podul este distrus. Nu ne mai ameninţă niciun atac de pe malul celălalt. Camarazii şi femeia sunt, de asemenea, în siguranţă. E nevasta dumitale?

— Nu.

— Ah! Mă gândeam eu… Este groaznic, jupâne, când le prinde războiul pe femeile gravide…

— Taci, nicio vorbă despre asta! Ale cui sunt steagurile?

— Deci nu ştii pentru cine ai luptat? Ciudat, ciudat… E armata Lyriei. Vezi dumneata, vulturul negru lyrian şi diamantele roşii riviene. Ei bine, am terminat. E doar o vânătaie. O să te doară puţin spatele, în partea de jos, dar nu-i nimic. O să-ţi revii.

— Mulţumesc.

— Eu trebuie să-ţi mulţumesc. Dacă n-ai fi apărat podul, nilfgaardienii ne-ar fi căsăpit până la ultimul, n-am fi avut timp să fugim din calea lor. Ne-ai salvat regina! Rămâi cu bine, jupâne! Mă duc, mă aşteaptă alţi răniţi.

— Mulţumesc.

Geralt stătea la poalele digului, obosit, răvăşit, resemnat. Singur. Cahir dispăruse pe undeva. Printre pilonii podului devastat curgea Jaruga verde-aurie, strălucind în lumina razelor soarelui la asfinţit.

Şi-a ridicat capul, auzind paşi, zăngănit de potcoave şi scrâşnete de cuirase.

— El este, Maiestatea Voastră. Îngăduiţi-mi să vă ajut.

— Lasă!

Geralt şi-a ridicat privirea. În faţa lui stătea o femeie în armură, cu păr foarte deschis la culoare, aproape la fel ca al lui. A înţeles că, în realitate, părul acela nu era blond, ci cenuşiu, deşi chipul ei nu purta niciun semn de bătrâneţe. Avea trăsături de femeie matură, bineînţeles, dar nu bătrână.

Femeia ţinea la gură o batistă cu dantelă. Era pătată de sânge.

— Ridică-te, conaşule! a murmurat unul dintre cavalerii de lângă regină. Şi dă onorul! Iat-o pe regină!

Vrăjitorul s-a ridicat şi s-a înclinat, învingând durerea de şale.

— Tumneata ai apărat potul?

— Poftim?

Femeia şi-a luat batista de la gură şi a scuipat sânge. Câteva picături roşii i-au stropit plastronul ornat.

— Maiestatea Sa Meve, regina Lyriei şi a Riviei, a spus cavalerul în mantie purpurie, împodobită cu broderii de aur, de lângă femeie, întreabă dacă tu eşti cel care a apărat cu atâta vitejie podul peste Jaruga.

— Păi, aşa a fost să fie.

— Hi, hi!

Regina a încercat să râdă, dar nu i-a prea ieşit. A făcut o grimasă, a blestemat urât, deşi neclar, apoi a scuipat din nou. Înainte ca ea să închidă gura, Geralt i-a observat rana oribilă şi a văzut că îi lipseau mai mulţi dinţi. Privirea lui nu i-a scăpat reginei.

— Oh, ta! a spus ea în spatele batistei, privindu-l în ochi. Un nenorocit m-a lofit chiar în faţă. O nimica toată!

— Regina Meve, a declarat cu emfază cavalerul în mantie purpurie, a luptat pe front, în linia-ntâi, ca un bărbat, ca un cavaler, împotriva forţelor dominante ale nilfgaardienilor! Rana este dureroasă, dar nu şi dezonorantă! Iar voi aţi salvat-o şi pe ea, şi corpurile noastre de armată. De când au pus mâna pe bac nişte trădători şi şi l-au însuşit, singura noastră şansă era podul. Iar voi l-aţi apărat eroic…

— Aşunge, Odo! Cum te cheamă, eroule?

— Pe mine?

— Desigur, pe dumneata.

Cavalerul în purpuriu l-a privit cu asprime.

— Ce-i cu dumneata? Eşti rănit? Învineţit? Ai păţit ceva la cap?

— Nu.

— Atunci, răspunde când te întreabă regina! Vezi bine că e rănită la gură şi îi e greu să vorbească!

— Încetează, Odo!

Purpuriul s-a înclinat, apoi s-a uitat la Geralt.

— Cum te cheamă?

Ia lasă! se gândea el. *Sunt sătul până peste cap de toate astea. M-am săturat de minciuni.*

— Geralt.

— Geralt de unde?

— De nicăieri.

— Simplu? Nu eşti cafaler?

Meve a scuipat din nou salivă amestecată cu sânge pe nisipul de la picioare.

— Poftim? Nu, nu, nu sunt cavaler, Maiestatea Voastră.

Meve şi-a scos spada.

— Înjenunchează!

Vrăjitorul s-a supus, nedumerit, continuând să se întrebe ce se întâmplă. Se gândea la Milva şi la drumul pe care-l alesese pentru ea ca să ocolească primejdiosul Ysgith.

Regina s-a întors spre purpuriu.

— Citeşte formula! Eu nu pot, n-am tinsi.

— „Pentru curajul incredibil de care a dat dovadă în timpul unei bătălii pentru o cauză justă”, a recitat solemn cavalerul, „pentru cinstea, virtutea şi fidelitatea faţă de Coroană, eu, Meve, prin harul zeilor regină a Lyriei şi a Riviei, prin puterea, dreptul şi privilegiul pe care mi le conferă, te ridic la rangul de cavaler. Să slujeşti cu credinţă! Primeşte această lovitură, una care nu doare!”

Geralt a simţit greutatea spadei pe umăr. S-a uitat la ochii verzi ai reginei. Meve a scuipat cheaguri de sânge, şi-a ascuns faţa în batistă şi, prin dantelă, i-a făcut cu ochiul.

Purpuriul s-a apropiat de suverană şi i-a şoptit ceva la ureche. Vrăjitorul a auzit cuvintele „titlu”, „diamante riviene”, „stindarde” şi „onoare”.

— Forbesc, a aprobat Meve, dând din cap.

Pe măsură ce durerea i se potolea, vorbea din ce în ce mai clar, trecându-şi limba peste gingiile lipsite de unii dinţi.

— Tu ai apărat potul cu soldaţii tin Rivia, viteasule Şeralt te nicăieri. Aşa a fost să fie, ha, ha! Ei bine, aşa a fost să fie, să-ţi dau un titlu nobiliar: Geralt din Rivia.

— Înclină-te, conaşule cavaler! i-a şoptit Purpuriul printre dinţi.

Cavalerul pe nume Geralt din Rivia s-a aplecat adânc pentru ca regina Meve, suverana lui, să nu-i vadă zâmbetul, zâmbetul amar, pe care nu şi-l putea stăpâni.

VIRTUAL
VP
sile®
PROJECT

ARMADA // science fiction / **fantasy** / thriller

ANDRZEJ SAPKOWSKI

WITCHER CARTEA V

BOTEZUL FOCULUI

Ecranizat de NETFLIX

În timpul revoltei vrăjitorilor, Geralt a fost rănit.
Iar acum, când întunericul s-a lăsat peste întreaga lume,
nu poate face nimic până nu se vindecă.
El, care ar trebui să fie protectorul nevinovaților
în fața monștrilor periculoși,
este neputincios.

Războiul a cuprins toate tărâmurile,
viitorul magiei este în pericol, iar vrăjitorii rămași în viață
trebuie să îl apere. În acest haos lipsit de speranță,
Ciri e de negăsit – până când apare zvonul
că se află la Curtea Nilfgaard,
gata să se mărite cu Împăratul.

Vindecat sau nu,
Geralt trebuie să o salveze.

virtual project

ISBN 978-606-43-0487-2

e-BOOK DISPONIBIL
NEMIRA.RO

ARMADA
powered by
NEMIRA

Cover art
© Didier Graffet / Bragelonne 2019